COLECȚIA

Iubiri de poveste

LORRAINE HEATH

Vicontele și vulpița

LORRAINE HEATH
VICONTELE ŞI VULPIŢA

The viscount and the vixen **by Lorraine Heath**

Traducere din limba engleză Manuela Bulat/Graal Soft

Capitolul 1

Havisham Hall, Devonshire
Primăvara 1882

Killian St. John. viconte de Locksley, trecu pe lângă tăcuta santinelă din hol fără a acorda atenţie ceasului cu carcasă din stejar. Avusese şase ani când aflase că acele sale trebuiau să se mişte, că rostul ceasului era să marcheze trecerea timpului. Dar după moartea mamei lui Locke, cel puţin pentru tatăl lui, curgerea timpului se oprise brusc.

Când un copil nu cunoaşte realitatea, consideră ceea ce ştie că fiind adevărul absolut. Crezuse că, în orice casă, singurele camere pe care servitorii le menţineau curate erau cele folosite. La Havisham Hall, aveau grijă de dormitorul în care dormea el, de mica sufragerie în care mânca, de camerele ocupate de tatăl lui şi de biblioteca în care tatăl lui lucra uneori la birou. În spatele uşilor încuiate, restul camerelor erau învăluite în mister.

Sau cel puţin aşa fuseseră înainte ca ducele de Ashebury şi contele de Greyling împreună cu soţiile lor să fie ucişi într-un oribil accident de tren, în 1858. La scurt timp după aceea, micuţii lor fuseseră aduşi la Havisham Hall, tatăl lui având tutelă copiilor. Odată cu ei avusese parte de tot felul de revelaţii, inclusiv aceea că tatăl lui era nebun de-a binelea.

Locke intră în mica sufragerie şi se opri brusc văzându-şi tatăl şezând în capul mesei şi citind ziarul pe care, îndatoritor, majordomul i-l călca în fiecare dimineaţă. În mod normal, bătrânul mânca în camerele lui. Şi mai surprinzător era însă faptul că părul lui alb, de obicei ciufulit, fusese tuns şi periat, că avea fata bărbierită şi că hainele îi erau călcate. Locke nu reuşi să-şi aducă aminte când îşi văzuse ultima dată tatăl atât de îngrijit. În rarele ocazii când ieşea din sanctuarul lui, de obicei arăta ca o sperietoare de ciori jerpelită.

După sosirea lui Locke, majordomul turnă cafea într-o delicată ceaşcă de porţelan, apoi se duse să-i aducă farfuria cu mâncare. Fiind în generai singurul care mânca în acea încăpere. mesele lui erau simple şi frugale. Nu existau bufete acoperite cu mâncăruri din care să-şi aleagă, ci îi era adusă o farfurie cu felul pe care bucătăreasa se decisese să-l prepare.

Tatăl lui încă nu-l observase, dar în fond, stăpânul conacului avea obiceiul de a sta cufundat zi şi noapte în propria lume, unde domneau amintirile vremurilor trecute.

— Ia te uită. ce surpriză plăcută rosti Locke în timp ce se aşeză şi încercă să-şi alunge persistenta îngrijorare legată de finanţele scăzute ale domeniului, care îl treziseră înainte de ivirea zorilor şi îl făcuseră să se închidă în bibliotecă timp de peste două ore, în căutarea unui răspuns pe care tot nu-l găsea. Apoi se decisese că avea nevoie de mâncare pentru a-i ascuţi mintea. Ce te-a determinat să-ţi schimbi rutina?

Tatăl lui întoarse pagina, foşni ziarul, apoi îl îndreptă cu o zvâcnire a încheieturii.

— M-am gândit că e bine să mă scol şi să ies înainte de sosirea miresei mele.

Cu ceaşca la jumătatea drumului spre gură, Locke închise brusc ochii. Amintirile tatălui său deveniseră tot mai înceţoşate în ultima vreme, dar lui Locke nu-i venea să creadă că el aştepta sosirea mamei lui, că îşi imagina că aceea era ziua nunţii lui. Deschise ochii, puse ceaşca la loc pe farfurioară şi îl studie pe acel om ciudat pe care îl iubea în ciuda tuturor excentricităţilor lui. Arăta ca oricare alt lord la începutul unei zile oarecare. Totuşi, spre deosebire de oricare alt lord. el credea că soţia lui moartă bântuia prin landă.

Majordomul reveni şi puse în faţa lui Locke o farfurie cu ou, şuncă, roşii şi pâine prăjită. Înainte de a reveni la postul lui de lângă perete, Locke îşi ridică privarea spre el.

— Gilbert, tu l-ai ajutat pe tata să se îmbrace în dimineaţa asta?

— Da, milord. Fiindcă nu are valet, am fost mai mult

decât onorat să-i fac eu acest serviciu. Se aplecă şi şopti: Şi a insistat să facă baie, milord, cu toate că nu e sâmbătă.

Îşi ridică stufoasele sprâncene albe de parcă era cu adevărat o mare veste, apoi îşi îndreptă spinarea părând mândru de faptul că îl îmbăiase pe marchiz în toiul săptămânii.

— Ai idee de ce şi-a dat atâta osteneală?

— Da, milord. Se însoară în această după amiază. Doamna Dorset pregăteşte chiar acum ospăţul de nuntă, iar doamna Barnaby a făcut curat în salonul din faţă pentru că acolo vor fi făcute jurămintele. Este cu adevărat minunat să avem din nou o lady care să locuiască la Havisham.

Numai că acea lady exista doar în mintea sucită şi dementă a tatălui său.

— Are acea lady vreun nume?

— Sunt sigur că are, milord. Majoritatea au.

Locke constatase cu mult timp în urmă că avea nevoie de răbdare în relaţia cu puţinii servitori care mai rămăseseră de-a lungul anilor. Cei care plecau nu erau înlocuiţi de nou-veniţi, dar unii muriseră sau se pensionaseră, aşa că alţii înaintaseră în rang. Totuşi, poate că venise vremea să se gândească să angajeze un majordom mai tânăr, doar că îi era greu să-şi imagineze Havisham Hall fără Gilbert la cârmă. Fusese ajutor de majordom până să preia funcţia după ce fostul majordom murise în somn, cu aproape 20 de ani în urmă. În plus, puţini erau mai potriviţi pentru a lucra şi a accepta ciudăţeniile care se petreceau între acele ziduri.

— Şi ştii cumva care este numele?

„Poate, Madeline Connor? Mama?”

— Dacă vrei să afli lucruri despre mireasa mea, se răsti tatăl lui împăturindu-şi ziarul şi trântindu-l pe masă, de ce nu mă întrebi pe mine? Că doar sunt chiar aici.

Pentru că nu i-ar fi plăcut tristeţea care l-ar fi cuprins pe tatăl lui când şi ar fi dat seama de realitate – mireasa lui murise cu treizeci de ani în urmă. Pierise în noaptea în care se luptase cu vitejie să aducă pe lume unicul lui copil.

— Când va sosi? întrebă el cu îngăduinţă, privându-l

cu coada ochiului pe Gilbert, care se retrase în colţul lui.

— Pe la două. Nunta va avea loc la patru. Îşi ridică mâna şi îşi flutură degetele noduroase. Am vrut să-i ofer un scurt răgaz pentru a mă cunoaşte.

Ce ciudat! Părinţii lui se cunoscuseră în copilărie şi se plăcuseră de la bun început, cel puţin după spusele tatălui său.

— Deci nu o cunoşti?

El ridică din umerii slabi.

— Am corespondat.

Locke se gândi că era posibil să fie ceva mult mai supărător decât faptul ca tatăl lui se întorsese treizeci de ani în trecut şi îşi imagina că era pe punctul de a se însura cu mama lui.

— Spune-mi, te rog, cum o cheamă?

— Doamna Portia Gadstone.

Locke nu se putu abţine să nu se holbeze la el. Lucrurile decurgeau mult mai rău decât anticipase.

— O văduvă, presupun.

— Nu, Locke, îmi iau o soţie care deja are un bărbat. Gândeşte, băiete! Fireşte că e văduvă. N-am vreme de fetişcane sperioase, cu care trebuie să ai răbdare şi care trebuie educate. Vreau o femeie care ştie ce să facă cu trupul unui bărbat.

Lui Locke nu-i venea să creadă că purta o asemenea conversaţie ridicolă cu tatăl lui.

— Dacă ceea ce cauţi este satisfacţia sexuală, îţi pot aduce o femeie din sat. De ce să te osteneşti să te însori?

— Am nevoie de un moştenitor.

Cu toate că era nedemn ca unui lord să-i cadă falca, lui Locke asta i se întâmplă.

— Eu sunt moştenitorul tău!

— Dar văd că nu plănuieşti să te însori.

— N-am susţinut niciodată că nu mă voi însura.

Insista însă că nu avea să iubească niciodată. Ştiind că tatăl lui înnebunise după ce pierduse iubirea vieţii lui, nu avea nicio dorinţă de ai dărui vreunei femei inima lui. pentru a nu risca să o apuce pe aceeaşi cale.

— Şi unde este această femeie cu care te vei însura? întrebă tatăl lui privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să se materializeze în vreun colţ, dintr-o clipă în alta. Ai împlinit 30 de ani cu două luni în urmă. Eu eram însurat la 26 şi tată la 30. Iar tu încă îţi faci de cap.

Nu la fel de mult cum o făcuse cândva, iar dacă ar fi fost să-şi ia responsabilităţile mai în serios decât o făcea deja, era foarte probabil să înnebunească şi el.

— Mă voi însura. În cele din urmă.

— Nu pot risca. Am nevoie de un alt moştenitor. Să fiu al naibii dacă îl las pe lacomul văr Robbie sau pe beţivul său fiu să-mi fie moştenitor! Nu vreau ca titlul meu să coboare pe *acea* ramură a arborelui genealogic al familiei noastre, poţi fi convins de asta! Şi nici ca Havisham Hall să ajungă pe mâna lor. Tu vei fi primul moştenitor, da, dar, când tu vei ajunge pe lumea cealaltă. fratele tău, care va fi cu cel puţin treizeci de ani mai mic decât tine, în funcţie de fertilitatea pântecului acestei fete, îţi va lua locul. Şi să sperăm că nu va avea aversiunea ta faţă de căsătorie şi că, la vremea aceea, va avea, la rându-i, un moştenitor.

Tatăl lui respira anevoie, de parcă alergase prin cameră în timp ce îşi rostise diatriba. Locke se ridică în picioare.

— Tată, eşti bolnav?

El îşi flutură mâna.

— Sunt obosit, Locke, sunt doar obosit, dar trebuie să-mi asigur moştenirea. Ar fi trebuit să mă însor mai de mult, să am deja încă un moştenitor. Dar m-am lăsat copleşit de durere. Se sprijini de spătarul scaunului de parcă nu-i mai rămăsese prea multă putere. Mama ta, Dumnezeu s-o binecuvânteze, ar fi trebuit să-şi urmeze calea, nu să zăbovească aici aşteptându-mă.

Astfel de afirmaţii îl sfâşiau întotdeauna pe Locke, făcând să-i fie foarte greu să stea de vorbă cu tatăl lui. Mama lui nu se afla pe domeniu, aşteptându-l. Pur şi simplu, tatăl lui refuza să treacă peste pierderea ei.

— Mă voi însura, tată. Voi face un moştenitor. Nu voi lăsa titlul şi domeniul să ajungă la vărul Robbie. Dar, mai

întâi, trebuie să găsesc femeia potrivită.

O femeie dificilă, pe care să n-o poată iubi niciodată.

— Doamna Portia Gadstone ar putea fi aceea, Locke. Aş îndrăzni să spun că, dacă îţi va plăcea de ea după ce o vei vedea, voi fi un gentleman şi mă voi da la o parte, oferindu-ţi binecuvântarea mea pentru a te însura cu ea chiar în această după-amiază.

De parcă Locke ar fi fost în stare de aşa ceva. Din păcate pentru doamna Gadstone, când va sosi, el o va da imediat pe uşă afară.

*

Marchizul de Marsden are nevoie de o femeie puternică, sănătoasă şi fertilă pentru a-i face un moştenitor. Solicitaţi informaţii suplimentare dacă sunteţi interesată.

În timp ce trăsura se hurduca pe drumul desfundat, Portia Gadstone împături anunţul pe care îl decupase din ziar şi îl băgă înapoi în săculeţ. Îndreptându-şi atenţia spre mohorâtul peisaj rural, reflectă că era aproape la fel de sumbru ca viaţa ei. Faptul că acceptase fără ezitări şi remuşcări să se mărite cu un bărbat despre care toată Londra ştia că îşi pierduse minţile spunea totul.

Viaţa ei era distrusă nu avea niciun ban şi nu exista nimeni care s-o ajute.

Însă căsătoria cu marchizul se potrivea bine cu planurile ei. Havisham era un mare domeniu din Devonshire, la marginea Dartmoorului. Era izolat. Nimeni nu venea niciodată în vizită. Marchizul nu pleca niciodată de acolo. Era improbabil să se gândească cineva s-o caute acolo. Iar dacă o făcea, ea avea să fie marchiză, o femeie care dobândise puterea – putere de care era dispusă a se folosi pentru a se proteja şi pentru a proteja tot ce iubea, în caz că era necesar.

Marchizul îi trimisese bani pentru călătorie, dar temându-se să nu-i fie descoperită fuga, nu cumpărase nici bilet de tren, nici bilet la o diligentă, preferând în schimb să

meargă cu trăsura poştei. Vizitiul, un tip mare şi solid, nu o deranja cu nimic, iar ea spera că, după ce avea s-o ducă la destinaţie, va uita că o văzuse vreodată.

Băgă mâna în săculeţ, scoase o bomboană de mentă dintr-o pungă de hârtie şi o bagă în gură. Era pe drum de mult prea mult timp, se simţea obosită şi flămândă, dar niciodată nimic bun nu ieşea din văicăreală. Cel mai bine era să facă treaba până la capăt, indiferent cât de neplăcută era, iar ea era foarte sigură că acea zi urma să fie plină doar de lucruri neplăcute. Dar avea să răzbească şi să se asigure că marchizul nu va regreta niciodată că o luase de soţie.

În timp ce parcurgeau o curbă, văzu o clădire monstruoasă – neagra ca sufletul Satanei, cu turnuri şi turnuleţe înălţându-se spre cer – apărând în faţa ei şi devenind tot mai mare ori de câte ori copitele cailor loveau pământul. Nu putea fi decât Havisham Hall. Un fior îi cobori pe şira spinării. Dacă ar fi avut de ales…

Doar că nu avea.

Căsătorindu-se cu marchizul, avea să intre în cercul aristocraţiei. Urma să fie marchiză de Marsden. Avea să fie respectată pur şi simplu datorită poziţiei alături de el. Iar copilul pe care i-l va face va fi în siguranţă sub protecţia lui.

Nimeni nu va îndrăzni să-i facă rău copilului. Nimeni nu va îndrăzni să-i facă rău.

Nimeni nu-i va mai face rău vreodată.

*

Privind pe fereastra de la etaj, Locke izbucni în râs văzând scena care se petrecea afară. Ea sosise cu o trăsură a poştei. Pentru Dumnezeu, un poştalion! Oare era posibil ca această farsă să devină şi mai penibilă?

Nu reuşea să o vadă bine. Părea destul de mică, minionă. Avea curbe accentuate. Era îmbrăcată în negru. Asta nu prea părea a promite o căsnicie reuşită. O pălărie neagră ridicol de mare îi acoperea capul, iar un voal îi ascundea faţa. Se gândi că era posibil să aibă părul negru.

Totuşi, era dificil să-şi dea seama.

Masivul vizitiu făcu eforturi pentru a da jos de pe trăsură un cufăr mare, pe care îl puse la picioarele femeii. Îşi atinse borul pălăriei, se urcă pe capră şi plecă. Nimeni nu zăbovea la Havisham.

Ea se răsuci pe călcâie şi porni hotărâtă spre casă. Locke coborî grăbit scările. Trebuia să pună rapid capăt acestei nebunii.

Bătaia în uşă răsună în hol exact când el ajunse acolo. În mod cert, folosea cu hotărâre inelul metalic pentru a-şi anunţa sosirea. Locke deschise uşa. Ea îşi ridică voalul, iar el se pomeni privind cea mai neobişnuită nuanţă de ochi pe care o văzuse vreodată. Culoarea îi amintea de cea a whisky-ului – ispititoare, ameţitoare, ameninţând să distrugă un bărbat.

— Am venit să mă căsătoresc cu lordul, spuse ea cu o voce guturală, care stârni atenţia a tot ce se afla mai jos de talia lui.

Pe toţi dracii! În loc să aducă o femeie din sat pentru tatăl lui, mai bine ar aduce-o pentru el. Era evident că trecuse prea mult timp de când nu mai avusese o femeie dacă era suficient să-i audă vocea pentru a se excita.

— Ia-mi cufărul!

Locke îşi îndreptă trupul cât era de înalt, ajungând să pară ca un turn pe lângă ea.

— Ai impresia că sunt lacheul?

Ea îl măsură încet cu privirea, făcându-l să simtă furnicături pe piele de parcă degetele ei îl atingeau, nu privirea. După ce examinarea luă sfârşit, ea îşi ridică năsucul.

— Majordom, lacheu, nu contează pentru mine. Cufărul trebuie dus în casă. Aşa că ia-l!

— Şi ai şi impresia că lordul Marsden îţi va arunca o privire şi va dori în continuare să se însoare cu tine?

— Am un contract cu e! Fie se va însura cu mine, fie îmi va da nişte bani frumoşi.

Tatăl lui ar fi trebuit să menţioneze acest mic detaliu. Evident, Locke nu apreciase corect necazurile pe care tatăl

lui le putea stârni din camerele sale. Crezuse că nu făcea altceva decât să se uite melancolic pe fereastră, sperând s-o întrezărească pe iubita lui plimbându-se prin landă.

— Draga mea, rosti tatăl lui apărând brusc lângă Locke, luându-i mâna şi sărutând-o, apoi reuşind s-o tragă cu abilitate în hol, pe lângă fiul său. Mă bucur tare mult să te cunosc.

Ea îi făcu o reverenţă graţioasă şi îi zâmbi tatălui său de parcă el era răspunsul la toate dorinţele copilăreşti pe care le avusese ea vreodată.

— Milord, sunt mai mult decât încântată să mă aflu aici!

Locke îşi îngustă ochii. Pentru ce Dumnezeu ar fi cineva încântat să ajungă în acel mic colţ de iad al lumii? Şi totuşi, în tonul ei era ceva ciudat de onest, care nu putea fi negat. Oare să fie o actriţă atât de bună?

— Locke, ia-i cufărul, apoi vino şi tu în salon.

Tatăl lui părea prostit de-a binelea. Nu era bine, nu era deloc bine dacă Locke dorea să strice acel aranjament.

— Mai întâi, o să vin cu voi în salon. Cufărul stă foarte bine acolo unde este. Nimeni nu o să plece cu el, iar mie nici prin cap nu-mi trece să ratez vreun cuvânt al acestei conversaţii.

— Eşti foarte impertinent pentru un servitor, îl mustră ea cu suficientă asprime pentru a indica faptul că îşi asuma poziţia de stăpână a casei şi îi amintea care era locul lui.

— Aş fi de acord cu asta dacă aş fi servitor. Dar fiindcă se pare că voi deveni fiul dumitale înainte de sfârşitul după-amiezii, dă-mi voie să mă prezint – Killian St. John, viconte de Locksley, la dispoziţia dumitale.

Făcu o plecăciune batjocoritoare. Probabil că era la fel de nebună ca tatăl lui. Sau intenţiona să profite de nebunia lui. Avea să lămurească asta mai târziu. În acei ochi se desluşea o inteligenţă calculată. Nu avea deloc încredere în ei – şi nici în ea.

Ea făcu o altă reverenţă adâncă, elegantă, dar pentru el nu avu niciun zâmbet şi nicio emoţie nu i se desluşi pe chip. Rapiditatea cu care ea îşi pusese armura i se păru

fascinantă, cu atât mai mult cu cât apreciase corect că el reprezenta o ameninţare. Clar nu era proastă.

— Mă bucur de cunoştinţă, milord.

O, dar el se îndoia foarte mult că aşa era.

— Pe aici, draga mea. Avem puţin timp pentru a ne cunoaşte înainte de ceremonia căsătoriei.

Tatăl lui o conduse în salon şi o instală pe un fotoliu pluşat aflat în apropierea şemineului. Când se aşează, din el se ridică praf. Se părea că menajera nu prea se pricepea la curăţenie.

Tatăl lui se aşează pe fotoliul din faţa ei. Locke se instală la capătul canapelei pentru a avea cel mai bun unghi din care s-o studieze. Era tânără, probabil că nu avea mai mult de 25 de ani. Hainele îi erau bine croite şi într-o stare excelentă. Deloc uzate, deloc destrămate.

Ea îşi ridică braţele pentru a-şi scoate acul de la pălărie, iar sânii obraznici i se ridicară şi ei. Aveau dimensiunea perfectă pentru a se potrivi în palmele lui. Palme care i-ar fi putut cuprinde cu uşurinţă talia pentru a o trage la pieptul lui. De ce naiba remarca astfel de lucruri care nu aveau nicio importanţă pentru strategia lui?

Ea îşi dădu jos pălăria, iar lui i se tăie răsuflarea. Părul ei era de un roşu aprins, rivalizând ca strălucire cu flăcările din şemineu. Şuviţele erau dese şi abundente, şi păreau în primejdie să i se rostogolească pe umeri din clipă în clipă. Se întrebă câte agrafe ar trebui el să-i scoată pentru a se întâmpla acest lucru. Putea paria că nu foarte multe. Două, cel mult trei.

Schimbându-şi poziţia pentru a scăpa de disconfortul pricinuit de trupul lui, care reacţiona de parcă n-ar mai fi văzut o femeie de când terminase şcoala, îşi întinse braţul pe spătarul canapelei, încercând să afişeze o nonşalanţă pe care nu o simţea. Nu-i păsa de părul ei, de ochii ei şi de corpul ei. Şi nici de buzele pline, de culoarea rubinelor. Îi păsa de motivele ei. De ce o femeie atât de tânără şi de atrăgătoare ca ea era dispusă să se mărite cu un bărbat atât de bătrân şi decrepit ca tatăl lui? Era imposibil să nu fie curtată de tineri. Atrăgea clar atenţia. Deci ce spera să

obţină acolo şi nu putea obţine în altă parte?

— Ei bine, draga mea... începu tatăl lui aplecându-se în faţă.

— Gata, milord! cântă doamna Barnaby năpustindu-se în cameră cu un serviciu de ceai în mâini. Mai mult alb decât negru, părul îi era strâns în obişnuitul ei coc, iar rochia neagră îi era călcată perfect. Ceai şi prăjituri, aşa cum aţi cerut. După ce puse tava pe măsuţa dintre cele două fotolii, îşi îndreptă trupul, îşi înclină capul într-o parte şi o studie pe musafiră, fruntea încruntându-i-se. E cam tânără, milord.

— O femeie bătrână nu mi-ar putea dărui un moştenitor, nu-i aşa, doamnă Barnaby?

— Presupun că nu. Făcu o mică reverenţă, iar genunchii suferind de artrită îi trosniră. Bun venit la Havisham, doamnă Gadstone. Să torn ceaiul?

— Nu, mă voi ocupa eu de asta, mulţumesc.

— Oh!

Umerii doamnei Barnaby se lăsară. Era evident dezamăgită să fie concediată înainte de a auzi ceva ce putea împărtăşi la bucătărie.

— Asta-i tot, doamnă Barnaby, rosti cu blândeţe tatăl lui.

Suspinând amarnic, ea se răsuci şi dădu să plece. Locke întinse mâna.

— Dă-mi cheile, doamnă Barnaby.

Ea puse repede mâna pe marele inel care îi atârna la talia amplă, de parcă el îi ceruse bijuteriile Coroanei, iar ea era hotărâtă a le păzi cu preţul vieţii ei.

— Cheile sunt responsabilitatea mea!

— S-ar putea să am nevoie de ele. Ţi le voi da înapoi mai târziu.

Dacă avea să aibă sau nu nevoie de ele depindea de modul cum urma să decurgă conversaţia.

Cu o expresie încăpăţânată pe chip, i le dădu ezitând, apoi ieşi din încăpere în timp ce indignarea îndreptăţită se revărsa în valuri din ea. El nu îşi dădu seama de ce ea se agăţa cu atâta tenacitate de ele având în vedere că erau

mai mult ornamentale decât utile. Presupuse că motivul îl reprezenta faptul că acestea vesteau poziţia înaltă pe care ea o avea în ierarhia personalului casei, poziţie pe care o obţinuse fiindcă rămăsese în vreme ce multe dintre servitoare plecaseră în căutare de păşuni mai verzi. Sau mai puţin bântuite.

Îndreptându-şi din nou atenţia spre doamna Gadstone, privi fascinat cum ea îşi scoase încet o mănuşă din piele neagră de căprioară, de parcă se distra dezvăluind ceva interzis. Centimetru cu centimetru, creându-i o senzaţie de frustrare. Totuşi, el păru incapabil să se uite în altă parte în timp ce mâna ei fină şi perfectă se ivea. Nu avea cicatrici. Nici bătături. Nici pistrui. Îşi dezvălui cu aceeaşi grijă şi mâna cealaltă, iar el făcu eforturi pentru a nu-şi imagina mâna aceea mătăsoasă alunecând alene pe pieptul lui gol. Cu atenţie, îşi puse mănuşile în poală de parcă habar n-ar fi avut de efectul pe care scoaterea lor lentă îl putea avea asupra unui bărbat. Deşi el ar fi putut să parieze jumătate din averea lui viitoare că ea ştia exact ce făcea.

— Lord Marsden, cum preferaţi ceaiul?

Acea voce răguşită se prelinse pe şira spinării lui şi – pe toţi dracii! — i se instală în vintre. Glasul ei suna ca al unei femei recent satisfăcute.

— Cu mult zahăr, te rog.

Locke o privi cum turnă ceaiul, adăugă câteva cuburi, amestecă şi îi oferi ceaşca pe o farfurioară, zâmbindu-i cu tandreţe marchizului, care îi surâse şi el, de parcă îi era recunoscător pentru ceai, cu toate că, de fapt, nu putea să-l sufere.

— Iar dumneata cum preferi ceaiul, Lord Locksley?

— Cu siguranţă, având în vedere că vei fi mama mea, ar trebui să-mi spui Locke.

Privirea ei o întâlni pe a lui, ochii ei fiind la fel de pătrunzători ca o spadă foarte bine ascuţită. Dumnezeule, era în stare să-l facă fâşii! I-ar fi plăcut s-o vadă încercând.

— Încă nu sunt mama dumitale, Lord Locksley, nu-i aşa? Te-am jignit cu ceva?

Aplecându-se în faţă, el îşi sprijini coatele pe coapse.

— Pur şi simplu, încerc să-mi dau seama de ce o femeie atât de tânără şi de încântătoare ca dumneata ar fi dispusă să se întindă pe spate pentru ca un bărbat atât de stafidit ca tatăl meu să se poată urca pe ea.

— Locke! răcni tatăl lui. Ai mers prea departe. Ieşi dracului de-aici!

— E-n regulă, milord, rosti ea calmă, fără a-şi îndepărta privirea provocatoare din ochii lui Locke, fără a clipi, fără a se îmbujora, ci doar arcuindu-şi o sprânceană subţire spre el. Nu cred că poziţia de cuplare pe care o preferă tatăl tău este treaba dumitale. Poate că o va face din picioare, din spatele meu. Sau poate că eu voi sta în genunchi. Sau cu josul în sus. Dar te asigur că nu va fi stafidit.

Apoi îşi coborî încet acei afurisiţi ochi de culoarea whisky-ului spre poala lui, iar el îşi blestemă mădularul pentru că îl trăda. Cu detalii fantastice, imagini ale lui împreună cu ea în toate acele poziţii îi trecuseră prin minte. I se întărise atât de tare şi de dureros, încât nu s-ar fi putut ridica şi umbla nici dacă şi-ar fi impus.

Iar ea ştia asta al naibii de bine.

— Ceai, milord?

— Nu.

Cuvântul ieşise sugrumat din gura lui. Se părea că toate aspectele trupului său îl trădau.

Buzele ei delicioase se arcuiră într-un arogant zâmbet triumfător, întoarse capul spre tatăl lui.

— Doriţi o felie de chec, Lord Marsden?

În ciuda inocenţei cuvintelor ei, el nu-şi dorea decât să o lipească de el, să pună stăpânire pe gura ei şi să vadă dacă gustul ei era la fel de acid precum cuvintele.

Capitolul 2

— Bravo! exclamă Marsden bătând din palme, ochii

verzi fiindu-i plini de însufleţire. Doamnă Gadstone, aş zice că, în mod cert, l-ai pus la punct pe fiul meu. Bună treabă!

— Vă rog, spuneţi-mi Portia.

Deşi faptul că îl înfruntase pe Locksley îi atrăsese aprecierea lui Marsden, Portia avu nevoie de toată puterea voinţei pentru a-şi împiedica mâna să tremure când îi dădu marchizului o felie de chec. Tremuratul o cuprinsese ca o cascadă care părea că nu avea să sece niciodată. Nu doar indignarea justificată o făcea să tremure. Ci şi ciudata şi nedorita atracţie pe care o simţea faţă de vicontele Locksley şi care îi stârnea fiecare terminaţie nervoasă a trupului.

Cu toate că nu-l întâlnise niciodată, auzise destule poveşti despre el, ascultase diverse femei care îi ridicau în slăvi frumuseţea, aşa că îl recunoscuse din clipa în care el îi deschisese uşa. Însă fusese nepregătită pentru magnetismul incredibililor săi ochi de culoarea smaraldului şi pentru dorinţa care o izbise cu o asemenea forţă, încât aproape că o făcuse să se răsucească şi să o ia la fugă după trăsură. Negru ca noaptea şi mai lung decât se purta, părul lui îi scotea şi mai mult în evidenţă ochii. Niciodată în viaţa ei, nu avusese o asemenea reacţie viscerală faţă de vreun bărbat. Faptul că îl considera atât de incredibil de seducător era derutant peste măsură, cu totul inacceptabil şi teribil de primejdios.

În ciuda atitudinii lui nepoliticoase şi agresive, ea îşi dădea seama că el se străduia să-şi protejeze tatăl şi nu se putea abţine să nu-l respecte şi să nu-l admire pentru asta. Din păcate pentru el, şi ea trebuia să protejeze pe cineva şi avea s-o facă cu orice preţ şi cu toate mijloacele disponibile. Cu mintea, cu trupul, cu sufletul. Avea să le folosească pe toate, în orice mod era necesar – indiferent cât de neplăcut – pentru a-şi atinge scopul.

Cu coada ochiului, îl privi cum îşi bagă mâna mare în haină şi scoate ceva din buzunarul de la piept. O tăietură dintr-un ziar, pe care începu s-o despăturească. Văzându-i dimensiunea, ea îşi dădu seama exact ce avea să citească el. Se părea că el se pregătea să tragă următoarea salvă în

acel război al voinţelor. Ea îşi înălţă scutul.

— Consideri că zona rurală e pe gustul dumitale, doamnă Gadstone? întrebă cu amabilitate marchizul.

Ea se gândi că i-ar fi plăcut să-l cunoască în tinereţea lui. Bănuia că fusese foarte fermecător.

— Puternică, declară Locksley înainte ca ea să apuce a răspunde.

Spre deosebire de fiul lui, căruia, din păcate, îi lipsea farmecul. Cu toate că, din ceea ce vorbeau femeile de la Londra despre el, nu ţi-ai fi dat seama. Dacă era să dai crezare poveştilor, se părea că le dăduse pe spate pe jumătate din ele şi le băgase în patul lui.

Marsden suspină evident iritat.

— Ţi-am arătat acel anunţ ca să ştii ce caut, nu ca să-l foloseşti împotriva doamnei Gadstone. Noi doi deja am corespondat de câteva ori. Ştiu că îndeplineşte toate cerinţele pe care le doresc de la o femeie pentru a-mi face un moştenitor.

— Atunci, cu siguranţă, nu vei avea nicio obiecţie dacă vreau să mă asigur şi eu. Privirea ochilor lui îngustaţi căzu asupra ei ca o greutate care ar fi putut zdrobi o femeie mai slabă. Puternică, repetă el. Scuză-mi îndrăzneala, doamnă Gadstone, dar nu pari a avea suficientă putere nici cât să împingi acel fotoliu dintr-o parte a camerei în cealaltă.

— Totuşi, am puterea de a chema un lacheu, care s-o facă pentru mine.

— În câte dintre casele pe care le-ai vizitat, menajera-şefă serveşte ceaiul? Îi arătă cheile obţinute mai devreme şi le clătină uşurel, clinchetul lor răsunând între ei. Personalul nostru include doar un majordom, o bucătăreasă şi o menajeră.

— Cu siguranţă, aveţi mijloace pentru a angaja mai mulţi servitori.

— Avem, dar tata se simte mai bine doar cu oamenii pe care îi avem.

Ea îi zâmbi cu tandreţe lui Marsden.

— Atunci, la fel mă voi simţi şi eu.

— Angajează cât de mulţi pofteşti.

Maxilarele lui Locksley se încleştară, iar ea făcu eforturi pentru a-şi menţine expresia neutră. Se părea că el era implicat într-un război al voinţelor nu doar cu ea. Marsden avea o agerime a minţii care infirma zvonurile că ar fi nebun. Faptul că deja o proteja o asigură din nou că luase decizia corectă când răspunsese la anunţul lui.

— Sănătoasă, lătră Locksley.

De data aceea, ea nu îşi ascunse îngâmfarea.

— N-am fost bolnavă nici măcar o zi în viaţa mea.

— Nici în copilărie?

— Nici în copilărie. N-am avut niciodată colici. N-am avut niciodată febră. Încă am toţi dinţii, care sunt şi ei sănătoşi. Ai dori să-i numeri?

Regretând ultimele cuvinte când îi văzu ochii întunecându-i-se ca şi cum ar fi vrut să-i numere trecându-şi limba peste ei, îi aşteptă replica ţinându-şi răsuflarea şi fu recunoscătoare când el doar plescăi din limbă şi clătină vag din cap.

— Te voi crede pe cuvânt.

Ea se simţi chiar surprinsă că el o credea pe cuvânt în vreo privinţă. În vreme ce el o studia, ea aşteptă temându-se de ultimul cuvânt şi sperând că el o va cruţa…

— Fertilă?

„Ticălosule!” Acesta era aspectul delicat.

— Am avut un fiu. Un băieţel tare scump. A murit înainte de a împlini un an…

Locksley tresări, iar ochii i se umplură de regret, ca şi cum şi-ar fi dorit la fel de mult ca şi ea să nu-i fi pus acea întrebare.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită. Nu am avut intenţia să-ţi provoc durere.

Cel puţin avea o oarecare compasiune, chiar dacă o lua la bani mărunţi. Ar fi trebuit să pună capăt situaţiei, dar ajunsese prea departe pentru a lăsa vreo urmă de îndoială în privinţa faptului că era potrivită. Dacă se mărita cu marchizul, era evident că fiul lui avea să joace un rol important în vieţile lor, iar el era moştenitorul evident. Ea

urma să ofere o rezervă. Astfel, era imperios necesar ca ea şi Locksley să nu fie permanent în conflict.

— Băiatul a fost sănătos şi puternic. Nu a murit de boală. Femeia care trebuia să aibă grijă de el a fost... neglijentă. Întoarse capul spre Marsden. Nu voi angaja o dădacă sau o guvernantă care să aibă grijă de fiul dumneavoastră. Mă voi ocupa eu însămi de el. Va ajunge la maturitate bun şi nobil, demn de numele familiei.

— Nu mă îndoiesc de asta, draga mea. Îşi ridică o sprânceană spre fiul lui. Ai isprăvit cu interogatoriul? Mai avem doar o oră până la sosirea vicarului.

Portia se întrebă cum de ştia el asta fără a se uita la ceasul de buzunar. Cel de pe poliţa şemineului era clar stricat. Arătase ora 11.43 când ea intrase în cameră şi continua să indice aceeaşi oră şi acelaşi minut, deşi ea avea impresia că trecuse o eternitate de secunde interminabile.

— Aş vrea să discut câteva minute doar cu doamna Gadstone, pentru a mă asigura că înţelege exact ce anume acceptă.

— După cum am menţionat, noi doi am corespondat. I-am spus totul.

— Sunt sigur că ai făcut-o. Dar, uneori, o perspectivă diferită poate lămuri lucrurile.

— Nu vreau s-o pui pe fugă.

Privirea lui o măsură de sus până jos.

— Nu mi se pare a fi genul de persoană care poate fi pusă pe fugă cu uşurinţă.

Oare era respect ceea ce desluşise în vocea lui? Sau provocare?

Luând inelul de chei, el se ridică, înălţându-şi trupul lung şi zvelt.

— Dă-mi voie să-ţi arăt ceea ce va deveni noua dumitale casă, doamnă Gadstone. Îţi jur că mă voi comporta ca un adevărat gentleman.

Ea nu dorea să fie singură cu el, iar asta, nu fiindcă se temea că el ar fi putut avea un comportament nepotrivit. Era relativ sigură că n-ar fi fost cazul. Îngrijorarea ei era

stârnită de faptul că el era mult prea frumos, prea tentant, prea masculin. Din bârfele auzite, ştia că el nu ducea doar o viaţă de plăceri, ci avea tendinţa să călătorească prin locurile barbare şi primejdioase ale lumii. Era lat în umeri şi musculos, dar nu exagerat. Silueta lui avea o anumită zvelteţe. Şi-l putea imagina foarte bine despicând apa, galopând prin landă, repezind un topor pentru a despica o buturugă.

Ar fi fost mai bine să refuze, să-l asigure că nu era necesar. Hotărârea ei era luată. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el îşi coborî puţin bărbia şi o străpunse cu privirea. O provoca. Lua-l-ar naiba!

Îşi puse încet mănuşile. Dacă el avea să-i ofere braţul, ea va dori să existe un strat suplimentar de material care să separe pielea ei de a lui. Se ridică în picioare şi trase adânc aer în piept pentru a se întări.

— Aş fi încântată dacă mi-ai oferi un tur al casei.

— Nu eşti obligată să te duci, spuse Marsden.

— Nu vă faceţi griji. Sunt sigură că se va purta frumos. Şi vreau ca eu şi fiul dumneavoastră să devenim repede prieteni. Se uită la fiul faţă de care ştia că era mai bine să păstreze distanţa. Mergem?

El se apropie şi îi oferi braţul. Înghiţind un nod, ea îşi puse palma pe antebraţul lui. Se înşelase. Pielea de căprioară nu-i oferea absolut nicio protecţie împotriva căldurii lui, a fermităţii muşchilor şi a masculinităţii brute care radia din el. Dacă nu s-ar fi gândit că avea s-o considere laşă, s-ar fi îndepărtat de el şi i-ar fi spus că s-a răzgândit. Dar un lucru putea afirma cu certitudine – niciodată, nu fusese laşă.

Avea să rămână ferm pe poziţie şi să păstreze distanţa faţă de el.

Problema consta în faptul că nu era sigură că dorea să facă asta.

*

Când ea puse mâna pe braţul lui, trupul lui reacţionă

de parcă îşi sprijinise corpul gol de el. Ce dracu' era cu el de avea asemenea reacţii în preajma ei? La naiba cu toate, se va duce în sat chiar în seara aceea. Nu putea rămâne acasă, imaginându-şi-o în patul tatălui său…

Îşi încleştă măselele până când maxilarele începură să-l doară. Nu-i putea îngădui minţii lui să apuce pe acea cale.

Conducând-o în hol, blestemă fiecare răsuflare care îi umplea nările şi plămânii cu parfumul ei de iasomie. Fireşte că ea nu alesese banalul parfum de trandafiri. Nimic nu era banal la ea. Dar tot nu-şi putea imagina de ce ea s-ar mărita cu un bătrân când putea avea un bărbat tânăr.

— Aş vrea să-mi cer scuze pentru lipsa de sensibilitate de care am dat dovadă când te-am întrebat despre fertilitate. N-am vrut să-ţi stârnesc amintiri atât de devastatoare.

Simţise ca pe un pumn în burtă durerea care îi strălucise în ochi când vorbise despre fiul ei. Dacă ar fi putut să se întoarcă în timp şi să-şi taie limba înainte de a-şi începe idiotul interogatoriu, ar fi făcut-o.

— Băiatul nu este niciodată departe de gândurile mele, Lord Locksley. Moartea lui mă bântuie şi îmi ghidează acţiunile. Ceea ce este în beneficiul dumitale deoarece mă face să te înţeleg. Ştiu că vrei să-ţi protejezi tatăl de cineva care ar profita de el. Însă te asigur că eu nu-i vreau răul.

— Totuşi, doamnă Gadstone, sunt consternat de faptul că nu cauţi dragostea, ci eşti dispusă să te măriţi cu un bărbat cu cel puţin 35 de ani mai în vârstă.

— Am cunoscut dragostea, milord. Mi-a oferit foarte puţină siguranţă. Acum, îmi doresc siguranţa.

— Cât timp ai fost măritată?

— Am fost împreună vreme de doi ani.

— Cum a murit?

Ea suspină.

— De boală. S-a îmbolnăvit de friguri.

— Din nou, condoleanţele mele. Cu cât timp în urmă?

— Cu şase luni. Îşi ridică privirea spre el, buzele arcuindu-se vag. Ar trebui să-l rogi pe tatăl dumitale să-ţi

îngăduie să citeşti corespondenţa noastră. Vei găsi acolo răspunsuri la toate întrebările.

El se îndoia de asta. Bănuia că o viaţă întreagă nu ar fi fost îndeajuns pentru a primi răspunsuri la miriadele de întrebări pe care le avea în legătură cu ea.

— Sunt stricate toate ceasurile din casă? întrebă ea când trecură pe lângă unul înalt, aflat în hol.

El o conduse spre o scară.

— Din câte ştiu, niciunul nu este. Pur şi simplu, s-au oprit la ora naşterii mele, în momentul în care mama a murit.

— Cum a murit mama dumitale?

— Eu am ucis-o. În capul scărilor, el se întoarse spre ea şi fu surprins să vadă oroarea întipărită pe trăsăturile ei fine. Se părea că în corespondenţa ei cu tatăl lui nu se găseau toate răspunsurile. La naştere. De ce crezi că m-au numit Killian[1]?

Ochii ei se lărgiră puţin.

— Sunt sigură că este doar o coincidenţă. Nu cred că el poate fi atât de crud cu un copil, încât să-l eticheteze drept ucigaş.

— Nu cred că a intenţionat să fie crud. Pur şi simplu, a vrut să se asigure că niciunul dintre noi nu va uita vreodată. Consider că este important să înţelegi ce presupune viaţa aici, la Havisham Hall. Hai să începem de-aici, da? Caută printre cheile de pe inel, o găsi pe cea dorită, o bagă în broască, o răsuci şi deschise uşa. Îndepărtă pânzele de păianjen înainte de a întinde braţul spre marea încăpere cu pereţii acoperiţi cu oglinzi, care se înălţa pe două niveluri. Marele salon! A găzduit un bal magnific de Crăciunul de dinaintea morţii mamei mele.

Portia ezită numai o secundă înainte de a păşi peste prag, pe palierul din care o scară cobora spre încăperea cu miros de stătut. Precaută, parcă aşteptându-se la fiecare pas ca podeaua să cedeze sub picioarele ei, se apropie de balustradă. Simţi nevoia să o cuprindă cu mâinile pentru a-i

---

1 *Killer* - ucigaş, in limba engleză

oferi un oarecare suport, dar aceasta era acoperită cu un strat gros de praf. Din câte vedea, totul era acoperit cu praf şi decorat cu dantelate pânze de păianjeni. La ferestrele murdare înşirate pe un perete, draperiile de un roşu spălăcit erau trase la o parte, dezvăluind firicelele de praf care valsau în soarele după-amiezii, care se infiltra înăuntru pentru a atinge vazele pline cu tulpini de flori uscate, ale căror corole dispăruseră de mult.

— Pe drumul până aici, am trecut pe lângă câteva camere ale căror uşi erau închise. Toate sunt la fel de neglijate ca asta? întrebă ea cu glas slab, aproape cu respect.

Tot ce se afla acolo parcă impunea linişte.

— Da. După ce mama s-a stins, tata a poruncit ca nimic să nu fie atins, ca tot ce se afla în casă să rămână aşa cum era la moartea ei.

Încercând să-şi imagineze ce impact ar fi putut avea asupra unui băiat o copilărie petrecută într-o astfel de casă, ea îl privi peste umăr. Stătea în spatele ei înalt şi drept, pe chipul lui necitindu-se nici tristeţe, nici fericire, nici durere, nici bucurie. Era obişnuit cu bizara încercare de a păstra totul aşa cum fusese.

— Dar nimic nu rămâne la fel, nimic nu rămâne neschimbat.

— Nu, nu rămâne.

— Acum, eşti adult. Şi am impresia că te ocupi de tot. De ce nu ceri ca încăperile să fie curăţate, să fie readuse la starea în care erau?

— Pentru că l-ar întrista pe tata, la fel cum l-ar întrista şi angajarea altor oameni, vederea unor chipuri noi prin casă.

Deci el locuia în acea casă mohorâtă, plină cu amintiri deşarte. O făcea pentru tatăl lui. Nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că era un om capabil de multă dragoste, de multă compasiune. Îi trecu prin minte că, dacă îi mărturisea totul, el avea s-o ajute. Ce idee prostească să-şi imagineze că el avea s-o privească altfel decât cu dezgust! Nu, era pe cont propriu, trebuia să-şi rezolve

singură problemele, să protejeze ce era al ei.

— Nu poţi concura cu ea, doamnă Gadstone. Cu mama.

— Nici n-am intenţia să încerc. Ştiu care sunt cerinţele tatălui dumitale, ce anume doreşte de la mine. Accept limitările relaţiei noastre.

— Eşti dispusă să te mulţumeşti cu atât de puţin?

Da, pentru că era singura ei şansă să obţină atât de mult.

— Fiul pe care i-l voi dărui va fi lord.

— Va fi o rezervă. Nu va moşteni nimic până nu voi muri.

Adevărul era că ea se îndoia că fiul ei va moşteni vreodată ceva. Locksley avea să se însoare şi să aibă propriul moştenitor.

— Totuşi, va fi Lord de cum-s-o-chema St. John. Se va învârti prin cercurile potrivite, va avea tot felul de oportunităţi, se va însura cu cineva dintr-o familie bună. Iar în ceea ce mă priveşte, voi fi marchiză, mă voi învârti şi eu prin cercurile potrivite şi voi avea toate cele necesare unui trai decent. Mi-a promis că-mi va dărui o casă. Privi peste balustradă. Am putea coborî?

— Dacă ţi-ar face plăcere…

Nu era atât faptul că i-ar fi făcut plăcere, dar dorea ceva care să-i distragă atenţia de la îndoielile care începeau să-i dea târcoale. Dacă exista vreo altă cale de a se salva, ea nu reuşea s-o vadă.

El îi oferi braţul, ea aproape că îl refuză, dar îi repugnă gândul de a se sprijini de balustrada plină de praf şi pânze de păianjeni. Când începură să coboare scara acoperită cu un covor de un roşu şters, ei nu-i plăcu faptul că băgă de seamă cât de solid şi de puternic era el. Şi nici că mirosea a santal amestecat cu portocale.

După ce ajunseră în mijlocul încăperii, ea îşi retrase mâna şi se roti încet, imaginându-şi cum arătase cândva acea sală, cu orchestra cântând la balcon, oaspeţii valsând, iar Lord şi Lady Marsden întreţinându-şi oaspeţii.

— Ce vei face după ce el nu va mai fi? întrebă ea

încet.

— Poftim?

Se răsuci spre el şi îşi dădu seama că, deşi îl considera pe tatăl lui bătrân şi „stafidit”, nu acceptase cu adevărat că era în iarna vieţii şi că nu avea să-i fie alături pentru totdeauna.

— După ce tatăl dumitale va muri, vei reda acestei case măreţia de odinioară?

— Nu m-am gândit la asta.

Chiar nu se gândise. Ea văzu adevărul în ochii lui şi îl plăcu pentru asta. Cum o fi fost pentru el să crească singur acolo…? Numai că nu fusese singur.

— Ducele de Ashebury şi contele de Greyling au fost pupilii tatălui dumitale, au crescut aici.

— Aşa este.

— Ei spun că voi trei eraţi „zurbagiii din Havisham”.

El îşi arcui o sprânceană neagră, iar privirea i se intensifică de parcă ar fi putut vedea direct în sufletul ei şi citi fiecare poveste întipărită acolo.

— Mi se pare că deja te învârteşti în cercurile potrivite.

La naiba! Nu fusese atât de precaută cum ar fi trebuit să fie când vorbea cu el.

— Am citit în ziarele de scandal. Fiind necesar să-i distragă atenţia, privi peretele pe care erau înşirate ferestrele, uşile de sticlă prin care se ieşea afară. Am putea ieşi pe terasă?

— Insist. Este inclusă în turul casei. Porni într-acolo, trase un zăvor şi deschise uşile. După dumneata.

Ea păşi pe terasa de piatră, se apropie de balustrada din fier forjat şi privi spre ceea ce odinioară evident fusese o grădină, dar pe care natura pusese stăpânire. Totuşi, pe alocuri se vedeau urme ale îngrijirii minuţioase de care avusese parte în trecut.

— Nu aveţi un grădinar.

— Nu. Personalul care se ocupă de exterior constă dintr-un grăjdar-şef, care este şi vizitiu, şi din doi rândaşi.

— Păcat. Îmi plac tare mult grădinile şi florile. Deci,

tatăl dumitale nu pleacă niciodată de acasă?

— Nu ai primit acest răspuns în scrisorile de la el?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Nu m-am gândit să-l întreb.

Încrucişându-şi braţele la piept, el îşi sprijini un şold de balustradă, creând o imagine a masculinităţii brute.

— Mă întreb ce altceva este posibil să nu te fi gândit a-l întreba.

— Încercam să fac conversaţie, milord. Nu-mi pasă dacă iese sau nu. Am obţinut răspunsuri la întrebările care mă interesau.

— Poate că ar trebui să citesc corespondenţa voastră. Aş vrea să ştiu ce întrebări erau importante pentru dumneata.

— Sunt o carte deschisă, milord.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta.

— Eşti genul suspicios?

— Mă înşel?

Nu, nu se înşela deloc. Avea secrete pe care urma să le ascundă cu mare grijă de el, de tatăl lui. Se îndoia că marchizului i-ar fi păsat, dar bănuia că fiul lui ar fi făcut mare caz de ele. Marsden îşi dorea un moştenitor, asta era tot ce îl interesa. Locksley dorea s-o înţeleagă.

— Presupun că dumneata te duci la Londra în timpul sezonului.

I-ar fi făcut plăcere să ştie că, timp de câteva luni, el era plecat.

— Uneori. Nu atât de des cum ar trebui. Nu-mi place să-l las pe tata singur. Deşi se pare că face la fel de multe trăsnăi şi când sunt aici, nu doar când lipsesc.

— Dacă eu voi fi aici, nu va rămâne singur. Ai putea sta la Londra oricât doreşti. Şi am aflat că îţi place să călătoreşti. Unde plănuieşti să te mai aventurezi?

— N-am mai călătorit de vreo doi ani. Nu am planuri pentru viitorul apropiat.

— Dar, repet, dacă eu voi fi aici, vei fi liber să faci orice doreşti, să te duci unde vrei.

— De ce am impresia că te străduieşti să scapi de

mine?

Pentru că ea era proastă, iar el nu era. Totuşi, ea cunoştea valoarea unui bluf reuşit.

— Pur şi simplu, încerc să-ţi fiu o „mamă” bună. Să-ţi acord o oarecare libertate. Să-ţi uşurez povara.

El îşi desfăcu braţele, se apropie de ea, îi atinse buzele cu degetul mare, apoi şi-l trecu peste conturul lor, în tot acest timp privirea fiindu-i aţintită asupra gurii ei. O căldură puternică o învălui. Cu toate că el îi atingea doar buzele, ea simţi ca şi cum degetul lui îi mângâia însăşi esenţa fiinţei.

— Doamnă Gadstone, îmi va fi foarte greu să te consider mama mea.

— Ai promis că te vei comporta civilizat.

Cu răsuflarea întretăiată, cu vocea răguşită, cu tot trupul acordat cu al lui, ea îl blestemă pentru abilitatea lui de a trezi la viaţă tot ce ea încerca să zăgăzuiască.

— Da, am promis. Dar încă nu eşti măritată. Şi cred că, înainte de a fi, ar trebui măcar să ne gustăm puţin unul pe celălalt.

Se apropie şi mai mult de ea. Mâna ei se ridică repede şi se propti în mijlocul pieptului său dur. Simţi sub degete bătăile ferme ale inimii lui, tensiunea care se intensifica în el.

— Nu!

Era îngrozită că avea să-i placă enorm de mult. Deşi, fără îndoială, el îi testa loialitatea.

— Sunt logodită cu tatăl tău.

El îşi înclină puţin capul.

— Să spui că eşti logodită e puţin cam exagerat, nu-i aşa? Ai răspuns la un anunţ din ziar. Nu este ca şi cum te-a văzut într-o sală de bal, a fost fermecat de frumuseţea ta şi ţi-a făcut curte. Până astăzi, nu l-ai văzut niciodată.

— Totuşi, ne vom căsători.

— Dar încă nu sunteţi căsătoriţi. Ce rău ar fi dacă ne-am gusta puţin? În ciuda faptului că mâna ei îl împingea, el izbuti să se aplece până când răsuflarea lui îi mângâie obrazul. El nu va şti niciodată.

— Eu voi şti.

— Deci ţi-e frică. Fac pariu că eşti la fel de atrasă de mine cum sunt eu de tine.

— Ai pierde pariul.

— Dovedeşte-mi! Buzele lui moi şi calde poposiră pe colţul gurii ei. Dovedeşte-mi că nu ţi-e frică, că nu este nimic între noi. Îşi apăsă buzele pe celălalt colţ al gurii ei. Cu siguranţă, decizia ta de a te mărita cu tata nu va fi anulată de un sărut.

Era primejdios, foarte primejdios. Trebuia să-l respingă, ştia că aşa era înţelept, dar puterea părea s-o părăsească în vreme ce el îi ciugulea buza de jos. Ochii ei se închiseră în timp ce fierbinţeala o cuprinse. Tandreţea lui o luă pe nepregătite. Trecuse atât de multă vreme de când cineva fusese tandru cu ea, de când cineva o ademenise cu un foc care îi mângâia buzele. Nu-şi putu stăpâni un geamăt, iar acel sunet probabil că îi dăduse lui de veste că ea ceda, fiindcă atingerea delicată dispăru, iar gura lui fierbinte şi dură, înfometată şi lacomă puse stăpânire pe a ei. Ştia că trebuia să-l respingă, să-l lovească, să-l calce pe picior, dar atracţia apăruse între ei din clipa în care el îi deschisese uşa. Era tânăr şi viril. Ce rău era într-un ultim sărut al tinereţii, în a fi ţinută de braţe puternice şi ferme, în a-şi lipi sânii de un piept dur şi larg? Totul în ea ţipa că ar trebui să fugă. Însă gura lui îşi făcea magia delicioasă, fantastică.

Iar ea se topi la pieptul lui.

Capitolul 3

Era cea mai mare greşeală pe care o făcuse în viaţa lui. Mai gravă decât atunci când înfuriase căpetenia unui trib de războinici flirtând cu fiica sa ori când înotase în Nil şi aproape că devenise felul principal la masa unui crocodil, ori când apreciase greşit starea vremii şi fusese prins de un viscol în Himalaya.

Ştia că făcuse o gravă eroare de judecată insistând până când, în cele din urmă, ea deschise gura şi îi acceptă atacul. Dacă ar fi crezut măcar o clipă că tatăl lui îi purta o afecţiune sinceră acelei femei, dacă ar fi crezut că o considera mai mult decât un mod de a-şi atinge un scop, nu ar fi făcut aşa ceva, ar fi păstrat distanţa, şi-ar fi respectat cuvântul că se va purta ca un gentleman.

Dar acele buze delicioase care rosteau replici atât de tăioase, care se arcuiau doar puţin când zâmbeau, care promiteau plăcerea pe care ar fi găsit-o în braţele ei erau pur şi simplu prea ademenitoare pentru ca vreun muritor să le reziste. Nu dorise decât s-o guste, s-o guste puţin, iar apoi, să se ducă, în seara aceea, la o prostituată de la tavernă.

Numai că acum ştia că va fi imposibil. Avea gust de mentă, iar el bănuia că, dacă i-ar fi căutat prin săculeţ, ar fi găsit câteva bomboane. Fără îndoială, supsese una la fel cum îi sugea limba acum, înnebunindu-l, făcându-l să o cuprindă şi mai strâns în braţe. Era la fel de îndrăzneaţă, de curajoasă şi de aventuroasă ca el. Tatăl lui dorea o femeie care să ştie ce are de făcut cu trupul unui bărbat.

Iar el avea impresia că doamna Portia Gadstone putea da peste cap un bărbat, îl putea secătui şi îl putea face să-i ceară, recunoscător, mai mult.

Desprinzându-şi gura de a ei, o privi. Ochii ei erau înfierbântaţi, iar respiraţia, întretăiată. Împingându-i umerii, ea se retrase, se sprijini de balustradă şi se uită direct în ochii lui, de parcă nu făcuse nimic de care să se ruşineze.

— Sper că ţi-a plăcut gustul meu, milord. După ce mă voi mărita cu tatăl dumitale, nu vei mai avea parte de asemenea mostre.

Vorbise cu răceală, foarte calmă, dar roşeaţa din obraji o dădu de gol. Nu fusese atât de neafectată de sărut cum se străduia să pară. Oare ce o făcuse să înveţe atât de bine să-şi ascundă emoţiile?

Ce se întâmplase de o făcuse să se teamă atât de tare să nu dezvăluie ce simţea cu adevărat?

Ea nu permitea să se întrevadă nimic. El se îndoia că

avea să afle ceva despre ea citind corespondenţa, în orice caz nimic din ce se afla dincolo de aparenţe. Fiecare cuvânt rostit de ea era calculat astfel încât să dezvăluie doar atât cât să fie satisfăcător. Dar, în fond, şi el era expert în a păstra distanţa, în a nu dezvălui nimic. Nu-şi dorea să cunoască bine pe nimeni şi dorea şi mai puţin ca vreun om să-l cunoască pe el. În acest mod, inima lui era mai bine protejată. Dacă nimeni nu conta, nimeni nu-l putea face să se cufunde în disperare. Mantra lui era să-şi protejeze sănătatea mintală cu orice preţ.

— Te asigur că n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu aş avea niciodată o relaţie cu soţia tatălui meu. Iar femeile măritate nu au fost niciodată pe gustul meu. Nu am niciun fel de respect pentru cei care îşi înşală partenerii.

Avu impresia că ea tresărise foarte vag. Dar poate că era doar uşurarea de a şti că, odată măritată, el avea să o lase în pace.

Suspinând, ea privi în jur.

— Cred că am văzut destul, Lord Locksley. Fără îndoială, tatăl dumitale începe să se îngrijoreze. Ar trebui să mă întorc la el.

— Cu siguranţă, după o asemenea intimitate, am putea să fim mai puţin formali. Te rog, spune-mi Locke.

Îi oferi braţul.

— Cred că pot găsi singură drumul înapoi.

Parcă vrând s-o dovedească, plecă grăbită, tocurile ei răpăind pe piatră, apoi pe lemn, după ce trecu pragul.

Urmând-o la o distanţă discretă, el admiră privelişte a oferită – spinarea rigidă, legănarea ademenitoare a şoldurilor înguste. Închise uşa terasei, urcă scările după ea şi dădu să încuie uşa marelui salon.

— Chiar e necesar? întrebă ea. Având în vedere că numai adulţi locuiesc aici, cu siguranţă e suficient să le spui să nu deschidă uşile.

După ce încuie uşa, el se răsuci spre ea.

— Se pare că fantoma mamei nu poate trece prin uşi încuiate, aşa încât cu cât sunt mai multe încuiate, cu atât mai probabil este ca ea să rămână în landă.

Ea îl privi cu gura căscată şi cu ochii rotunjiţi de mirare.

— Ce-i, în scrisorile pe care ţi le-a trimis, tata a omis să-ţi spună că această casă e bântuită?

— Cu siguranţă, nu crezi asta.

— Fireşte că nu cred. Dar el crede. Sunt convins că, după ce îţi va vizita patul în noaptea asta, te va avertiza să încui uşa după plecarea lui şi niciodată să nu dormi cu fereastra deschisă. Niciodată, să nu te duci noaptea în landă. Altminteri, ea va pune mâna pe tine.

— Astea-s avertismente pentru a-i convinge pe băieţandri să nu facă prostii.

— Eu nu mai sunt băieţandru, dar totuşi avertismentele există.

— Atunci, bănuiesc că ar trebui să mă simt uşurată că nici eu nu cred în fantome.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre cealaltă scară.

Lui îi plăcea chiar foarte mult priveliştea, dar trebuia să se bucure de ea atât cât mai putea. Îi spusese adevărul. Nici prin cap nu-i trecea să aibă o relaţie cu soţia tatălui său. Odată căsătoriţi, el intenţiona s-o evite ca şi cum ar fi fost ciumată.

O ajunse din urmă în hol, doar câţiva centimetri despărţindu-i când ea intră în salon. Tatăl lui era întins într-un fotoliu şi avea ochii închişi.

Ea îşi duse mâna la piept.

— Dumnezeule! Se răsuci spre Locke, panica desluşindu-i-se în ochi. E mort?

Părea sincer îngrijorată, dar, în fond, dacă el murea înainte de a se fi căsătorit, ea avea să piardă casa şi orice altceva îi promisese tatăl lui. Marsden scoase un sforăit bubuitor. Cu un mic ţipăt, ea sări îndărăt.

Chicotind, Locke trecu pe lângă ea.

— Eşti foarte sperioasă pentru cineva care nu crede în fantome.

— M-am temut că a murit.

— Încă nu, doar că are obiceiul să adoarmă din când în când. Îngenunche lângă fotoliu, puse mâna pe umărul

tatălui său şi îl zgâlţâi uşurel. Tată, trezeşte-te!

Pleoapele tatălui său fluturară şi se ridicară, privirea fiindu-i tulbure, distantă.

— Linnie mă cheamă?

Aşa îi spunea el mamei lui Locke, Madeline, care se pare că detestase a fi numită Maddie.

— Nu.

— Bine. Am timp să mă pregătesc pentru cină. Nu-i place deloc când întârzii la cină.

— În seara asta, doamna Gadstone va cina cu tine.

Era mai bine să-l aducă în prezent decât să-i dea o lovitură zdrobitoare făcându-l să se confrunte cu adevărul despre trecutul lui.

— Doamna Gadstone? Nu cunosc nicio doamnă Gadstone.

Locke o privi peste umăr pe Portia şi îşi arcui o sprânceană. „Vezi în ce te bagi?”

Ea păşi în faţa marchizului.

— Eu sunt doamna Gadstone, milord. Portia Gadstone.

Chipul tatălui său se lumină, iar el pocni din degete.

— Desigur, desigur. Îmi amintesc acum. Ţi-a plăcut turul reşedinţei, draga mea?

— A fost foarte edificator.

Locke se gândi că răspunsese cu tact.

— Ia loc şi povesteşte-mi totul despre el, dar, mai întâi, unde-i vicarul? Trebuia să fi venit deja.

— Sunt sigur că e pe drum, îl linişti Locke.

„Asta dacă chiar l-ai informat că trebuie să vină”. Spera că o făcuse doar în mintea lui.

Portia se întoarse la fotoliul ei. Locke se aşeză la capătul canapelei, de această dată la cel dinspre ea, deşi n-ar fi putut explica pentru nimic în lume de ce dorea ca distanţa dintre ei să fie mai mică.

— Tată, m-am gândit că ar fi mai bine să aşteptaţi câteva zile înainte să vă căsătoriţi, pentru ca doamna Gadstone să aibă ocazia de a se obişnui puţin cu ce va presupune viaţa ei aici.

— Nu este nici economic, nici practic, Locke. Am fost

de acord să-i plătesc 100 de lire pentru fiecare zi cu care căsătoria este amânată.

— Poftim?

— Am semnat un contract. Dacă nu se mărită astăzi, trebuie să-i plătesc câte 100 de lire pentru fiecare zi până la oficierea căsătoriei. Dacă renunţ cu totul la căsătorie, trebuie să-i dau 10.000 de lire.

Locke ţâşni în picioare.

— Ai înnebunit?

„Fireşte că a înnebunit. A înnebunit cu ani în urmă”.

— A fost necesar să-i ofer un soi de asigurare că nu face degeaba această călătorie. Că intenţiile mele sunt onorabile. Că nu doresc să profit de ea.

Însă ea dorea să profite de el. Locke îşi îndreptă privirea spre Portia, care avea pe buze un zâmbet seducător, dar totuşi aproape inocent şi care se uita cu satisfacţie la el, parcă provocându-l. Vrăjitoarea! Ea pomenise de contract. Când intrase pe uşă, ştiuse că, oricât de mult şi-ar fi dorit el altminteri, căsătoria urma să aibă loc, sau el ar fi trebuit să-i plătească o sumă consistentă. Măcar atât lucru spusese.

Dar el fusese atât de intrigat de ochii ei afurisiţi, că nu se gândise s-o chestioneze.

— Vreau să văd blestematul ăla de contract.

— Am bănuit eu că vei dori să-l vezi, rosti ea cu dulceaţă în glas.

Băgă mâna în săculeţul ei, scoase un mic sul din imitaţie de piele, îi desfăcu legătura şi scoase din el câteva foi de hârtie împăturite. El i le smulse din mână şi începu să le parcurgă conţinutul.

— Nu-ţi va fi de folos dacă le vei rupe, spuse ea cu seninătate. Avocatul meu are o copie.

— Şi eu am o copie.

„Nu mă ajuţi, tată”.

Citi cuvintele cu atenţie. Marchizul de Marsden o fi fost nebun, dar nu era idiot. Probabil că îşi lăsase o portiţă de scăpare. Şi iat-o, ascunsă cu grijă printre cuvintele încâlcite! Locke aproape că izbucni în râs văzând ce-i

trecuse prin minte bătrânului pezevenchi. Era inteligent.

Locke îşi îndreptă privirea spre Portia şi, pentru prima dată, o văzu limpede aşa cum era cu adevărat. O mercenară, o femeie care dorea să pună mâna pe un titlu, care voia să-şi depăşească condiţia şi care era dispusă să se folosească de orice pentru a-şi atinge scopul, inclusiv să profite de un gentleman bătrân. Era genul de femeie la care n-ar fi putut niciodată să ţină, pe care s-o iubească, căreia să-i dăruiască inima.

Era absolut perfectă.

— Mă voi însura eu cu ea.

Capitolul 4

Îngrozită, încă năucită de afirmaţia lui Locksley, Portia îl privi în timp ce el se răsuci spre Marsden.

— Presupun că n-ai nicio obiecţie.

Marchizul zâmbi.

— Absolut niciuna. De fapt, speram să se ajungă la asta.

Locksley se întoarse spre ea.

— Ce zici, Portia? E mult mai bine să-mi fii soţie, în loc de mamă, nu crezi?

— Nu!

Cuvântul fusese rostit cu asprime, cu duritate, însă în sinea ei ţipa: „Nu, nu, nu!” Nu se putea mărita cu vicontele. În niciun caz, nu putea. Venise pentru a se mărita cu marchizul. Cu un bătrân care credea că avea nevoie de un moştenitor, cu toate că avea unul deja.

Nu cu fiul lui bine făcut, care îi stârnea fluturi în stomac ori de câte ori se uita la ea, care îi făcea trupul să se înfierbânte când o atingea, care îi făcea întreaga fiinţă să se dizolve într-o băltoacă încinsă atunci când o săruta. Nu putea, nu voia să se mărite cu *el.*

— Nu! repetă ea cu fermitatea convingerii.

Plescăind din limbă, el îi aruncă hârtiile în poală şi se

sprijini de spătarul canapelei cu o atitudine insolentă, ridicându-şi un braţ pe el şi bătând vesel darabana.

— Atunci, contractul este nul şi neavenit, iar noi am încheiat orice discuţie.

— Nu. Se uită imploratoare la Marsden. Noi doi ne vom căsători. Asta am convenit.

El îi zâmbi cu tristeţe, ridurile arcuindu-se pe faţa lui.

— Asta am convenit în scrisorile noastre, dar contractul este întocmit puţin altfel. În el se afirmă că trebuie să-mi oferi un moştenitor.

— Nu vă pot oferi un moştenitor dacă nu sunt măritată cu dumneavoastră.

— Îi vei oferi un moştenitor oferindu-mi mie unul, rosti Locksley cu o voce mustind de aroganţă.

Îndreptându-şi atenţia spre el, Portia simţi nevoia să-i smulgă acel zâmbet îngâmfat şi autosatisfăcut de pe chipul fantastic de frumos. Era convins că el câştigase, dar nici măcar nu ştia pentru ce lupta ea, care era miza. Dacă îi spunea… Dumnezeule, dacă îi spunea, nu ar compătimi-o, nu ar înţelege. Ar alunga-o cu aceeaşi brutalitate cu care o făcuse familia ei.

— În contract se afirmă că te vei mărita şi îi vei oferi marchizului de Marsden un moştenitor. Dacă îmi dăruieşti mie un fiu, practic îi oferi lui un moştenitor. Şi de fapt, este mult mai bine aşa. Dacă îi dăruieşti tatălui meu un fiu, va fi doar un moştenitor de rezervă. Care s-ar putea să primească moştenirea sau nu. Dacă îmi dăruieşti mie un fiu, va fi sigur moştenitorul meu. Serios, Portia, nu pricep de ce nu te arunci în braţele mele. Asta vrei, nu? Un fiu care să moştenească titluri, domenii, putere, bogăţie. Te deranjează faptul că vei fi doar vicontesă, nu marchiză? Vei primi şi titlul de marchiză până la urmă, dar poate că nu suficient de curând pentru aspiraţiile tale.

Ea desluşi dezgustul, repulsia din vocea lui. Cum ar fi putut să fie plăcută căsnicia cu el când el o ura încă dinainte ca jurămintele să fie rostite?

Dar, dacă refuza, unde avea să se ducă? Ce avea să facă? Cum avea să supravieţuiască? Nu se putea întoarce la

viaţa de dinainte. Ar distruge-o. *El* ar distruge-o.

Se ridică în picioare şi se apropie de şemineu. Era rece, atât de rece! Îşi dori ca focul să fi fost aprins, dar se îndoia că ar fi încălzit-o fiindcă era înfrigurată până în măduva oaselor. Trebuia să găsească un motiv pentru ca el să o respingă, dar Marsden să o dorească în continuare.

— Totuşi, cu siguranţă îţi doreşti alături o femeie de viţă nobilă, cineva cu o descendentă cu care să te mândreşti.

— Asta nu a fost una dintre cerinţele tatii. Nu este nevoie să fie nici a mea.

— Fiul meu este un om bun, rosti marchizul. Nu ţi-ai putea dori unul mai bun.

— O, eu bănuiesc că da. Ce-ar fi să te duci afară, ca să vezi dacă nu apare vicarul şi să-i spui că mai avem nevoie de puţin timp?

— O idee foarte bună. O să vă las câteva minute singuri, ca să lămuriţi lucrurile.

Ea îi auzi oasele trosnind când se ridică, apoi paşii târşâiţi în timp ce ieşi din încăpere. Nu dorea să rămână singură cu fiul lui. Nu-şi dorea să mai rămână vreodată singură cu el.

Conştientiză cu acuitate prezenţa bruscă a lui Locksley lângă ea, căldura şi puterea emanate dinspre el, cu toate că nu o atingea. De ce trebuia să fie atât de atrasă de el?

— Portia, m-ai judecat corect când ai zis că doresc să-l protejez pe tata. Voi face orice este necesar pentru a-l feri de oricine ar îndrăzni să profite de el sau ar vrea să-i facă rău.

— Ţi-am spus că nu vreau să-i fac rău. Îi voi oferi companie, un alt copil, nu va mai fi singur.

— Nu am încredere că nu ai profita de el. După cum ai văzut, nu este întotdeauna lucid.

Ea se răsuci spre el.

— Aşa că te vei însura cu o femeie pe care o deteşti?

— Nu mă interesează deloc iubirea. Nu m-a interesat niciodată. Am văzut cum l-a înnebunit pe tata. Nu o voi

apuca pe calea asta. Şi am nevoie de un moştenitor. Nici că aş putea găsi ceva mai bun de o femeie care este dispusă să mă lase s-o iau pe la spate, în genunchi sau cu josul în sus.

Ea închise brusc ochii. Încercase să-l şocheze, să-l pună la pune să-l facă s-o lase în pace. Cu certitudine, acea abordare nu avusese rezultatele dorite de ea.

El îi atinse maxilarul cu un deget. Ea deschise ochii şi se feri.

El îşi înclină capul şi ridică ironic un colţ al acelei guri ademenitoare.

— Nu este tocmai reacţia pe care ai avut-o pe terasă.

— Lua-te-ar naiba!

— Nu poţi nega că există o anumită atracţie între noi, aşa că vom avea cel puţin asta. Te pot asigura că vei avea parte pe plăceri în patul meu.

— Eşti din cale-afară de arogant!

— Am călătorit prin lume. Am învăţat multe lucruri bune. Vei beneficia de cunoştinţele mele.

— Şi când nu vom fi în pat?

— Vom fi politicoşi unul cu celălalt. Respectuoşi. Ziua, vei face orice pofteşti. Noaptea, vei fi a mea.

Felul în care ochii i se întunecaseră când rostise ultimele cuvinte îi spuse exact cum va fi a lui. Nu se temea de ce i-ar putea face, ci se temea de faptul că era posibil să nu poată rezista farmecului său. Cândva, se îndrăgostise până peste cap de un bărbat care etala siguranţă de sine şi îndrăzneală, dar totul la el pălea comparativ cu Locksley. El nu doar că îşi cunoştea locul în lume, dar o stăpânea, o controla. Bănuia că el niciodată nu ezitase, nu se îndoise de sine. Iar ea era atrasă de acea încredere în sine ca o molie de flacără. O putea distruge extraordinar de uşor dacă nu era atentă. Dar fără el nu avea nici cea mai mică speranţă de a supravieţui.

— Voi primi o alocaţie?

El rânji sumbru.

— Fireşte, micuţa mea mercenară.

— Cât?

— Cât ai vrea?

— Un milion de lire pe lună.

El râse, un sunet adânc, amplu, care îi dădu ocol, o străpunse şi se cuibări în sufletul ei.

— Cincizeci.

— O sută.

— Şaptezeci şi cinci.

I-ar fi fost îndeajuns, ar fi putut pune destul deoparte pentru a se asigura că nu avea să mai fie niciodată săracă sau total dependentă de mila lui.

El îi cuprinse faţa în palme, iar de data aceea, ea rămase locului, permiţându-i să o atingă.

— Mâinile mele nu îţi vor face niciodată rău. Şi pot fi foarte generos.

Ea aproape că râse cu ironie. Mai auzise asta, minciuni frumoase, numai că atunci fusese suficient de tânără şi naivă pentru a crede amăgirile, a le accepta cu braţele deschise, a-şi lega toate visurile şi speranţele de ele. Niciodată nu se va mai lăsa fermecată de un bărbat în asemenea măsură, încât să uite de ea însăşi.

— Iar în caz că ai nevoie să-ţi aduci aminte, există mereu asta.

Îi acoperi gura cu a lui, silindu-i buzele să se despartă, apoi limba lui o mângâie încet pe a ei, stârnindu-i senzaţii despre care ea ar fi vrut să nege că îi produceau vreo bucurie. Dar ce ar fi avut de câştigat din asta?

Ea aproape că îşi pierduse avantajul. El nu avea să cedeze şi să-i permită să se mărite cu Marsden. Iar ea nu putea risca să plece de-acolo fără nimic. El era brusc singura ei speranţă. Dacă nu-l mai supăra, dacă îl satisfăcea ca soţie, poate că el avea s-o protejeze cu aceeaşi vigilenţă şi hotărâre ca pe tatăl lui.

Aşa că se ridică pe vârfuri, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi sânii de pieptul lui. El ştia că era văduvă. Nu avea rost să facă pe fecioara pudică. Ştia cum să-i facă plăcere unui bărbat. Cu siguranţă, nu-i va fi greu să fie intimă cu el.

Mormăind, el o zdrobi la pieptul lui, îi înclină puţin

capul şi o sărută şi mai apăsat. Foamea îl cuprinse. Nevoia. O dorea. Ea simţi cât de tare când el se lipi cu putere de pântecul ei. Înţelese că era un lucru nesăbuit şi primejdios să accepte condiţiile lui având în vedere că ştia foarte puţine despre el, doar ce aflase din bârfe. Dar el era cea mai puţin rea dintre cele două opţiuni neplăcute pe care le avea.

Retrăgându-se, respirând anevoie, el îşi trecu degetul mare peste buzele ei umflate, care o furnicau.

— Gândeşte-te o zi. Merită să-ţi dau o sută de lire ca tu să fii sigură.

Astea fiind zise, îi dădu drumul brusc, făcând-o să se împleticească îndărăt, apoi se îndreptă spre uşă. Dintr-un motiv ciudat cuvintele lui îi alungară toate îndoielile.

— Nu am nevoie de o zi pentru a mă hotărî.

El se opri. Se răsuci spre ea.

— Te-ai hotărât?

De fapt, ea se hotărâse din clipa în care răspunsese la anunţ. Nu avea de ales. Niciodată nu avusese de ales.

— Mă voi mărita cu tine.

*

Locke fu luat prin surprindere de uşurarea care îl cuprinse brusc. Nu-şi dăduse seama cu câtă disperare dorise ca ea să accepte. Nu că şi-ar fi dorit o soţie, dar o dorea în patul lui, cu gura ei ademenitoare, cu vorbele ei tăioase şi cu ochii ei de culoarea whisky-ului. Îi plăcea modul cum ea îl provoca şi bănuia că avea să-l provoace în fiecare noapte. S-ar fi putut distra împreună. Nu era ideal pentru o căsătorie, însă nu era nici cel mai prost dintre motive.

Întinse mâna spre ea şi o văzu trăgând adânc aer în piept înainte de a se apropia de el şi de a-şi pune palma în a lui. El îi strânse degetele, apoi îi petrecu braţul pe după al lui şi îi mângâie palma care se odihnea pe mâna lui.

— Este vulgar să jubilezi, spuse ea.

— Şi tu ai face la fel dacă ai fi în locul meu. Văzându-i

expresia încăpăţânată, îşi arcui o sprânceană. Ştii că asta ai face!

Ea îi zâmbi vag, ceea ce îl făcu să-şi dorească să fi fost căsătoriţi deja pentru a putea încuia uşa şi a o face a lui sprijinită de perete.

— Cred că ne vom înţelege de minune, rosti el cu o convingere totală. Ne înţelegem unul pe celălalt.

— Nu atât de bine cum ai putea crede.

El ridică din umeri.

— Suficient de bine. Ştiu tot ce trebuie să ştiu.

Nu avea nevoie s-o cunoască mai bine, nu dorea s-o cunoască mai bine. Nu avea să ajungă să ţină la ea. Ea era o modalitate de a-şi atinge un scop. O tovarăşă de pat. Cea care să-i ofere un moştenitor pentru Havisham. Altminteri, el nu avea nevoie de nimic altceva de la ea.

În timp ce o conducea în hol, uşa din faţă se deschise, iar tatăl lui intră urmat de vicar şi le zâmbi încântat.

— Te-a acceptat în locul meu?

— M-a acceptat.

— Minunat. Se apropie, luă mâna Portiei şi i-o strânse. Nici că aş putea fi mai fericit. La fel vei fi şi tu, draga mea, îţi promit! Dă-mi voie să ţi-l prezint pe reverendul Browning.

Browning era doar puţin mai în vârstă decât Locke şi primise postul relativ de curând. Nu-şi dădu seama de ce îl deranjă să-l vadă pe acel bărbat ţinând mâna ei mai mult decât i se păru necesar. Nu-i păsa de ea suficient pentru a fi gelos, dar era posesiv.

— Domnule vicar!

Nu dorise să se răstească, dar tonul lui îl făcu pe bărbatul cel slab să se retragă rapid, dându-i drumul Portiei în vreme ce chipul i se acoperi de o urâtă roşeaţă pestriţă.

— Lord Locksley, felicitări! Deci ne apucăm de treabă?

El îşi privi mireasa.

— Negrul mi se pare de rău augur pentru o nuntă. Ai ceva de altă culoare în cufărul acela al tău?

Ea încuviinţă din cap.

— Care femeie demnă de acest nume nu are şi

altceva decât negru?

El se gândi că ea avea să fie o femeie demnă de acest nume şi în multe alte privinţe.

— Ce-ar fi să o lăsăm pe mireasa mea să se împrospăteze după lunga ei călătorie? Presupunea că fusese lungă. Brusc, îşi dădu seama că habar n-avea de unde venise ea. Nu conta. Din partea lui, putea să fi venit şi din Timbuktu. Trebuie să mă ocup de cufărul doamnei mele. Apoi, domnilor, ne vom vedea în bibliotecă pentru a bea ceva înainte de rostirea jurămintelor.

Încă năucită de brusca schimbare a planurilor, Portia îl privi pe viitorul ei soţ ieşind pe uşă.

— Mă bucur tare mult, draga mea.

— Am venit aici pentru a mă căsători cu dumneavoastră.

El se uită la ea cu tristeţe.

— E mai bine aşa.

Iar ea se întrebă dacă nu cumva el plănuise de la bun început ca ea să se mărite cu fiul lui. Ea considerase că nebunia însemna prostie. Cât de toantă fusese! Dar bănuia că oamenii cu adevărat disperaţi făceau tâmpenii.

Locksley intră înapoi în casă având cufărul pe un umăr. Ea presupusese că avea să-l pună pe unul dintre rândaşi să care cufărul, însă era evident că îi apreciase greşit forţa. Dacă ar fi dorit, ar fi putut s-o ucidă cu uşurinţă şi nu era exclus să se gândească la asta dacă afla vreodată adevărul. Trebuia să aibă mare grijă în preajma lui.

— Hai să-ţi arăt camera ta! Ia-o înaintea mea pe scări, îi porunci el.

Ea aproape că obiectă când îi auzi tonul, dar îşi dădu seama că, fără îndoială, el avea să-i poruncească adesea. Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a fi în siguranţă. Începu să urce scările în spirală.

— Nu ştiu dacă am cunoscut vreodată un lord care să poată ridica un cufăr cu atâta uşurinţă.

— Când călătoreşti, este adesea un avantaj să te poţi ocupa singur de echipamentul şi de proviziile tale.

— Aş fi crezut că îi angajezi pe alţii să se ocupe de

asta.

— Pentru anumite treburi, da, însă îmi place să fiu sigur că nu-mi lipseşte niciodată ce-mi trebuie. După ce ajunseră la etaj, îi spuse: La stânga.

Coridorul era suficient de lat pentru a putea merge unul lângă celălalt. Praful era şters şi totul era curat, dar nu existau flori şi nici decoraţiuni care să-l facă plăcut.

— Camera tatii este acolo. Întoarse puţin capul spre stânga. A mamei e alături. Este de la sine înţeles că nu vei intra niciodată acolo.

Totuşi, simţise nevoia s-o spună. Ea se întrebă dacă va veni vreodată vremea când nu se va mai simţi iritată din pricina lui.

— Unde e dormitorul tău?

— La capătul coridorului, ultima uşă pe dreapta.

— Dar al meu?

— La capătul coridorului, ultima uşă pe dreapta.

Ea se opri. El se întoarse spre ea şi îşi arcui o sprânceană.

— Nu voi avea camera mea? întrebă ea.

Cu siguranţă, Marsden ceruse să-i fie pregătită o cameră. Sau se aşteptase să stea împreună cu el? N-ar fi deranjat-o să stea cu el, dar cu Locksley? Era foarte sigură că el ar domina toată încăperea.

— Nu văd ce rost ar avea. Oricum, vei fi cu mine toată noaptea

— Totuşi, mi-ar plăcea să am un loc unde să pot fi eu însămi.

— Acum, nu eşti tu însăţi?

Chiar trebuia să vadă ceva sinistru în orice spunea ea?

— Pur şi simplu, am vrut să zic că aş aprecia foarte mult un mic sanctuar al meu, unde să mă pot relaxa.

— Camera are şi un mic salonaş, ceea ce ar fi suficient. Oricum, nu te voi deranja acolo în timpul zilei.

— Pentru că ai biblioteca. Mă voi simţi ca o prizonieră dacă voi fi obligată să stau într-o singură cameră.

— Poţi folosi salonul. Se răsuci pe călcâie. Ce naiba

este în cufărul ăsta. E greu ca dracu'!

Deci, la urma urmelor, era om, nu vreun zeu care putea ţine lumea pe umeri. Simţi o satisfacţie amară constatând asta.

El ajunse la capătul coridorului.

— Poţi deschide tu uşa?

Ea fu tentată să amâne cât mai mult, dar se gândi că era bine ca el să rămână într-o stare de spirit bună pentru ca relaţia lor să devină cât mai plăcută posibil. După ce deschise uşa, îl urmă înăuntru, privi cum el puse cufărul la picioarele unui pat masiv şi nu reuşi să nu se imagineze întinsă pe el, cu trupul lui mare şi puternic deasupra ei. Îşi simţi gura uscată ca iasca.

Privind prin camera impregnată cu miros de santal şi de portocale, nu fu deloc surprinsă de masculinitatea sa absolută, de mobilierul din lemn negru, de tapetul cu dungi având culoarea vinului de Burgundia, de tapiţeria în aceeaşi culoare cu a canapelei şi a fotoliilor din fata masivului şemineu. Însă exista şi o senzaţie de austeritate.

Se afla acolo doar mobila strict necesară, fără niciun fel de fleacuri care să-i ofere vreun indiciu asupra gusturilor lui. Ea presupuse că asta spunea destule în privinţa preferinţelor sale. Nu îl interesau decât lucrurile utile. Va trebui să se asigure că o considera utilă.

— Nu există nicio măsuţă de toaletă, rosti ea.

— Pardon?

Ea se răsuci şi îl văzu sprijinindu-se neglijent de unul dintre stâlpii patului.

— Majoritatea doamnelor au nevoie de o masă de toaletă pentru a se pregăti aşa cum trebuie.

— Voi avea grijă să comand una.

Ar fi fost foarte posibil să ia una care stătea nefolosită în alt dormitor, dar fiindcă nimic nu trebuia deranjat de la locul lui…

— Mulţumesc.

— Până atunci, o voi trimite pe doamna Barnaby să te ajute.

— Aş aprecia asta. Nu voi zăbovi prea mult.

— Stai cât ai nevoie. Vicarul nu pleacă nicăieri, şi nici eu. Se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se uită îndărăt, la ea. Nu este prea târziu să te răzgândeşti.

Fusese prea târziu din clipa în care sosise.

— Ar trebuie să-ţi îmbunătăţeşti modul în care faci curte unei femei.

Râsul lui dădu ocol camerei.

— Cred că ne vom înţelege bine, Portia.

— Sper. Dacă nu, vom avea parte de ani grei.

— Te vom aştepta în bibliotecă. Doamna Barnaby te va conduce.

Apoi plecă, lăsând-o singură cu îndoielile ei. Având nevoie de ceva familiar care s-o ajute să se liniştească, îşi deschise săculeţul, scoase o bomboană de mentă şi o băgă în gură. După ce îşi puse săculeţul pe pat, se duse la geam şi privi sălbăticia pământului care înconjura conacul. Dacă marchizul nu ieşea niciodată, poate că i se va îngădui să-l domesticească. Şi cu siguranţă, având în vedere cât de mare era conacul, va putea găsi o cămăruţă a ei.

Îşi apăsă fruntea de sticlă, simţi lacrimile ameninţând să izbucnească şi îşi blestemă slăbiciunea în faţa pierzaniei. În fond, obţinea ce dorea, doar că nu cu persoana cu care sperase. În loc de câţiva ani de căsătorie, o aştepta o viaţă întreagă. Avea să treacă o veşnicie până să capete casa promisă, independenţa la care râvnea. Indiferent dacă ea şi vicontele aveau să se înţeleagă sau nu, ştia că anii care se aşterneau în faţa ei aveau să fie extrem de lungi.

Când intră în bibliotecă, Locke fu întâmpinat de râsetele puternice ale tatălui său şi ale vicarului. Era sincer de părere că un slujitor al Domnului ar trebui să fie mai solemn, dar Browning se bucura evident de glumele marchizului. Cei doi bărbaţi şedeau în faţa şemineului, fiecare ţinând în mâini câte un pahar plin pe jumătate cu un lichid de culoarea ambrei.

Locke se apropie de bufet, îşi turnă două degete de scotch, apoi se apropie de ei şi se sprijini cu un umăr de şemineu.

Părând a fi mult prea vesel, tatăl lui îşi ridică paharul.

— Felicitări mirelui!

Sorbind o gură de băutură, Locke se gândi că exista o problemă.

— Există totuşi minora chestiune a permisului.

Tatăl lui se bătu pe piept.

— Am permisul special chiar aici.

Locke întinse o mână.

— Pot să-l văd?

Tatăl lui băgă mâna în buzunarul interior al hainei, scoase hârtia împăturită şi i-o dădu lui Locke, care o scutură pentru a o desface.

— Pe permis este trecut numele meu.

Marchizul nici măcar nu avu decenţa de a părea spăşit.

— De doi ani, te bat la cap să te însori. Mă poţi condamna că am forţat lucrurile?

— Şi dacă nu aş fi fost atât de uşor de păcălit?

— Am şi un permis pe numele meu. N-aveam de gând să-mi încalc promisiunea făcută fetei, că se va mărita astăzi. Nu-i nevoie să pari atât de nemulţumit. Eşti atras de ea – măcar atât lucru am constatat în salon. Fac pariu că ai sărutat-o cât aţi fost singuri.

El nu se îndoise niciodată de inteligenţa tatălui său, ci doar de capacitatea de a rămâne ancorat în realitate.

— Cât de multe ştii de fapt despre ea?

— Este puternică, sănătoasă şi fertilă. Asta-i tot ce-i trebuie pentru a-ţi face un moştenitor. Tu ţi-ai ferecat inima, Locke. Ştiu asta, aşa că nu am luat niciodată în calcul dacă te-ai putea sau nu îndrăgosti de ea.

Se părea că iubirea nu era un considerent nici pentru mica lui mercenară.

— Câte femei au răspuns la anunţul tău?

— Ea a fost singura. Se strâmbă. Se pare că am reputaţia de a fi nebun. Ceea ce mă face să reprezint o perspectivă riscantă. Oricum, mamei tale nu i-ar fi plăcut să mă recăsătoresc. Dar va fi încântată de vestea că tu ai o soţie.

Vicarul începuse să se foiască în fotoliul lui de parcă

tocmai şi-ar fi dat seama că nu tot ce se petrecea în acea casă era tocmai în regulă. Locke nu-şi amintea ca acesta să-i fi vizitat vreodată.

— Te simţi bine, Browning?

— Da, doar că mă gândeam că toate astea sunt cam neconvenţionale.

— N-ai aflat că familia St. John nu este chiar convenţională?

Ca şi cum s-ar fi temut să nu-i fi insultat, el spuse:

— Biserica apreciază noile strane oferite de marchiz.

Deci aşa izbutise să-l convingă pe vicar să oficieze căsătoria acasă. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Fiecare are un preţ, inclusiv fermecătoarea lui mireasă. Asta nu-l deranja, însă, din acest motiv, nici nu ar fi putut să simtă vreo afecţiune pentru ea. Avea să o considere doar puţin mai mult decât o costisitoare.

Toate gândurile din mintea lui se risipiră când ea intră purtând o rochie de un albastru intens, fără mâneci, ce îi dezvăluia pielea ca alabastrul, pe care rochia neagră o acoperise. Gâtul îi era lung, arcuindu-se spre umerii delicaţi şi spre vagul indiciu al rotunjimilor care sugera că era posibil ca el să se fi înşelat când se gândise că sânii ei i-ar umple perfect palmele. Era posibil să dea pe dinafară. Şi dori să-i scoată mănuşile albe, care urcau mai sus de coate, la fel de încet cum şi le scosese ea pe cele negre. Îşi prinsese părul pe creştet în aşa fel încât parcă cerea ca el să i-l răvăşească.

Puse paharul pe poliţa şemineului pentru că altfel l-ar fi zdrobit în palmă. Îşi dorea s-o ridice în braţe, s-o ducă în dormitor şi s-o aibă chiar în clipa aceea. Jurămintele puteau fi făcute mai târziu. Privirea arzătoare pe care ea i-o aruncă îi spuse că ştia exact încotro se îndreptau gândurile lui.

— Nu-i aşa că e o viziune a frumuseţii? declară doamna Barnaby.

Era o viziune a senzualităţii pure, iar ea ştia asta al naibii de bine. Ah, mica vulpiţă! Era pe deplin hotărâtă să-l facă să sufere până când va putea s-o bage în pat.

Oh, da, aveau să se înţeleagă de minune!

Paşii lui lungi devorară distanţa dintre ei. O luă de mână, îi susţinu privirea şi îşi apăsă buzele pe degetele înmănuşate.

— Sunt de acord.

Ea clipi încet, în vreme ce un colţ al gurii ei seducătoare se ridică.

— M-am gândit că vei fi.

— Dă-te la o parte, Locke, spuse tatăl lui lovindu-l în umăr. Nu trebuie să te apropii atât de mult de mireasă până nu vă rostiţi jurămintele. Fiul meu este un sălbatic. Dă-mi voie să te conduc în salon!

Cu siguranţă, se simţi necivilizat, de-a dreptul barbar în timp ce tatăl lui îi oferi braţul, iar ea îşi puse pe el palma mică şi delicată. Se consolă cu gândul că, imediat după cununie, avea s-o ducă în pat.

*

„Fugi, fugi, fugi!”

Mintea ei rostea la nesfârşit cuvântul, în vreme ce marchizul o conducea spre salon. Simţindu-se ca într-un coşmar, Portia se strădui să-şi reprime tremuratul care ameninţa s-o cuprindă din clipă! clipă. Niciodată în viaţa ei, nu văzuse o asemenea foame nestăpânită în ochii unui bărbat. Când Locksley îi luase mâna şi i-o sărutase nu mai contase că ea purta mănuşi. Căldura emanată din el fusese atât de puternică, încât parcă o arsese.

Când intrară în hol, se gândi că, dacă ar fi deşteaptă, s-ar duce direct la uşă şi ar pleca. Nu era novice în privinţa bărbaţilor când venea vorba de ce erau capabili, dar bănuia că niciuna dintre experienţele ei nu o pregătise pentru ceea ce avea să-i ofere Locke. Crezuse că, dacă avea să fie provocatoare, asta îi va oferi un avantaj, dar îşi dăduse seama că era posibil să fie complet depăşită în relaţia cu ei.

Chiar şi în clipa aceea, îi simţea privirea sfredelindu-i ceafa, plimbându-i-se pe umerii goi, coborându-i pe şolduri şi urcând din nou. Fără îndoială că mâinile lui aveau să parcurgă acelaşi traseu după căderea nopţii. De ce, de ce,

de ce nu citise contractul cu mai multă atenţie? De ce avocatul ei nu-i atrăsese atenţia asupra chichiţelor? De ce vicontele trebuia să fie atât de protector faţă de marchiz?

După ce intrară în salon, Marsden o opri locului în vreme ce vicarul se duse în faţa şemineului. Locksley i se alătură. Pe lângă el, celălalt bărbat părea un pitic. Ea nu dori să se gândească la faptul că, mai târziu în acea seară, o va face şi pe ea să pară pitică. Înghiţind anevoie un nod, îşi adună toată voinţa şi se hotărî a nu se lăsa intimidată de mărimea sau de comportamentul lui. Auzind paşi în spate, se întoarse şi văzu trei servitori intrând grăbiţi în cameră. Toţi păreau a fi doar puţin mai tineri decât Marsden.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint pe membrii personalului meu, spuse marchizul. Ei vă vor fi martori. Gilbert, majordomul nostru, doamna Dorset, bucătăreasa, iar pe doamna Barnaby ai cunoscut-o deja.

Cei trei făcură o plecăciune şi zâmbiră larg, părând complet relaxaţi, de parcă ceea ce se întâmpla era perfect firesc.

— Mă bucur să vă cunosc, murmură ea străduindu-se ca mintea ei să accepte cele ce se petreceau şi întrebându-se dacă mai existaseră vreodată la o nuntă oaspeţi atât de ciudaţi.

— V-am adus astea, murmură doamna Dorset, cu un zâmbet strălucind de speranţă oferindu-i o mână de flori pe jumătate ofilite. O mireasă trebuie să aibă flori. Le-am cules eu însămi, de pe pajişte.

— Mulţumesc, sunt minunate.

Femeia făcu o reverenţă înainte de a se retrage lângă ceilalţi. Marsden o conduse pe Portia spre vicar, aşteptă cât ea aprecie din ochi distanţa până la uşă, iar prin minte îi trecu un ultim gând sălbatic că ar trebui să fugă de-acolo.

Browning îşi drese glasul.

— Cine o dă pe mireasă?

— Eu, anunţă Marsden punând mâna ei pe braţul lui Locksley apoi se duse lângă fiul său, părând să-i servească drept cavaler de onoare.

Vicarul vorbi cu asprime despre sanctitatea căsătoriei,

de parcă nici ea, nici Locksley nu înţelegeau pe deplin semnificaţia a ceea ce făceau, de parcă ceea ce se petrecea era o farsă totală. Fiecare cuvânt o izbea ca şi cum ar fi avut forţa unui baros. Dacă ar fi avut puţină decenţă, ar fi pus capăt acelei situaţii îngrozitoare, dar, dacă ar fi avut puţină decenţă, nu s-ar fi aflat acolo. Îşi menţinu privirea concentrată asupra lavalierei lui Locksley, gândindu-se cât de perfect era înnodată. Era mult mai uşor decât să se uite în ochii lui şi să vadă acuzarea din ei, dezaprobarea că îi trecuse prin minte să se mărite cu tatăl lui pentru a avea un câştig – numai că ea dorise să obţină cu totul altceva decât credea el.

După ce vicarul recită jurământul pe care ea trebuia să-l repete. Portia deschise gura, doar că se pomeni cu degetul lui Locksley sub bărbie, aceasta ridicându-i capul până când fu obligată să se uite în ochii lui.

— Nu jura credinţă lavalierei mele.

— Nici nu intenţionam asta…

Nu se simţi cu nimic mai bine, fiind cea mai mică dintre minciunile pe care le spusese în ziua aceea. De ce el trebuia să facă lucrurile şi mai dificile insistând să se privească în ochi în timp ce îşi rosteau jurămintele?

— Browning, repetă cuvintele pentru ea, porunci el.

— Mi le amintesc, se răsti, detestând felul în care el o studia, de parcă se aştepta ca ea să se manifeste nepotrivit.

Deşi ştia că ar fi trebuit să plece, părea că nu-şi putea face picioarele să se clintească. Nu doar degetele şi ochii lui o ţineau captivă. Ci şi absoluta autoritate pe care o emana. El nu ar ceda niciodată în faţa cuiva. Ar apăra ce era al lui. Ea ştia asta cu o certitudine deplină, iar după ce se căsătoreau, avea să fie a lui.

Ar fi trebuit să negocieze nişte condiţii mai bune, nu doar o alocaţie şi faptul că orele zilei îi aparţineau, însă era prea târziu deja. Plănuise totul cu grijă, dar când contase cel mai mult cedase mult prea uşor. Însă nu avea să regrete, deoarece îşi atingea scopul suprem.

Calmă şi cu o voce mult mai fermă decât se simţea cu

adevărat, Portia repetă cuvintele şi fu recunoscătoare că nu exista nicio referire la iubire, că măcar promisiunile pe care şi le făceau erau oneste, nu ipocrite. Avea să-l preţuiască, să-l onoreze şi să i se supună la bine şi la rău, până când moartea îi va despărţi.

Totuşi, se simţi nepregătită când acelaşi jurământ fu repetat de vocea lui puternică şi gravă, în vreme ce ochii lui îi sfredeleau pe ai ei de parcă ar fi vrut să-i marcheze sufletul cu fierbinţeala lor. În cele din urmă, degetul lui se îndepărtă de sub bărbia ei, însă, nici după ce nu mai fu obligată, ea păru a nu putea să-şi ia privirea de la el.

— Avem un inel? şopti vicarul în cele din urmă.

— A, da. Marsden îşi pipăi buzunarele unul după altul, de parcă uitase unde îl pusese. Iată-l! I-l dădu lui Locksley. A fost al mamei tale.

La auzul acelor cuvinte, stomacul Portiei se strânse cu o asemenea forţă şi atât de dureros, încât trupul aproape că i se încovoie.

— Eşti sigur că e bine? întrebă Locksley încet.

— Foarte.

Cu o atitudine solemnă, el se întoarse spre Portia, îi luă mâna…

Ea îşi strânse pumnul.

— Nu pot! Se uită la Marsden şi îi văzu speranţa şi bucuria din ochii la fel de verzi că ai fiului său. V-aţi iubit soţia. Eu şi fiul dumneavoastră nu ne iubim. Aceasta este doar o căsătorie de convenienţă extremă. Nu se poate să doriţi cu adevărat ca eu să port preţiosul ei inel.

— Linnie doreşte să-l porţi. I-am citit scrisorile tale. Este de acord să fii soţia lui.

O, Dumnezeule, era cu adevărat nebun! Poate că Locksley nu îl salva pe tatăl lui de ea, ci o salva pe ea de tatăl lui. Totuşi, vicontelui nu-i păsa absolut deloc de ea, aşa că de ce l-ar fi interesat că ea ar fi fost legată de un nebun?

— Mai bine legaţi-mi un şnur pe deget. Ar fi la fel de potrivit.

— După ce el ia o hotărâre, nu ai cum să-l convingi că

nu e bine.

— Dar este o bătaie de joc la adresa a ceea ce a fost între ei.

— Nu, nu este, draga mea, rosti Marsden. E o confirmare a credinţei noastre că vei fi o soţie adevărată şi bună pentru iubitul nostru fiu.

Numai că ea nu era bună. Dacă ar fi fost, nu ar fi ajuns în acea situaţie. Dacă ar fi fost bună, ar fi plecat.

Locksley îi strânse mâna.

— Dă-mi mâna!

— Nu se poate să vrei să faci asta.

— Nici să mă însor astăzi n-am vrut, dar totuşi o fac. Dă-mi mâna şi hai să terminăm cu asta!

Ezitând, ea îi dădu ascultare şi privi cum el îi dădu jos mâna de pe braţ, apoi de pe palmă, după care i-o dădu tatălui său. Trăgând adânc aer în piept, îi puse pe deget inelul cu mici diamante şi smaralde. Se potrivi perfect, ceea ce, dintr-un anumit motiv, înrăutăţi şi mai tare lucrurile. Îl simţi extrem de greu şi emanând căldura pe care o absorbise din pielea lui cât îl ţinuse în mână.

— Cu acest inel, te iau de soţie, rosti el solemn.

Ea îşi ridică privirea spre a lui, iar amploarea a ceea ce făcuseră îi tăie respiraţia. Era măritată. Cu vicontele Locksley. Era complet diferit faţă de ceea ce plănuise ea. Simţi o nevoie imperioasă să-şi ceară scuze, să-i spună că îi părea rău. Avea să fie cât de bună putea fi o soţie, însă asta nu însemna că el nu o să ajungă s-o urască până la urmă. Şi era posibil ca şi ea să ajungă să se urască.

— Vă declar Lord şi Lady Locksley. Puteţi săruta mireasa.

Soţul ei – soţul ei! — îşi înclină capul şi îi oferi ceea ce ea presupuse că avea să fie ultimul sărut cast primit de la el. Buzele lui le atinseră uşurel pe ale ei, ca şi cum, mai devreme, nu existase nici un e e pasiune între ei. El abia apucă să se retragă un pas că Marsden se şi grăbi să o sărute pe obraz.

— Bun venit în familie! Nici nu-ţi pot spune cât de bucuros m-ai făcut în această zi.

Portia îşi dori ca şi ea să se fi simţit fericită. Apoi se pomeni înconjurată de servitori, care îi strânseră mâna, o îmbrăţişară şi o felicitară.

Însă când se uită peste umăr la soţul ei, constată că o privea de parcă tocmai descoperise ceva ce ar fi preferat să nu ştie despre ea.

Capitolul 5

Locke nu reuşise să-şi ducă mireasa în dormitor imediat după ceremonie deoarece doamna Dorset pregătise un festin, iar mâncarea n-ar mai fi fost bună dacă nu s-ar fi servit la scurt timp după rostirea jurămintelor. La masa din mica sufragerie, Locke se aşează vizavi de tatăl lui, având-i pe soţia lui – soţia lui! — în stânga, lângă inima lui rece, şi pe vicar în dreapta.

În timp ce sorbea din vin, se gândi la posibilitatea ca mercenara lui soţie să aibă totuşi o conştiinţă. Îl surprinsese peste poate faptul că ea nu dorise să accepte inelul. Se aşteptase ca ea să arunce o privire diamantelor şi smaraldelor şi să înceapă să saliveze. Însă nu o făcuse. Nu se simţise bine să-l primească. Chiar şi în clipa aceea, între două feluri de mâncare, îl răsucea pe deget de parcă şi-ar fi dorit să-l scoată.

El nu credea că motivul era faptul că simboliza că era măritată. Ci faptul că simboliza dragostea, iar între ei nu exista nici urmă de aşa ceva. Şi nici nu avea să existe vreodată. Amândoi ştiau asta.

— De unde este familia dumneavoastră, Lady Locksley? întrebă Browning, iar ea tresări vag, evident încă stânjenită de acea formulă de adresare.

Ceea ce era o altă surpriză. Ar fi trebuit să o bucure, să insiste ca el să i se adreseze astfel.

— Din Yorkshire, spuse ea încet.

— Domeniul familiei contelui de Greyling se află în Yorkshire, rosti Locke întrebându-se de ce nu se gândise el

s-o chestioneze în acea privinţă, mai devreme în cursul zilei. Dar, în fond, la vremea aceea nu-i păsase de unde era ea. Nu-l interesase decât să scape de ea cât mai repede. Locuieşte acolo din când în când.

Pentru prima dată de când se aşezaseră la masă, ea se uită la el. Locke nu-şi dădu seama de ce se simţi atât de satisfăcut că, în sfârşit, îi captase atenţia.

— Nu ştiam asta.

— Trebuie să-i anunţi pe Grey şi pe Ashe că te-ai însurat, îi ceru tatăl lui. Să-i inviţi aici. Vom sărbători căsătoria voastră.

— Abia aştept să-ţi cunosc prietenii, spuse ea.

— Îmi sunt mai mult fraţi decât prieteni.

Toţi trei avuseseră şase ani când sosiseră la ei. Crescuseră împreună, avuseseră împreună parte de aventuri, năzdrăvănii şi pierderi, cele din urmă creând între ei o legătură mai puternică decât ar fi făcut-o orice altceva.

— Atunci, ai avut mare noroc că ţi-au fost alături.

El se întrebă brusc pe cine ar avea ea alături. Majoritatea femeilor umpleau bisericile cu rude şi prieteni.

— Va trebui să invităm şi familia ta să ne viziteze.

Ea îşi tamponă delicat buzele cu şervetul.

— Eu nu am familie.

— Nici măcar o rudă căreia să-i pese de faptul ai devenit vicontesă?

— Nici măcar una.

Atunci, pe cine naiba voia să impresioneze? Nu că nu obţinea destule pentru ea însăşi. Poate că asta era suficient, poate că era interesată doar de sine. De ea şi de copilul ei. Dorea ca viitorul copil pe care urma să-l aibă să beneficieze de toate avantajele posibile. Iar cu el ca tată, cu siguranţă urma să le aibă.

— Lord Marsden… începu ea.

— Trebuie să-mi spui „tată”, o întrerupse el.

— N-aş putea fi atât de nepoliticoasă.

— Acum, suntem rude. Insist!

Ea înclină puţin capul, în semn de acceptare, însă Locke nu crezu nici măcar pentru o clipă că ea se va

conforma cu adevărat cererii tatălui său. Pur şi simplu, se străduia să evite o dispută în timpul cinei. Se părea că soţia lui era un om care învăţa repede.

— Mă întreb dacă ai fi atât de amabil, încât să-mi povesteşti puţin despre Locksley când era copil.

De ce naiba îi ceruse asta?

Chicotind, tatăl lui se sprijini de spătarul scaunului.

— Nu te-a lăsat să-i pui şi tu întrebări? Nu, bănuiesc că nu. Sorbind din nou din vin, Locke o studie pe Portia, încercând să-şi dea seama ce urmărea. Îl deranjă enorm faptul că părea sincer interesată. Nu îi păsa de el, aşa încât ce avea de câştigat aflând câte ceva despre trecutul lui?

— Nu-i plăcea să poarte pantofi, îi spuse tatăl lui. Oamenii credeau că-l neglijez pentru că mereu alerga desculţ de colo-colo.

— Îmi plăcea să simt iarba sub tălpi, se simţi el obligat să recunoască. În plus, e mai uşor să te caţări dacă ai picioarele goale.

— Ah, da, era ca o mică maimuţică. Se căţăra peste tot. În copaci, pe scări. Odată, l-am găsit ghemuit aproape de tavanul bibliotecii. Aproape că m-a lovit apoplexia când l-am văzut. Se proptise cumva în colţ şi izbutise să urce. Avea doar vreo trei ani. Dacă ar fi căzut… încă mă trec năduşelile când mă gândesc ce tragedie s-ar fi putut întâmpla. După ce l-am dat jos cu bine, i-am tras o chelfăneală s-o ţină minte toată viaţa. După aceea, am regretat, m-am temut că i-am curmat simţul aventurii. Însă o săptămână mai târziu, se cocoţa pe rafturi.

Ea îl privi atât de pătrunzător, încât el simţi nevoia să se foiască pe scaun. Se abţinu şi, în schimb, mai bău nişte vin. Nu dorea ca ea să-şi dea seama cum era el, să-l descifreze, să afle detalii din copilăria lui. Nu avea nimic de câştigat din asta. Din punctul lui de vedere, nu era nevoie de cuvinte între ei.

— Nu ţi-a fost frică să te afli atât de sus? întrebă ea.

— Nu-mi amintesc deloc acel incident.

— Dar îţi aminteşti că te-ai căţărat?

— În copaci, pe zidurile exterioare. Pe orice lucru de

care mă puteam ţine cu mâinile sau pe care îmi puteam sprijini picioarele.

— Acum, te mai caţări?

Părea sincer interesată, ceea ce îl făcu să se simtă şi mai vinovat din pricina faptului că pe el îl interesa un singur lucru de la ea.

— În una dintre călătoriile mele, am escaladat un mic munte. Căţăratul are rostul lui. „O să mă urc pe tine înainte de sfârşitul nopţii”. Se înroşi brusc şi se întrebă dacă ea îi citise gândurile. Poate că, într-o zi, o să te iau să urcăm împreună.

— Mi-ar face plăcere. Când eram mică, obişnuiam să mă caţăr în copaci. Să mă ascund. Eram cam neastâmpărată.

— De cine te ascundeai?

Ea râse uşurel.

— A, ştii, mă jucam de-a v-aţi ascunselea, jocuri din astea.

Având în vedere faptul că îşi ferise privirea, el nu crezu că fusese vorba de jocuri. Dar ce conta? De ce discutau despre asta? El nu voia să afle despre copilăria ei, despre trecutul ei sau despre orice altceva legat de ea. Nu dorea să şi-o imagineze fetiţă cu codiţe împletite ridicându-şi fusta şi cocoţându-se într-un copac.

Ce conta acum era că ea urmărea un câştig, iar din această cauză el îşi începuse ziua holtei şi o sfârşea însurat – un soţ care încă trebuia să testeze marfa.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia spre tatăl lui.

— Dumneata te-ai căţărat în copaci, milord?

— Linnie era cocoţată într-un copac când am cunoscut-o. Ei îi plăcea să se caţăre. M-a convins să urc şi eu. De fapt, m-a provocat. A spus că sunt laş. Şi a trebuit să-i arăt că nu sunt. Aşa că m-am urcat. De pe creanga noastră, am privit căderea nopţii. A fost atât de frumos! Alături de ea, am văzut înserarea cum nu o mai văzusem niciodată, i-am înţeles maiestuozitatea. Apoi a venit vremea să ne ducem acasă. Şi am încremenit. Totul fusese în regulă cât privisem în sus. Dar când m-am uitat în jos, m-

a apucat ameţeala.

— Cum ai coborât? întrebă Portia.

— Ea m-a luat de mână. „Nu-ţi lua privirea de la mine”, mi-a zis ea. „Nu te voi lăsa să cazi”. Eu aveam doisprezece ani, iar ea, opt. Nu mi-am luat privirea de la ea. Dar tot am păţit-o, rapid şi zdravăn.

— Te-ai lovit rău?

El îi făcu Portiei cu ochiul şi zâmbi amintindu-şi cu drag.

— Nu, m-am îndrăgostit de ea. Aşa că-i normal ca lui Locke să-i placă să se caţăre. A moştenit asta de la maică-sa.

El nu ştia asta, nu auzise niciodată povestea, ştiuse doar că fuseseră atraşi unul de altul de la o vârstă fragedă. Nedorind să-şi întristeze tatăl, evitase să-i pună întrebări despre mama lui. Poate că făcuse asta şi pentru el, fiindcă nu dorise să afle ce pierduse neavându-i pe ambii părinţi alături.

— Ai iubit-o vreme îndelungată, spuse Portia pe un ton plin de surprindere şi admiraţie.

— Toată viaţa mea. Ei bine, mai puţin în primii doisprezece ani, dar ăia nu contează. Când am cunoscut-o, a fost ca şi cum am început o viaţă nouă. Lovi masa cu palma, apoi îşi ridică paharul. Şi apropo de viaţă nouă, ne aflăm aici pentru a celebra o cununie. În cinstea fiului meu favorit şi a noii mele fiice! Fie să nu vă luaţi niciodată ochii unul de la celălalt!

Portia îşi ridică paharul, dar nu se uită la Locke. Acesta bănui că motivul era că ea nu dorea ca el să vadă lacrimile care ameninţau să-i izbucnească, dar profilul ei le dezvălui strălucind la coada ochiului. O adevărată revelaţie! Era o sentimentală cu o inimă care se înduioşa uşor, însă nu voia ca el să vadă asta.

Terminându-şi vinul din pahar, simţi un impuls nebunesc de a-i spune că nu o va lăsa să cadă. Dar îşi păstră gândul pentru sine deoarece ştia din experienţă că aceea era calea spre nebunie.

*

După cină, Portia şi Locke se retraseră în bibliotecă, unde el turnă pentru amândoi câte un pahar cu porto, în vreme ce tatăl lui îl conducea pe vicar la trăsură. Se aşezară în faţa focului, într-o tăcere neplăcută, singurul sunet din încăpere fiind trosnetul lemnelor care ardeau în şemineu. Totuşi, în ciuda căldurii emanate, ea părea a nu reuşi să se încălzească.

Soţul ei – Dumnezeule mare, un soţ ai cărui ochi nu-şi luau nicio clipă privirea de la ea, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să încerce să fugă cu argintăria familiei. El o considera o mercenară, dar ea ştia al naibii de bine că banii nu o puteau proteja nici pe departe la fel de bine ca el şi poziţia lui în societate. Se gândi că poate o dezbrăca în minte, însă de ce s-ar fi deranjat să facă asta când o putea conduce în dormitorul lui, unde să-i smulgă hainele oricât de repede ar fi dorit? Având în vedere sărutul lui pătimaş de mai devreme, ea bănui că sexul cu el avea să fie dur şi rapid. Şi des. Nu-şi amintea să fi întâlnit vreodată un bărbat care să pară atât de viril şi de capabil în timp ce nu făcea altceva decât să stea, să bea porto şi să se uite la ea.

— Cât de mult poate dura să-şi ia rămas-bun de la vicar? întrebă ea în cele din urmă, privind flăcările pentru că era mai uşor decât să se uite în ochii lui şi să vadă dorinţa pentru ea licărind în ei.

Faptul că ştia că el o dorea putea fi un soi de monedă de schimb dacă ea reuşea să-şi dea seama cum o putea cheltui fără a-l înfuria.

— Bănuiesc că tata a uitat că îl aşteptăm şi s-a retras în apartamentul lui.

Ea îndrăzni să se uite la el, să-i privească degetele îndoite în jurul piciorului paharului, şi încercă să nu se gândească la felul cum o vor cuprinde pe ea mai târziu.

— N-ar fi bine să vezi ce face?

— E om în toată firea.

Ea îşi înclină capul şi îi zâmbi cu mâhnire.

— Totuşi, mai devreme l-ai crezut incapabil să-şi

aleagă o soţie.

— Este o diferenţă uriaşă între a decide să te duci la culcare şi a decide să te însori.

Portia se gândi că aşa era. Înghiţind un nod uriaş, ea se sili să-i susţină privirea.

— Presupun că ne vom consuma căsătoria în seara asta.

Fără a-şi lua privirea de la ea, el îşi înclină puţin capul.

— După ce îţi vei termina portoul şi vei fi puţin mai relaxată.

— Sunt relaxată.

El doar se uită la ea. La naiba, nu era! Însă era imperativ ca ei să-şi consume mariajul, pentru ca el să nu poată susţine că ea nu era o soţie bună, pentru a nu avea nicio justificare ca să ceară anularea căsătoriei. Totuşi, nu dorea ca el să-şi dea seama de disperarea ei şi nici să înţeleagă importanţa locului său în viaţa ei.

— Poate că ar trebui să urc şi s-o rog pe doamna Barnaby ajute să pregătesc…

— Voi face eu toate pregătirile necesare.

— M-am referit la faptul că m-ar putea ajuta să mă dezbrac.

— Te voi dezbrăca eu.

— M-am gândit să fiu singură câteva momente, să mă pregătesc să-mi pun cămaşa de noapte…

— Nu-ţi va trebui o cămaşă de noapte.

— La un moment dat…

— Nu în noaptea asta.

— Chiar trebuie să mă întrerupi mereu?

El îi adresă un zâmbet diabolic, plin de promisiuni necuviincioase.

— Nu văd niciun rost să amânăm urcarea în cameră cu vorbe care nu vor schimba nimic. Termină-ţi vinul!

Ea bău doar o înghiţitură pentru că nu accepta să i se spună ce să facă. Şi ea avea anumite aşteptări, iar printre ele nu se număra să-i îndeplinească lui fiecare dorinţă. N-avea decât să aştepte până când se simţea pregătită.

Privind în jur, îşi îndreptă atenţia spre un colţ

îndepărtat încăperii.

— În colţul acela te-ai proptit şi ai urcat până la tavan?

El nici măcar nu se osteni să se uite.

— Din câte am înţeles, da.

Camera avea un tavan incredibil de înalt, un şemineu uriaş, geamuri mari şi câteva locuri unde se putea şedea.

— Îmi dau seama de ce tatăl tău a fost îngrozit. Dacă ai fi căzut, probabil că ţi-ai fi rupt gâtul.

— Dar n-am căzut. Mai vrei şi altceva în afară de porto?

Ea clătină din cap şi sorbi din nou din vinul gros şi dulce.

— N-ai băut prea mult vin în timpul cinei, comentă el.

— Nu mi-a plăcut niciodată să beau prea mult vin. Puţin este suficient. Dar bănuiesc că tu bei în exces.

Totuşi, nu auzise niciodată poveşti că s-ar fi îmbătat criţă.

— Prefer să nu-mi beau minţile.

Era normal având în vedere că îl văzuse pe taică-său pierzându-şi-le pe ale lui. Însă ea se pomenise că îl plăcea pe Marsden, i se părea că era drăguţ. Tatăl ei fusese un om strict, căruia îi plăcuse să controleze totul. Nu credea că Locksley ar fi locuit în acea casă dacă şi tatăl lui ar fi fost la fel. Cu siguranţă, nu s-ar fi străduit să-l protejeze la extrema de a se însura cu o femeie despre a cărei existenţă nici măcar nu avusese habar până în acea după-amiază.

— Când erai mic, te temeai de tatăl tău?

— Când eram mic, nu mă temeam de nimic. Arătă cu capul spre colţul îndepărtat. După cum îţi poţi da seama.

— Dar acum, te temi de ceva?

— Mi-e frică să nu înnebunesc. Ceea ce sigur se va întâmpla dacă nu te duc mai repede în pat.

Îşi puse paharul pe o masă şi se ridică, dominând-o cu înălţimea sa.

Inima ei bătu cu putere, gata să sară din piept. Bău repede ce-i mai rămăsese din vin şi se întrebă înnebunită dacă n-ar fi bine să mai ceară unul. El întinse mâna spre ea.

Ce mână mare avea! Nimic din aspectul ei nu indica moliciune. Se vedeau bătături şi urme ale zgârieturilor, mici cicatrice pe ici, pe colo. Se întrebă în treacăt ce făcea el de avea mâini care semănau mai degrabă cu ale unui muncitor decât cu ale unui gentleman. Fără îndoială, erau suvenire din aventurile lui.

Înainte de a apuca să se decidă dacă să-i ceară încă un pahar cu porto, el i-l luă din mână şi îl puse pe măsuţa de lângă fotoliu. Apoi se aplecă, o luă cu mâinile de braţe şi o ridică în picioare.

— Pentru o femeie care, în această după-amiază, vorbea cu atâta îndrăzneală despre sex, pari destul de nervoasă.

— Abia dacă ne cunoaştem. Nu ştiu sigur la ce să mă aştept din partea ta.

— Aşteaptă-te să fii recunoscătoare că ai ajuns în patul meu şi că dormitorul nostru este departe de al tatii, aşa că nu-ţi va putea auzi ţipetele de plăcere.

— Eşti atât de al naibii de aro…

El o lipi de trupul său şi îi acoperi gura cu a lui. Hainele nu oferiră nicio protecţie împotriva căldurii care se revărsă din corpul lui în al ei, ca şi cum el deja începea să pună stăpânire pe ea, ca şi cum toată fiinţa lui avea s-o penetreze înainte de sfârşitul nopţii. În timpul scurtei sale vieţi, ea trăise câteva momente de teroare pură. Acela era altul. În ultimele câteva luni, învăţase să-şi separe mintea de trup, căpătase înţelepciunea de a nu-i păsa, se obişnuise să facă totul fără a se implica emoţional, să se desprindă de realitatea a ceea ce se întâmpla de fapt. Acela era motivul pentru care ştiuse că putea suporta fără greaţă, fără lacrimi, fără regrete ca un bărbat cu peste treizeci de ani mai în vârstă să se afle deasupra ei.

Însă Locksley îi doborâse barierele ca şi cum fuseseră construite din vreascuri. Nu se mulţumea doar s-o aibă. Voia s-o posede. Simţea asta din bătaia pulsului său la gât, unde ea îşi pusese degetele, din vibraţia pieptului său când el mârâi, iar sărutul lui deveni atât de apăsat, încât ea simţi ca şi cum el săpa în căutarea sufletului ei.

Felul de a se purta al bărbaţilor nu-i era străin, dar el părea să sfideze tot ce ştia şi înţelegea ea. Nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să emane o foame atât de puternică, dându-i impresia că pasiunea dintre ei avea s-o consume nu numai pe ea, ci şi pe el. Şi că el abia aştepta asta.

El îi cuprinse capul în palme şi i-l aplecă puţin, într-o poziţie mai bună pentru atacul lui. Totuşi, în ciuda voracităţii patimii lui, ea nu simţi nicio clipă că nu s-ar fi putut desprinde din mâinile lui, că nu l-ar fi putut opri. Dacă ar fi vrut.

Însă ea nu dorea să se retragă. Iar acest gând fu suficient pentru a se îngrozi. La fel şi gândul că el izbutise cumva să trezească imoralitatea din ea, că o făcuse să-şi dorească îndeplinirea visurilor pe care le avusese când fusese tânără şi inocentă. Că o făcuse să creadă că, poate, erau realizabile, că încă mai existau.

Desprinzându-şi gura de a ei şi respirând anevoie, el o privi.

— Asta este ceea ce vreau. Foc şi pasiune. Nu un şoricel speriat. Vreau o leoaică în patul meu.

O leoaică? Dacă el ar fi ştiut adevărul despre Montie…

El o ridică în braţe ca şi cum ea abia dacă ar fi cântărit puţin mai mult decât un nor de pe cer. Niciodată, un bărbat nu o mai purtase în braţe. Şi nu dori să admită cât de în siguranţă o făcu să se simtă în timp ce ieşi hotărât din cameră, însă, dacă aflase măcar un lucru despre el în ziua aceea, era că făcea totul cu hotărâre.

Îşi dădu seama dincolo de orice îndoială că era pe punctul de a deveni soţia lui cu adevărat. Şi nu avea să mai existe cale de întoarcere odată ce devenea a lui.

În vreme ce el urcă două trepte deodată, pe ea începu s-o mustre conştiinţa. Trebuia să-i mărturisească totul înainte de a fi prea târziu. Căsătoria lor putea fi anulată. Putea să plece ruşinată şi umilită, putea găsi o cale de a supravieţui, de a proteja tot ce trebuia protejat. Ca şi cum un răspuns miraculos avea să i se dezvăluie brusc, deşi înainte nu o făcuse.

Trecură pe lângă uşa închisă a dormitorului principal. Paşii lui parcurseră repede distanţa până la camera de pe colţ, aflată la capătul coridorului.

El o dorea. Portia îşi dădea seama de asta din tensiunea care radia din el. Ea îi putea da tot ce îşi dorea el. Îi putea cere orice, că ea nu avea să-l refuze. Îi putea pretinde orice, că ea nu avea să se opună. Putea face astfel încât el să nu regrete niciodată.

Iar în privinţa propriilor regrete, va găsi puterea să le ignore sau să le accepte. Era prea aproape de a obţine ceea ce dorea – ceea ce îi trebuia pentru a supravieţui –, ca să lase vina să câştige împotriva raţiunii. Era vorba de foamete sau de ospăţ. De frig sau de cald. Moarte sau viaţă.

El deschise uşa, intră, apoi o trânti lovind-o cu piciorul. Ea se aşteptă să se pomenească aruncată pe pat, poalele să-i fie ridicate în cap, iar el să o penetreze cu putere deoarece legea tocmai îi dăduse dreptul s-o posede.

În schimb, el o puse în picioare pe podea, încet şi cu delicateţe, în mijlocul camerei. Patul se afla în spatele lui; totuşi, brusc, el nu mai părea foarte înfometat, ca şi cum nebunia care îl adusese acolo atât de grabnic fusese domolită, înfrânată. Dar febra din ochii lui când îşi coborî privirea spre ea îi spuse că încă nu dispăruse cu totul, că era primejdios de aproape, că el avea ceva primitiv care, odată descătuşat, o putea distruge.

Ar fi trebuit să fie speriată, chiar îngrozită. Totuşi, părea a nu putea simţi nimic altceva decât uimire şi dorinţa de a se băga în pat cu el şi de a-i cere să facă ce dorea cu ea. El nu o mai atingea, însă ea tremura în continuare. Toate terminaţiile nervoase îi vibrau, iar pielea ei părea să tânjească dureros după atingerea lui. Trecuse foarte mult timp de când nu mai jinduise să fie atinsă de un bărbat.

De când îşi pierduse inocenţa. De când fusese trădată.

Fără grabă, vârful unui deget lung şi gros urmă linia decolteului de pe umăr în jos, peste umflătura unui sân, apoi peste a celuilalt, după care urcă spre umărul opus,

abia atingându-i rochia, mai degrabă însemnându-i pielea cu o fierbinţeală ce distruse planul ei de a rămâne distantă. Ochii lui nu-i părăsiră nicio clipă pe ai ei, iar ea se temu că el i-ar putea desluşi în privire confuzia şi slăbiciunea.

Ar fi trebuit să ştie că el nu s-ar fi mulţumit cu răceala în patul lui.

Degetul lui parcurse aceeaşi cale în sens invers, până când reveni la începutul traseului pe care îl cartografiase ca un explorator ce era

Apoi palmele lui îi coborâră pe braţe până la vârful degetelor? Urcară înapoi.

— Îmi plac braţele tale goale, rosti el cu o voce joasă, adâncă, sălbatică. Pe viitor, să nu mai porţi mănuşi.

După cină, ea nu şi le mai pusese. Iar în clipa aceea, oricât de mult îşi dori, nu prea putu regreta că nu o făcuse.

— Nu ar fi cuviincios.

Un colţ al gurii lui se ridică, iar ochii i se întunecară.

— Înainte ca această noapte să se sfârşească, vei afla că îmi plac multe lucruri necuviincioase. Întoarce-te!

Ea spusese că putea s-o ia pe la spate, aşa că nu-l putea învinovăţi că dorea asta. Ridicându-şi bărbia, făcând apel la voinţa ei de oţel, ea se răsuci şi abia atunci îndrăzni să închidă strâns ochii, aşteptând atacul lui.

— Iarăşi te-ai încordat, spuse el.

— Ţi-am zis. Nu te cunosc suficient de bine pentru a şti la ce să mă aştept.

— Ţi-am spus să te aştepţi la plăceri.

— Văd că nu te grăbeşti să mi le oferi.

Gura lui fierbinte poposi în locul unde umărul ei se îmbina cu gâtul.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, Lady Locksley. Buzele lui urcară mângâietoare spre urechea ei. Te vreau umedă, fierbinte şi implorându-mă să te iau.

Un fior de anticipare se prelinse pe şira spinării ei.

— Poate că tu mă vei implora, milord.

Limba lui îi parcurse conturul urechii.

— Contez pe asta.

Ea îşi întoarse brusc capul, aţintindu-şi privirea în

ochii lui.

— Vrei să te fac să mă implori?

El râânji.

— Vreau să încerci. O sărută pe frunte. Dar nu încă. Nu până când nu voi avea plăcerea de a-ţi da jos hainele.

Şi agrafele, pentru că el îşi băgă degetele în părul ei, le scoase una câte una şi le aruncă nepăsător pe duşumea. Cu spatele la el, privind micul foc care ardea în şemineu, ea încercă să-l înţeleagă pe acel om. O dorea. În această privinţă, nu avea niciun dubiu, dar totuşi prelungea chinul cu o dulceaţă de care ea nu mai avusese parte niciodată.

După ce părul ei se rostogoli pe umeri, el mârâi de satisfacţie şi adună în palme o parte din el.

— Toată ziua, mi-am dorit să fac asta. Şi mi-am dorit să-l ating. Este atât de des şi de mătăsos.

— Este de nestăpânit.

— Îmi place să fie aşa.

— Chiar şi o soţie?

— Asta n-aş putea spune, fiindcă am o soţie doar de câteva ore. Dar îmi place ca amantele mele să fie de nestăpânit.

Ea detestă scânteia de gelozie care o străbătu şi recunoscu ironia reacţiei sale. Nu era ca şi cum ea i se dăruia virgină fiind.

— Câte amante ai avut?

El îi împinse încet părul peste un umăr şi o sărută pe ceafă.

— Destule pentru a şti cum să-ţi ofer plăcerea.

Ochii ei se închiseră. Se părea că ideea lui despre plăcere implica mult chin. Buzele lui îi traversară umărul exact înainte ca degetele lui să-i mângâie pielea de-a lungul marginii de sus a rochiei. Cum de era posibil ca o atingere atât de uşoară s-o afecteze atât de profund, să o străpungă până în miezul feminităţii ei? Când răspunsese la anunţ, se aşteptase la sex lipsit de pasiune. Nu era deloc pregătită pentru toate senzaţiile pe care el i le stârnea fără efort.

Simţi întinderea panglicilor care îi legau rochia,

conştientizând cu intensitate faptul că el le dezlega cu totul şi că ţesătura începea să se dea la o parte. Rochia era suficient de grea pentru a începe curând să-i alunece de pe umeri. Ea îşi ridică repede mâinile spre corsaj pentru a o ţine la locul ei. De ce nu stingea luminile?

Simţindu-l trecând pe lângă ea, deschise ochii şi îl văzu în faţa ei.

— Coboară-ţi braţele, spuse el încet.

Nu fusese chiar o poruncă, dar totuşi ea se gândi că el nu ar tolera nesupunerea. Iar ea îşi dorea un mariaj amical, fără certuri şi pumni ridicaţi.

Ea îşi strânse pumnii şi îi coborî pe lângă trup. Cu câte un deget de la fiecare mână, el îi împinse rochia de pe umeri până când mătasea începu să-i alunece pe corp. Ochii lui coborâră spre rotunjimile sânilor, iar ea văzu verdele lor aprinzându-se deşi încă îi erau acoperiţi de corset şi cămăşuţă. Şi din nou, el îşi trecu degetul acela afurisit peste locul unde ţesătura întâlnea pielea. Ea simţi nevoia să-şi împingă sânii în palmele lui, îşi dori o atingere fermă, nu acea tachinară iritantă, care îi aprindea toate terminaţiile nervoase.

— Întoarce-te! îi ceru el, iar ea simţi o satisfacţie perversă auzindu-i vocea strangulată.

Cel puţin, nu era complet neafectat. Când avea să vină rândul ei să-i dea jos hainele o va face la fel de încet, va tărăgăna cât va putea, îl va face să sufere.

Cu toate că, răsucită spre pat şi văzându-l, nu ştia dacă o va putea face încet. Trupul ei tânjea după mângâieri mai ferme, după duritatea trupului său apăsând moliciunea corpului ei.

El îi desfăcu şnururile corsetului. Şi acesta căzu, iar ea rămase acoperită doar de materialul subţire al cămăşuţei. El veni din nou în faţa ei, iar ea văzu că ochii îi erau întunecaţi.

— Am apreciat greşit mărimea sânilor tăi, rosti el. Sunt mai mici decât am crezut.

— Eşti dezamăgit?

El clătină încet din cap.

— Nu.

Îi cuprinse un sân în palmă, iar ea nu-şi putu stăpâni geamătul pe care îl scoase în timp ce aproape că se prăbuşi pe podea, aproape că îi apucă mâna cealaltă pentru a i-o pune pe celălalt sân. Era extraordinar de plăcut să simtă atingerea fermă a palmei lui mari, să-i simtă degetele strângându-i-se cu delicateţe, parcă pentru a testa perfecţiunea a ce avea ea de oferit. Ea simţi nevoia să strige la el să-i smulgă restul veşmintelor de pe trup, s-o bage în pat şi s-o aibă.

După ce el începu din nou să-şi treacă degetul peste marginea decolteului, şi-l băgă sub ţesătură, o dădu la o parte, coborî pe rotunjime, iar ea ştiu că avea să-i mângâie sfârcul…

Un ţipăt înfiorător, un urlet aproape animalic o făcu pe ea să tresară, iar pe el, să înjure în surdină înainte de a se repezi la fereastră şi a smuci draperia la o parte.

— Ce-a fost asta? întrebă ea.

El se îndreptă spre uşă.

— Aşteaptă aici!

De parcă ea avea de gând să se ducă undeva pe jumătate dezbrăcată.

— Ce este?

Dar el deja ieşise pe uşă şi o trânti în urma lui. Ea se apropie repede de fereastră, îndepărtă greaua draperie de catifea şi privi afară. Luna aproape plină învăluia pământul în albastru şi oferea suficientă lumină pentru ca ea să poată vedea o siluetă întunecată alergând prin landă undeva în depărtare. Apoi zări o altă siluetă. Pe aceea, o recunoscu. Era soţul ei, care ieşise în fugă din casă şi care alerga în urmărirea persoanei pe care ea deja nu o mai putea vedea.

Oare fusese tatăl lui? Probabil că el fusese. Nu şi-l putea imagina pe Locksley alergând după altcineva. Oare ce căuta marchizul afară şi de ce ţipase?

Cu toate că auzise zvonuri, din moment ce nu era închis într-un azil, nu crezuse că marchizul de Marsden era cu adevărat nebun. Se părea că era posibil să se fi înşelat.

Capitolul 6

Locke nu-şi dădea seama de ce se ostenea să alerge. Ştia exact unde avea să-l găsească pe tatăl lui, unde îl găsea mereu până la urmă. La mormântul marchizei de Marsden.

Până în seara aceea, nu înţelesese niciodată de ce tatăl lui insistase s-o îngroape pe mama lui lângă un copac de pe domeniul lor, şi nu în cimitirul de lângă biserica din sat, unde se odihneau toţi strămoşii lui. Dar după ce auzise povestea de la cină, se întrebase dacă nu cumva acela era copacul unde tatăl lui o întâlnise pe fata care avea să devină iubirea vieţii lui.

Când îşi văzu tatăl apropiindu-se de mormânt, îşi dădu seama că se ducea direct acolo şi că nu plănuia să rătăcească prin landă, aşa că încetă să alerge, mulţumindu-se să meargă. Luna era suficient de strălucitoare, astfel că nu se ostenise să ia un felinar. Se strădui să nu fie iritat că fusese întrerupt. Cu siguranţă, nu dorise să-şi abandoneze mireasa, însă bănuia că fusese curioasă şi se uitase pe fereastră, aşa că îi văzuse pe tată şi pe fiu alergând prin landă ca şi cum câinii iadului erau pe urmele lor.

Fără îndoială că ea deja începea să înţeleagă de ce soartă o scăpase el. Pe de altă parte, el încă încerca să priceapă de ce luase atât de repede decizia de a se însura cu ea. Pentru a-l proteja pe tatăl lui, da, însă ar fi putut s-o facă plătind exorbitanta sumă stipulată – contract. Poate că dacă venitul minelor ar fi fost înfloritor dacă n-ar fi avut lucruri mai bune de făcut cu banii…

Nu, nici chiar atunci nu s-ar fi grăbit să-i dea o mică avere unei femei uneltitoare, care nu făcuse altceva decât să răspundă la anunţul unui nebun. Fără îndoială, s-ar fi aşteptat să fie plătită, deşi poate că de fapt obţinuse ce dorise. Era dificil să-şi dea seama. Ceea ce ştia însă era că o lăsase să mocnească de excitare.

O simţea cum se stârnea ori de câte ori pielea lui o atingea pe a ei. Nu conta că nu era decât vârful unui deget. Ea reacţiona de parcă el îşi lipea întreg trupul gol de al ei. Abia aştepta momentul în care chiar avea să facă asta.

Îşi dorea s-o facă încet, să savureze totul, dar, pe toţi dracii, mai adesea ajunsese până în punctul de a-i smulge hainele decât în acela de a le smulge pe ale lui. O dorea pe spate în patul acela, privindu-l în timp ce o avea. Cu un geamăt, alungă acele gânduri. Vremea pentru toate astea va veni mai târziu. În clipa aceea, trebuia să se ocupe e tatăl lui.

Apropiindu-se de bărbatul aplecat spre mormânt, îi auzi suspinele, rugăminţile. De parcă o femeie moartă ar fi avut puterea să-l tragă din această lume în cealaltă.

Nu credea că tatăl lui era cu adevărat în primejdie acolo. Mai apărea câte o viperă sau câte o vulpe, dar acele vietăţi erau mai degrabă timide decât agresive. În copilărie, Locke zărise o dată un lup, însă nimeni nu-l crezuse deoarece prin părţile acelea nu hălăduiau lupi. O vreme, se temuse că era la fel de nebun ca tatăl lui din moment ce vedea creaturi care nu existau. Însă, dacă aşa ar fi stat lucrurile, cu siguranţă şi-ar mai fi imaginat că-l vede. Frumosul animal îl fascinase.

Aşa că nu se aştepta ca tatăl lui să fie atacat de vreo sălbăticiune. Dar era fragil, iar o noapte în landă nu i-ar fi făcut niciun bine.

Locke se opri şi aşteptă până când suspinele se stinseră, însă lamentările continuară:

— Linnie, de ce nu vii să mă iei? Băiatul s-a însurat. Nu va fi singur.

Deci circul din ziua aceea nu fusese determinat doar de dorinţa lui de a mai avea un moştenitor.

— Sunt pregătit. Vino şi ia-mă!

Scrâşnind din dinţi, Locke se strădui să nu audă disperarea din glasul tatălui său. În cele din urmă, când nu mai putu asculta rugăminţile tatălui său, îngenunche şi îşi puse mâna pe umărul marchizului.

— Tată, e timpul să te întorci în casă.

— De ce nu vine? Acum, eşti însurat. Mi-am făcut treaba.

Deci avusese dreptate în privinţa micului spectacol din ziua aceea. Totul fusese plănuit pentru ca Locke să se aleagă cu o soţie.

— Vreau doar să fiu cu ea din nou, rosti tatăl lui.

— Se lasă ceaţa. Frigul îţi va pătrunde în oase. Vei răci şi poţi muri din asta. Trebuie să plecăm.

— Nu pot. Suspină din nou, auzindu-se de parcă suspinul fusese smuls din piept. Nu pot s-o părăsesc. Va veni să mă ia dacă stau aici.

„Nu, tată, nu va veni”.

— Trebuie să plecăm, insistă Locke.

— Lasă-mă să stau aici! Pentru numele lui Dumnezeu, de data asta lasă-mă aici!

— Nu pot.

— Nici eu nu pot s-o părăsesc, nu din nou. Nu mă obliga să plec.

Oare de câte ori nu avuseseră acea conversaţie? De câte ori Locke nu-l urmase acolo? De câte ori nu aşteptase până când umezeala ceţii le pătrunsese prin haine, înfrigurându-i până la os? Însă tatăl lui era deja prea fragil pentru a face faţă asprimii naturii. Resemnat, Locke îşi luă tatăl în braţe. Ignorându-i protestele slabe, se ridică şi porni spre conac.

După ce tatăl lui se retrăgea, în mod normal Locke încuia uşa camerei în care dormea tatăl lui. În seara aceea însă, nu se gândise decât la Portia, la evadarea în raiul oferit de trupul ei. Uitase cât de repede mintea tatălui său se putea desprinde de realitate.

Tatăl lui nu se opuse. Suspinele se diminuară, apoi se stinseră complet până ajunseră la conac. Locke străbătu câteva coridoare şi urcă scările. Intră în dormitorul principal şi îl puse pe tatăl lui pe pat.

— Hai să-ţi dăm jos hainele astea ude şi murdare de pământ!

Tatăl lui nu spuse nimic când Locke începu să-l dezbrace, ci doar privi spre fereastră.

— Mi-e dor de ea, Locke. Mi-e cumplit de dor.

— Ştiu.

— N-ai cum să ştii. Tu n-ai iubit niciodată o femeie. Nu poţi înţelege cum poate deveni o parte din sufletul tău, din fiinţa ta. Când pleacă, lasă în urmă o pustietate, un vid care nu poate fi umplut de nimeni şi nimic.

În cazul acesta, el era bucuros că nu iubea pe nimeni, că nu-i dăduse atâta putere nici unei persoane.

După ce tatăl lui rămase în izmene, Locke îi luă cămaşa de noapte i-o trase peste cap, apoi se strădui să-i bage în mâneci braţele subţiri ca nişte bete.

— Am greşit că te-am silit să te însori? întrebă marchizul.

— Nu m-ai silit. Am fi putut s-o plătim. Sau te-aş fi putut lăsa să te însori cu ea.

— Asta înseamnă că îţi place de ea?

— Cred că se va dovedi o distracţie interesantă şi cu siguranţă este suficient de atrăgătoare.

— Poate că vei ajunge s-o iubeşti, murmură tatăl lui aproape neatent.

— Nu, îl asigură Locke. M-am însurat cu ea deoarece ştiu că este genul de care nu m-aş putea îndrăgosti niciodată.

— Cum ai dedus asta după puţinul timp petrecut împreună cu ea.

— A urmărit să obţină cu titlu.

— Cred că greşeşti în privinţa asta. Fără îndoială, a urmărit să obţină ceva, dar mă îndoiesc foarte mult că este vorba de titlu.

Lui Locke nu-i plăcu incertitudinea care îl cuprinse. O judecase corect. Era sigur de asta.

— Nu mai contează. Ce am făcut e bun făcut.

În cele din urmă, cămaşa de noapte fu pusă aşa cum trebuia, iar Locke dădu pătura la o parte.

— Gata, bagă-te în pat!

— Încuie uşa!

— O voi încuia.

— Dar deschide fereastra! Poate că mama ta mă va

vizita mai târziu.

Nimeni nu avea să-l viziteze. Totuşi, Locke se duse la geam, răsuci ivărul şi îl deschise. Era prea mică pentru ca tatăl lui să treacă prin ea – şi chiar dacă ar fi reuşit, s-ar fi temut să nu cadă. Marchizul se ruga să moară, însă nu era genul care să-şi ia viaţa.

Revenind lângă pat, Locke îl înveli bine pe tatăl lui flacăra lămpii.

— Noapte bună, tată!

Porni spre uşă, dar se opri brusc când o văzu pe Portia în prag. Se întrebă de câtă vreme stătea acolo şi ce auzise. Nu că ar fi contat. El fusese sincer cu ea în privinţa motivelor pentru care se însurase. Ar fi fost proastă dacă îşi făcea iluzii că era posibil să fie altfel.

— Bună, draga mea, rosti tatăl lui.

— Am vrut să mă asigur că eşti teafăr.

Privirea ei trecea de la el la tatăl lui şi înapoi, aşa că Locke nu fu sigur în privinţa cui îşi făcuse griji. Îşi pusese cămaşa de noapte. Fără rochie şi jupon, neavând pe ea altceva decât cămaşa de noapte, el îşi dădu seama că era mult mai zveltă decât crezuse şi părea un pic vulnerabilă. Alungă acel gând. Femeia care îl provocase în acea după-amiază nu era absolut deloc vulnerabilă.

— Mă simt foarte bine, draga mea. Doar că sunt obosit. Tatăl lui îşi flutură o mână. Du-te, Locke! Ai grijă de mireasa ta. Eu o voi aştepta aici pe mama ta.

Locke închise ochii şi suspină în timp ce clătină din cap. Când îi deschise, nu fu încântat să vadă compătimirea de pe chipul Portiei.

— Somn uşor, milord, rosti ea înainte de a ieşi în coridor.

Locke ieşi şi el, închise uşa şi răsuci cheia în broască.

— Este în siguranţă dacă îl încui? întrebă ea.

— E mai bine decât să nu-l încui. Gilbert va descuia uşa înainte de răsăritul soarelui. Fu luat prin surprindere de îngrijorarea din ochii ei. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi afirmat că nu-i păsa deloc de altcineva în afară de ea, însă părea în mod cert să simtă ceva faţă de tatăl lui. Va fi în

regulă. E mai bine decât să rătăcească prin landă. Dacă n-ar fi ţipat, poate că, până dimineaţă, n-am fi ştiut că este afară şi cine ştie în ce hal ar fi ajuns până atunci.

— Iese adesea?

El clătină din cap.

— De obicei, reuşesc să-l prind înainte de a ieşi pe uşă. În seara asta, am fost preocupat de altceva.

O lampă aflată pe coridor oferea suficientă lumină pentru a o putea vedea îmbujorându-se. Portia îşi îndreptă spinarea şi îşi ridică bărbia.

— Presupun că ar trebui să revenim la ce făceam.

El se întrebă dacă era posibil ca vreo femeie să pară mai puţin încântată de perspectiva de a face sex. Poate că se mişcase puţin prea lent pentru gustul ei. După ce îi va da hainele jos, va fi foarte bucuroasă să fie cu el. Dar mai întâi…

— Având în vedere că am alergat după tata, am nevoie de de o baie înainte de a fi din nou cu tine.

Avu impresia că pe chipul ei apăru uşurarea, însă ea suspină în surdină şi spuse:

— Oh, o baie ar fi minunată!

El se blestemă pentru că nu se gândise la faptul că, după călătorie, ea poate ar fi preferat să facă mai mult decât doar să-şi schimbe hainele.

— De obicei, fac baie într-o cameră de lângă bucătărie. Dar aş putea să aduc cada aici…

— Nu e nevoie. Voi fi încântată să o fac în camera cea mai convenabilă.

El se aşteptase ca ea să fie mai pretenţioasă, să insiste mai mult să fie răsfăţată. Nu-i plăceau aspectele neprevăzute pe care le descoperea la ea, dorea să fie exact genul de femeie pe care o considerase a fi, una care punea propriile nevoi şi dorinţe mai presus de ale oricui.

— Va dura o vreme până se va încălzi apa. O să vin să te chem când e gata, bine?

— Vei încălzi tu apa?

— Nu vreau să-i trezesc pe bătrânii servitori la acest ceas în noapte.

Adevărul era însă că el întotdeauna îşi pregătea singur baia şi se ocupa de majoritatea nevoilor sale.

— Atunci, nu vreau să-ţi dai atâta osteneală pentru mine.

— Nu e nicio osteneală. Voi pregăti o singură cadă. O să facem baie împreună.

Ea se îmbujoră din nou, numai că, de data aceea, căpătă o nuanţă mai stacojie. Nu era foarte cavalereşte din partea lui să fie încântat de faptul că o făcea să roşească, dar totuşi era. Asta îl făcu să vrea să zâmbească, şi trecuse mult timp de când nu mai zâmbise sincer, complet. De când nu mai existase bucurie adevărată în viaţa lui. De când pupilii tatălui său ajunseseră la majorat şi se mutaseră înapoi pe domeniile strămoşeşti.

Oh, se distrase bine când se întâlnise cu ei la Londra şi când călătoriseră, însă bucuria acolo – în acea casă, pe acel domeniu – era practic inexistentă. Se mulţumise cu asta. Aşa stăteau lucrurile Dar simţi brusc acea mică scânteie a ceva ce nu putea identifica pe deplin şi îşi dădu seama că era posibil să se bucure de momentele petrecute cu ea în afara patului la fel de mult ca şi de cele petrecute în pat

Privirea ei îl măsură încet, iar trupul lui se încordă ca răspuns la examinarea ei. Când ea se hotărî, în cele din urmă, să-l atingă, el simţi că era pe punctul de a exploda.

— Având în vedere că eşti atât de imens, nu văd cum am putea încăpea amândoi în cadă.

— Este o cadă foarte mare.

Era unul dintre cele câteva răsfăţuri pe care şi le îngăduise. Fusese făcută special pentru ca el să poată sta întins în ea. Şi cu toate că trebuiau încălzite câteva cazane cu apă pentru a o umple, asta nu-l deranja. Îi făcea plăcere să facă o baie relaxantă. Şi avea să-i facă şi mai multă plăcere cu ea alături.

Ea încuviinţă din cap.

— Trebuie să-mi prind părul.

— După cum am spus, va dura o vreme s-o pregătesc. Voi veni să te chem.

Buzele ei se arcuiră în cel mai mic dintre zâmbete.

— Voi aştepta.

Portia se răsuci pe călcâie şi porni înapoi spre dormitorul lui… al lor. Locke simţi că vina îi mustra conştiinţa, creându-i o senzaţie neplăcută.

— Portia?

Ea se întoarse spre el. El înghiţi un nod şi îşi drese glasul.

— Nu ştiu cât ai stat în prag şi ce anume ai auzit…

— Nu-mi fac niciun fel de iluzii în privinţa opiniei pe care o ai despre mine, milord, şi nici în privinţa a ceea ce doreşti de la mine. Ca să fiu foarte cinstită, mă aşteptam să-mi ridici poalele în cap şi să-ţi faci voia cu mine. Aşa că sunt foarte uşurată să descopăr că eşti dispus să-mi acorzi o oarecare consideraţie.

— Te-ai măritat cu mine gândindu-te că te voi viola?

— M-am măritat ştiind că femeile au foarte puţine de spus în privinţa modului în care sunt tratate.

Nu avea de gând să-i pună întrebări despre căsnicia ei. Ea zisese că îşi iubise bărbatul. Cu siguranţă, nu o abuzase.

— Ţi-am spus că vei avea parte de plăceri în patul meu.

— Lord Locksley, bărbaţii mint adesea. Sau îşi supraevaluează capacitatea de a… oferi plăcere.

Având o părere atât de proastă despre bărbaţi, ce naiba căuta acolo?

— Şi totuşi, ai dorit să te măriţi din nou?

— După cum am menţionat, am dorit siguranţă. Micul zâmbet îi apăru din nou pe buze, ca şi cum se amuza de o glumă doar de ea ştiută. De asemenea, bărbaţii au tendinţa de a nu asculta ce zic femeile. Te voi aştepta.

Se îndepărtă, iar de data aceea, el nu o mai opri. Nu avea de gând să se simtă vinovat pentru faptul că ea era pe deplin conştientă că, din punctul lui de vedere, acel aranjament se baza exclusiv pe relaţia fizică. Gândindu-se cât de puţin îi păsa unuia de celălalt, probabil că ar fi putut renunţa la baie, dar dorea o partidă de sex lungă şi

relaxată... şi de fapt dorea mai multe până la sfârşitul nopţii.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre scări. Poate că ar fi trebuit să se ofere să-i aducă tatălui său o fată din sat, poate că ar fi trebuit să se gândească să-şi găsească el una mai devreme în acea zi, însă adevărul era că nu avea obiceiul să profite de femeile din zonă, nici chiar de cele care se ocupau cu aşa ceva. Nu era o idee bună să murdăreşti apele în care înoţi.

Îşi oferea astfel de plăceri la Londra, dar nu mai fusese acolo de multă vreme. Aşa că abia aştepta să fie intim cu tânăra lui mireasă, mai ales că ea ştia bine ce are de făcut cu trupul unui bărbat. Tatăl lui avusese dreptate în această privinţă. Nu dorise o femeie sperioasă, ci una care să-i poată arăta câte ceva.

Cu toate că încă nu prea îşi dăduse seama cum ar putea s-o aibă cu capul în jos.

În bucătărie, puse trei cazane cu apă pe plită pentru a începe să se încălzească, apoi intră în ceea ce cu mult timp în urmă fusese desemnată a fi camera de baie. Umplu cada de aramă pe jumătate. După ce apa de pe plită va începe să fiarbă, o va turna în cadă. Îi plăceau băile fierbinţi, aburinde. Se întrebă dacă şi soţiei lui aveau să-i placă.

Soţia lui.

Scoase un hohot de râs ca un lătrat şi se întrebă cum de se putuse întâmpla ca acel cuvânt să fie asociat cu el. Se aplecă, îşi întinse braţele, apucă ambele marginii ale căzii şi râse din nou. În mod normal, nu lua decizii pripite şi, cu siguranţă, nu se trezise în acea dimineaţă cu intenţia de a fi însurat până la sfârşitul zilei.

Totuşi, asta se întâmplase. Ce naiba fusese în mintea lui? Nu putea nega că ea era o femeie uşoară dornică să se căpătuiască şi nici că pe el nu-l deranjase ideea de a o avea în patul lui. Dar cum de putuse s-o ia de soţie fără să ştie nimic despre ea, cu excepţia faptului că n-ar fi putut s-o iubească niciodată?

Ar fi trebuit s-o plătească. Cu puţin efort, ar fi putut-o convinge să accepte o sumă rezonabilă. Numai că nu dorise

să se tocmească cu ea. Naiba să-l ia! Nu ştia dacă mai întâlnise vreodată o femeie cu o asemenea tărie de caracter şi atât de îndrăzneaţă. Ar fi pariat pe minele de staniu că ea nu se aşteptase cu adevărat să se mărite, ci venise cu speranţa că avea să plece cu o sumă consistentă.

El dorise s-o înfrângă din cauza aroganţei ei, a capacităţii de a-l privi ca şi cum ştia exact cât de tare dorea s-o posede. Cât de prost fusese!

Şi atunci, de ce nu-i ridicase poalele în cap şi nu o avusese? Pentru că dorise ca ea să se ude şi să-l dorească la fel de tare şi cu aceeaşi disperare cu care o voia el. Între ei nu urma să fie decât o relaţie fizică, dar, pentru Dumnezeu, avea să profite la maximum de această relaţie. Urma s-o chinuie şi s-o tortureze. Avea s-o facă să-l implore s-o pătrundă.

Râsul lui aspru şi profund răsună în jurul său. Ar fi putut avea toate astea şi fără să se însoare cu ea. Ea nu era imună la el. Cele câteva momente în care fuseseră singuri pe terasă o dovediseră. Ar fi putut s-o convingă să plece cu o sumă neînsemnată.

Numai că nu dorise ca ea să plece.

Aceasta era adevărul şi n-ar fi putut explica în ruptul capului de ce, după cum n-ar fi putut şti unde anume aveau să găsească filoanele de staniu ascunse în pământ.

Clătină iarăşi din cap şi se ridică. Se căsătorise cu mulţi ani mai devreme decât plănuise, cu o femeie pe care nu era deloc interesat s-o cunoască. Ba nu, nu era adevărat. Dorea s-o cunoască. Sânii ei, umerii, raiul dintre coapse. Dorea să-i devină familiare ţipetele ei de plăcere, mângâierea mâinilor ei, felul în care avea să se strângă în jurul lui.

Dar mai întâi, aveau să facă o baie.

Turnă în cadă un cazan cu apă clocotită. Apa din cadă ajunse la o temperatură plăcută. Pe celelalte avea să le lase pe plită până afla cât de fierbinte îi plăcea să fie apa. Foarte frumos din partea lui.

Dădu să iasă din cameră pentru a se duce după ea, dar se opri şi privi decorul spartan. O bancă de lemn pe

care o folosea pentru a-şi scoate cizmele, câteva cârlige pe perete, de care îşi agăţa hainele. Nu era deloc o încăpere romantică. Nu aveau să-şi consume relaţia acolo, dar cu siguranţă aveau să se dezvăluie unul altuia, să se mângâie, să se excite…

La naiba! O va lăsa să se bucure singură de baie. Să curtezi o femeie lângă bucătărie nu se chema că o curtezi. Nu că ea ar fi trebuit curtată. Era soţia lui, însă el ştia foarte bine că ceea ce se va întâmpla prima dată când erau împreună avea să dea tonul căsniciei lor. Iar el îşi dorea seri plăcute şi fierbinţi alături de mica lui mercenară.

Dar când ajunse în dormitor, o găsi ghemuită pe o parte, adormită pe cuvertură de parcă doar voise să se relaxeze puţin în timp ce îl aştepta. O mână i se odihnea sub obraz, cealaltă era pusă aproape protector pe pântec – locul unde copilul lui avea să crească în ea. Pruncul care avea să-l facă fericit pe tatăl său. Moştenitorul lui.

Povara acestui gând îi apăsă cu putere pieptul. Plănuise să se însoare, plănuise să aibă un moştenitor. Doar că peste ceva vreme, însă nu-l putea învinovăţi pe tatăl lui că îl împinsese de la spate. Ashe şi Grey deja aveau moştenitori. Era timpul ca şi el să aibă.

Se apropie fără zgomot de pat şi îşi studie soţia. În somn, părea mai tânără, mai inocentă, dar o femeie cu limba ei ascuţită nu putea fi pe deplin inocentă. Pentru prima dată, se întrebă cum fusese căsnicia ei, cum se purtase soţul ei cu ea. Ea îl iubise pe acel bărbat.

Pe Locke nu avea să-l iubească niciodată.

Junghiul care îl străpunse îl luă pe nepregătite. Nu avea nevoie e iubire, nu o dorea şi, cu siguranţă, nu o va dărui. Se înfurie pe sine din pricina curiozităţii bruşte în privinţa ei. Nu era deloc interesat de ea, ci doar de plăcerea pe care ea o putea oferi trupului său şi de moştenitorul pe care avea să i-l dăruiască. Un moştenitor şi o rezervă.

În faţa ochilor îi apăru imaginea unei fetiţe cu păr roşcat, care se uita la el cu ochişori de culoarea whisky-ului. Dar el nu-şi dorea o fiică. Nu dorea să iubească. Nu dorea nimic care să-i ameninţe sănătatea mintală. Cel mai bine

era să nu ţină la nimeni, să se cufunde în muncă, să se ocupe de administrarea proprietăţilor să-şi facă datoria.

Însă una dintre datoriile lui era să-şi planteze sămânţa în femeia aceea. Avea s-o facă cât de impersonal posibil. Se va asigura ca ea nu va avea niciodată dubii în privinţa faptului că relaţia lor era strict de afaceri. Nu va ajunge să ţină la ea. O va folosi exact cum ea plănuise să se folosească de tatăl lui. Pentru câştig, pentru a obţine ce avea nevoie. În afară de asta, ea n-avea decât să se ducă dracului.

Şi n-avea decât să facă baie dimineaţă. Era târziu deja. Nu avea rost s-o trezească. Nu dorea să fie letargică în timp ce făceau sex.

Se aplecă peste ea, apucă pătura şi o înveli. Ţinându-şi răsuflarea, privi cum ea se foi şi îşi găsi o poziţie mai bună sub pătură şi făcu eforturi pentru a nu şi-o imagina foindu-se şi găsindu-şi o poziţie mai bună sub el.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre camera de baie sperând din suflet că apa se răcise pentru că avea cu disperare nevoie de o baie rece, care să-i stingă dorinţele.

Capitolul 7

Portia nu-şi amintea când dormise ultima dată atât de profund. Faptul că se simţea perfect odihnită aproape că fu suficient pentru a o face să creadă că era în siguranţă. Gemu încet, se întinse languros, apoi deschise ochii şi văzu camera slab luminată şi pe soţul ei lângă lavoar, trecând lent un brici drept peste gât şi bărbie.

Era îmbrăcat doar cu nişte pantaloni. Simţi cum i se usucă gura când îi zări umerii largi şi spinarea musculoasă. Deja văzuse şi simţise dovada că el nu îşi petrecea zilele lâncezind, însă perfecţiunea trupului bronzat fu totuşi puţin cam tulburătoare. Nici măcar un gram de grăsime în exces nu-i strica frumuseţea. Era tot numai muşchi reliefaţi, vene puternice şi forţă. Se simţi fascinată de dansul muşchilor în timp ce el se bărbierea.

— Văd că te-ai trezit.

Vocea lui gravă curmase tăcerea. Privirea ei se întâlni cu a lui în oglinda ovală de deasupra lavoarului, iar Portia se întrebă de câtă vreme se uita la ea. Obrajii i se înfierbântară.

— Nu m-ai trezit ca să fac baie.

— Am considerat că ar fi o cruzime. Îşi înclină capul şi începu să-şi bărbierească partea cealaltă. Erai cufundată în somn. Baia te aşteaptă când vei dori. Doamna Barnaby va încălzi apa imediat.

Ea trase adânc aer în piept şi încercă să-şi recapete echilibrul.

— Presupun că vii înapoi în pat.

Fu recunoscătoare că vorbele îi ieşiseră cu fermitate, nedând niciun indiciu asupra faptului că ea tremura la gândul că el îşi va da jos acei pantaloni şi se va urca pe ea.

Un colţ al gurii ei se ridică, dar el nu-şi luă nicio clipă privire la ea, deşi briciul începu să-i treacă peste maxilar. de

— Soarele a răsărit. Mi-am ratat şansa.

Deşi ştia că încăperea nu era luminată de lumânări, ea se ridică în şezut şi se uită pe geam. Se părea că zorii abia mijiseră. Privirea ei căzu pe perna de alături. Era adâncită în locul unde se odihnise capul lui. Dormise cu ea, dar ea era învelită în pătură ca într-un cocon. N-ar fi putut s-o atingă nici dacă ar fi dorit. Se uită din nou la el.

— Dar trebuie să ne consumăm căsătoria.

Trecându-şi un prosop peste faţă, el se răsuci de la oglindă, iar rânjetul i se lărgi.

— Eşti nerăbdătoare să mă ai?

— Pur şi simplu, vreau să mă asigur că totul este legal, că nu ai niciun motiv de a anula această căsătorie dacă aşa ţi se năzare.

Portia detestă felul în care el o studie, ca şi cum ar fi putut să-i exploreze sufletul în fiecare cotlon şi colţişor ascuns. El îşi înclină capul într-o parte.

— Voi afla astăzi ceva care mă va face să vreau a anula această căsătorie?

— Nu, fireşte că nu. Spera că nu va afla niciodată. În orice caz, ea va face tot ce-i stătea în puteri pentru ca el să nu afle. Dar, după cum am menţionat ieri, am dorit să mă căsătoresc pentru a fi în siguranţă. Şi nu mă pot simţi în siguranţă atât timp cât tu poţi susţine ca nu mi-am îndeplinit datoria de soţie.

— Datoria? Clătinând din cap, întinse mâna şi luă cămaşa aflată pe spătarul unui scaun. Tocmai m-ai convins că trebuie să aşteptam până diseară, fiindcă se pare că voi avea nevoie de mai multă vreme decât credeam ca să te fac să nu consideri asta o datorie.

Îşi puse cămaşa pe el şi începu să încheie nasturii. Ea se dădu jos din pat.

— N-ai decât să aştepţi cât vrei.

— Din fericire, draga mea soţie, am responsabilităţi care mă solicită astăzi la mină. În seara asta, va fi foarte bine.

Era în regulă. Ştia asta. Fusese proastă să-şi facă griji în privinţa aceasta. Ce mai conta o zi? În plus, astfel va avea ocazia să se obişnuiască mai bine cu ideea că va face sex cu ea un bărbat tânăr viril şi excesiv de masculin, nu unul gârbovit şi zbârcit Toi. Îşi putea pregăti apărarea pentru a nu-i da impresia ca o putea controla cu o singură atingere.

El îşi puse lavaliera la gât.

— Nu ai valet, rosti ea.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare.

— I-ai cunoscut pe toţi servitorii din casă.

Ea se apropie de el şi îi dădu mâinile la o parte.

— Ţi-o leg eu.

— Nu m-am gândit la acest avantaj oferit de o soţie.

— Îţi baţi joc de mine.

— Te tachinez. Este o diferenţă.

— Ieri, nu mi-ai părut genul care să tachineze pe cineva.

— Nici tu nu mi-ai părut genul care să facă lucruri pentru alţii.

Ea îşi ridică privirea spre ochii lui şi se simţi din nou

tulburată de atenţia cu care părea să se uite la ea.

— S-ar zice că amândoi ne-am înşelat.

Ea îi mângâie nodul lavalierei.

— Poftim!

Apoi îi dădu vesta. El se răsuci spre oglindă şi îşi ridică puţin bărbia.

— Ai făcut o treabă excelentă!

— I le legam şi lui Montie.

Ţinându-i vesta, ridicându-i-o pe braţe şi pe umeri, se strâmbă nemulţumită de cuvintele scăpate. El îi distrăgea mult prea tare atenţia, dar, cu puţin noroc, poate că nu băgase de seamă ce spusese. Locke se întoarse spre ea.

— Montie?

Se părea că nu avea noroc în ziua aceea. Începu să-i încheie nasturii vestei din mătase neagră.

— Soţul meu.

— Ţi-e dor de el?

Un muşchi zvâcni pe maxilarele lui încleştate, făcând-o să creadă că el ar fi dorit să-şi retragă întrebarea.

— Nu, răspunse ea cu sinceritate, luându-i haina şi ţinându-i-o pentru ca el să-şi bage braţele în ea. Numai că el nu se întoarse.

— Credeam că l-ai iubit.

— L-am iubit. Dar nu prea mult la sfârşit.

Nu reuşi să priceapă ce o apucase de recunoscuse asta. La sfârşit, îl urâse pe Montie. Îl dispreţuise după ce descoperise cât rău era în stare să facă, după ce îşi dăduse seama că nu merita iubirea ei.

Preţ de o clipă, i se păru că Locke avea să spună ceva, să-şi exprime regretul că iubirea ei se stinsese. În schimb, el se întoarse cu spatele la ea. Ea aproape că râse la gândul că fusese atât de proastă, încât să creadă ca lui i-ar pasa cât de puţin de faptul că inima ei fusese frântă cu o asemenea nepăsare crudă.

Cu o zi în urmă, Locksley susţinuse că nu-l interesează iubire. Adevărul era că nici pe ea n-o interesa. Îi răpise familia şi o distrusese, iar dacă nu era atentă, încă îi putea face rău, încă putea spulbera tot ce se străduise ea

să realizeze.

Haina se aşează frumos pe el, fiind evident croită pentru trupul lui. Nu avea niciun motiv s-o facă, dar părea că nu se putea abţine să nu-şi treacă mâinile peste umerii lui de parcă ar fi trebuit să-i netezească materialul.

El se îndepărtă şi îşi scutură o scamă de pe braţ, deşi ea nu o zări.

— Trebuie să citesc nişte hârtii la birou, apoi voi lua mic dejun. Eşti bine venită să mi te alături după ce îţi faci baia. Se uită a ea. Totuşi, nu este obligatoriu să vii. La urma urmei, este zi. Dacă nu ne vedem acolo, te asigur că mă voi întoarce până la căderea nopţii, iar căsătoria noastră va fi consumată cât mai grabnic.

Dacă era s-o facă în grabă, puteau foarte bine s-o facă şi atunci. Ea îl putea convinge.

— Mă ajuţi să mă îmbrac?

— Doamna Barnaby se poate ocupa de asta. Nu mă interesează absolut deloc să te îmbrac, ci doar să te dezbrac.

Astea fiind spuse, ieşi şi închise uşa în urma lui. Ea trase aer în piept. Timp de câteva clipe scurte, se temuse că el îi putea primejdui inima Din fericire, îl judecase corect cu o zi în urmă. Era exact genul de ticălos arogant pe care nu l-ar fi putut iubi niciodată.

*

Când Portia se trezise cu acel geamăt slab. el avusese nevoie de toată voinţa pentru a nu se năpusti spre pat şi a nu o avea chiar în acel moment. Nu contase că faţa lui era plină de săpun şi nici că ea îi trăsese atenţia în asemenea măsură, încât el aproape că îşi tăiase jugulara. Totuşi, îşi putea imagina modalităţi şi mai rele de a muri decât cu acel sunet lasciv răsunând în urechile unui bărbat. Cum putea o femeie să fie atât de fantastic de senzuală când se trezea?

Stând la fereastra bibliotecii şi privind ceaţa care începea să se risipească, el recunoscu că nu avea hârtii de

care să trebuiască să se ocupe. Pur şi simplu, dorise să-i ofere răgaz să se îmbăieze şi poate să i se alăture la micul dejun. De asemenea, ar fi putut să se ducă mai târziu la mină, dar să se afle în preajma ei fără s-o atingă i-ar fi pus la încercare sănătatea mintală. Cu toate că ea i se oferise în timpul zilei, ei făcuseră o înţelegere pe care el intenţiona să o respecte. Zilele erau ale ei, nopţile erau ale lui. O excepţie i-ar fi plasat pe o pantă alunecoasă, iar ea ar fi putut decide că el n-ar trebui să aibă toate nopţile, însă el nu avea absolut nicio intenţie să renunţe la vreuna dintre ele.

Când, în cele din urmă, se duse în salonul unde se servea micul dejun, fu dezamăgit să constate că acolo era doar Gilbert, care îi turnă imediat cafeaua, iar apoi se duse să-i aducă farfuria. Îl irită faptul că ea îl putea dezamăgi. Lui nu-i păsa de ea, aşa că nu avea absolut niciun sens ca ea să-i stârnească vreun sentiment. Şi îl irită şi faptul că, la o oră după ce se despărţise de ea, încă se gândea la Portia. Evident, ea nu se mai gândise nici măcar o clipă la el. Îşi căpătase titlul, alocaţia, o baie…

Ultimul gând îi dispăru din minte când ea intră cu obrajii îmbujoraţi, într-o rochie albastră cu nasturii încheiaţi până la gât şi la încheieturi. Cel puţin, nu mai purta oribila rochie neagră cu care sosise. Cel puţin, nu era ipocrită şi nu pretindea că jeleşte după ce se măritase cu alt bărbat. Renunţase la doliu, asta admiţând că fusese cât de puţin îndurerată de pierderea lui. Nu-l cunoştea pe soţul ei şi nici nu dorea să afle cine fusese, dar totuşi îl deranja faptul că omul izbutise să piardă dragostea ei. Să aibă iubirea ei şi să n-o aprecieze, să nu se fi străduit să nu o piardă…

Clătină din cap, refuzând să o ia pe acea cale, şi se ridică în picioare. Se apropie de scaunul aflat vizavi de el şi îl trase de lângă masă.

Îmbujorarea ei se înteţi.

— Nu e nevoie să-mi ţii scaunul.

— Este doar o simplă politeţe faţă de soţia mea.

Ea se apropie încet, precaută, de parcă s-ar fi aşteptat s-o trântească pe masă şi să-şi facă voia cu ea. Acest gând

anume trecându-i prin minte, el îşi dădu seama că poate nu fusese înţelept s-o invite la micul dejun.

Când ea se aşeză, el inhală parfumul pielii curate după baie şi al parfumului de iasomie cu care tocmai se dăduse. Trupul lui reacţionă ca şi cum ea ar fi început să descheie acel incitant rând de nasturi. Se întoarse repede la scaunul lui, înainte ca ea să apuce a vedea ce efect avea asupra lui. Totuşi, când se aşeză şi se uită la ea, Portia îi adresă un mic zâmbet sugestiv, care îi dădu de veste că ştia ce impact avea asupra lui.

De fapt, pe toţi dracii, chiar se temu că se va înroşi. Slavă Domnului că Gilbert alese tocmai acel moment pentru a intra cu o farfurie.

— Dă-i-o lui Lady Locksley, spuse Locke luând cu un gest relaxat ziarul, de parcă avea suficientă stăpânire de sine pentru a pricepe ce ar fi citit.

— ’neaţa, milady, zise Gilbert. Doriţi ceai sau cafea?

— Ceai, te rog.

Gilbert se ocupă de sarcina primită, în vreme ce Locke citi de trei ori prima propoziţie a articolului principal. Nu se putea concentra cu ea la masă, dar nici nu dorea ca ea să-i distragă atenţia. După ce majordomul se duse să aducă încă o farfurie, ea spuse:

— Va veni şi tatăl tău?

Punând ziarul pe masă, Locke îşi dădu seama că ea părea mult mai tânără în dimineaţa aceea, mai puţin îngrijorată, mai puţin tulburată. Mai frumoasă. Cu o zi în urmă, fusese un fel de spectru, o aberaţie. Îşi drese glasul.

— În general, mănâncă în camera lui.

— Deci tu mănânci singur?

— Vinul îmi ţine companie.

— La micul dejun?

El râni.

— Nu, la micul dejun am ziarul.

— Nu îngădui ca prezenţa mea să te împiedice din citit. Nu este nevoie să-mi ţii de urât.

— Nici nu intenţionam. Oare ar fi putut părea un ticălos mai mare? De unde ai venit aici?

Mâna ei se opri la jumătatea drumului spre cană, iar ea păru să cumpănească răspunsul sau poate că doar perspectiva dezvăluirii o făcuse să încremenească. Locke se gândi că, deşi ea aflase destule despre el cu o noapte în urmă, dezvăluise foarte puţine despre sine.

— De la Londra.

Fără îndoială, tatăl lui ştia de unde venea, deoarece îi trimisese scrisori.

— Ai sosit cu o trăsură a poştei. Aş fi crezut că tata ţi-a trimis bani ca să poţi călători în condiţii mai luxoase.

— Mi-a trimis. Luă cana şi sorbi puţin, buzele ei mângâind marginea, băutura fierbinte. Ce era în neregulă cu el de gândea că, niciodată în viaţa lui, nu văzuse ceva mai provocator. Ea îşi linse buza de jos, apoi pe cea de sus. M-am gândit că aş putea folosi banii mai bine. De pildă, pentru a-mi îmbunătăţi garderoba.

— Cu siguranţă, soţul tău nu te-a lăsat fără niciun ban.

— Nu mi-a lăsat absolut nimic. A cheltuit toţi banii pe jocuri de noroc şi pe plăceri. Aşa că eram foarte săracă şi disperată când am văzut anunţul tatălui tău. Îşi coborî puţin capul. Nu mănânci?

El îşi coborî privirea şi văzu că o farfurie fusese pusă în faţa lui. Se uită prin cameră şi îl zări pe Gibson la postul său obişnuit. Cum naiba reuşise să-i aducă mâncarea fără ca el să bage de seamă? Nu avea nici mersul cel mai uşor şi nici nu era cel mai tăcut om. Asta se întâmplase din pricina ei. Reuşise cumva să-i capteze absolut toată atenţia. Ar fi fost bine să nu-i mai pună întrebări. Nu avea de gând să fie de acord cu planurile ei indiferent în ce situaţie proastă o lăsase soţul ei.

— Ai spus că te duci la mină astăzi, comentă ea încet.

— Da, imediat după micul dejun.

— Înainte de a pleca, îmi poţi da alocaţia pentru luna asta?

El aproape că izbucni în râs. Cât de uşor uitase că mariajul cu ea avea un preţ!

— Desigur, mica mea mercenară. De îndată ce

terminăm de mâncat.

— Atunci, ar trebui să ne apucăm de mâncat, nu-i aşa? rosti ea şi îşi îndreptă atenţia spre ouăle cu cremă de unt cu lapte.

Pentru nimic în lume, el nu şi-ar fi putut da seama de ce, mai devreme, dorise ca ea să i se alăture – doar că făcea ca încăperea să nu mai fie atât de tăcută şi de pustie.

Capitolul 8

Faptul că trebuia să aibă foarte mare grijă cum îi răspundea la întrebări era solicitant peste măsură. Nu existase niciodată un soţ. Ea nu era văduvă. Dar existase o iubire, ceea ce ea crezuse a fi o mare iubire. Cât de proastă fusese! Nu avea să facă din nou greşeala de a se îndrăgosti. El nu dorea asta şi nici ea nu voia. Ceea ce ar fi trebuit să-i facă perfecţi unul pentru celălalt. Doar că o făcea să-şi simtă stomacul plin de noduri. Pe marchiz l-ar fi putut convinge să ţină la ea. Dar cu fiul său încăpăţânat, nu avea nicio şansă.

Totuşi, simţea nevoia bizară de a fi cu el pe cât de onest putea recunoaşte. Dacă el ar fi descoperit vreodată adevărul deplin, măcar şi-ar fi dat seama că ea încercase să limiteze înşelăciunea atât cât fusese în stare. Desigur, dacă descoperea adevărul deplin, totul avea să fie inutil, fiindcă era foarte probabil ca el s-o ucidă. Avea să-şi pună mâinile acelea puternice pe gâtul ei şi s-o sugrume până când toată viaţa se scurgea din ea.

Însă nu putea să-şi facă griji în privinţa viitorului. Trebuia să se concentreze asupra prezentului. Iar în clipa aceea el o conducea prin coridor către bibliotecă. Intră în ceea ce, cu siguranţă, putea cu uşurinţă deveni camera ei favorită. Cu toate că era ordonată, avea un vag miros de mucegai care nu era pricinuit în totalitate de cărţile aliniate pe rafturi. Se întrebă cât timp trecuse de când încăperea nu mai fusese aerisită, de când covoarele nu mai fuseseră

bătute, iar draperiile, spălate.

El se apropie de un tablou care înfăţişa nişte câini la vânătoare, îl dădu la o parte ca şi cum ar fi fost o uşă şi dădu la iveală un seif. Deşi ea nu văzu exact ce făcu el, auzi o serie de clicuri metalice. Apoi urmă un clac. Zornăit de monede, după care alt clac înainte ca el să împingă tabloul la loc.

Se întoarse spre ea şi întinse mâna. Portia o întinse pe a ei, cu palma în sus. El îi puse în mijlocul palmei o punguţă de catifea. Ea fu incredibil de tentată s-o deschidă şi să numere banii, însă avea greutatea potrivită şi trebuia să existe o oarecare încredere în relaţia lor. Locke îi adresă ceea ce ea nu-l putu descrie decât ca fiind un zâmbet dezamăgit, apoi se îndreptă spre biroul lui.

— Dă-i drumul, numără-i, spuse el.

— Am încredere în tine.

El o privi peste umăr.

— Nu, nu ai.

Oare putea să citească ce era în mintea ei? Ar fi fost foarte neplăcut.

— Dacă, mai târziu, voi descoperi că sunt mai puţini, ştiu unde să te găsesc.

El îşi săltă un şold pe marginea biroului şi îşi încrucişă braţele la pieptul larg.

— Îţi voi cumpăra tot ce îţi trebuie, aşa că de ce ai nevoie de alocaţie?

— Pentru lucruri care nu sunt neapărat necesare.

— Cum ar fi?

Ea ridică dintr-un umăr.

— O bonetă frivolă. „O casă”. O altă pereche de pantofi. „Mâncare”. Ciocolată.

„O viaţă nouă. Siguranţă. Securitate”.

— Eşti soţia mea, Portia. Este datoria mea să am grijă de tine.

— Să ai grijă de persoana mea, dar cu inima mea cum rămâne? Îndrăznesc să spun că, fără îndoială, acolo tragi linia.

— Vreau să-ţi găseşti fericirea aici.

Aproape că o făcu să se simtă vinovată că profita – aproape. Dar miza era prea mare. Ea îi arătă punga.

— O să mi-o găsesc.

El se ridică de pe birou.

— Trebuie să mă duc la mină. Să ai o zi frumoasă. Şi să te pregăteşti pentru diseară. Nu vei căpăta o altă amânare.

— Nici pe prima n-am cerut-o, îi aminti ea cu asprime. Şi am fost dispusă s-o fac în această dimineaţă, dar m-ai refuzat.

El se apropie de ea şi se opri la câţiva milimetri.

— Este imposibil să-ţi imaginezi cât m-a costat asta. Îi cuprinse chipul cu o mână mare, puternică. Şi probabil că mă va chinui tot restul zilei, dar naiba să te ia dacă n-ai cele mai ademenitoare buze pe care le-am văzut vreodată.

Apoi gura lui o apăsă pe a ei, dovedindu-i cuvintele. Iar buzele lui erau la fel de ademenitoare. Erau pline, gura îi era mare, iar limba, extraordinar de mătăsoasă când o mângâia şi o explora. Se pomeni lipindu-se de el, nesigură dacă ea păşise spre el sau dacă el o trăsese spre trupul lui. Nu conta. Ceea ce conta era că mâinile lui îi mângâiau spinarea cu siguranţa posesiunii şi felul în care el îşi înclina capul pentru a o gusta mai bine, oferindu-i acces pentru ca şi ea să-l poată gusta mai intim. Indiferent ce mâncase la micul dejun, gustul fusese îndepărtat de cafeaua neagră pe care o băuse. Nu era surprinsă că el nu-şi începea dimineaţa cu un ceai. Bănuia că era un om al dorinţelor puternice în toate privinţele: alcool, mâncare, cafea, femei.

Nu avea s-o posede superficial sau cu blândeţe. Poate că avea să înceapă lent, dar la momentul culminant o va zdrobi, va fi la fel de solicitant ca în clipa aceea, când ea nu avea nicio reţinere, ci îi dădea tot ce avea de dat.

O fi fost el lordul domeniului, soţul ei, stăpânul casei, dar în pat ea îşi putea menţine poziţia. Primise lecţii de la cei mai buni. Nu va da înapoi, nu-i va permite să fie stăpânul ei în aşternut. Vor fi egali, parteneri adevăraţi. Poate că va veni ziua când el va regreta că a luat-o de soţie, însă, în clipa aceea, ea jură că nu va regreta

niciodată că şi-a luat-o drept parteneră de pat.

Desprinzându-şi gura de a ei, îşi coborî privirea spre ea, respiraţia fiindu-i grăbită şi sacadată. Ea îşi trecu încet limba peste buze pentru a-i simţi pentru ultima dată gustul. Geamătul lui semănă cu al unei creaturi chinuite, iar ochii i se întunecară.

— Pe diseară, Lady Locksley, rosti el printre dinţi, apoi se răsuci pe călcâie şi se năpusti afară din cameră.

Ea nu putu face altceva decât să privească cu gura căscată în urma lui. Fusese sigură că avea s-o ridice pe birou şi s-o posede acolo. Dumnezeule mare, era un bărbat cu o fantastică putere de reţinere şi cu o incredibilă capacitate de a nu se abate de la atingerea scopului său. Nu îi va fi uşor să-l facă să se supună voinţei ei.

Pe de altă parte, tocmai acele calităţi ale lui o excitau. Putea să rămână neclintit în faţa oricui. O putea proteja atâta vreme cât ea îi oferea un motiv pentru a dori s-o protejeze. Un copil ar fi reprezentat un motiv foarte temeinic. Trebuia să se asigure că îşi vor consuma căsătoria în seara aceea.

*

Cu monedele în buzunarul rochiei, îşi petrecu o jumătate de oră în bibliotecă, uitându-se la cărţi, încercând să găsească ceva de citit pentru ca timpul să treacă mai uşor. Însă nu diversitatea cărţilor o atrăgea. Dorea să exploreze casă, deşi majoritatea uşilor erau încuiate. Doar că uşile aveau chei.

Se duse la bucătărie, unde o găsi pe doamna Barnaby legănându-se într-un balansoar aflat în oficiul ei, sorbind ceai dintr-o ceaşcă.

— Doamnă Barnaby, rosti ea.

Ochii femeii în vârstă se lărgiră, iar ea se ridică anevoie în picioare, oasele trosnindu-i când o făcu.

— Milady.

— Doamnă Barnaby, aş vrea să-mi împrumuţi puţin cheile.

La fel cum făcuse în ziua precedentă, menajera puse protectoare mâna pe marele inel cu chei.

— Cheile sunt responsabilitatea mea.

— Da, ştiu. Ţi le voi da înapoi până la sfârşitul zilei.

Ea clătină din capul care încărunţea.

— Îmi pare rău, Lady Locksley, dar nu vi le pot da.

— Oh, dar cred că poţi.

Femeia clătină din cap cu şi mai multă forţă.

— Nu pot!

Suspinând profund, Portia întinse mâna.

— Poţi şi mi le vei da.

— Nu-mi puteţi porunci.

— Eu sunt doamna casei.

— Vom vedea ce va spune stăpânul despre asta.

Înainte ca Portia să apuce a răspunde, femeia ieşi grăbită – mai repede decât crezuse Portia că era în stare – din cameră.

— Stăpânul s-a dus la mină, strigă Portia în urma ei.

— Nu vicontele, ţipă doamna Barnaby peste umăr. Marchizul. El nu va tolera deloc aşa ceva.

Portia aproape că îi strigă să se întoarcă, aproape că renunţă la cererea de a primi cheile, dar deja devenise o chestiune de mândrie. Nu avea de gând să se lase intimidată şi nici să-şi deranjeze soţul cu aşa ceva. Era relativ sigură că el ar fi fost de acord cu poziţia ei, însă Portia spera că avea să-i mai reducă din poverile purtate, nu să-i adauge altele. Dacă marchizul era sau nu de acord cu dreptul ei de a avea cheile casei constituia o altă chestiune. Bănuia că depindea de locul pe unde îi rătăcea mintea în acea dimineaţă.

O urmă pe doamna Barnaby la etaj şi aşteptă în faţa dormitorului marchizului în timp ce femeia bătu repede în uşă.

— Intră! strigă marchizul.

Hotărâtă, doamna Barnaby deschise uşa şi intră. Şi Portia intră. Marchizul şedea într-un fotoliu bogat capitonat, aflat lângă fereastră, şi privea afară.

— Vrea cheile mele, anunţă doamna Barnaby

indignată.

Marsden privi peste umăr şi îşi îngustă ochii.

— Cine vrea cheile tale?

— Lady Locksley.

— Lady Locksley?

O, Dumnezeule mare, deja uitase cine era ea? Veni lângă doamna Barnaby.

— Milord…

— Ah, da! Ridică un deget noduros. Lady Locksley. Doamnă Barnaby, dacă vrea cheile, dă-i-le!

— Dar ea nu este marchiză. Nu e doamna casei.

— Este soţia fiului meu. Ea se ocupă de casă acum, ceea ce o face doamna casei. Dă-i cheile!

— Nu avem de unde şti ce ar putea face cu ele.

— Bănuiesc că va deschia uşi, doamnă Barnaby.

— Aş putea s-o fac eu pentru ea.

— Este evident că vrea să o facă singură. Nu avem căderea să ne îndoim de vicontesă, aşa că dă-i cheile!

Cu o expresie încăpăţânată, similară celei de care avusese parte Locksley cu o zi în urmă, doamna Barnaby desprinse inelul de la brâu şi i-l întinse Portiei, care îl luă simţindu-se ca şi cum câştigase ceva important.

— O să am nevoie de ele, rosti doamna Barnaby cu o voce de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Desigur. Ţi le voi da înapoi mai târziu în această după-amiază.

Menajera ieşi mormăind din cameră.

Portia se apropie fără zgomot de Marsden, cu toate că el îşi îndreptase din nou atenţia asupra peisajului de afară.

— Îmi pare rău că a trebuit să te deranjăm din cauza acelei mici neînţelegeri, spuse ea cu voce joasă.

— Doamna Barnaby are un suflet bun, dar este încăpăţânată. Foarte mult timp, nu a avut o stăpână căreia să i se supună, aşa că a ajuns să se considere stăpâna casei. E vina mea că n-am pus-o la punct niciodată. Până să revină Locke din călătoriile lui şi să se ocupe de toate, răul fusese făcut.

— Nu e nicio problemă. Noi două vom lămuri lucrurile

şi ne vom înţelege foarte bine.

— Sunt sigur că aşa va fi, draga mea.

Privirea lui se îndreptă din nou spre fereastră.

Portia se aşeză în fotoliul alăturat.

— Ne-ai lipsit la micul dejun.

— Tu şi fiul meu aveţi nevoie să fiţi singuri o vreme pentru a vă cunoaşte mai bine. Mai devreme, l-am văzut plecând călare. Bănuiesc că s-a dus la mină. Îi făcu cu ochiul. Noaptea trecută, a avut grijă să avem un moştenitor?

Ea se gândi că, atunci când un om ajungea la o anumită vârstă, nu mai simţea nevoia să-şi controleze cuvintele.

— Eu am adormit.

O expresie stupefiată apăru pe chipul lui.

— Aş fi crezut că are mai mult entuziasm, că este mai viril. Nu m-aş fi gândit că e atât de moale, încât să adormi de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Ea râse jenată.

— Nu, nu a fost deloc aşa. Pregătea o baie după escapada în landă. Eu îl aşteptam şi am adormit.

— Aha, iar el a fost prea politicos ca să te trezească. Clătină din cap. Un bărbat n-ar trebui să fie atât de politicos în noaptea nunţii. Ar fi bine să te pregăteşti. Diseară, va fi de două ori mai excitat.

Obrajii i se înfierbântară atât de tare, încât Portia se miră că nu-i luară foc. Trebuia să abată conversaţia de la sexul cu fiul lui.

— Te uiţi după soţia dumitale?

El clătină din cap.

— Nu vine în timpul zilei. Soarele nu-i permite. Aşa că doar o aştept, mă uit cum se mişcă umbrele în cursul zilei, cum se lungesc când lumina scade până când întunericul mi-o aduce din nou.

— Ai iubit-o foarte mult.

— Ea a fost totul pentru mine. Încă este. Strâmbă din nas. Se supără pe mine. Spune că mi-am irosit viaţa. Dar Ashe, Albert şi Edward s-au însurat din dragoste. Chiar dacă

Albert şi Edward s-au căsătorit cu aceeaşi femeie.

Ea ştia că Albert murise, iar Edward se însurase cu văduva fratelui său, în Elveţia, ceea ce stârnise un mare scandal în rândul nobilimii.

— Iar acum, şi Locke s-a însurat. Nu m-am descurcat rău cu ei, aşa că nu s-ar putea zice că mi-am irosit viaţa.

— Nici eu nu cred că ţi-ai irosit-o, rosti ea cu convingere.

— Eşti tare drăguţă. Locke va ajunge să te iubească.

Ea simţi cum i se strânge inima.

— Nu cer dragostea lui, milord.

— Toţi avem nevoie de dragoste, draga mea. Cu cât credem mai mult că nu avem, cu atât mai mare nevoie avem de ea.

Un alt subiect pe care ea dorea să-l evite.

— Ai vrea să-ţi citesc ceva?

El clătină din cap.

— Du-te şi fă ce ţi-ai propus să faci cu cheile alea.

— Vreau să explorez casa puţin, dar nu voi deranja nimic de la locul lui.

El încuviinţă din cap şi privirea îi deveni pierdută, iar ea bănui că îl pierduse, că el era din nou în landă, cu iubirea lui. Se ridică din fotoliu, se aplecă spre el şi îl sărută pe creştet. El abia dacă băgă de seamă.

Strângând cheile în palmă, ieşi din cameră întrebându-se cu ce să înceapă. Cu dormitoarele. Putea găsi unul pe care să îl facă al ei în secret, numai că Locke avea dreptate. Când să-l folosească? Fiecare ceas al nopţii avea să-l petreacă în patul lui.

Cu siguranţă exista o cameră pe care s-o folosească mai bine. O mică bibliotecă, o sufragerie, un salonaş, un mic rai ascuns în care să poată evada pentru a-şi găsi pacea. Nu era nevoie să spună nimănui despre el. Avea să fie sanctuarul ei privat. Şi fiindcă marchizul nu părea să umble prin casă, fapta ei nu avea să-l supere fiindcă probabil că nu avea să intre din întâmplare în camera unde se decidea să facă curat.

Iar curăţenia avea să fie primul lucru care trebuia

făcut. Când Locke îi arătase sala de bal, văzuse dovada neglijenţei, iar aceasta se repetă în toate camerele în care intră. Pânze de păianjen, flori uscate. Mirosul sufocant al neîntrebuinţării. Avea nevoie de o încăpere cu multe ferestre, pe care să o poată aerisi repede.

Dar trecând prin tot felul de saloane şi salonaşe, melancolia începu să pună stăpânire pe ea, alungându-i optimismul. Îşi imagina vremurile când toate acele camere fuseseră îngrijite, calde şi primitoare. Probabil că marchizul şi marchiza se mândriseră cu ele.

O tristeţe şi mai mare o cuprinse când îşi dădu seama că Locke nu avusese parte de nimic din ceea ce fusese cândva. Crescuse într-o atmosferă de abandon şi descompunere. Uşile încuiate nu o putuseră împiedica să iasă din acele încăperi. Ştiind ce se afla dincolo de uşi, începu să o simtă prelingându-se în coridoare. Poate că ar fi fost mai bine pentru toţi dacă acea casă ar fi ars complet după moartea marchizei.

Apoi deschise o uşă şi se simţi recunoscătoare că conacul încă era în picioare. Lumina se infiltra printr-o deschizătură îngustă dintre draperii, însă era destulă pentru ca ea să vadă că intrase într-un magnific salon de muzică. Unul dintre pereţi era format din ferestre. Lângă ele se afla cel mai mare pian pe care îl văzuse ea vreodată. Era măreţ. Sau ar fi fost dacă lemnul negru ar fi fost lustruit pentru a căpăta strălucire.

Se apropie de el cu respectul pe care acesta îl merita.

Trecuseră ani întregi de când degetele ei nu mai atinseseră o claviatură, nu o mai făcuseră de când plecase de acasă. Se oferise să-i cânte lui Montie, însă el îi explicase că tot ce îl interesa de la ea era muzica pasiunii care se crea în pat. Ea fusese flatată, copleşită de gândul că el o dorea atât de tare. Şi trecuse ceva vreme până când înţelesese că a fi dorită pentru un singur lucru ducea la o existenţă foarte singuratică.

Genul de existenţă care o aştepta alături de Locksley. Măcar el fusese sincer cu ea, îi spusese de la bun început că dorea de la ea numai ce dorise şi Montie, însă Montie o

ademenise cu vorbe frumoase şi promisiuni de iubire. Nu avea să-şi deschidă inima pentru el, ci doar îşi va desface coapsele.

Apropiindu-se de pian îi veni să plângă pentru că trecuseră mulţi ani de când nu se mai cântase la el, de când nimeni nu-i mai ascultase muzica extraordinară care ar fi umplut încăperea. Neapreciat, neiubit, cu potenţialul nefolosit. Apăsă o clapă şi se crispă auzind reverberându-se un sunet slab, dar nu fu surprinsă că trebuia acordat şi era ceva care se putea rezolva uşor.

Începu să se rotească încet şi se opri când văzu portretul în mărime naturală al unei femei pus deasupra uriaşului şemineu din piatră. Nu era deosebit de frumoasă, dar ochii şi zâmbetul ei emanau căldură. Portia nu mai văzuse pe nimeni care să zâmbească în timp ce era pictat, dar totuşi nu şi-o putea imagina pe acea femeie fără un zâmbet pe buze. Atrasă de tablou, făcu câţiva paşi spre el. Având în vedere stilul rochiei de un albastru regal, probabil că era o marchiză recentă, fără îndoială decedata soţie a lui Marsden. Era acoperită cu praf şi pânze de păianjeni, însă avea ceva eteric, care părea să strălucească, deşi murdăria din jur ar fi trebuit să estompeze tabloul.

— Cât de norocoasă ai fost că erai atât de iubită! şopti ea.

Cu mâinile întinse, Portia îşi termină rotirea, zâmbetul ei lărgindu-se când văzu tot felul de canapele şi fotolii, rafturile pline cu cărţi, statuete şi vaze, precum şi diverse bibelouri care abia aşteptau să fie scăpate de praful care le acoperea.

Bătând din palme, scoase un mic ţipăt. Îşi găsise camera.

*

Era deja după-amiază târziu când Locke, transpirat şi murdar, intră în bucătărie. Nu ştia de ce credea că, dacă lucra în subteran, alături de mineri, aveau şanse mai mari ca norocul să le surâdă, să descopere un filon bogat după

doi ani de căutări zadarnice. Când începuse să sape alături de ei, îi făcuse pe oameni să se simtă foarte stingheriţi. El era lord. Trecuse ceva vreme până când acceptaseră ajutorul lui, hotărârea de care dădea dovadă. Însă lui îi făcea plăcere să-şi folosească muşchii, să se forţeze până la limita epuizării fizice. În acea zi, munca îl împiedicase să-şi încalce promisiunea făcută soţiei că, în timpul zilei, avea s-o lase în pace.

N-ar fi trebuit s-o sărute înainte de a pleca, deoarece gustul ei îi rămăsese pe buze mult prea multă vreme, menţinându-i trupul tensionat de dorinţă până când coborâse în mină, unde veşnic exista primejdia de a nu se mai putea întoarce.

Aşa că poate tatăl lui avusese dreptate. Trebuia neapărat să asigure continuitatea familiei. Fără îndoială, Robbie ar fi renunţat la mine şi ar fi vândut pământul, deoarece nu era aferent titlului. Nu ar fi apreciat moştenirea şi nici ce clădiseră marchizii de dinaintea lui.

— Aţi venit puţin cam devreme, îi spuse doamna Dorset cu un zâmbet înţelegător pe chip. Totuşi, ca să fiu cinstită, vă aşteptam chiar mai devreme având în vedere că acum aveţi o mireasă şi toate alea. V-am încălzit apa pentru baie de ceva vreme deja.

Avea obiceiul să se îmbăieze după o zi petrecută în mină, acesta fiind motivul pentru care alesese o cameră destinată băii lângă bucătărie. Era mai uşor să fie cărată apa şi nici nu făcea o cărare de pământ prin casă. Deşi nu era tocmai mulţumit de faptul că abia aştepta să-şi vadă soţia, nu dorea ca ea să-l vadă în halul acela, să ştie că făcea muncă fizică dură pentru a le asigura viitorul şi nici să afle cât de mult însemnau pentru el cele 75 de lire pe care i le dădea în fiecare lună. Nu erau un cuplu adevărat, care să împartă poverile şi bucuriile. Erau doar tovarăşi de pat. De fapt, aveau să devină până la sfârşitul acelei nopţi.

Totuşi, după ce se îmbăie şi se bărbieri, se pomeni că îi lipseau degetele ei care să-i înnoade lavaliera când îşi puse hainele de care se schimbase înainte de a pleca la mină. Pentru că în subteran avea nevoie de haine mai

rezistente.

Când ieşi din camera de baie, aproape că se ciocni de doamna Barnaby, care părea să-l fi aşteptat.

— Mi-a luat cheile, îl anunţă ea cu braţele încrucişate la piept şi cu fruntea foarte încruntată.

— Cine?

— Soţia dumneavoastră.

— De ce?

Ea îşi dădu ochii peste cap exagerând gestul.

— Pentru a descuia uşile.

Măcar de asta îşi dăduse seama şi el. Privind retrospectiv, întrebarea nu-şi avusese rostul. Nici măcar nu se ostenise a se gândi cum avea să-şi petreacă Portia ziua. Evident că rătăcind prin coridoare şi băgându-şi nasul unde nu-i fierbea oala.

— Încă nu mi le-a dat înapoi şi aproape că s-a lăsat întunericul deja. Cheile sunt responsabilitatea mea. L-am avertizat pe milord.

— Ai vorbit cu tata despre asta?

Ea dădu din cap.

— Am dorit să am aprobarea lui înainte de a i le da. Ea nu este marchiză.

— Cu toate astea, este doamna casei.

Ochii ei se lărgiră când îi auzi tonul hotărât, cu toate că el nu dorise să vorbească cu o asemenea asprime, însă indiferent cât de puţin ţinea la Portia şi la degeţelele ei lacome, era totuşi soţia lui, aşa că trebuia să i se acorde respectul pe care îl merita.

Colţurile gurii doamnei Barnaby se lăsară în jos.

— Şi tatăl dumneavoastră a zis acelaşi lucru.

„Fireşte că a zis acelaşi lucru”.

— Unde o găsesc pe Lady Locksley? întrebă el.

— Nu ştiu. Nu sunt supraveghetoarea ei. Presupun că rătăceşte pe undeva.

Locke nu fu tocmai mulţumit de răspunsul ei. El şi tatăl lui fuseseră foarte toleranţi cu servitorii. Poate că venise vremea s-o îndemne pe doamna Barnaby să iasă la pensie. Se va gândi la asta. Până atunci, avea o nevastă pe

care trebuia s-o găsească.

Putea fi oriunde în uriaşul mausoleu. Când se apucă să-l străbată, se gândi că ea probabil se dusese să caute un dormitor pe care să şi-l însuşească fără ca el să ştie. Aşa că se duse la etaj. Ar fi trebuit să întrebe de când luase cheile. Erau vreo cincizeci de dormitoare. Cât i-ar fi putut lua să le vadă pe toate şi să aleagă unul care îi convenea?

Ar fi fost inutil să aibă dormitorul ei. Trebuia să înţeleagă asta. Avea să petreacă cu el fiecare clipă a fiecărei nopţi. Îi spusese asta foarte clar.

La jumătatea scărilor, se opri şi se gândi. Poate că dorise doar să exploreze casa. El şi pupilii tatălui său şterpeliseră adesea cheile menajerei şi se furişaseră în camere în toiul nopţii. Poate că ar trebui să plănuiască o mică aventură pentru soţia lui, s-o ducă într-un tur al casei după miezul nopţii, când totul scârţâia şi gemea. Se gândi că avea să se agaţe de el…

Nu, nu era genul care să se agaţe de un bărbat. Ştia asta instinctiv. Probabil că avea să i-o ia înainte.

Noaptea se lăsa. Curând, ea avea să-l caute. Aşa că era mai bine să se ducă în biblioteca lui şi s-o aştepte. Însă când începu să coboare scările, îşi dădu seama că nu avea răbdare s-o aştepte. Dorea s-o găsească, să descopere ce făcea. Era posibil ca ea să plănuiască să adune diverse obiecte mici pe care să poată lua nişte bani, lucruri a căror lipsă credea că nu avea să fie remarcată. Totuşi, adevărul era că nu o credea hoaţă indiferent cât de mult păreau să conteze banii pentru ea. Îl iritase faptul că, în acea dimineaţă, ea îi ceruse alocaţia e 75 de lire şi îl iritase şi mai mult constatarea că ea dorise să-i numere. Între ei exista o relaţie de afaceri al cărei scop era ca el să capete un moştenitor. Era o prostie din partea lui să-i reproşeze când el ştiuse de la bun început că pe ea nu o interesau decât titlul şi banii.

Nu avea să fure nimic, însă el bănuia că făcea inventarul, încercând să-şi dea seama cât de bogaţi erau. Fără îndoială, era metodică în această privinţă. Dacă descuia fiecare uşă şi examina conţinutul fiecărei camere,

el se îndoia că apucase să ajungă la etaj. Fără îndoială, încă era undeva la parter.

Străbătu repede coridoarele, încercând uşile. Încuiată, încuiată, încuiată.

Dar apropiindu-se de capătul unui coridor monstruos de lung şi de lat, văzu o fâşie de lumină care nu putea ieşi decât printr-o uşă deschisă. Începând să păşească fără zgomot, se apropie precaut şi privi pe furiş înăuntru, pomenindu-se complet nepregătit pentru priveliştea care îl întâmpină.

Cu o eşarfă acoperindu-i părul şi cu mânecile suflecate deasupra coatelor, ea stătea în genunchi lângă o bibliotecă şi scotea cărţile de pe raftul de jos, le ştergea de praf şi le punea deoparte. Brusc, scoase un ţipăt, se ridică şi sări îndărăt. El văzu un păianjen uriaş apărând grăbit şi trecând pe lângă…

Ea îşi ridică puţin fustele şi opri pentru totdeauna înaintarea creaturii zdrobind-o cu energie.

El îi privi piciorul care coborâse cu o hotărâre implacabilă.

— Porţi o cizmă de-a mea? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Tresărind, ea se răsuci spre el şi îl privi cu ochii mari şi cu gura aceea ademenitoare puţin întredeschisă.

— Ai venit acasă.

Lui nu-i plăcu modul în care cuvintele ei părură să-i străpungă armura, făcându-l să se simtă bucuros că era acasă. După ce se întorcea, era obişnuit să facă o baie, să bea ceva, să cineze singur şi să citească o carte. Era mereu singur până când, înainte de a se duce la culcare, mergea să vadă ce făcea tatăl lui. Singurătatea fusese cuvântul de ordine al serilor. Ea avea să schimbe toate astea chiar dacă voia el sau nu.

— Da, am venit. Ce-i cu cizma?

Ridicându-şi fustele, ea îşi întinse piciorul şi îl răsuci într-o parte şi în alta de parcă ar fi fost surprinsă să vadă pielea neagră şi strălucitoare care îi cuprindea o bună parte a piciorului.

— Picioarele tale sunt mult mai mari decât ale mele, ceea ce face să-mi fie mult mai uşor să omor păianjenii, iar cizma mă şi fereşte de ei. Se uită la el. Sunt enorm de mulţi păianjeni aici. Şi sunt şi remarcabil de mari. Şi groaznic de urâţi.

— Fără îndoială, păianjenii cardinalului[2]. Se spune că Wolsey avea o aversiune deosebită faţă de ei.

— Deştept om.

Apropiindu-se de Portia, el se întrebă de ce se simţea atras de ea mai mult decât de obicei. În clipa aceea, arăta mai degrabă a măturătoare de stradă decât a soţie de lord. Şi totuşi, era atras de ea.

— Ai pânze de păianjen în păr…

— Cum? Nu!

Portia începu a-şi lovi capul cu mâinile. El o apucă de încheieturi.

— Stai nemişcată!

Cu toate că părea sincer îngrozită, nu se clinti. El nu fu sigur că respira măcar. În ochii aceia de culoarea whisky-ului se citea o încredere pe care el nu dorea s-o înşele. Cumva, părea mai vulnerabilă cu o dâră de murdărie pe obraz. Lui nu-i plăcu faptul că părea vulnerabilă. O prefera dură şi sarcastică. Îşi trecu dosul palmei peste fâşiile mătăsoase agăţate de părul şi de eşarfa ei, îndepărtându-le.

— Gata. Au dispărut.

— Urăsc păianjenii!

— Atunci, ai detesta să intri într-o mină.

Fruntea ei se încruntă.

— Tu intri?

El nu intenţionase să-i dezvăluie cum îşi petrecuse ziua.

— Ocazional. La urma urmelor, suntem proprietari de mine, aşa că este de datoria mea să le vizitez din când în

---

2 *Tegenaria parietin* - în Anglia, *acest* păianjen, care poate ajunge până la 14 cm, a fost supranumit „cardinal spider“, deoarece prima relatare despre această specie a fost făcută de cardinalul Wolsey. (n.tr.)

când. Se impunea o schimbare a subiectului. Tu ce faci aici?

— Aş crede că răspunsul este evident.

Ameninţarea păianjenilor nemaiexistând, redevenise sarcastică. Iar lui îi era mai uşor să aibă de-a face cu sarcasmul.

— Atunci, presupun că întrebarea mai potrivită ar fi: De ce o faci, deşi ţi-am spus că schimbările îl supără pe tata?

— Cu siguranţă, această cameră e suficient de departe de el pentru a nu afla ce-am făcut. Se îndepărtă şi îşi desfăcu braţele de parcă ar fi vrut să cuprindă tot ce era în jur. Este o cameră fantastică. Cum aş fi putut s-o las în paragină? Se apropie repede de pian. Lumina pălea, iar silueta ei se distingea destul de greu, însă el îi văzu totuşi zâmbetul radios. Nu-i aşa că e superb? De fapt, o să fie după ce îl lustruiesc. Ţi-aş putea cânta seara.

— Eu mă gândeam la alt soi de distracţie.

Umerii ei se prăvăliră şi toată exuberanţa păru a se scurge din ea precum aerul dintr-un balon.

— Da, desigur. A fost o prostie din partea mea să cred că am putea avea mai mult de-atât.

Îşi trecu un deget de-a lungul unei suprafeţe arcuite şi trase adânc aer în piept. Dezamăgirea radia din ea. El se detestă pentru că îi ucisese zâmbetul.

— Ştii să cânţi?

Ea se uită la el.

— Da, ştiu. Dar n-am mai cântat de când am plecat de acasă, aşa că îmi lipseşte teribil exerciţiul, iar pianul trebuie acordat, deci acum n-ar fi o experienţă plăcută pentru tine. Însă această cameră… probabil că a fost splendidă cândva.

El încercă să se convingă că ea îşi dorea acea splendoare pentru ea. Că dorea ca grandoarea acelei încăperi să sporească propria grandoare, însă nu prea reuşi să se convingă că aşa stăteau lucrurile. Când vorbea despre cameră, în vocea ei era o sinceritate care îl făcu să se gândească, în clipa aceea, că era mai sinceră cu el decât fusese oricând de când el îi deschisese uşa casei, în după-amiaza precedentă. Nu era nimic legat de fleacuri

preţioase, de bani, de titlu sau de câştig. Ea vedea camera aşa cum probabil că fusese cândva. Pe de altă parte, el încercase toată viaţa să nu vadă nicio cameră aşa cum fusese odinioară, nu dorise niciodată să-şi imagineze râsetele care se reverberaseră între pereţi, bucuria care se înălţase spre tavane, veselia care acoperise duşumelele. Acele încăperi nu erau decât o dovadă că iubirea nu putea duce la nimic bun, că era cel mai bine s-o evite…

— Aceea este mama ta? întrebă ea cu tandreţe, curmându-i gândurile.

El nu dorea ca ea să fie tandră sau blândă. Voia să fie la fel de rece ca monedele după care tânjea. Totuşi, îi urmări privirea spre portretul care atârna deasupra şemineului. Tatăl lui avea o miniatură care o înfăţişa pe acea femeie şi pe care o avea întotdeauna la el, iar uneori, i-o arăta lui Locke. Ochii ei, zâmbetul ei îl atrăgeau întotdeauna. În copilărie, fusese supărat pe ea pentru că murise, pentru că îl părăsise. Trecuseră mulţi ani până să înţeleagă că nu fusese alegerea ei.

Privindu-i chipul ascuns după o peliculă de murdărie, se gândi că înţelegea de ce tatăl lui o iubise. Cu toate că nu mai exista decât în picturi, imaginea ei părea vibrantă. Avea capacitatea de a-i încălzi inima, de a-l face să se simtă vinovat că nu acceptase oferta Portiei de a cânta pentru el.

— Da.

— N-am crezut asta la început, dar cu cât m-am uitat mai mult la ea, din unghiuri diferite, cu atât mai convinsă am ajuns să fiu că era foarte frumoasă.

— Suficient de frumoasă pentru a înnebuni un bărbat.

— Nu ea l-a înnebunit, ci faptul că a pierdut-o. Este o diferenţă.

El se uită la ea. Un colţ al gurii şi una dintre sprâncenele ei se ridicară foarte puţin.

— Şi tu ai înnebuni dacă aş muri, îl tachină ea.

Locke clătină încet din cap, nedorind să trateze cu superficialitate subiectul.

— Eu nu-ţi voi dărui inima, Portia. Am fost clar în

privinţa acestui aspect al relaţiei noastre. Am putea anula căsătoria chiar mâine dacă tu ai acceptat acest aranjament crezând că o vei căpăta cumva.

Ea păli, fără îndoială din cauză că el pomenise de anularea căsătoriei, ceea ce ar fi făcut-o să piardă tot ce urmărea să câştige.

— Milord, nu-mi fac iluzii în privinţa a ceea ce doreşti de la mine. Presupun că ar trebui să ne grăbim să consumăm această căsătorie.

De ce tonul ei plin de trufie îl făcea să se simtă atât de ticălos când de fapt ar fi trebuit să-i confirme motivul pentru care ea dorise să se mărite cu tatăl lui? El îi atinse pata de mizerie de pe obraz, iar ea rămase nemişcată, absolut încremenită. Urmărindu-l cu privirea, el îşi trecu degetul peste dâra de murdărie, care cobora pe lângă gură spre bărbie.

— Ai nevoie de o baie. O să duc cada în dormitor.

— Nu e nevoie să-ţi dai atâta osteneală.

La naiba, nu dorea ca ea să fie atât de prevenitoare cu el! Voia ca ea să pretindă să fie răsfăţată.

— După cum fără îndoială ai descoperit azi-dimineaţă, în camera de baie este răcoare. Apăsându-şi degetul mare pe bărbia ei, îi şterse murdăria întrebându-se de ce îl fascina, de ce îl plăcea s-o vadă atât de neîngrijită. Doamna Barnaby vrea să-i dai înapoi cheile.

— Desigur. I le duc imediat.

El îşi duse degetul mare pe buza ei de jos, i-o mângâie, se gândi să i-o ciugulească, dar, dacă gura lui ar fi ajuns în apropierea gurii ei, era foarte probabil s-o trântească pe pianul de care ea părea să se fi ataşat şi s-o posede în clipa aceea. Cu siguranţă, asta l-ar fi lustruit. Însă ea avea nevoie de o baie. El avea nevoie de mâncare şi băutură. Şi nu voia s-o posede repede sau dur. În orice caz, nu prima dată.

O fi fost toate celelalte aspecte ale relaţiei lor rigide şi ciudate, însă el nu avea de gând să tolereze aşa ceva în dormitor. Iar asta necesita răbdare din partea lui. Avea să suporte chinul de a nu o poseda deocamdată. Însă până la

sfârşitul nopţii, avea să pună stăpânire pe trupul ei.

*

În timp ce el o conducea afară din cameră, Portia fu puţin surprinsă – având în vedere modul cum ochii lui se întunecaseră când îi mângâiase bărbia – că nu o trântise pe cea mai apropiată canapea şi nu îi ridicase fustele.

Ajunşi în coridor, ea încuie uşa şi deja se gândi cu groază la discuţia pe care urma s-o aibă cu doamna Barnaby în privinţa cheilor, în dimineaţa următoare. Avea să-şi însuşească acea cameră fie că lui Locksley îi convenea sau nu. Când el nu era în preajmă, ea se va distra cântând la pian. Înţelegea că erau casa şi regulile lui, însă unele trebuiau încălcate.

Străbătând coridorul, deveni conştientă de paşii ei inegali, pantoful ei parcă şoptind când atingea duşumeaua, iar cizma lui bocănind.

— Cum reuşeşti să nu-ţi pierzi cizma din picior? întrebă el.

— Am băgat bucăţi de ziar în vârf şi pe laterale, ca să-mi ţină piciorul. Am învăţat asta de la mama, care mereu ne cumpăra pantofi puţin mai mari fiindcă creşteam şi astfel ne ţineau mai mult.

— *Vă* ţineau? Ai fraţi?

Ea se strâmbă. Cu cât el ştia mai puţine despre ea, cu atât mai bine i-ar fi fost ei. Cu toate că fusese groaznic de dezamăgită că pe el nu-l interesa ca ea să-i cânte la pian, simţea o oarecare consolare că îi dorea măcar trupul. Nu era de aşteptat ca el să-i pună întrebări sau să-i cerceteze trecutul. Însă ea voia să-şi limiteze minciunile pentru că adevărul era întotdeauna mai uşor de ţinut minte.

— Două surori şi un frate.

— Aseară, ai spus că nu ai rude.

„Pentru că n-am.”

— Au murit?

Ar fi fost mult mai simplu să spună da.

— Nu. Dar nu au fost de acord cu Montie. Aşa că a

trebuit să aleg între el şi ei.

— Şi l-ai ales pe el.

Ea încuviinţă din cap.

— Dar cu siguranţă, după ce el a murit…

— Nu mai vor să aibă de-a face cu mine.

— Cu toate că acum eşti măritată cu un nobil?

— Nici dacă m-aş fi măritat cu un prinţ al Angliei nu m-ar fi iertat.

Simţi că o studia. Zisese prea multe. El avea să continue cu întrebările, iar când va afla adevărul, anularea pe care o sugerase mai devreme va deveni realitate. La ce se gândise de fusese atât de neglijentă cu ceea ce dezvăluise?

— Pe aici, rosti el cotind într-un coridor.

Nedumerită în privinţa direcţiei, ea se opri şi arătă către un alt coridor.

— Acela duce către bucătărie. Sunt destul de sigură de asta.

— Vom face un ocol.

— De ce?

— O femeie nu are căderea să pună la îndoială faptele soţului.

De fapt, ale nici unui bărbat, după cum ea ştia prea bine. Însă dacă le-ar fi pus la îndoială pe ale lui Montie, nu ar fi ajuns în oneroasa situaţie în care se afla. Dar nu avea să mai facă greşeala de a se încrede orbeşte în cineva.

— Nu mi-ai părut genul de bărbat care şi-ar dori o oaie drept nevastă.

— După cum bine ştii, nu mi-am dorit deloc o nevastă.

Ea se gândi că asta era, iar când el porni mai departe, îl urmă. Mai devreme în acea zi, deschisese uşile din acel coridor. Ştia că în acele camere nu era nimic rău, nimic care să-i dea motive de îngrijorare.

— Dar ai nevoie de un moştenitor, aşa că, până la urmă, ai fi dorit o soţie.

— N-am dorit şi nu aş fi dorit, dar, în cele din urmă, m-aş fi însurat.

— Deci sosirea mea pur şi simplu a grăbit lucrurile.

Oprindu-se în faţa unei uşi, el se răsuci spre ea.

— Nu spune asta ca şi cum ar fi o chestiune minoră, iar tu mi-ai făcut o favoare.

Înainte ca ea să apuce a găsi o replică sarcastică, el întinse mana.

— Cheile!

— În spatele acestei uşi se află doar un birou.

— Ştiu. Pocni din degete. Cheile!

Portia puse inelul în palma lui mare, iar el începu să caute printre chei.

— Nu te-ai uitat cu atenţie şi nici n-ai făcut un inventar detaliat al camerelor, murmură el.

— N-am făcut niciun fel de inventar. Fără să ştie de ce se simţi insultată de faptul că el credea că ar fi făcut. Ai crezut că am scotocit în căutare de argint? Nu-mi doream decât să găsesc o cameră care să-mi servească drept sanctuar.

Locke apucă o cheie între degetul mare şi arătător.

— Deci doar ai aruncat o privire înăuntru şi ai trecut mai departe?

— În general, da. Până am descoperit salonul de muzică. A fost ca şi cum mi-ar fi vorbit.

El îşi arcui una dintre sprâncenele groase şi negre aflate deasupra pătrunzătorilor ochi verzi.

— Îţi dai seama că aceste cuvinte te fac să pari nebună?

Ea îi replică ironică:

— Prostuţule, fireşte că pereţii nu mi-au vorbit la propriu. Pur şi simplu, am vrut să spun că încăperea mi s-a părut primitoare.

— În ciuda păianjenilor?

Ea strâmbă din buze.

— Nu mi-a mai plăcut atât de mult după ce i-am descoperit. Bătu cu cizma în podea. Dar am reuşit să-i împuţinez.

— Adevărat.

Înainte ca el să se întoarcă spre uşă, ea avu impresia că zăreşte un licăr de admiraţie în ochii lui. Locke descuie şi

deschise uşa, apoi intră în cameră. Ea îl urmă.

— Acesta a fost biroul marchizei, anunţă el apropiindu-se de un birouaş.

Ea abia atunci văzu că mobilierul era mai delicat, iar culorile, mai luminoase. Dacă n-ar fi avut decât o fereastră îngustă, ar fi fost o încăpere veselă.

El deschise o uşiţă a micului birou, care ascunsese mai multe ascunzători şi spaţii de depozitare. Trase un sertar, băgă mâna înăuntru şi scoase un inel cu chei, dar mult mai mic decât al doamnei Barnaby. I-l întinse.

— Pe viitor, nu vei mai avea de ce s-o deranjezi pe doamna Barnaby în privinţa cheilor.

Ea privi uimită cheile, întrebându-se de ce simţea înţepături în ochi. El făcea mai mult decât să-i dea nişte bucăţi de fier. Îi demonstra că avea încredere în ea, că ea avea cu adevărat un loc în casa lui, în viaţa lui. Îi oferea libertatea, ceea ce nu avusese de foarte mult timp. Încet, cu o atitudine reverenţioasă, le luă din mâna lui.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu mai e nimic de spus. Eşti doamna casei. Ai dreptul la un set de chei.

Fireşte că trebuise să distrugă totul cu un ton tăios, dar nu avea de gând să-l lase să îi distrugă bucuria cu totul.

— De unde ai ştiut că erau aici?

— O să-ţi zic în timpul cinei. Deocamdată, sunt lihnit, iar tu ai în continuare nevoie de o baie.

— Abia aştept să-mi spui.

Se răsuci şi dădu să plece.

— Nu uita, strigă el în urma ei. Să nu-ţi pui mănuşi.

Portia îl privi peste umăr şi îi adresă cel mai strengăresc zâmbet al ei.

— N-am uitat. De fapt, în afară de rochie, intenţionez să port foarte puţine lucruri. Ca să ai mai puţin de lucru mai târziu. Gândeşte la asta în timpul cinei.

Cu încălţările desperecheate, ieşirea ei nu fu nici pe departe atât de demnă cum ar fi vrut, însă geamătul lui înfundat, aplecarea capului şi apăsarea cu putere a degetelor pe birou îi oferiră o mare satisfacţie. Or fi fost

nopţile ale lui, dar ea avea să-i aparţină doar în propriile condiţii.

Capitolul 9

Avea să-l înnebunească. Era foarte sigur de asta în timp ce sorbea din scotch şi, aşteptând sosirea ei, privea în întuneric pe fereastra bibliotecii.

După ce îi dusese în dormitor cada şi apa, fusese foarte tentat să se sprijine de perete şi să se uite cum îşi dădea jos hainele, intra în cadă şi îşi picura apă pe piele. Însă dacă ar fi rămas, se îndoia că ea ar fi apucat să-şi ude măcar degetele de la un picior înainte că el s-o trântească pe spate. Tânjea după ea cu o sălbăticie pe care nu dorea să o recunoască. Nicio altă femeie nu avusese vreodată un asemenea efect asupra lui.

Aşa că ieşise pur şi simplu pentru a demonstra – mai mult sieşi decât ei – că era în stare să o facă.

În ruptul capului, nu s-ar fi aşteptat s-o găsească pe Portia în genunchi, făcând curat. Categoric, doamna Barnaby nu era vreo tinerică, iar eforturile depuse în ziua precedentă pentru a scoate la lumină salonul din păcate nu fuseseră suficiente, însă reuşise să facă încăperea oarecum decentă. Totuşi, ea era menajera casei. Era treaba ei să se îngrijească de casă.

Dar Portia începuse să se ocupe ea de treburi şi se simţise stânjenită că el îi pregătise baia. Nu dorea să fie răsfăţată. El nu se aşteptase la asta şi nu prea ştia ce să înţeleagă din comportamentul ei. Toate femeile cu care fusese doriseră să fie răsfăţate, insistaseră să fie. De fapt, doriseră să primească permanent complimente, multe bijuterii şi toată atenţia lui.

Şi având în vedere motivele pentru care Portia se afla acolo, ce spera să obţină, ce urmărea, ar fi trebuit să-şi dorească mai mult decât oricare altă femeie să fie răsfăţată. Însă el o găsise plină de praf şi pânze de păianjeni, murdară pe faţă şi pe mâini. Ceva era în neregulă cu el de i se păruse incredibil de senzuală. Soţiile de lorzi

nu se târau în mizerie. Totuşi, pe ea nu părea s-o deranjeze.

Cine *era* Portia Gadstone St. John?

„E puţin cam târziu ca să te întrebi asta, amice”.

Nu îşi dorea să fie intrigat sau fascinat de ea. Nu dorea s-o cunoască. O dorea doar în pat, pentru a-i potoli poftele carnale şi a-şi merita titlul pe care îl obţinuse măritându-se cu el.

Auzind nişte paşi uşori, privi peste umăr. Dumnezeule, era superbă! Dacă ar fi intrat într-o sală de bal purtând acea rochie de un mov-închis care îi dezvăluia umerii atât de îndrăzneţ şi sugestiv, ar fi avut o sută de curtezani. De ce răspunsese la anunţul unui bătrân? Ce mai conta? Era soţia lui.

— Văd că ai renunţat la cizme, spuse el în timp ce ea se apropie, pantofii de satin iţindu-i-se când şi când de sub poalele rochiei.

— Acum, eşti aici. Sunt singură că mă vei salva de orice hidoasă creatură cu opt picioare.

Lui îi trecu prin minte gândul că ar salva-o de orice.

— Având în vedere cum cade rochia pe tine, se pare că nu porţi jupon.

Nu se aşteptase cu adevărat ca ea să-şi onoreze promisiunea de a nu purta lenjerie. Crezuse că doar încerca să-l tachineze.

Ea îşi înclină capul, iar zâmbetul ei avu ceva ştrengăresc.

— Nu port jupon. Doar un corset, altminteri corsajul s-ar lăsa într-un mod neatrăgător.

El simţi cum i se uscă gura.

— Doar un corset?

— Doar un corset. Ei bine, şi ciorapi. A trebuit să mi-i pun ca să stea bine pantofii. Dar nu trebuie să îndepărtezi mătasea lor pentru a face cu mine ce-ţi doreşti. Şi nu trebuie să-mi scoţi nici pantofii.

El şi-o imagină purtând doar ciorapi şi pantofi, cu picioarele în aer…

— Pantalonaşi?

Ea clătină din cap muşcându-şi buza de jos.

— Cămăşuţă?

Un alt zâmbet ironic.

— Doar corset.

— Doamne! În timp ce bău ultima gură de scotch, nu-i scăpă expresia de satisfacţie de pe chipul ei. Tatăl lui avea dreptate. În mod cert existau avantaje dacă luai de soţie o femeie cu experienţă. Începea să se întrebe de ce bărbaţii doreau atât de mult ca miresele lor să fie virgine. Vrei să bei ceva înainte de cină?

— Nu, mulţumesc.

Ei bine, el mai avea nevoie de o porţie. În drum spre bufet, trecu pe lângă birou. Se gândi că o putea avea chiar pe el. Nestânjenit de jupon, i-ar ridica poalele rochiei până în talie, şi-ar descheia pantalonii şi s-ar cufunda în ea înainte de cină. Însă avu impresia că ea ar considera asta o victorie. Putea să mai rabde puţin.

— Cina este servită, milord, anunţă Gilbert.

Păcat! Băutura avea să aştepte.

Se apropie de Portia şi îi oferi braţul. Ea îşi puse mâna pe strânse uşurel.

— Nu aş fi obiectat dacă ai fi vrut s-o facem pe birou, rosti ea cu dulceaţă în glas înainte de a-şi retrage mâna şi a ieşi din cameră legănându-şi şoldurile provocator.

Printre dinţii încleştaţi, el ocări cu sălbăticie. Se concentrase atât de mult asupra salvării tatălui său de Portia, încât nu se gândise că trebuia să se salveze şi pe sine.

*

Montie fusese atras de ea, o dorise. O spusese clar în seara când i se prezentase. Dar nu o privise niciodată cu intensitatea clocotitoare cu care o făcea Locksley. Deşi el stătea vizavi de ea, la vreo doi metri distanţă, Portia fu acut conştientă de dorinţa emanată de trupul lui în timp ce li se turna vinul. Se gândi că ar trebui să se teamă de puterea cu care o dorea.

Dorise s-o culce pe birou şi s-o aibă acolo. Văzuse asta în ochii lui. Nu ştia dacă să se simtă flatată sau insultată de faptul că el izbutise să-şi stăpânească dorinţa.

Era înţelept să nu-l tachineze cu atâta îndrăzneală, să nu-i dea impresia că era o femeie uşoară, însă era necesar ca mariajul să fie consumat înainte de următorul răsărit al soarelui. Era singura modalitate de a se asigura că acel aranjament nu putea fi anulat cu uşurinţă, era singura modalitate de a avea o oarecare protecţie dacă Montie descoperea vreodată unde se ascundea.

Fusese prudentă, nu-şi folosise niciodată numele în timpul călătoriilor, nu folosise niciodată principalele mijloace de transport. Acela era motivul pentru care venise cu trăsura poştei – nimeni nu o întrebase altceva decât unde dorea să ajungă. Se simţea relativ în siguranţă şi exista şansa ca Montie să se bucure de absenţa ei când avea s-o constate.

Totuşi, o căsătorie consumată era esenţială pentru strategia ei. Refuza să se simtă vinovată că planul ei nu dăduse rezultatele scontate şi ajunsese soţia unui viconte, nu a unui marchiz. În orice caz, nu avea să-şi reconsidere planul doar pentru că Locksley îi arătase o bunătate de moment şi îi dăduse un set de chei. Sau pentru că părea să ţină sincer la tatăl lui. Sau pentru că părea capabil s-o distrugă doar cu o atingere.

Şi n-avea decât să-şi spună că îşi dorea consumarea căsătoriei pentru binele ei – nu putea nega că ceea ce îi permisese el să întrezărească din pasiunea care o aştepta în patul lui îi făcea în clipa aceea trupul să freamăte de dorinţă şi să-şi dorească să o fi avut pe afurisitul acela de birou. Să se fi isprăvit cu asta. Să n-o mai tortureze cu voinţa lui puternică.

Gilbert îi curmă gândurile punând în faţa ei un bol cu supă de ţestoasă. Apoi puse unul în faţa vicontelui.

Fruntea lui Locksley se încruntă.

— Poţi aduce toată mâncarea, Gilbert. Nu avem oaspeţi în seara asta.

Deci el lua cina la fel ca micul dejun – cu un deranj

minim pentru servitori şi fără ceremonie. Nu şi-l putu imagina pe Montie atât de atent cu cei din jur, de fapt ştia fără urmă de îndoială că n-ar putea fi. Servitorii serveau, iar el trăia pentru a fi servit. Nu fusese niciodată abuziv, dar era extrem de priceput la a se asigura că toţi cei din jurul lui îşi cunoşteau locul. Inima ei fusese zdrobită când, în cele din urmă, ajunsese să înţeleagă care era al ei.

— Doamna Dorsett spune că, având acum o lady în casă, nu mai putem servi totul pe o singură farfurie, explică Gilbert părând a se simţi oarecum vinovat.

— Aşa că o să te fâţâi de colo-colo tot timpul cinei?

— Aşa se pare, milord.

Locksley suspină.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, măcar pune vinul pe masă, ca să-l pot turna eu.

— Doamna Dorsett…

— Nu va afla niciodată.

— Prea bine, sir.

După ce puse vinul pe masă, se retrase lângă perete. Soţul ei părea nemulţumit, nu era un om căruia să îi placă a fi servit. Ea refuză a permite ca această descoperire s-o facă să-l placă. El i-ar fi distrus planurile întocmite cu grijă – chiar dacă motivele lui ar fi fost de apreciat. Gustă supa. Delicioasă! Nu era de mirare că nimeni nu o contrazicea pe doamna Dorsett în privinţa felului cum trebuia servită mâncarea.

— Urma să-mi spui cum de ştiai unde erau cheile, rosti ea încet.

Amuzamentul dansă în ochii lui, iar el se sprijini de spătar şi îşi ridică paharul cu vin.

— Aşa este. Mie şi pupililor tatei ne plăceau aventurile. Şterpeleam cheile de la doamna Barnaby după ce adormea şi exploram diverse camere în orele târzii ale nopţii.

— Având în vedere mărimea casei, probabil că v-a luat ani întregi.

El încuviinţă din cap şi sorbi din vin.

— Din câte îmi amintesc, a durat aproape trei ani.

Eram ca nişte arheologi care scotoceau prin ruinele unei civilizaţii arhaice, catalogându-ne descoperirile, dar asigurându-ne că nimic nu părea mişcat de la locul lui.

Cu toate că tonul îi fusese relaxat, ea îi desluşi tristeţea şi vina care i se oglindiră pentru scurt timp în ochii verzi. Civilizaţia arhaică fusese viaţa părinţilor lui. Porţia se întrebă cum fusese pentru el să crească ştiind atât de puţine despre trecut.

— Iar după ce te-ai făcut mare, ai continuat să explorezi, dar ai făcut-o în lume.

— O vreme.

— Nu-ţi lipseşte asta?

Gilbert le luă bolurile şi dispăru pe o uşă. Locksley începu să bată darabana în cupa paharului de vin.

— Sper că nu a preparat foarte multă mâncare. Nu-mi place risipa.

— Vrei să vorbesc mâine cu ea? Să aprob meniul. Să mă asigur nu e prea mult.

El încuviinţă din cap.

— Fără îndoială, te vei înţelege cu ea mai uşor decât cu doamna Barnaby.

Cu o femeie care stăpânea o bucătărie? Se îndoia sincer, însă fusese învăţată din copilărie cum se conducea o casă. Putea prelua această sarcină foarte uşor.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu ţi-e dor să călătoreşti?

— Uneori. Îi adresă un zâmbet chinuitor de maliţios. Dar voi avea parte de explorări în viitorul foarte apropiat, nu-i aşa, Lady Locksley?

Fierbinţeala făcu chipul Portiei să se îmbujoreze.

— Chiar trebuie ca mereu să îndrepţi discuţia în această direcţie?

— Tu eşti cea care stă aici fără pantalonaşi.

— De fapt, e foarte plăcut. Îmi place să simt mătasea rochiei în partea de jos.

El râse fără veselie.

— Dumnezeule, tare îţi place să mă aţâţi! Majoritatea femeilor se jenează să vorbească despre sex.

— Îţi place că eu nu sunt aşa.

El ridică paharul în cinstea ei.

— Al naibii să fiu dacă nu!

Ea nu prea avu încredere în zâmbetul pe care el i-l adresă. O lăsase să câştige prea uşor. Avu sentimentul că, mai târziu, urma să o facă a plăti pentru asta – cu ţipete de plăcere care ar putea să spargă geamurile. Bănuia că tot ce ştia despre plăcere avea să pălească pe lângă ce-i va oferi el. Abia aştepta, dar era şi îngrozită.

Gilbert intră şi puse în faţa ei o farfurie cu miel şi cartofi fierţi. Portia îşi ridică privirea şi constată că Locksley o studia. Începea să-şi dorească să-şi fi pus măcar pantalonaşii.

— Cum merg treburile la mine?

El îşi îngustă ochii, iar pe chip îi apăru o fermitate rece.

— Nu-ţi face griji, mica mea mercenară, banii tăi de buzunar sunt în siguranţă.

— Nu m-am referit... Se opri simţindu-se incapabilă să-l învinovăţească pentru părerea proastă pe care o avea despre ea. Cu siguranţă, dăduse impresia că se afla acolo doar pentru bani. Faptul că el nu o plăcea şi nu avea încredere în ea constituiau un scut pentru Portia, însă începea să-i fie foarte greu să-l ţină ridicat. Am vrut doar să aflu cum ţi-ai petrecut ziua. Dacă a fost bună. Asta face o soţie bună.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Intenţionezi să fii o soţie bună?

— În limite rezonabile.

El râse cu poftă.

— Măcar eşti onestă.

Numai că nu era. Îşi dorea să poată fi, însă părerea lui despre ea deja era suficient de proastă. În loc să se culce cu ea ar fi trimis-o la plimbare. Rapid.

— Vreau ca relaţia noastră să fie plăcută.

— După ce vom termina cina, va fi foarte plăcută.

Ea pufni într-un mod total nepotrivit pentru o lady.

— Iarăşi! Mintea ta nu se poate gândi decât la asta?

El dorea doar ce dorise şi Montie. Iar ea voia un bărbat care s-o dorească nu numai pentru corpul ei. Marsden ar fi dorit compania ei. Ar fi trebuit să insiste a se mărita cu marchizul. Nu că acest bărbat încăpăţânat i-ar fi permis, indiferent ce motive ar fi invocat ea.

— M-am gândit la tine o bună parte din zi, spuse el încet.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Fără îndoială, la sexul cu mine.

— Uneori, şi la asta. Îşi îndreptă privirea spre paharul cu vin şi îşi trecu încet degetul în sus şi în jos pe piciorul lui, aşa cum, fără îndoială, avea să şi-l treacă şi pe al ei în acea noapte. Se părea că nu era singurul a cărui minte tot continua să se îndrepte spre dormitor. Uneori, mă pomenesc întrebându-mă ce te-a adus cu adevărat aici.

Pătrunzătoare şi autoritară, privirea lui se ciocni de a ei. Dacă, chiar şi pentru o clipă, ar fi crezut că lui îi păsa sincer de ea, că avea să dea dovadă de bunătate în privinţa asta, poate că i-ar fi mărturisit totul.

— Anunţul tatălui tău m-a adus aici.

Detestă faptul că vorbise cu glas spart.

— Ştii că i se spune nebunul marchiz de Marsden?

Ea încuviinţă vag din cap.

— Acesta este motivul pentru care îţi petreci atât de puţin timp la Londra?

— De unde ştii cât timp îmi petrec la Londra?

— Cred că am pomenit de ziarele de scandal. Ca să spun adevărul, am ajuns să fiu cam dependentă de lectura lor. Tu şi ceilalţi „zurbagii de la Havisham” sunteţi menţionaţi adesea. Fruntea i se încruntă. Apropo, cum de v-aţi ales cu porecla asta?

— În tinereţe, ne plăcea să încălcăm regulile. Dar eram iertaţi mereu. Din cauza trecutului nostru, lumea ne compătimea, aşa că scăpăm basma curată indiferent ce năzdrăvănii făceam.

— Se spune că eraţi şi nesăbuiţi.

— Chiar eram. Odată, Ashe aproape că a fost mâncat de un leu. Şi desigur, Albert a murit într-un safari, iar

Edward a moştenit titlul după ce a pretins luni în şir că este Albert. A fost o nebunie.

— Îmi amintesc ce au scris ziarele. A fost un mare scandal când s-a descoperit înşelătoria.

— Da, a fost. Apoi a făcut ceva şi mai îndrăzneţ – a dus-o pe văduva fratelui său în Elveţia şi s-a însurat cu ea. Încă nu sunt acceptaţi pe deplin, dar oamenii încep să se obişnuiască cu ideea. Când vor veni în vizită aici, mă aştept să-i primeşti frumos.

— Desigur! Nu sunt genul care să dea cu pietre.

El îi susţinu privirea.

— Ce vrei să zici cu asta, Lady Locksley?

Ea încremeni, iar răsuflarea i se blocă în plămâni. „Ştiu ce înseamnă să fii dispreţuit, ostracizat, izgonit”.

— Au fost aruncate câteva pietre în tine? întrebă el.

Nu doar câteva.

— După cum ţi-am spus, familia mea nu a fost de acord cu Montie. A lui nu a fost de acord cu mine. Dar iubirea noastră a fost suficient de puternică pentru ca asta să nu conteze.

Ultima parte se dovedise a fi o minciună, însă sinele ei mai tânăr crezuse asta cu toată inima.

— Dar acum nu mai cauţi iubirea.

— Nu, milord. Mi-am ferecat inima. Este mai uşor aşa.

Era o altă minciună, aceasta fiind perpetuată de sinele ei cinic, deoarece ştia că el nu avea s-o iubească niciodată şi era inutil să-şi dorească a fi altfel. Pe de altă parte, nici ea nu avea să-l iubească vreodată.

Dar viaţa cu Montie o învăţase să-şi ascundă sentimentele, iar ea devenise foarte pricepută la asta. Spera doar că nu învăţase să le ascundă şi faţă de sine.

*

Ea linse încet şi provocator budinca de pe lingură, în tot acest timp scoţând mici gemete care îl făcură să i se întărească, pielea să i se strângă, respiraţia să i se poticnească. Nu avea nicio îndoială că ea ştia precis cât de

tare îl chinuia şi că se bucura s-o facă.

Îşi dorea s-o strângă de gât. Îşi dorea să-i sărute fiecare metru pătrat al pielii. Dorea să râdă – hohote homerice, care sune în fiecare colţişor al casei. Nu-şi amintea să se mai fi bucurat atât de mult de prezenţa unei femei, dar încă nu se bucurase de pe de-a-ntregul.

Budinca lui era neatinsă.

— Vrei şi desertul meu? i-l oferi el când, în cele din urmă, ea lăsă lingura jos.

— Nu-ţi place budinca? întrebă ea.

— Nu prea îmi plac dulciurile în general, şi probabil că acesta este motivul pentru care te plac. Eşti atât de picantă!

Surprinderea apăru pe chipul ei.

— Mă placi?

Oare chiar spusese asta? Pe toţi dracii, o zisese! Fără a se gândi la repercusiuni sau la modul cum ar fi putut ea să-i interpreteze cuvintele. La faptul că ar fi putut-o face să spere că între ei era posibil să existe ceva mai mult.

— Mă provoci, Portia. Nu pot nega că îmi place acest aspect relaţiei noastre. Nu mi-au plăcut niciodată fetişcanele miorlăite.

Ea îl privi cu lascivitate.

— Dar cele care torc?

O, da, categoric voia ca ea să toarcă.

— Gilbert, mai ai ceva de adus?

— Nu, milord. Budinca a fost ultimul fel.

Slavă Domnului! Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Se gândi o clipă s-o invite în bibliotecă pentru a bea un coniac după cină. Dar se săturase să întârzie inevitabilul, să pretindă că era un gentleman, când ea reuşea să-l transforme atât de uşor într-un barbar care voia doar să o aibă din cap până în picioare.

Se simţi ca un prădător când se apropie de capătul mesei unde stătea ea, iar unele dintre gânduri probabil că i se citiră pe chip fiindcă ea păru brusc a se îngrijora puţin. Foarte bine. O fi fost ea în avantaj când nu erau in pat, excitându-l şi făcându-l s-o dorească dar, pentru

Dumnezeu, el avea să fie în avantaj după ce ajungeau în pat. Îi trase scaunul, aşteptă ca ea să se ridice cu eleganţă şi să se îndepărteze de masă…

O înşfăcă şi o ridică brusc în braţe, simţindu-se satisfăcut când… auzi ţipătul stins. Cu chipul la acelaşi nivel ca al lui, îl privi în ochi.

— Cu siguranţă, intenţionezi să savurezi o băutură după cină.

Tot ce dorea el era să soarbă whisky-ul din ochii ei. Nu că ar fi fost atât de prost, încât să declare o asemenea aiureală.

— Cred că am amânat destul lucrurile.

Urmări mişcările delicate pe care gâtul ei le făcu când înghiţi un nod. În noaptea aceea, avea să ciugulească acele tendoane fragile. Apoi deveni incredibil de conştient de conturul picioarelor ei, de căldura care se revărsa în braţele lui. Nu avea blestematul acela de jupon. Lui îi plăcea asta.

Avu impresia că simţise un fior care o străbătuse înainte ca acea mică bărbie rotundă să se ridice o idee, iar ea să încuviinţeze imperceptibil din cap. Îşi linse buzele şi puse palma chiar sub maxilarul lui, degetele odihnindu-i-se pe gâtul lui chiar în locul unde pulsul îi bătea într-un ritm haotic. Ea îşi coborî puţin genele, a invitaţie.

— Abia aştept să descopăr dacă eşti chiar atât de bun cum pretinzi.

Dacă ar fi ştiut că nevestele erau mai zeflemitor şi mai ironic provocatoare decât cea mai costisitoare femeie uşoară, poate că s-ar fi însurat mai devreme. Era posibil să fi mârâit sau poate că scosese un sunet de parcă s-ar fi sufocat când porni grăbit spre ieşirea din cameră, pentru că ea râse uşurel şi îşi trecu mâna peste partea din pieptul şi umărul lui la care ajungea. Aplecându-se spre el, îi ciuguli urechea.

— Ţine-o tot aşa, obrăznicătură ce eşti, şi nu voi mai fi în stare să urc la etaj.

— Îmi place că mă vrei.

Era prea puţin spus că o voia, însă nu avea de gând s-o înspăimânte dezvăluindu-i cu câtă disperare o dorea. Şi

nici nu intenţiona să-i ofere chiar atât de multă putere asupra lui. Până când noaptea se va sfârşi, ea avea să fie cea incapabilă a mai merge. Locke deja ştia că o singură dată nu avea să fie îndeajuns pentru el. La naiba, nici dacă o făcea de zece ori era posibil să nu fie suficient.

Când ajunse la baza scărilor, ea îşi puse capul pe umărul lui, iar sălbatica dorinţă de a o proteja, care puse brusc stăpânire pe el, aproape că îl făcu să se împiedice. Ceva din gestul acela plin de încredere îl făcu să regrete că nu o dorea decât cu un scop – să-i încălzească patul. Din clipa în care îi deschisese uşa casei, avusese dementa dorinţă de a o poseda, de a pune stăpânire pe ea… de a câştiga.

Nu avea deloc încredere în ea şi nici nu credea că spusese motivele reale pentru care acceptase să se mărite cu tatăl lui. Asta nu se schimbase. Fusese hotărât să o învingă la jocul ei – privind retrospectiv, se gândi că era posibil să fi intrat de-a dreptul în capcana ei, dar totuşi părea să nu regrete. Nu când era garantat că ea avea să se zvârcolească sub el. Şi chiar o va face.

L-o aţâţa ea şi o flirta cu neruşinare, dar el era stăpânul nopţii.

În capul scărilor, coti spre coridorul care ducea la dormitorul lui şi înţelese că respiraţia ei devenise sacadată şi că fremăta de anticipare.

Ea îi stârnea dorinţele cu foarte puţin efort. Era nebun de o dorea cu atâta disperare.

Trecu pe lângă camera tatălui său, se opri şi ocărî. Nu dorea să fie deranjat sau întrerupt în noaptea aceea. Odată ce o ducea în dormitorul lui şi închidea uşa, nu dorea s-o mai deschidă până în zori.

— Ar trebui să vezi ce face tatăl tău, rosti ea cu o voce slabă.

Lui nu-i plăcuse felul în care i se strânse pieptul pentru că vocea Portiei sunase ca şi cum ei îi păsa cu adevărat de tatăl lui. Dar nu conta ce simţea ea pentru marchiz. Locke nu intenţiona să ţină la ea, refuza a îngădui să se înmoaie faţă de ea, să ajungă la degetul ei mic.

Relaţia lor trebuia să fie definită de distanţarea emoţională. Totuşi, o puse în picioare pe duşumea.

— Nu va dura decât un moment. Aşteaptă aici.

Tocmai se apleca să o sărute rapid pe buze când furia apăru pe chipul ei, făcându-l să încremenească.

— Nu sunt un câine căruia să-i comanzi ce să facă, zise ea. Vreau să-i spun noapte bună marchizului şi o voi face cu sau fără aprobarea ta.

El se gândi să-i aducă aminte care era locul unei femei – că trebuia să i se supună bărbatului în toate privinţele –, dar, fără îndoială, asta ar fi dus la o ceartă, iar ea nu era genul care să se supună cuiva. Acesta era unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la ea. În plus, lui îi plăcea că ea nu era o mimoză sfioasă, ci că era pe picior de egalitate cu el, ba chiar îl putea călca pe bombeuri dacă era cazul. Însă el avea nevoie de o victorie oarecare, aşa că o sărută repede înainte de a se răsuci şi a bate cu putere în uşă.

— Intră, rosti tatăl lui.

El deschise uşa şi îi făcu Portiei semn să intre înaintea lui. Ea păşi cu semeţie în cameră. Avea nevoie să fie îmblânzită, însă el nu avea inima să-i ucidă spiritul. Oprindu-se în spatele ei, el se strădui să nu estimeze de câte secunde va avea nevoie pentru a-i desface panglicile rochiei.

— Douăsprezece, anunţă tatăl lui.

Locke privi peste umărul ei către locul de lângă geam unde şedea tatăl lui.

— Pardon?

— Va dura douăsprezece secunde să-i dezlegi panglicile.

Maxilarele lui se încleştară. Nu-i convenea că era atât de uşor de citit.

— Opt.

— Nu am venit să discutăm despre panglicile mele, îi certă ea cu severitate, iar lui îi plăcu că ea nu se jenase sau nu se intimidase de faptul că ei discutau despre ce avea să urmeze. Am venit să vedem dacă ai nevoie de ceva înainte

ca noi să ne retragem.

— De un moştenitor. Dar asta o să capăt după ce vă retrageţi.

— Serios, milord, ar trebui să-ţi extinzi sfera intereselor. Poate că ai vrea să-ţi citesc puţin.

— Nu! mârâi Locke.

Ea îl privi cu inocenţă, iar el îşi dădu seama că nu exista nici urmă de inocenţă în ea. Afurisita de femeie nu dorea decât să-l chinuie şi mai mult.

— Nu îi citim în seara asta, mormăi el.

— Cum doreşti. Întoarse capul spre tatăl lui. Ne-ai lipsit în timpul cinei.

— Prefer să mănânc aici.

— Singurătatea nu-ţi face bine, milord.

— Draga mea, să ştii că nu sunt niciodată singur, iar tu trebuie să-mi spui tată.

Ea se îmbujoră. Chiar se simţea stânjenită să-l numească astfel şi se întrebă în treacăt de ce.

— Ei bine, dacă nu doreşti nimic, noi ne ducem la culcare, rosti ea.

— E cam devreme să vă culcaţi.

Locke făcu eforturi să nu se holbeze la el. Nu discutaseră adineauri despre panglicile ei şi de un moştenitor?

— Am avut o zi lungă.

Ridurile de pe chipul tatălui său se lăsară în jos.

— Te-am văzut plecând călare. Presupun că te-ai dus la mină. În ultima vreme, te-ai dus acolo foarte des. E ceva în neregulă?

El nu avea de gând să discute vreodată cu el despre necazurile pe care le avea, cu atât mai puţin în seara aceea.

— Totul este în regulă.

Portia îi aruncă o privire speculativă, pe care el nu dori s-o interpreteze.

— Îţi voi încuia uşa acum, îi spuse cu blândeţe marchizului. Era puţin cam devreme pentru asta, dar nu dorea ca el să umble prin landă. Am vrut să te anunţ.

Tatăl lui îşi flutură o mână de parcă l-ar fi deranjat o muscă.

— Încuie-o. Mama ta va veni în curând.

Locke nu dori să se simtă vinovat din cauza asta. O făcea în special pentru protecţia tatălui său.

— Eşti sigur că ai tot ce-ţi trebuie?

— N-am mai avut ce-mi trebuie de când a murit mama ta. Dar nu contează. Nu aveţi de ce să ascultaţi bălmăjelile unui bătrân. Du-ţi soţia în pat! Dăruiţi-mi un moştenitor!

Auzind acele cuvinte, sentimentul de vină dispăru, iar el remarcă faptul că vârfurile urechilor Portiei se înroşiră. Poate că se îmbujora mai des decât credea el. Numai că faţa nu i se înroşea întotdeauna. Îi plăcu ideea că ea se îmbujora în alte locuri.

Ea se apropie şi îl sărută pe tatăl lui pe obraz.

— Vise plăcute, milord.

— Tată! insistă marchizul.

Ea zâmbi, încuviinţă din cap, încercă să pară că se supune, dar nu repetă cuvântul. Locke avu impresia că nu o va face niciodată. Portia trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă.

— Este o frumuseţe, nu-i aşa? întrebă tatăl lui captând din nou atenţia lui Locke. E mai drăguţă decât mama ta, dar să nu-i spui asta mamei tale. Îl bătu uşurel pe piept. Frumuseţea mamei tale era toată în interior. Şi Portia are în ea o doză zdravănă de frumuseţe. Nu uita să te uiţi şi acolo.

Capitolul 10

În coridor, ea se strădui să ignore faptul că el îi spusese tatălui său că nu-i plăcea de ea. Se consolă oarecum cu faptul că nu părea s-o dispreţuiască. Şi îi dăduse cheile. Nu exista afecţiune între ei, dar relaţia lor avea să fie civilizată. Cel puţin în afara patului. Bănuia că în pat avea să fie foarte sălbatică.

El ieşi din cameră, închise uşa, răsuci cheia şi aşteptă

o clipă, de parcă ar fi avut nevoie de un răgaz pentru a scăpa de durerea care îl copleşea după ce stătea o vreme cu tatăl lui. Apoi se întoarse spre ea, chipul lui netrădând nimic din îndoielile, îngrijorarea şi suferinţa pe care le simţea.

— Ce-i în neregulă cu minele? întrebă ea.

Maxilarele lui se încordară, iar ochii i se îngustară.

— Nu-i nimic în neregulă cu minele.

— I-ai răspuns atât de repede – „atât de sec” –, încât am fost convinsă că nu doreşti să discuţi chestiunea cu el.

— Nu-i adevărat! făcu un pas spre ea. Tata îşi iubeşte minele. Dacă începe să vorbească despre ele, nu se mai opreşte câteva ore. Iar în seara asta, n-am răbdare pentru aşa ceva.

O ridică în braţe şi porni spre dormitorul lui.

— Se pare că n-ai răbdare pentru nimic, spuse ea.

— Poţi fi recunoscătoare pentru asta.

Vorbise cu mare asprime, dar totuşi nu era un om dur, un om de care ea să se teamă. Un om dur şi-ar fi internat tatăl într-un azil de nebuni. Un om dur n-ar fi fost tolerant cu servitorii temperamentali. Un om dur ar fi avut-o deja.

El trecu pragul şi închise uşa în urma lui cu o lovitură de picior. De data aceea, o lăsă jos mai aproape de pat, suficient de aproape pentru a o putea trânti pe saltea.

— Întoarce-te! îi porunci el.

Stăpânindu-şi orice fior, orice dorinţă de a-l cunoaşte mai bine înainte ca el să-şi facă voia cu ea, Portia se răsuci, iar privirea îi căzu pe cuvertura groasă şi se întrebă dacă n-ar trebui să o dea la o parte, dar se gândi că nimic din ce avea să urmeze nu va avea legătură cu ordinea.

El avu nevoie de numai şapte secunde pentru a-i desface panglicele rochiei. Degetul lui aspru trecu pe sub marginea de jos a corsetului, chiar sub noadă, peste arcuirea feselor. Apoi gura lui fierbinte şi umedă urmă aceeaşi cale, făcând-o să se înfierbânte între picioare. Dulcea tortură fu aproape mai mult decât putu suporta. În cele din urmă, el îşi îndreptă trupul şi începu să dezlege şnururile corsetului. Slavă Domnului, fiindcă ea abia dacă

mai putea respira din pricina anticipării care o copleşea.

Dorise să-l tachineze spunându-i ce nu purta, dar totuşi în străfundul minţii ei existase gândul că astfel o va avea mai repede. Foarte puţine lucruri despărţeau pielea ei, feminitatea ei de el.

După şase secunde, şi corsetul fu desfăcut. Ea îşi apăsă mâna pe stomac pentru a-şi împiedica hainele să-i cadă de pe trup. În mod cert, el se mişca mai repede în seara aceea. În mai puţin de un minut, ea avea să fie în pat. El îşi trecu degetul în sus şi în jos de-a lungul şirei spinării ei. Îşi lipi palmele de omoplaţii ei şi le trecu încet peste umerii ei, îndepărtându-i rochia până căzu pe duşumea. Corsetul o urma.

— Cine s-ar fi gândit că o femeie cu o spinare atât de delicată ar avea o asemenea coloană vertebrală? întrebă el, iar ea ar fi putut jura că desluşise admiraţie în vocea lui. Ieşi din haine.

Ea făcu ce-i ceruse, apoi se răsuci spre el.

— Ai de gând să…?

Cuvintele „îmi porunceşti toată noaptea” i se stinseră pe buze. Nu credea că o mai privise cineva cu atâta foame, ca o fiară lihnită, care nu dorea altceva decât să-şi satisfacă poftele.

— Dumnezeule, eşti frumoasă!

Îi cuprinse sânii în palme, degetul mare şi arătătorul ciupindu-i sfârcurile nu prea tare, dar nici prea delicat, ci ca şi cum ar fi ştiut exact cum dorea ea.

Înghiţind anevoie, ea rezistă imboldului de a-şi înşfăca rochia de pe podea şi a se acoperi. Privirea lui atât de înfierbântată şi de intensă o făcea să se simtă expusă. La naiba, chiar era expusă şi în dezavantaj!

— Dă-ţi jos haina!

El rânji sumbru.

— Doar haina?

Ea îşi ridică bărbia, încercând să pară mai îndrăzneaţă decât se simţea.

— Totul!

Zâmbetul lui se lărgi primejdios, ironic, plin de

promisiuni.

— Dacă aşa porunceşte doamna mea…

Ea nu prea se aşteptase ca el să se supună, niciodată nu se simţise cu adevărat egala lui Montie în relaţia lor, însă Locksley nu încerca s-o domine. Îşi aruncă haina pe duşumea. Degetele lui începură să descheie nasturii vestei. Fără a se gândi, ea se apropie şi îi acoperi mâinile cu ale ei. Simţi tensiunea care radia din el. Ce încerca să dovedească prin faptul că încă nu o poseda? Că putea rezista farmecelor ei? Simţea cât de dificilă era bătălia lui. Era cazul să-i fie milă de el. Doar că ea voia ca el să cedeze.

— Fac eu asta.

Fără a-şi lua ochii de la ai ei, el dădu din cap a acceptare şi îşi desfăcu larg braţele. Ea făcu greşeala de a considera gestul lui un semn de supunere, ştia că era doar o pauză în război.

— Nu este obligatoriu să nu avem o relaţie bună, rosti ea încet, în timp ce îi descheia nasturii.

— Nu, nu este. Aş îndrăzni să spun că avem acelaşi scop – să facem sex.

Îşi dezbrăcă vesta şi o trimise în zbor către locul unde aterizase şi haina. Ea îi desfăcu nodul lavalierei.

— Totuşi, am impresia că ne purtăm de parcă am fi într-o competiţie.

Mâna lui se ridică sub bărbia ei şi îi înălţă cu delicateţe capul.

— Tu vrei să mă înfrângi.

La naiba, chiar voia! Voia să-l facă să tânjească după ea, s-o implore, să fie la mila ei. Dorea ca ea să fie cea care controla situaţia pentru că nu o mai făcuse niciodată. După ce îi dezlegă lavaliera, o aruncă într-o parte.

— Tu nu mă iubeşti. Începu să-i descheie nasturii cămăşii. Nu mă vei iubi niciodată. Îi scoase butonii negri, din onix şi rămase cu ei în palmă, neştiind ce să facă cu ceva atât de evident scump şi bine lucrat.

El i-i luă din mână, se apropie de noptieră şi îi puse pe ea. Îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă pe duşumea înainte de a se răsuci spre ea. Ea mai văzuse acel bust

magnific când se trezise în acea dimineaţă, dar totuşi simţi cum i se taie răsuflarea. Tendoanele şi muşchii, felul în care pielea îi era întinsă pe trup creau o siluetă perfectă.

Fără ca privirea să i se îndepărteze de la ea, el se aşeză pe un scaun aflat în apropiere şi începu să-şi scoată cizmele.

— Nu-ţi place de mine, continuă ea detestând faptul că răsuflarea îi era întretăiată, că vocea îi devenise răguşită şi joasă doar la gândul de a-şi trece limba peste sfârcurile lui, peste coaste, coborând tot mai jos, până ar fi ajuns să-i guste însuşi esenţa.

— Ţi-am spus mai devreme că îmi place de tine.

— Comparându-mă cu budinca, ceea ce este foarte măgulitor. Apoi i-ai zis tatălui tău că nu trebuie să mă placi ca să te culci cu mine.

El îşi îngustă ochii.

— Nu trebuia să auzi asta.

— Totuşi, am auzit. Dar nu mă deranjează. „Prea mult”. Nici eu nu te plac. Asta era o mică minciună. Era dificil să nu-l placi pe un bărbat care emana atâta senzualitate, care se mişca precum un animal de pradă. Cu toate astea, vreau să mă asigur că mă doreşti.

Odată descălţat, el se ridică şi se apropie de ea, privirea lui parcurgând fiecare centimetru pătrat al trupului ei pe care îl putea vedea, iar ea îşi dori să se fi gândit să-şi scoată ciorapii şi pantofii cât timp el se descălţase de cizme. Se simţi prost că aceştia încă erau la locul lor.

El se opri în faţa ei îi cuprinse în palmă un sân şi îşi trecu degetul mare peste sfârcul perlat.

— Niciodată n-am dorit pe cineva mai mult.

Gura lui coborî pe a ei, aspră, provocatoare. Braţele lui se strânseră în jurul ei, turtindu-i sânii de pieptul lui în vreme ce palmele lui îi cuprinseră spinarea şi începură să urce. O căldură copleşitoare o cuprinse, picioarele i se înmuiară, iar degetele ei se înfipseră în spinarea lui lată, căutând ceva solid de care să se ţină.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei şi porniră de-a lungul claviculei, ciugulind şi lingând, lăsând în urmă promisiunea

că, în cele din urmă, aveau s-o devoreze. Ea nu se îndoia deloc că, în dimineaţa următoare, avea să se trezească cu tot trupul acoperit cu mici vânătăi ale dragostei. Dragoste? Aproape că pufni. Între ei nu avea să existe niciodată dragoste. Nici chiar ce se întâmpla între ei în clipa aceea nu avea nicio legătură cu dragostea. Era vorba doar de posesie, de a-şi însuşi ceea ce obţinuse el prin căsătorie, de a lua în stăpânire ceea ce îi aparţinea de drept.

Ar fi trebuit să-i displacă asta – uşurinţa cu care el o făcea să-şi dorească a ceda, cu care aprindea focul dorinţelor ei. Ea nu-şi dorise niciodată ca un bărbat să o posede complet, să îşi dorească atât de mult să-şi unească trupul cu al ei. Nici măcar Montie. Indiferent cât îl iubise, nu simţise niciodată o asemenea dorinţă intensă, o asemenea teamă că, dacă el avea să o abandoneze brusc, ea ar putea muri.

Gura lui coborî, iar ea îşi arcui spinarea, sânii parcă fiind o ofrandă oferită unui zeu. Gura lui se opri pe sfârcul ei, pe care îl supse cu poftă. Ţipând de o plăcere nereprimată, care o potopi, ea îşi ridică un picior pe şoldul lui, lipindu-şi miezul fierbinte de mădularul lui rigid. Locke îi simţi căldura dogoritoare prin pantaloni.

Gemând profund, în timp ce cu o mână cu degetele răsfirate îi susţinea spinarea, el trecu la celălalt sân şi puse stăpânire pe el, iar cu cealaltă mână îi cuprinse fesa piciorului ridicat, apoi şi-o cobori spre genunchi, după care iar urcă, iar coborî, în vreme ce se ondula lipit de ea, făcând-o să se umezească, să tânjească după şi mai multă intimitate. De ce ea nu mai putea respira? De ce nu-şi putea domoli bătăile inimii?

Oarecum brusc, se pomeni din nou ridicată în braţele lui, dar, înainte de a apuca să aprecieze pe deplin poziţia, el o aruncă pe pat, o urmă cu un mârâit sălbatic, punând din nou stăpânire pe gura ei, limba lui pătrunzând adânc, de parcă s-ar fi temut să nu rămână vreun colţişor neexplorat, dar aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla având în vedere cât de minuţios era. Ea nu fusese niciodată atât de afectată de un sărut, însă nu se miră prea tare, amintindu-şi ce scântei

stârnise în ea prima dată când îşi lipise gura de a ei. Detesta să recunoască, dar şi-ar fi putut petrece o viaţă întreagă sărutându-l fără a se sătura vreodată.

*

El ezita să admită că era posibil să nu se sature niciodată doar sărutând-o. Modul în care gura ei lascivă se mişca sub a lui, ademenindu-l, îl făcea să anticipeze cum avea să-l primească în interiorul ei şi cum avea să se strângă în jurul mădularului său. Pentru că o dorea cu atâta disperare, făcu eforturi să-şi înfrâneze dorinţa dureroasă, refuzând să cedeze prea repede tentaţiei. Însă plănuia ca, înainte de sfârşitul nopţii, să ajungă a o cunoaşte în toate modurile posibile.

Era remarcabil de frumoasă, nu avea absolut niciun defect. L-ar fi putut îngenunchea pe oricare bărbat. În clipa aceea, îşi jură că pe el nu-l va îngenunchea.

Respirând anevoie, îşi desprinse gura de a ei, îşi băgă degetele în şuviţele mătăsoase ale părului ei bogat şi începu să-i scoată agrafele.

Ea rosti gâfâind:

— Ar fi fost mult mai uşor dacă făceai asta când eram în picioare.

— N-am vrut ca priveliştea să fie perturbată de ceva.

Îi răsfiră părul pe pernă, roşul lui superb contrastând puternic cu albul imaculat. În tot acest timp, mâinile ei îi mângâiară pieptul, umerii, spinarea, ca şi cum nu se putea sătura să-l atingă. Satisfacţia de a şti că ea îl dorea la fel de mult cum o dorea el fu de o intensitate cum nu mai simţise niciodată.

Ridicându-se, ea îi mângâie sfârcul cu limba. El îşi puse o mână sub ceafa ei şi îi susţinu capul, savurând chinul provocat de dinţii ei care îi atingeau pielea sensibilă, iar apoi îl muşcară scurt, făcându-i testiculele să se strângă. Nu mai fusese niciodată cu o femeie pe care să o considere egala lui în privinţa oferirii plăcerilor. Îndrăzneala ei îl excită. Dacă nu ar fi avut pantalonii pe el, deja ar fi fost

adânc în ea, dar tocmai acesta era motivul pentru care nu şi-i scosese. Nu ştia de ce, însă cu ea dorea mai mult decât să-şi satisfacă nevoile. Dacă asta era tot ce aveau să aibă vreodată, voia ca preţul pierderii libertăţii sale să merite.

Poate că n-o iubea, poate că nu ţinea în mod deosebit la ea, poate că nu avea întru totul încredere în ea, dar avea să onoreze jurămintele pe care i le făcuse. Îi va fi credincios, o va respecta, o va onora aşa cum trebuia onorată o soţie. Însă în spatele unei uşi închise, o dorea dezlănţuită şi sălbatică, desfrânată şi îndrăzneaţă, o adevărată vulpe.

Ea îl ciuguli şi îşi înfipse unghiile în fesele lui. Cu blândeţe, dar ferm, el o trase de păr spre spate şi îşi trecu dinţii peste gâtul ei. Ochii ei se închiseră, iar buzele ei se întredeschiseră puţin. Cel puţin, nu încerca să se prefacă imună la farmecul lui. Îşi făcuse griji că ea avea să se prefacă rece şi dură, străduindu-se să-şi reprime ce dorea el cel mai mult de la ea.

Însă măcar în această privinţă nu existau probleme între ei. Era doar dorinţă pură, care ameninţa să-i distrugă sănătatea psihică.

*

Brusc, el îi dădu drumul, gura lui se îndepărtă, iar Portia căzu pe maldărul de perne moi. Era obişnuită să fie luată repede, să aibă parte doar de un preludiu foarte scurt. Se gândi că era posibil să moară dacă el nu-şi descheia mai repede pantalonii şi nu trecea la treabă. El era între coapsele ei, şezând pe călcâie. I-ar fi fost destul de uşor să-şi descheie nasturii şi să se elibereze pentru a intra în ea. Era suficient de umedă. Ar fi intrat imediat.

Privirea lui se plimbă pe trupul ei, iar ea o simţi aproape la fel de concret cum îi simţise dinţii, cu o clipă în urmă. El începu să-şi treacă încet degetele de-a lungul interiorului coapselor ei, de la partea de sus a ciorapilor spre buclele roşcate. Sus. Jos. Sus. Ea îl apucă de încheieturi.

— Nu mă mai tortura!

Ochii lui se întunecară, zâmbetul îi deveni senzual.

— Abia am început.

Se trase mai aproape de labele picioarelor ei.

— Am crezut că mă vrei.

Detestă tonul iritat cu care rostise cuvintele, dar totuşi părea incapabilă să se abţină a-şi dezvălui dezamăgirea că el încă nu se dădea la ea ca un bărbat orbit de dorinţă.

— O, dar te vreau! Doar că nu sunt convins că tu mă vrei.

Cum să nu-l dorească? Era tot numai muşchi şi tendoane reliefate. Piept larg şi stomac plat. Privi acei muşchi încordându-se şi întinzându-se în vreme ce el îi dădu jos un pantof, îl aruncă pe duşumea, apoi făcu la fel cu celălalt. Îi cuprinse cu mâinile lui mari şi puternice piciorul stâng. Începu să-i maseze laba piciorului, bolta, călcâiul, în tot acest timp studiindu-i-o de parcă era cea mai interesantă parte a trupului ei.

Nimeni nu-i mai mângâiase laba piciorului cu o asemenea grijă minunată. Era atât de plăcut, încât îi veni să închidă ochii şi să savureze senzaţia, însă părea că nu-şi putea lua privirea de la el, dorind să-i vadă mişcările, felul în care buzele lui se întredeschideau în vreme ce îi ridica piciorul la gură şi îi săruta degetele, căputa, glezna, după care îşi ridică privirea spre ea, în adâncurile verzi desluşindu-se o provocare când îi puse piciorul acoperit cu ciorap pe partea din faţă a pantalonilor săi, apăsând mădularul dur.

Acceptând provocarea, ea începu să-i frece cu piciorul minunata şi întrucâtva surprinzătoarea bărbăţie. Dorea să-l vadă cu totul, la fel de gol cum era ea.

Aplecându-se puţin, el începu să-i dezlege panglica de deasupra genunchiului, care îi ţinea ciorapul pe picior. După ce termină, începu să i-l dea jos încet, dezgolindu-i pielea un centimetru, apoi îl ridică o jumătate de centimetru. În jos un centimetru, în sus jumătate de centimetru, vârfurile degetelor jucându-i-se pe pielea ei,

stârnindu-i mici fiori delicioşi, care i se răspândiră în tot trupul Aproape că înnebuni până când îi scoase ciorapul de-a binelea, piciorul rămânându-i gol pe pantalonii lui. Ea îl apăsă mai tare şi simţi o mare satisfacţie când îi văzu maxilarele încordându-i-se.

Nu mai aşteptă ca el să-şi îndrepte atenţia spre celălalt picior, ci şi-l puse pe pieptul lui, iar cu degetele, îi mângâie un sfârc. Ciorapul acela fu dat jos cu o asemenea viteză, încât n-ar fi fost surprinsă ca, mai târziu, să-l găsească rupt pe podea.

Cu un mârâit sălbatic, el îi desfăcu larg picioarele, se întinse pe burtă şi, cu o răsuflare rece, îi răvăşi buclele dintre coapse. Apoi gura lui ajunse pe ea, degetele despărţindu-i pliurile, limba mângâind-o încet. Ea ţipă când simţi plăcerea neaşteptată cuprinzând-o brusc.

Închise strâns ochii, nedorind să-l vadă jubilând din pricina reacţiei ei, dar cum ar fi putut jubila când gura lui îşi continua magia, sugându-i şi ciugulindu-i, mângâindu-i şi lovindu-i uşurel bobocul umflat. Când deschise ochii în cele din urmă, nu văzu nici urmă de satisfacţie înfumurată, ci pur şi simplu un bărbat hotărât să-i stârnească val după val de senzaţii.

Îşi strecură braţele sub coapsele ei şi i le ridică puţin, apoi îi cuprinse sânii, iar degetele lui începură să se joace cu sfârcurile ei. Şoldurile ei se arcuiră în sus pentru a-i înlesni intrarea, iar el acceptă. Intră lent, dar hotărât. Ea îşi băgă degetele în părul lui, apoi şi le înfipse în umerii solizi. El îi promisese plăcere. Cu siguranţă, nu se aşteptase să i-o ofere în acel mod. Nici măcar nu ştiuse că aşa ceva era posibil.

După doi ani cu Montie, nu ştiuse că era posibil. Se simţea mai preţuită în clipa aceea decât se simţise vreodată cu bărbatul pe care îl iubise. Lacrimi îi înţepară ochii. Lacrimi pentru că fusese proastă. Lacrimi pentru că probabil era proastă şi în clipa aceea, de îi dădea frâu liber trupului ei să trăiască toate acele senzaţii pe care Locksley le trezea la viaţă în ea.

Limba, buzele, degetele, murmurele lui îi cereau să

uite totul, să-şi ia zborul. Mângâieri prelungi şi lente cu limba, catifea aspră sau mătase, două dintre degetele lui strecurându-se în ea, lărgind-o înainte ca limba lui să-i lingă miezul fierbinte. O exploră extrem de minuţios, de intens. Ea îşi dori să reziste tentaţiei eliberării totale însă, în acelaşi timp, dori să accepte acel dar absolut şi altruist.

Trupul ei se întinse, se arcui spre el… cedă.

Plăcerea o străbătu în valuri, prin fiecare nerv, fiecare muşchi, fiecare centimetru pătrat de piele, din vârfurile degetelor de la picioare până în creştet, furnicând-o, extinzându-se, contractându-se.

Închise strâns ochii şi ţipă – o binecuvântare sau un blestem – în vreme ce trupul îi fu cuprins de convulsii, iar braţele şi picioarele îi deveniră inerte. Mâinile lui cuprinzându-i bustul erau tot ce o ţinea ancorată în pat. Făcu eforturi să respire, să-şi recapete echilibrul, dar buzele ei se arcuiră într-un zâmbet satisfăcut. El îi dădu drumul şi se ridică.

Patul se clătină din pricina mişcărilor lui, însă ea era prea letargică pentru a-i păsa. Când, în cele din urmă, îşi găsi forţa de a deschide ochii, el era deasupra ei, fără pantaloni, mădularul lui gros fiind sculat mândru, iar la vederea lui i se tăie şi puţina respiraţie care îi mai rămăsese. El era magnific, puternic.

— Pare să-ţi placă, spuse el.

— Nu mai fi atât de înfumurat! îi porunci ea.

El râse tainic, se sprijini în coate, se aplecă şi îi ciuguli buzele.

— Ştiam că relaţia noastră va fi bună în pat.

Numai că, pentru el, încă nu fusese bine. Iar ea avea nevoie de asta, avea nevoie ca el să-şi verse sămânţa în ea. Împingându-se în sus, îşi lipi gura de gâtul lui, apoi îşi arcui coapsele conştientă că el era foarte aproape deasupra ei.

— Ia-mă! Fă-mă a ta!

Cu un mârâit, el îşi împinse coapsele, mădularul lui penetrând-o sigur şi adânc, lărgind-o, umplând valea dintre coapsele ei.

— O, Dumnezeule! murmură ea.

Se gândi că ar fi trebuit s-o doară pentru că el era mult mai mare decât era ea obişnuită, dar el avusese grijă ca ea să strălucească de rouă şi să fie mai mult decât pregătită să-l primească. Ea nu dorea ca el să fie atât de grijuliu cu ea. Nu voia să-l placă. Totul ar fi fost mult mai uşor dacă nu simţea absolut nimic pentru el.

Însă în vreme ce el se legăna în ea, Portia se temu că probabil judecase greşit puterea intimităţii pe care aveau s-o împărtăşească. Nici chiar în clipa aceea, el nu se împerechea nepăsător, străduindu-se doar să obţină propria eliberare. Îi dezmierdă un sân, îi cuprinse sfârcul cu buzele şi îl supse. Îşi trecu mâna peste spinarea ei, peste şold şi îşi schimbă poziţia pentru a o putea penetra mai adânc. Era minunat, fiecare împingere având parcă un ţel. Îl simţi încordându-se sub degetele ei şi îşi dădu seama că era pe punctul de a termina, că ultima împingere putea fi ultima, că avea s-o umple cu sămânţa lui. Gândul că el era în pragul orgasmului o excită. Nu-şi putu lua ochii de la el. Până şi părul lui negru se implica, fluturându-i pe frunte din pricina eforturilor. Plăcerea ei începu să se intensifice din nou, iar presiunea crescu.

Ea nu-şi dorea acele senzaţii, nu voia ca trupul să i se încolăcească pe el, să se agaţe de el ca şi cum el reprezenta singura ei speranţă de salvare. Totuşi, el refuză să fie respins. Continuă s-o chinuie cu gura, cu mâinile, cu mădularul – toate lucrând simultan pentru a se asigura că ea avea să se piardă în vârtejul plăcerii.

Ridicându-se spre el, ea ţipă din nou când orgasmul o sfâşie, iar stelele explodară în trupul ei. El se împinse cu hotărâre în ea pentru ultima oară, penetrare care aproape că o săltă de pe pat, iar geamătul lui răguşit răsună în jurul ei în timp ce muşchii lui erau cuprinşi de spasme sub degetele ei. El îşi îngropă capul în arcuirea gâtului ei, gura lui acoperindu-i gâtul cu rouă în vreme ce el făcea eforturi pentru a-şi recăpăta răsuflarea. Nu se lăsase cu toată greutatea pe ea, dar când Portia începu să-şi recapete raţiunea, constată că braţele lui tremurau de încordare. I le

cuprinse cu palmele.

— Relaxează-te, îi ceru ea.

— Te-aş zdrobi.

— Sunt mai puternică decât par.

El râse, iar ea se gândi că, pentru prima oară, în el parcă se desluşise puţină bucurie. Locke se sprijini în coate, îşi puse mâinile de o parte şi de alta a chipului ei şi îi mângâie obrajii cu încheieturile degetelor.

— Mă gândesc că, acum, poate ai fi în stare să tragi fotoliul acela prin salon.

— Nu acum. Abia dacă pot ridica un deget în clipa asta. Poate, dimineaţă.

El rânji ca şi cum împărtăşeau o glumă numai a lor, iar ea îşi dădu seama că acel zâmbet putea fi devastator pentru inima ei. Îi plăcea mult prea mult, îi plăcea că îl făcea să pară foarte abordabil

El se rostogoli de pe ea, se dădu jos din pat şi se îndepărtă.

Ea se ridică în şezut şi îşi coborî picioarele din pat.

— Stai acolo, spuse el în timp ce se apropia de lavoar, unde! un prosop în apă. O să te şterg.

Ea încremeni nu din pricina cuvintelor, ci pentru că Montie nu fusese niciodată atât de grijuliu cu ea. După ce terminau, ea era cea care făcea ce era de făcut.

— Nu e nevoie să faci asta.

El o privi peste umăr.

— Vreau s-o fac. Cu o licărire jucăuşă în ochi, porni spre pat. Dacă am noroc şi o fac aşa cum trebuie, va conduce la o altă rundă.

Capitolul 11

O făcu aşa cu trebuia. Şi duse la o altă rundă. Se desfăşură puţin mai repede decât prima, dar nu fu cu nimic mai puţin intensă. Ea era atât de afurisit de strâmtă, încât, iniţial, el crezu că era virgină. Dar nu apăruse sânge care să

trebuiască a fi şters. Şi era mult prea în largul ei cu trupul unui bărbat pentru a nu fi cunoscut unul înainte. Totuşi, dacă n-ar fi fost sigur că nu era cazul, ar fi crezut că plăcerea pe care o simţise o luase prin surprindere.

În cele din urmă, isprăviră cu sexul. Ea stătea întinsă pe spate, cu un braţ ridicat, o mână jucându-i-se cu şuviţele lui, în vreme el, sprijinit în cot, îşi trecea degetele peste bustul ei, de-a lungul coastelor. Încercase să şi le coboare printr-o parte a trupului ei, spre şold, dar descoperise că se gâdila puţin. Cine ar fi crezut?

— N-am mai făcut niciodată asta, rosti ea încet.

El rămase nemişcat, mâna fiindu-i la un centimetru de a-i cuprinde un sân.

— Erai virgină? Dar ai fost măritată. Nu ţi-a curs sânge.

Ea râse încetişor şi îi mângâie capul.

— Nu, doar că n-am mai rămas alături după aceea, e ca şi cum… nu ştiu. E ca şi cum plăcerea încă nu s-a risipit complet, iar noi încercăm s-o păstrăm atingându-ne în continuare.

— Soţul tău nu te atingea după aceea?

Vru să-şi muşte limba pentru că pusese acea întrebare, dar detestă şi mai mult scânteia de gelozie care se aprinse în el pentru că un alt bărbat o cunoscuse la fel ca el.

Ea clătină din cap.

— Întotdeauna adormea imediat după aceea.

El îi cuprinse sânul.

— Dar tu?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Îl priveam. Mă simţeam singură. Scoase un sunet care sună parţial a pufnet, parţial a râset. Sunt o proastă. Nu vreau să vorbesc despre ce a fost înainte.

Iar el nu dorea să afle că ei iubirea nu îi adusese satisfacţii, că probabil ajunsese la concluzia că nu merita durerea pe care o putea aduce. Puse mâna pe coastele ei şi o simţi încordându-se – fără îndoială, gândindu-se că el avea s-o chinuie gâdilând-o. Într-o altă noapte, poate. Nu în

acea noapte. În noaptea aceea, îl interesa să-i câştige încrederea pentru ca toate nopţile următoare să fie la fel de bune sau mai bune decât aceea.

— Strălucirea amurgului, rosti el.

— Poftim?

— O femeie cu care... am petrecut ceva timp cândva mi-a spus că, după sex, simte ceva ca o strălucire şi că nu pot pleca sau adormi până când strălucirea nu dispare. Numea asta „strălucirea amurgului”.

— Chiar că aşa se simte. Era drăguţă? Clătină din cap. Îmi cer scuze, nu trebuie să-mi răspunzi.

Lui îi plăcu că ea păruse aproape geloasă.

— Îţi poţi imagina că aş umbla cu o femeie urâtă?

Ea îl studie până când el începu să se simtă stânjenit de privirea ei şi se gândi că era vremea să o pătrundă din nou, înainte ca discuţia să capete o turnură pe care nu o dorea.

— Da, rosti ea în cele din urmă. Dar ai fi cu ea din bunătate.

— Nu sunt vreun sfânt. Îmi place ca femeile mele să fie frumoase. Aplecându-se îşi trecu limba peste sfârcul ei, se simţi satisfăcut de suspinul slab pe care i-l provocă, apoi îşi înălţă capul şi se uită iarăşi la ea. Dar există tot felul de frumuseţi în lume, iar unele dintre ele nu sunt întotdeauna clar vizibile. De pildă, până şi păianjenii pe care îi urăşti sunt capabili să ţească superbe pânze complicate.

— Priveşti dincolo de suprafaţa lucrurilor.

— Sunt conştient că nu toate lucrurile ar trebui judecate după aspect.

— Te-ai fi însurat cu mine dacă aş fi arătat ca o broască râioasă? Dacă ochii ei de culoarea whisky-ului ar fi fost la fel de provocatori…

— Probabil. Dar sunt foarte recunoscător că nu arăţi ca o broască râioasă.

Buzele ei se arcuiră puţin în timp ce ea îşi duse mâna la ceafa lui şi începu să-l maseze.

— Ei bine, cu vocea unei broaşte râioase tot te-ai ales.

— Pardon?

Obrajii ei căpătară o nuanţă roz palidă.

— Vocea mea. Este răguşită. Ca a unei broaşte.

— Este unul dintre cele mai senzuale lucruri care îmi plac la tine.

Ea păru sincer surprinsă.

— N-ai ştiut asta? întrebă el.

Ea clătină încet din cap.

— Mi s-a spus că este jenantă.

— Soţul tău ţi-a zis asta?

Singurul ei răspuns fu că se îmbujoră şi mai tare. El nu se putu abţine.

— Scuză-mă că te întreb, dar de ce naiba te-ai măritat cu el? Pare că este un mare ticălos.

Ea râse, se răsuci pe o parte şi îşi îngropă chipul la pieptul lui. El nu dori să admită cât de mult îi plăcea s-o aibă acolo, să-i simtă răsuflarea mângâindu-i pielea, zâmbetul care i se lărgea.

— Chiar aşa era. Pur şi simplu, nu mi-am dat seama de asta decât când era prea târziu.

Umerii ei delicaţi se cutremurau de râs când el o cuprinse în braţe şi o strânse la piept. Dumnezeule mare, dragostea nu făcea niciodată favoruri cuiva! Îl făcuse pe tatăl lui să înnebunească, o făcuse pe Portia să se mărite cu un bărbat care nu o merita. Ar fi trebuit să lase lucrurile baltă. Ştia tot ce trebuia să ştie, dar totuşi firea lui competitivă îl împiedică să rămână tăcut.

— Îţi oferea satisfacţie în pat?

Râsul ei conteni brusc. Îşi înălţă capul în timp ce el şi-l aplecă. El nu-şi dădu seama de ce era imperativ s-o privească în ochi când ea avea să-i răspundă. Chiar dacă răspunsul ar fi fost: „Du-te dracu', nu este treaba ta!"

— Uneori, şopti ea. Dar nu cum mi-ai oferit tu în noaptea asta.

Gura lui coborî pe a ei, dură şi pătimaşă. Ea avea să găsească satisfacţie în patul lui cel puţin încă o dată înainte de a adormi.

*

Locke o trezi înaintea zorilor pentru a o putea avea înainte ca soarele să se furişeze în cameră. Apoi, cu toate că ea îl invită să rămână, ca să-şi dovedească faptul că încă avea destulă voinţă pentru a rezista farmecelor ei, se îmbrăcă şi se duse în bibliotecă pentru a studia registrele contabile. Însă o tot vedea şezând în fotoliul din faţa şemineului, unde stătuse în prima seară. Probabil că aveau să-şi petreacă multe seri acolo. Fie acolo, fie în dormitorul lui, fie rătăcind pe coridoare. Nu era ca şi cum îi putea oferi o multitudine de opţiuni.

Nu era ca şi cum ea avea nevoie de opţiuni. Se afla acolo pentru a-i încălzi patul şi a-i oferi un moştenitor. Nu era obligată să-l facă să râdă. Nu era obligată să-l facă a-şi dori să-i ofere mai mult.

Şi nici nu era obligată să-l facă să se bucure de prezenţa ei când intra în salonul pentru micul dejun, după ce se sătura să privească fotoliul ei gol din bibliotecă. Era îmbrăcată cu rochia albastră pe care o purtase în ziua precedentă, ceea ce trebuia să-i indice că avea de gând să facă în continuare curat în camera de muzică. Se abţinu să-i ridice fustele pentru a vedea dacă mai purta vreuna dintre cizmele lui.

— Bună dimineaţa, rosti el aşezându-se. Din nou.

Ea se îmbujoră.

— Bună dimineaţa, milord. N-am avut ocazia să-ţi adresez aceste cuvinte mai devreme.

— Ai comunicat foarte bine şi fără ele şi mi-ai oferit o dimineaţă cu adevărat bună.

Aproape că izbucni în râs văzându-l pe Gilbert făcându-se roşu ca sfecla în timp ce îi turnă cafeaua.

— Vă aduc farfuria, milord, spuse el cu asprime înainte de a ieşi repede din cameră.

— Cred că l-ai făcut să se ruşineze, rosti Portia ridicându-şi cana cu ceai.

— Nu sunt sigur că el s-a culcat vreodată cu o femeie.

Ochii ei se lărgiră.

— Serios?

— Nu e ca şi cum Havisham musteşte de ocazii de a te distra. De ce crezi că am călătorit prin toată lumea?

— Ca să ai parte de aventuri.

— Majoritatea femeilor reprezintă o aventură.

Ea începu să-şi taie şunca.

— Prin comparaţie, sunt sigură că eu sunt plictisitoare.

— Doreşti să capeţi un compliment?

Ridicându-şi fruntea, ea îi întâlni privirea şi clătină din cap.

— Nu.

Poate că ar fi lăsat-o baltă dacă n-ar fi ştiut că fusese măritată cu un ticălos.

— Niciodată, n-am fost atât de intrigat de o femeie.

— Dar probabil că ai cunoscut femei exotice.

— Câteva, iar dacă vom continua să vorbim despre ele, poate că mi le voi aminti suficient de bine pentru a-mi schimba răspunsul.

— Nici una dintre ele nu a fost memorabilă?

Nu din clipa în care ea intrase pe uşă.

Gilbert reveni şi puse o farfurie în faţa lui Locke, apoi îşi ocupă locul de lângă perete. Locke nu avea niciun chef să vorbească despre cuceririle lui în faţa majordomului sau să dea impresia că era necesar să-şi liniştească soţia. Servitorii nu trebuiau să aibă opinii personale, dar totuşi nu dorea ca bătrânul să-l judece. Luă o îmbucătură de ou.

— Trebuie să mă duc în sat. Ştiu că ziua îţi aparţine şi nu vreau să ţi-o stric, dar m-am gândit că poate ai dori să vii cu mine.

Încercă să-i privească pe furiş chipul, ca să-i evalueze reacţia, apoi renunţă a se preface interesat de mâncarea de pe farfurie şi se uită direct la ea. Nu îl deranjă faptul că surprinderea ei îl încântă foarte mult.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse ea.

Uşurarea care îl cuprinse când îi auzi răspunsul îl deranjă şi mai puţin.

— Bine. M-am gândit să dau un anunţ în *Village Cryer,* ziarul local, ca să se ştie că suntem în căutarea a două

servitoare bune la toate şi a unor flăcăi care să se ocupe de lucrurile grele până vei lua legătura cu biroul de angajare a servitorilor de la Londra pentru a face rost de nişte lachei instruiri.

— Vrei să angajezi servitori?

— Nu se poate ca soţia mea să stea în mizerie şi nici să facă ea curat. Dacă eşti hotărâtă să foloseşti salonul de muzică, trebuie să facă cineva curăţenie. Şi probabil că vei dori o cameristă. N-o putem pune pe doamna Barnaby să tot urce şi să coboare scările cu genunchii ei care trosnesc.

Zâmbetul pe care ea i-l adresă îi făcu pieptul să se strângă într-un mod neplăcut. Era ca şi cum ea credea că el îi făcuse cel mai extraordinar dar din lume.

— Nu am de ce să angajez de la Londra lachei sau servitori pricepuţi. Îmi place ideea de a angaja localnici. Le pot învăţa pe fete ce trebuie să facă – desigur, cu ajutorul doamnei Barnaby.

„Deşteaptă fată, vrea să se asigure că menajera se va simţi utilă”

— Iar Gilbert i-ar putea învăţa ce are de făcut un lacheu. Nu-i aşa, Gilbert? întrebă ea.

În toată viaţa lui, Locke nu-l văzuse niciodată pe majordom stând atât de drept. Acesta încuviinţă din cap.

— Şi eu am început ca lacheu aici, aşa că aş aprecia ocazia de a scoate doi băieţi din mină. Am pierdut doi fraţi în accidente petrecute în subteran. La vremea aceea, erau doar nişte băieţi.

În ochii ei apăru tristeţea.

— Îmi pare tare rău pentru pierderea suferită.

— Vă mulţumesc, milady, dar au trecut aproape patruzeci de ani de-atunci.

— Minele sunt mai sigure acum, spuse Locke.

— Niciodată nu este foarte sigur când te afli sub pământ, mormăi Gilbert.

— Doar nu-l contrazici pe cel care îţi plăteşte salariul, nu-i aşa, Gilbert? întrebă Locke.

— Nu, milord, rosti el privind drept înainte.

— Sunt minele mai sigure? întrebă Portia.

— Sunt, iar eu nu le îngădui copiilor să lucreze acolo.

Ea se sprijini de spătar ca şi cum descoperise ceva important în legătură cu el.

— Îţi pasă de copii.

— Mă interesează ca treaba să fie bine făcută, iar copiii sunt neglijenţi uneori. Nu ştiu de ce nu-i spuse că văzuse cândva un băiat neînsufleţit scos din mină şi nu dorea ca el să fie responsabil pentru moartea altui copil atât de mic. Mintea le stă mai mult la joacă decât la muncă.

— Poţi să fii oricât de morocănos vrei, eu tot cred că îţi pasă de ei.

— N-ai decât să crezi ce vrei. A fost o decizie de afaceri.

— Eu întotdeauna cred ce vreau. Motiv pentru care sunt foarte convinsă că a trimite la Londra după servitori nu este o idee bună. Îi putem educa pe localnici, le putem oferi ocazia de a se angaja

— Doar n-o să deschidem o şcoală pentru servitori. Avem nevoie doar de două servitoare bune la toate şi de doi lachei.

— Şi de o cameristă, îi aminti ea.

El încuviinţă din cap.

— Şi de un valet, adăugă ea.

— N-am nevoie de valet.

— Eşti lord.

— N-am nevoie de valet!

Ea îşi coborî buzele pentru a-şi arăta dezamăgirea – fără îndoială faţă de încăpăţânarea lui, nu fiindcă el nu dorea un om care să-l îmbrace.

— Poate că tatăl tău ar avea nevoie de un valet.

— Rareori iese din cameră. Cu ce l-ar ajuta flăcăul?

— Presupun că ai dreptate.

Fireşte că avea. Nu era genul care să se contrazică doar de dragul contrazicerii, deşi trebuia să admită că niciodată nu-i plăcuse atât de mult să se încontreze cu cineva cum îi plăcea s-o facă cu ea. Îi plăcea că ea îl provoca şi că nu se temea să-şi susţină poziţia. Îşi îndreptă din nou atenţia spre ouăle din farfurie.

— Ştii să călăreşti?

— Nu-mi plac caii. Sunt atât de mari şi au nişte dinţi enormi. Prefer să merg cu trăsura.

Cuvintele ei îl surprinseră, deoarece şi-o imaginase drept o persoană care ar adora să galopeze prin landă, cu părul desprins şi fluturându-i sălbatic pe spate.

— Am crezut că nu te temi de nimic.

— Nu şi când vine vorba de cai. Un incident petrecut în copilărie m-a speriat pentru totdeauna.

— N-am remarcat cicatrici pe trupul tău, cu toate că te-am examinat cu mare atenţie.

Ea îi adresă o privire semnificativă şi se bătu pe piept.

— Aici!

Probabil că fusese ceva groaznic de rămăsese cu teamă faţă de cai. Fu cât pe ce să-i ceară detalii, dar nu dorea să afle despre nimic dureros care i se întâmplase în copilărie şi care i-ar fi putut stârni compătimirea.

— Atunci, o să mergem cu trăsura. Astăzi. Dar s-ar putea să trebuiască să facem ceva în privinţa aversiunii tale faţă de caii. Mie îmi place să călăresc. Bănuiesc că şi ţie îţi va plăcea.

— Noaptea? Prin landă? Doar atunci am putea s-o facem fiindcă îţi promit că nu voi călări niciodată un cal în orele care îmi aparţin.

— Călăresc adesea noaptea prin landă. Poate fi foarte revigorant.

— Credeam că ai fost avertizat să nu ieşi noaptea… decât dacă este absolut necesar.

— Ai impresia că aş fi genul care să asculte de avertizări?

— Nu. Îi adresă un mic zâmbet ironic. Când ai încălcat prima dată această regulă?

— La 15 ani. Era o lună uriaşă pe cer, o lună însângerată. Am vrut să mă scald în lumina ei, aşa că m-am furişat afară şi am călărit până în zori.

— Şi în tot acel timp, nu ai văzut fantoma mamei tale?

— Nici măcar o dată.

— Poate că, atunci când tu te-ai furişat afară, ea s-a

furişat înăuntru.

— Mă îndoiesc.

Tristeţea apăru în ochii ei, iar ea privi către ferestre.

— O parte din mine îşi doreşte ca tatăl tău să o vadă cu adevărat.

— Poate că-i suficient că el crede că o vede.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia spre el, un mic rid apărându-l între sprâncene.

— Nici nu-mi pot imagina o iubire atât de mare.

— A ta nu a fost aşa? Ea clătină încet din cap, melancolia copleşind-o în valuri.

— Nu, nici măcar la început, când iubirea noastră era nouă şi nu avusese parte de încercări.

— Dar a părinţilor tăi? Ei nu s-au iubit?

— Bănuiesc că, în felul lor, s-au iubit. Se ridică, indicând încheierea subiectului. El nici măcar nu era sigur de ce întrebase. Ar trebui să mă pregătesc pentru ieşirea noastră.

Ea părăsi încăperea, iar el îşi dădu cu stupefacţie seama de ceva – ar fi preferat ca iubirea care o costase atât de mult să fi fost mare.

Capitolul 12

Şareta neacoperită avea o singură banchetă, aşa că Portia şedea lângă Locke în vreme ce el mâna expert cei doi cai. Nu era surprinsă de îndemânarea lui şi nici de faptul că nu alesese o trăsură pentru care să fie nevoie de un vizitiu. Era obişnuit să facă totul singur. Nu părea să-l deranjeze sau să considere că i se cuvenea să fie slujit. Ea îşi dădea seama că trebuia să înceteze a-l compara cu alţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, dar se părea că nu se putea abţine. El avea nu doar forţă fizică, ci şi forţă interioară. Nu şi-l putea imagina lăsându-se pradă nebuniei, îndoindu-se

de sine, punându-şi la îndoială abilităţile – nu şi-l putea imagina altfel decât încrezător în convingerile şi acţiunile sale.

Era bucuroasă că o invitase să meargă cu el. Deşi aprecia timpul petrecut singură, dorea să-i fie mai mult decât doar tovarăşă de pat. Dorea să însemne ceva pentru el, ceea ce era o prostie din partea ei, dar totuşi asta îşi dorea.

Cu toate că nu vorbeau, tăcerea era relaxantă. Constată că îi făcea plăcere să stea alături de el în tăcere pentru că el nu se străduia să afle ce era în mintea ea. Când îi punea câte o întrebare, scutul ei interior se ridica brusc, iar ea îşi făcea griji că ar putea descoperi ceva ce ea nu dorea ca el să ştie. Era prea inteligent, prea pătrunzător. Dacă n-ar fi fost aşa, ea ar fi fost măritată cu tatăl lui.

Nu s-ar fi dus în sat cu soţul ei.

Satul apăru mai repede decât se aşteptase.

— Am fi putut merge pe jos, murmură ea.

— N-am timp. Trebuie să ajung la mină.

— N-ai un maistru miner care să se ocupe de rezolvarea problemelor? întrebă ea.

— Îmi place să supraveghez eu totul.

— Bănuiesc că asta mă include şi pe mine.

— Mai ales pe tine.

Ea fu luată prin surprindere de junghiul dureros stârnit de cuvintele lui.

— Nu voi fugi cu argintăria.

— Nici n-am crezut asta. Eşti suficient de deşteaptă pentru a-ţi da seama că te-aş găsi… şi te-aş face să plăteşti.

Ea bănui că el ar fi făcut-o să plătească în cel mai plăcut mod.

Nu i se părea că ar fi genul de bărbat care să lovească vreodată o femeie.

El încetini şareta şi făcu caii să se oprească în faţa unei clădiri pe al cărei panou de la intrare scria „Village Cryer”. În geam se afla ceea ce părea a fi prima pagină a celei mai recente ediţii. Titlul mare era: „Lordul Locksley s-a

însurat!”

— Se pare că vicarul a răspândit cu conştiinciozitate vestea căsătoriei noastre, bombăni Locksley.

Ea nu ştiu dacă să se simtă flatată sau alarmată.

— Ce răspândire are acest ziar?

— E doar ce vezi în geam, dar sunt sigur că pot cere să ţi se tipărească un exemplar dacă vrei să-l trimiţi familiei tale.

Ea se uită la el şi nu se miră să descopere că o studia, evaluându-i reacţia.

— Familiei mele nu i-ar păsa.

— Nu te-ai simţi satisfăcută dându-le de veste că nu te-ai descurcat prea rău?

— Nu sunt atât de meschină, încât să-mi facă plăcere a mă lăuda cu norocul pe care l-am avut. Crezi că vicarul i-a anunţat şi pe cei de la *Times* de căsătoria noastră?

— Mă îndoiesc că i-a trecut prin minte că celor de la Londra le-ar păsa.

— Tatălui tău s-ar putea să-i fi trecut prin cap.

— Mă îndoiesc. Viaţa lui gravitează în jurul domeniului Havisham. Nu-l interesează cine ştie că m-am însurat. Pentru el important este doar că m-am însurat.

Locksley coborî din şaretă, legă caii şi se apropie de ea pentru a-i oferi mâna.

— Eşti dezamăgită că noua ta poziţie nu a fost trâmbiţată.

Portia nu-l învinovăţea că avea o părere atât de proastă despre ea, dar începea să se sature, mai ales după noaptea trecută, mai ales că lui păruse a-i face plăcere că erau împreună. Îşi puse mâna într-a lui şi ridică bărbia.

— Dar este trâmbiţată. Probabil că tot satul ştie.

Totuşi, nimeni din cei aflaţi pe stradă nu se apropia grăbit pentru a-i felicita, ceea ce n-o deranja absolut deloc. Dorise doar să fie sigură că ştirea despre căsătoria ei nu ajunsese în *Times.* Posibilitatea de a nu apărea în ziarul londonez îi aduse mai multă uşurare decât şi-ar fi putut imagina el. Era în siguranţă, protejată, ascunsă – exact cum îşi dorise.

Ea coborî şi dădu să-şi retragă mâna, doar că degetele lui i-o strânseră mai tare.

— De ce am mereu impresia că nu eşti tocmai sinceră cu mine, întrebă el?

— Dar eu de ce am mereu impresia că eşti incredibil de suspicios? ripostă ea.

Îşi dori să-i răspundă că nu îl minţise niciodată, dar unul sau două lucruri dintre cele pe care i le spusese nu erau complet adevărate sau tocmai exacte.

— Dacă n-aş fi fost eu, te-ai fi măritat cu tata. După cele întâmplate noaptea trecută, nu poţi nega că nu te bucuri de asta, nu-i aşa?

— Bănuiesc că aş fi avut parte de mai mult somn dacă m-aş fi măritat cu el.

El rânji, iar ea se abţinu să nu-şi ridice mâna pentru a atinge colţul acelei guri senzuale, care îi făcuse lucruri atât de păcătoase după apusul soarelui.

— Ţi-aş sugera să dormi după ce ne întoarcem la Havisham, dacă somnul este ceea ce îţi lipseşte, fiindcă în noaptea asta vei avea parte de şi mai puţin.

— Nu te mai lăuda. Nu e frumos.

— Este laudă doar dacă nu eşti în stare să faci ce zici.

— Dar tu când vei dormi, milord?

— După ce mă voi sătura de tine.

— Mă provoci pentru a avea grijă să nu se întâmple niciodată asta?

— Ai accepta provocarea?

Ea dădu să-şi arcuiască buzele în cel mai cochet zâmbet, dar se opri. Nu dorea să joace jocuri cu el, nu voia să fie pentru el ce fusese pentru Montie.

— M-aş strădui din răsputeri dacă asta ţi-ai dori.

Sprâncenele lui se împreunară.

— La ce te-ai gândit adineauri?

Ea clătină din cap.

— A fost o prostie. Ceva imposibil. Ar trebui să facem ce avem de făcut aici, nu crezi? Înainte ca oamenii să înceapă a se întreba de ce stăm aici ca doi proşti.

— Oi fi tu în multe feluri, Portia, dar proastă nu eşti.

Aş paria pe viaţa mea că nu eşti.

— Şi tocmai când începeam să mă obişnuiesc cu a te avea prin preajmă.

— Vrei să spui că aş pierde pariul?

— Toţi suntem proşti câteodată, milord. Este singurul mod în care putem deveni înţelepţi.

— Poate că, într-o zi, îmi vei povesti despre acele lecţii care te-au deşteptat.

— Nu aştepta cu răsuflarea tăiată.

— Nici prin cap nu-mi trece. Hai să-ţi facem rost de nişte servitori, bine?

Degetele lui îşi slăbiră strânsoarea, îi puse mâna pe braţul lui, apoi o conduse în biroul ziarului. Mirosul de cerneală era puternic, iar tiparniţa ocupa o mare parte din mica încăpere.

— Lord Locksley! exclamă un bărbat cu părul negru înspicat cu alb, care şedea în spatele unui birou şi care ţâşni în picioare la vederea lor. Am auzit că meritaţi felicitări.

— Domnule Moore, aş zice că deja ai scris asta în ziar.

Chipul bărbatului se făcu stacojiu, roşeaţa ridicându-se până când dispăru sub părul care se retrăgea spre creştet.

— Vicarul a spus că jurămintele au fost făcute şi, fiindcă este treaba mea să transmit ştirile, am făcut-o imediat. V-am ofensat cumva?

— Deloc. Lady Locksley, dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Moore, întreprinzătorul nostru proprietar de ziar şi reporter.

Degetele îi erau pătate cu cerneală, lentilele ochelarilor erau groase, iar ea şi-l imagină lucrând noaptea târziu, străduindu-se să găsească cele mai bune cuvinte pentru a formula ştirile care trebuiau anunţate.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Moore, rosti ea.

El făcu o plecăciune ceremonioasă.

— Eu mă bucur şi mai mult, milady. Reverendul Browning a spus că sunteţi o frumuseţe. E plăcut să constaţi că un om al Bisericii nu minte.

Ea fu conştientă că fierbinţeala îi îmbujora obrajii, iar Locksley îşi drese cu asprime glasul, parcă avertizându-l pe om că fusese total deplasat cu aprecierile lui. Moore tresări, făcu un pas îndărăt şi se uită repede de la ea la viconte şi înapoi.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă el.

— Vicontesa are nevoie de câţiva servitori, spuse Locksley subliniind titlul ei. Dorim să dăm un anunţ în *Cryer.*

Moore se însufleţi şi mai tare, iar ea se întrebă dacă datorită faptului că un lord avea nevoie de iubitul lui ziar sau la gândul celor care aveau să intre în buzunarul lui.

— Prea bine, milord.

— De asemenea, avem nevoie de cineva care să acordeze un pian. Cuvintele soţului ei o uimiră deoarece crezuse că ideea de a acorda pianul fusese nepotrivită, iar discuţia, închisă. Există cineva aici sau trebuie să căutăm la Londra?

— Domnul Holt ar putea s-o facă. El se ocupă de întreţinerea orgii de la biserică.

— Atunci, trimite-i vorbă că e nevoie de el la Havisham.

— Da, milord. Cum aţi dori să sune anunţul?

— Voi lăsa asta în seama lui Lady Locksley.

Se duse la geam şi privi afară în vreme ce ea îl urmă pe Moore la biroul lui aglomerat. Ea se gândi că poate soţul ei era dezgustat de sine pentru că întrebase de acordor, indicând astfel că avea permisiunea lui de a cânta la pian. Sau poate pur şi simplu nu era mulţumit de schimbările pe care ea dorea să le facă.

Şi totuşi, bucuria care clocotea în ea era puternică şi inconfundabilă. O fi mormăind el, dar nu intenţiona să-i refuze ce-şi dorea.

Îi dăduse cheile, angaja servitori, avea grijă ca pianul să fie minunat pregătit pentru cântat. Nu dorea ca el să fie extraordinar de amabil, nu voia să-l placă pentru că asta doar i-ar fi făcut vina şi mai grea. În orice caz, ea avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a face casa lui un loc

plăcut de locuit.

Era foarte ciudat că, atunci când fugise de-acasă, crezuse că dobândea libertatea, iar căsătorită, avea parte de mai multă decât cunoscuse vreodată.

După ce anunţul fu scris pe placul ei, se duse lângă soţul ei, la fereastră.

— Am terminat.

— Foarte bine. Îi oferi braţul, iar ea îl acceptă. Mulţumesc, domnule Moore, rosti el înainte de a o conduce afară.

După ce ajunseră pe trotuar, ea spuse:

— Anunţul va apărea în ziarul de mâine, aşa încât bănuiesc că atunci voi începe să-i intervievez.

— Eu bănuiesc că vei începe azi. Anunţul în ziar este doar o formalitate. Moore este cel mai mare bârfitor din sat.

Ea râse încetişor.

— Serios?

El îi zâmbi laconic.

— Se pricepe foarte bine să nu împrăştie poveşti neadevărate, dar spune mai multe decât ziarul lui.

— Nu ţi-a plăcut că mă consideră frumoasă.

— Nu mi-a plăcut că a folosit cuvinte nepotrivite. Eşti o lady, nu o femeie uşoară, însă, fiindcă au trecut aproape treizeci de ani de când aici n-a mai existat nicio lady, presupun că sătenii şi-au cam uitat manierele. Este singurul motiv pentru care nu mi-am înfipt pumnul în nasul lui.

Ea clipi şi îl privi fix, luată prin surprindere de cuvintele lui.

— L-ai fi lovit?

— Tu eşti soţia mea, Portia. Ţi se va acorda respectul pe care îl meriţi, iar dacă nu, voi afla de ce.

Şi dacă nu merita să fie respectată? Dar nu se va gândi la asta, va lăsa trecutul în urmă, va deveni o femeie care să merite respectul lui, demnă să fie soţia lui.

— Tu mă respecţi? întrebă ea.

— Cum te percep eu nu contează. Acum, am altă treabă de care trebuie să mă ocup. Vrei să mergem pe jos?

— Mi-ar face plăcere să cunosc satul. Presupun că voi

petrece destul timp aici.

— Cheltuindu-ţi alocaţia lunară? întrebă el în timp ce porniră spre nord.

Nu avea de gând să cheltuiască nici măcar un penny. Avea să pună toţi banii deoparte, pentru a avea o rezervă în caz că se pomenea din nou singură.

— Parcă ai spus că îmi vei cumpăra tot ce-mi trebuie.

— Nimic frivol însă.

„Cum ar fi acordarea unui pian?” Chiar nu reuşea să-l înţeleagă pe acel om.

— Cine va decide dacă este frivol?

— Eu, desigur.

— Nu reuşesc să te înţeleg, Locksley. Pe de o parte, pari incredibil de tiranic, pe de alta, eşti incredibil de cumsecade.

El se încruntă, pe frunte apărându-i riduri adânci, iar ochii devenindu-i la fel de duri precum pietrele preţioase a căror culoare o aveau.

— Nu sunt cumsecade.

— Mi-ai dat cheile.

— Pentru că nu voiam să ai de-a face în fiecare zi cu o doamnă Barnaby supărată. Să nu confunzi niciodată spiritul practic cu bunătatea.

— Voi reţine asta.

Se întrebă de ce el era atât de hotărât să nu atragă afecţiunea ei. Presupuse că avea o legătură cu aversiunea lui faţă de iubire. Poate se temea că, dacă ea ajungea să ţină la el, sentimentul avea să fie reciproc.

În vreme ce străbăteau străzile, constată că mulţi dintre localnici îl cunoşteau pe Locksley, iar salutările lor erau respectuoase – o ridicare a pălăriei, o plecăciune, un „bună ziua, milord, milady” rostit încet. Ceva total diferit faţă de atitudinea domnului Moore. Fără îndoială, de Crăciun avea să le ofere nişte cadouri sătenilor. Satul în care crescuse se aflase în apropierea domeniului unui conte, iar de Crăciun, contesa adusese mereu un coş cu mâncare familiei Portiei.

Ea o considerase întotdeauna pe femeie foarte

elegantă, foarte rafinată, foarte bine îmbrăcată, însă îi era limpede că numai datoria o aducea la uşa casei lor. Portia nu avea de gând să dea impresia că se considera deasupra acelor oameni, că considera acea sarcină datoria ei. Pentru ea, avea să fie o plăcere să poată face ceva pentru cei mai puţin norocoşi, indiferent cât de mică sau de neînsemnată ar fi fost acea contribuţie.

În timp ce străbătură satul, ea numără cinci taverne. Bănuia că soţul ei le frecventase pe toate.

Locksley coti pe o altă stradă. Trecură pe lângă un han şi o fierărie. La capătul străzii se afla o clădire mare, cu uşi uriaşe, care erau deschise. Pe panoul de deasupra uşii scria: „Mobilă”.

Locksley o conduse într-acolo. Ea fu sigură de ce se aflau acolo, dar, brusc, nu dori ca el să-i facă încă un cadou. Se opri şi îl trase de braţ până când şi el se opri şi se uită la ea. Clătină din cap.

— Nu am nevoie de o masă de toaletă.

— Mi-ai spus că o lady are nevoie de aşa ceva.

— Am fost dificilă.

El îşi arcui o sprânceană.

— Spre deosebire de acum, când eşti foarte conciliantă?

— Îmi dai voie să am servitori. Ai aranjat ca pianul să fie acordat. Mă pot descurca şi fără o masă de toaletă. Sau pot găsi una într-un dormitor nefolosit.

— Ţi-am zis deja că asta nu se poate.

Ea n-ar fi putut explica de ce nu se simţea împăcată cu asta. Pur şi simplu, nu era.

— Nu m-am aşteptat să fii atât de generos.

— Ţi-am spus că voi fi. Ai crezut că sunt un mincinos?

— Nu, doar că… e prea mult, prea curând.

Totuşi, era liniştitor să ştie că el nu se străduia să fie bun, ci doar îşi respecta cuvântul.

— N-am timp de discuţii, Portia. Trebuie să ajung la mină. Suntem aici, iar dacă n-o facem acum, va trebui să vin în sat în altă zi. Aşa că hai să terminăm cu asta acum, bine?

Nu aşteptă răspunsul ei, ci îi puse din nou mâna pe braţul lui şi o conduse în masiva clădire. Podeaua era acoperită cu talaş, iar în aer plutea un acrişor parfum de cedru. Trei bărbaţi lucrau, doi părând a fi puţin mai în vârstă decât Locksley, iar al treilea, mult mai tânăr. Unul dintre bărbaţii mai vârstnici se opri din fixarea unei scânduri şi se apropie de ei. O peliculă de rumeguş îi acoperea chipul şi hainele.

— Bună ziua, milord, rosti el când ajunse lângă ei. Milady. Felicitări amândurora pentru căsătorie!

Ea presupuse că hainele o dăduseră de gol că era noua vicontesă. Ultimul lucru la care se aşteptase vreodată era să fie considerată ca făcând parte din nobilime, indiferent că era măritată cu un nobil.

— Mulţumesc, domnule Wortham, spuse Locksley. Am venit aici pentru că Lady Locksley are nevoie de o masă de toaletă. M-am gândit că ai putea s-o ajuţi.

— Într-adevăr, milord, aş fi onorat. Aş putea paria că au trecut aproape treizeci de ani de când am făcut ceva pentru Havisham Hall. Iar de această onoare a avut parte tatăl meu.

— Atunci, se pare că am întârziat mult, zise Locksley.

— Poate, milord. Privirea lui Wortham trecu de la ea la Locksley. Totuşi, ultima piesă pe care am făcut-o pentru Havisham nu a fost livrată. Şi se întâmplă să fie o masă de toaletă. Marchizul a cerut să fie făcută pentru soţia lui… îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt… ca să-i facă o surpriză după ce năştea. Apoi n-a mai vrut-o. Dar noi am păstrat-o. Aţi vrea s-o vedeţi?

— Da, rosti Locksley succint.

Wortham se răsuci, iar Locksley făcu un pas pentru a-l urma, dar Portia îl apucă de braţ. El se opri şi se uită la ea.

— Doar nu te gândeşti s-o iei, îi spuse ea.

Locksley îi susţinu privirea.

— De ce nu?

— Trebuia să fie un cadou de la tatăl tău pentru mama ta.

— Care n-a fost niciodată luat, ci doar a stat aici

vreme de treizeci de ani.

Ei îi veni să-l apuce de umeri şi să-l zgâlţâie pentru a-i băga minţile în cap.

— N-ai nici măcar un oscior sentimental în trupul tău?

El suspină profund, ca şi cum ar fi ajuns la capătul răbdării cu ea.

— Domnule Wortham, a fost plătită? strigă el.

— Da, milord.

Locksley se uită semnificativ la ea.

— N-ar fi practic să cer a se face alta când una foarte bună zace aici nefolosită.

— Şi dacă se întâmplă ca tatăl tău să o vadă…?

— Asta nu se va întâmpla. N-are niciun motiv să intre în dormitorul nostru.

— Dar ar putea s-o vadă când va fi transportată prin coridor către acel dormitor.

— Portia, mă îndoiesc că îşi aminteşte de ea. Îşi aminteşte foarte rar ce zi a săptămânii este.

— Dar a fost un cadou pentru ea.

Locke pufni exasperat.

— Măcar, uită-te la ea. Dacă este hidoasă, o să cerem să fie făcută alta.

Numai că nu era hidoasă. Era pur şi simplu cea mai frumoasă piesă de mobilier pe care o văzuse în viaţa ei. Avea şase sertare laterale, câte trei de fiecare parte a unei mari oglinzi ovale. În rama oglinzii erau sculptaţi trandafiri. Picioarele mesei erau groase şi curbate, iar panglici de flori sculptate erau înfăşurate în spirală în jurul lor.

— Este superbă!

— Lemnul de palisandru îi dă un aspect elegant, spuse Wortham.

Era mai mult decât lemnul. Erau toate acele detalii complicate.

— Credeţi că Lady Marsden a ştiut că i se făcea ceva atât de frumos?

— Nu cred, milady.

— Cât de trist!

— N-am ştiut ce să facem cu ea fiindcă lordul a plătit-

o. Am păstrat-o lustruită şi bine îngrijită în toţi aceşti ani. Este păcat să nu fie folosită…

Ea se uită la Locksley. El studia masa de toaletă ca şi cum ar fi fost doar o bucată de lemn, nu ceva creat cu atât de multă măiestrie.

— Tatăl dumitale a fost un om foarte talentat, domnule Wortham.

— Da, milady, a fost. Ar fi încântat să afle că este apreciată şi folosită.

— Bănuiesc că şi mama ar fi, rosti Locksley încet.

Portia se uită repede la el. El doar ridică din umeri.

— Din câte am înţeles, a fost o femeie foarte generoasă. Nu i-ar fi plăcut deloc să vadă că acest obiect este irosit.

Portia încuviinţă din cap.

— Presupun că ar fi normal să o iau.

— Când o puteţi livra, domnule Wortham? întrebă Locksley.

— Mâine, milord.

— Foarte bine. Îţi voi plăti transportul dublu faţă de cât este în mod normal şi îţi voi oferi şi o gratificaţie pentru că ai avut grijă de ea atâţia ani.

— Nu este nevoie, milord.

— N-o fi nevoie, domnule Wortham, dar meriţi cu prisosinţă.

— E mai bine să nu fie contrazis, îi spuse Portia domnului Wortham. Odată ce îi intră ceva în minte, poate fi foarte încăpăţânat.

Zări gura lui Locksley arcuindu-se în sus în timp ce se întoarse cu spatele la ea. Nu ştia de ce se simţea încântată ori de câte ori îl făcea să zâmbească sau de ce comentariul adresat lui Wortham o făcuse să se simtă că se purtase ca o soţie, sau de ce o umpluse cu un sentiment de satisfacţie deoarece o făcuse să simtă că începea să şi cunoască foarte bine soţul. Mai bine decât îşi dorise vreodată fiindcă se temea că el avea puterea de a-i zdrobi ce mai rămăsese din fragila ei inimă.

*

Aşadar, ea credea că îl cunoaşte, nu-i aşa? Suficient de bine pentru a vorbi despre el cu un lucrător de parcă erau prieteni. Nu-i plăcea că de fapt ea chiar era posibil să înceapă a-l cunoaşte şi îi plăcea şi mai puţin că el începea să-i anticipeze reacţiile. Ştiuse că ochii ei aveau să se lărgească de surprindere şi de plăcere când întrebase de afurisitul de acordor de piane. Ştiuse că nu se va simţi tocmai în largul ei la gândul de a lua acea masă de toaletă. Dar era ridicol să cheltuiască bani pentru a se face alta când tatăl lui deja cumpărase una care stătuse nefolosită mai bine de un sfert de secol.

Nu simţi nicio satisfacţie că putea să-i prevadă reacţiile Şi era şi mai puţin încântat de faptul că ea putea să le prevadă pe ale lui. Din acest motiv, decise să facă ceva total imprevizibil şi o duse la Lydia’s Teas and Cakes înainte de a se întoarce la Havisham. Când intraseră, ochii aceia de culoarea whisky-ului străluciseră de încântare absolută. Iar el îşi blestemase prostia. Era mult prea curtenitor. Şi nu-l ajuta deloc faptul că, ori de câte ori ea îi adresa un zâmbet rapid, el simţea că i se umflă ceva în piept, îngreunându-i respiraţia preţ de câteva secunde.

Nu-şi dorea zâmbetele ei. Nu dorea ca ochii ei să scânteieze. Nu dorea ca ea să-şi exprime recunoştinţa faţă de el.

După ce se aşezară la o masă de lângă geam, ea începu să-şi scoată încet mănuşile. El nu obiectase când ea şi le pusese înainte de a pleca de acasă. Aşa se cuvenea la urma urmelor, iar el dorea ca soţia lui să fie aşa cum se cuvenea. Dar chiar trebuia să şi le dea jos într-un mod atât de lasciv, care îl făcea să-şi dorească s-o ia în braţe şi s-o ducă într-o cameră de la etajul tavernei de peste drum, unde să-i smulgă toate veşmintele pe care le purta?

Dregându-şi glasul, îşi îndreptă atenţia spre activitatea care se desfăşura dincolo de geam, către oamenii de pe stradă, care se duceau la treburile lor. Îşi petrecea foarte puţin timp în sat, lucru care, fără îndoială

avea să fie remediat acum, că avea o soţie. Pe viitor, era bine să vină mai des pentru a se asigura că erau respectaţi, nu temuţi fiindcă erau nebuni.

— A fost foarte amabil din partea ta să plăteşti dublu livrarea, spuse ea.

— A fost practic, Portia. Astfel, lui Wortham îi va fi mai uşor să găsească pe cineva dispus să ne aducă acasă masa de toaletă şi să o care înăuntru. Îi simţi privirea sfredelindu-l. Îşi îndreptă din nou atenţia spre ea. Şi îi vom plăti dublu şi pe servitorii tăi. Nimănui nu-i place să stea la bântuitul Havisham Hall.

— Cu cine te jucai înainte de sosirea pupililor tatălui tău? întrebă ea.

— Cu nimeni.

Chipul ei se întristă. Era atât de afurisit de uşor s-o citească! Dar cel puţin nu avea de ce să-şi facă griji că îl va putea păcăli sau bate la cărţi vreodată.

— N-ai de ce să te întristezi, Portia. Nu ştiam cum e să ai prieteni, aşa că nu mă simţeam singur.

Sprâncenele ei se împreunară, iar el se abţinu să întindă mâna pentru a-i netezi cu degetul mare delicatele riduri de pe frunte.

— Nu-ţi aminteşti cum te-ai urcat până la tavan în biblioteca tatălui tău, dar îţi aminteşti că nu te simţeai singur?

— Cred că, dacă m-aş fi simţit singur, m-ar fi durut şi mi-aş fi amintit. Nu ştiu. Şi nu m-am simţit singur nici înainte de sosirea ta. Mă simt bine doar cu mine însumi.

Asta nu era întru totul adevărat. Începuse să aibă impresia că îi lipsea ceva, că avea nevoie de mai mult, însă nu avea de gând să-i mărturisească acest lucru pentru a nu-i da vreun soi de putere asupra lui. Ea reprezenta o distracţie suficient de plăcută, dar nu avea nevoie de ea în viaţa lui.

O tânără le aduse un ceainic şi un platou cu prăjituri. După plecarea ei, Portia turnă ceai în ceaşca lui Locke, apoi în a ei.

— Tatălui tău nu-i place ceaiul, nu-i aşa?

— Îl detestă. Ce l-a dat de gol?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet foarte vag.

— Cantitatea mare de zahăr pe care a cerut-o şi faptul că nu a băut decât o gură din el.

— Eşti o bună observatoare.

— Încerc să fiu. Te ajută să suferi mai puţin.

Privind-o cum ciugulea cu delicateţe dintr-o prăjitură, el îşi spuse că suferinţa ei nu era treaba lui. Cu siguranţă, el nu o va face să sufere fiindcă asta ar însemna să ţină la el, iar ei nu avea de gând să-i dea motive s-o apuce pe acea cale. Totuşi, cuvintele ei nu-i dădeau pace.

— Ai constatat asta pe pielea ta?

Ea bău o înghiţitură de ceai părând a-şi cumpăni răspunsul.

— În tinereţe, aveam tendinţa de a vedea lucrurile aşa cum îmi doream să fie, nu cum erau. Uneori, îi evaluam greşit pe oameni şi intenţiile lor.

El se aplecă spre ea.

— Ce a făcut soţul tău de a pierdut dragostea ta, Portia? A avut o relaţie?

Ea îşi coborî privirea spre ceaşca ei şi îşi trecu degetul peste marginea sa.

— Era atras de femeile nemăritate, spuse ea atât de încet, încât el aproape că n-o auzi.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji că eu îţi voi fi vreodată necredincios. Iau foarte în serios jurămintele făcute.

Ea îl privi printre genele coborâte.

— Şi dacă te vei îndrăgosti de altcineva?

— Ţi-am spus că iubirea nu mă interesează, deci aşa ceva nu se va întâmpla.

— Am constatat că iubirea nu este foarte uşor de controlat.

— În cei treizeci de ani de când mă aflu pe lumea asta, nu i-am simţit niciodată scânteia.

— Nu-i adevărat. Îţi iubeşti tatăl. Altminteri, n-ai fi atât de protector faţă de el.

— Doar îmi fac datoria de fiu.

Muşcându-şi buza de jos, ea clătină din cap şi îşi înălţă

ochii spre tavan.

— Te amăgeşti singur dacă crezi asta.

Da, îşi iubea tatăl. Îi iubea pe Ashe şi pe Edward… şi îl iubise pe Albert. Îi era dor de el. Dar o femeie? Nu iubise niciodată o femeie, îşi ferecase inima cu mult timp în urmă, ca să nu poată simţi sentimente profunde pentru vreo femeie.

— Milord, milady? se auzi o voce feminină ezitantă.

Apreciind curmarea acelor gânduri şi a acelei discuţii, el se răsuci spre tânăra care stătea cu mâinile împreunate în faţa trupului. Rochia îi era modestă, puţin destrămată la manşete şi guler, dar curată. Nici măcar o şuviţă a părului ei blond nu era nelalocul ei. Locke îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Da?

— Mă numesc Cullie Smythe. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar am auzit că aveţi nevoie de o servitoare care să facă de toate. Aş dori să capăt această slujbă şi mă întrebam dacă aş putea veni după-amiază la conac pentru a sta de vorbă.

— Nu ai de ce să aştepţi, spuse Locke împingându-şi şi mai mult scaunul. Ia loc, domnişoară Smythe. Lady Locksley te poate intervieva acum.

— Acum? întrebă soţia lui privindu-l cu ochii mari şi rotunzi.

— De ce nu? Noi suntem aici. Ea este aici.

Iar sosirea ei pusese efectiv capăt unei conversaţii nedorite. În plus, dorea să vadă cum se comporta Portia pentru că era improbabil să fie prezent la celelalte interviuri.

— Da, te rog, ia loc, domnişoară Smythe, rosti Portia.

După ce o ajută pe femeie să se aşeze, Locke îşi îndreptă atenţia spre stradă, încercând să dea impresia că nu era absolut deloc interesat de cele ce se petreceau la masă, deşi adevărul era că se simţea mort de curiozitate pentru a ucide zece pisici. Nu ştia de ce totul la Portia îl fascina. Dorea s-o privească interacţionând cu oamenii. Dorea s-o observe de la distanţă, dar să fie suficient de

aproape pentru a auzi ce spunea.

— Ai ceva experienţă? o auzi întrebând-o pe domnişoara Smythe.

— Am avut grijă de casa tatălui meu de doi ani deja, de când a murit mama.

Cu coada ochiului, Locke o văzu pe Portia întinzând mâna şi punându-şi palma peste a domnişoarei Smythe, un gest liniştitor care, dintr-un anumit motiv, îi făcu pieptul să se strângă.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, zise ea cu blândeţe, o durere autentică desluşindu-i-se în voce. Ştiu că este foarte greu să-ţi pierzi mama. Câţi ani ai?

— Şaptesprezece.

— Dacă vei veni să lucrezi la Havisham, vei locui acolo. Te temi de fantome, domnişoară Smythe?

— Nu atât de mult cum mă tem de foame.

— Ar fi posibil aşa ceva?

Îngrijorarea sinceră din vocea Portiei îi indică faptul că avea să fie o stăpână bună. Locke nu dorea ca ea să-i abuzeze pe servitori, dar nici nu voia ca ea să ţină la ei atât de mult. Tot ce afla despre ea contrazicea presupunerile iniţiale, iar asta îl neliniştea.

— Da, spuse domnişoara Smythe. M-am gândit să mă duc la Londra în speranţa de a căpăta o slujbă, dar să lucrez la Havisham ar însemna să rămân aproape de casă, ceea ce ar fi o mană cerească fiindcă de fapt nu vreau să plec.

— Şi cine va avea grijă de casa tatălui tău?

Se arăta din nou îngrijorată de ceva care nu era deloc cazul să-i influenţeze decizia. Nu era treaba lor să se preocupe de motivele pentru care oamenii făceau ce făceau.

— Sora mea, răspunse domnişoara Smythe. E deja suficient de mare pentru a se ocupa de casă.

— Ea ţi-a aranjat părul? Îmi place foarte mult.

— Nu, milady. Eu mi l-am aranjat.

— Nu ai vrea să-mi fii cameristă, în loc de servitoare bună la toate? Locke îşi îndreptă atenţia spre cele ce se

petreceau la masă. Nu o putea vedea decât pe Portia, dar expresia ei era blândă, plină de speranţă şi de bunătate – nici pe departe expresia rece pe care o afişase când el o chestionase în prima după-amiază. Dacă s-ar fi uitat la el aşa cum se uita acum la domnişoara Smythe, i-ar fi putut rezista, ar fi considerat-o o primejdie pentru inima lui şi ar fi trimis-o cu uşurinţă la plimbare după ce ar fi plătit-o pentru deranj.

— Oh, milady! Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de slujbă.

Portia zâmbi.

— Exact de aceea ţi-o voi oferi, domnişoară Smythe. Apreciez modestia.

Locke aproape că pufni. Portia nu avea nici urmă de modestie în ea, dar apoi fu luat prin surprindere de gândul că poate avusese cândva, că poate fusese la fel înflăcărată şi de inocentă ca domnişoara Smythe – asta înainte ca soţul ei să-i trădeze iubirea şi încrederea în el. Văzu neliniştitoarea imagine a ei în fragedă tinereţe, naivă, dăruindu-şi inima unui ticălos care nu o merita. Pentru o clipă nebunească, îşi dori să o fi cunoscut atunci, doar cât să o privească în treacăt. Ar fi păstrat distanţa, n-ar fi vrut să fie prins în mreje de farmecele ei inocente. Nu că ar fi fost posibil aşa ceva. Aşa ceva nu îl atrăsese niciodată, iar el aproape că regreta asta.

— Nu ştiu ce să zic, milady.

— Spune da.

— Dar nu ştiu cum să fiu camerista unei lady.

— Te voi învăţa.

— O. Ei bine, presupun că atunci aş fi o proastă să refuz, nu-i aşa?

— Nu mi se pare că ai fi proastă, domnişoară Smythe.

— Atunci, aş fi încântată să primesc această slujbă. Şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să fiţi mulţumită.

— Nici nu mă aştept la altceva. Te-ai putea muta la conac mâine-dimineaţă?

— Pot să mă mut şi în această după-amiază.

Portia zâmbi sublim.

— Abia aştept să te întâmpin la Havisham Hall.

Cuvintele ei fură ca o lovitură în stomacul lui Locke. Când fusese cineva întâmpinat la Havisham Hall ultima oară? Ar fi fost exagerat să spună că pupilii tatălui său fuseseră primiţi cu plăcere – în orice caz, nu la început. În afară de Ashe şi Edward, cu familiile lor, nimeni nu venea în vizită la Havisham. Nimeni nu era întâmpinat acolo.

Gândindu-se la schimbările rutinei pe care Portia le aducea la Havisham, abia dacă remarcă plecarea domnişoarei Smythe.

— Te simţi bine? întrebă Portia.

Din nou se arăta îngrijorată pentru el, iar el nu dorea asta. Încuviinţă scurt din cap.

— Da, dar am amânat prea mult întoarcerea la conac. Ar fi bine să-ţi termini ceaiul.

— L-am terminat.

Portia dădu să-şi împingă scaunul spre spate. Locke se repezi s-o ajute. După ce ea se ridică, el spuse:

— A fost foarte amabil din partea ta să-i oferi o poziţie atât de importantă în casă.

— Era disperată – de aceea ne-a abordat aici, nedorind să aştepte momentul potrivit, nedorind să rişte a rata şansa de a obţine o slujbă. Va munci din greu pentru a promova.

— Poate că doar este ambiţioasă.

Portia clătină din cap.

— Nu. Ştiu cum arată disperarea şi până unde poate merge cineva atunci când este încolţit. În plus, îmi place de ea. Cred că ne vom înţelege minunat.

Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă. Urmând-o, el speră că nu aflase cum arăta disperarea privindu-se în oglindă.

Capitolul 13

Se gândi la Portia cât timp fu la mină. Se gândi la ea

în timp ce îşi purta calul în galop prin landă, îndreptându-se spre casă. Se gândi la ea cât se îmbăie şi când străbătu coridoarele în căutarea ei, ştiind aproape sigur unde avea s-o găsească, în salonul de muzică. Nu fu dezamăgit.

Încrucişându-şi braţele la piept, Locke se sprijini de tocul uşii şi pur şi simplu privi. Cocoţată pe o scară şi ştergând de praf portretul mamei lui, era îmbrăcată cam la fel ca în ziua precedentă, dar fără cizma lui, fiindcă acum avea doi flăcăi voinici, unul cu vreo 15 centimetri mai înalt decât celălalt, care să se ocupe de acei păianjeni enervanţi. Noii lachei mutau mobila pentru ca două femei tinere – una dintre ele fiind Cullie – să poată rula diversele covoare. Bănuia că aveau să fie bătute în dimineaţa următoare, la fel şi draperiile, care deja fuseseră date jos. O altă tânără folosea o mătură cu coadă lungă pentru a şterge praful şi pânzele de păianjeni de pe pereţi. Un cearşaf alb fusese pus peste pian pentru a-l proteja de praful din aer.

Era multă activitate în acea încăpere, însă toată lumea părea că ştia ce avea de făcut. Ceea ce nu înţelegea era de ce Portia – o persoană care vâna titluri, o femeie care dorea prestigiu şi o poziţie socială – era în miezul acţiunii, în loc să stea deoparte să le dea ordine noilor servitori. Dacă ar fi intrat un străin, ar fi confundat-o cu o servitoare.

De ce nu-şi afirma poziţia de superioritate faţă de acei oameni?

Totuşi, nu putea nega că îi făcea plăcere să urmărească mişcările ei – legănarea şoldurilor în timp ce ştergea praful, felul în care materialul corsajului i se mulă pe sâni când se întinse să şteargă de praf un colţ complicat sculptat al ramei aurite.

Auzind un ţipăt scurt şi strident, el fu pe cale să se răsucească în direcţia sunetului – fără îndoială, scos de servitoarea de la fereastră –, dar o văzu pe Portia făcând acelaşi lucru, numai că echilibrul ei era precar. Se răsucise prea repede, cu prea mult elan. Brusc, icni, braţele îi fluturară…

Izbutise să facă doar şase salturi înnebunite spre ea

până când Portia aterizã în braţele lacheului înalt, care rânji prosteşte, de parcă ar fi dobândit un premiu la un bâlci. Locke fu complet nepregătit pentru furia care îl cuprinse fiindcă bărbatul o ţinea pe soţia lui în braţe. Nu conta că o salvase de la cădere. Conta doar că rânjea ca un bufon.

Portia zâmbi şi îl bătu pe umăr.

— Poţi să mă laşi jos, George.

El îi dădu ascultare, coborându-i încet picioarele pe podea. Îndepărtându-se de el, ea îşi aranjă fustele înainte de a-şi ridica privirea şi a se uita la Locke. Singurul lucru care îl împiedică pe Locke să şteargă pentru totdeauna rânjetul de pe faţa flăcăului fu că ea îi adresă un zâmbet mult mai strălucitor şi mai încântat decât cel de care avusese parte lacheul.

— Te-ai întors! rosti ea.

Ce naiba era în neregulă cu el? De ce-i păsa că ea era bucuroasă să-l vadă? De ce se înfuriase că un servitor musculos îi salvase soţia de la a-şi sparge capul? Ar fi trebuit să-i fie recunoscător. În schimb, era gata să-l concedieze pe om.

— De ce munceşti dacă am angajat servitori care s-o facă? vru el să ştie. Arătă cu capul spre scară. Ai fi putut să-ţi rupi gâtul.

— Puţin probabil. Nu eram atât de sus. În cel mai rău caz, mi-aş fi învineţit spinarea. Dar îi sunt recunoscătoare lui George că m-a salvat. Îl bătu pe George pe braţ, apoi se uită spre geamuri. Sylvie, de ce ai ţipat? Este totul în regulă?

Cu păr negru şi ochi albaştri mult prea rotunzi, Sylvie făcu o plecăciune.

— L-am văzut pe milord în pragul uşii, iar prezenţa lui m-a luat prin surprindere.

— Ţi-am spus că nu trebuie să-mi faci câte o plecăciune ori de câte ori mi te adresezi.

Fata făcu o plecăciune.

— Da, milady.

Portia clătină răbdătoare din cap şi se întoarse spre Locke.

— De când stăteai acolo?

— Nu de mult, dar să revenim, Portia – de ce te cocoţi pe scări şi ştergi praful?

— Este foarte multă treabă de făcut. Nu văd de ce nu aş da şi eu o mână de ajutor.

— Nu vreau să te urci pe scări – „şi să cazi în braţele tinerilor bine făcuţi” – şi să rişti viaţa moştenitorului meu în caz că eşti deja însărcinată.

Ea păli atât de tare, încât el se miră că nu leşină.

— Da, desigur. Nu m-am gândit la asta. Portia clătină din cap. Ai dreptate. N-o să mă mai urc pe scări. Voi găsi o altă modalitate de a fi de ajutor.

El nu-şi dădu seama de ce nu se simţi victorios că ea se supusese. De ce femeia aia îl zăpăcea permanent? El stabilise, înainte de a o lua de soţie, ce fel de caracter avea ea. Nu avea niciun drept să nu fie aşa cum o evaluase el.

— Mă duc să-ţi pregătesc baia, spuse el mult mai tăios decât intenţionase.

— Nu e nevoie. George şi Thomas pot duce sus cada şi apa. Dacă tot vrei să-şi facă treaba.

N-aveau decât, atâta vreme cât nu şi-o imaginau în apa fierbinte. Ce naiba era în neregulă cu el? Mai existaseră femei în viaţa lui, dar niciodată nu fusese gelos – nici chiar atunci când ştiuse foarte bine că nu era singurul lor amant. Dar în acest caz era altfel. Ea era soţia lui. Îşi juraseră credinţă. Aşa că nu era gelozie ceea ce simţea el, ci doar o manifestare a faptului că avea anumite aşteptări de la ea şi de la cei din jurul ei. Servitorii nu trebuiau s-o dorească si să-i rânjească, iar ea nu avea ce căuta în braţele lor. Era clar că trebuiau educaţi. Avea să vorbească cu Gilbert despre asta.

— Ai dreptate, rosti el. Le vom cere lacheilor să se ocupe de asta.

— Foarte bine. Dă-mi voie să ţi-i prezint! Se răsuci spre ceilalţi aflaţi în cameră şi bătu din palme. Vă rog să vă apropiaţi. Ei i se supuseră, dar ezitând puţin. Aliniaţi-vă, le porunci ea. În linie dreaptă şi îndreptaţi-vă spinările.

După ce ei se aşezară după voia ei, Portia se duse la

unul dintre capetele rândului.

— Pe Cullie ai cunoscut-o, desigur.

El dădu din cap spre fată.

— Cullie.

— Milord, rosti ea şi făcu o mică plecăciune.

— Sylvie.

Aceasta făcu trei plecăciuni. El presupuse că fata ar fi făcut plecăciuni până i-ar fi cedat genunchii dacă Portia n-ar fi pus o mână pe braţul ei şi n-ar fi spus:

— E suficient.

Marta era a doua servitoare. Îi făcu o plecăciune foarte frumoasă. Băieţii, George şi Thomas, se înclinară şi ei.

— Mă bucur că aţi venit la Havisham Hall, rosti Locke.

— Chiar este bântuit? întrebă Marta.

Sylvie îi dădu Martei un cot în coaste.

— Nu trebuie să-i pui întrebări milordului.

— E-n regulă, spuse Locke. Nu, nu e bântuit.

— Eu am văzut fantoma ei în landă, zise George.

— Sunt sigur că era doar ceaţa care plutea, rosti Locke.

— Dar…

— Nu aveţi voie să-l contraziceţi pe lord, spuse Portia cu asprime.

— Pentru că nobilimea nu greşeşte niciodată.

Înainte ca Locke să apuce a-l pune la punct, Portia se postă în faţa lui.

— George, am greşit considerând că eşti potrivit pentru slujba asta? Tânărul îşi încleştă maxilarele şi clătină din cap.

— Nu, milady.

— Să sperăm că nu, însă nu uita că nu voi tolera un comportament care nu este pe gustul meu şi nici nu voi păstra în slujba noastră pe cineva care mă ofensează pe mine sau pe lord.

— Da, milady, dar *chiar* am văzut-o.

— Poate că ar fi mai bine să păstrezi asta pentru tine.

— Da, milady.

Portia se întoarse spre Locke.

— Vrei să mai adaugi ceva?

El clătină încet din cap. Femeia era tare schimbătoare. Acum, se purta de parcă servitorii îi erau egali, iar în clipa următoare se impunea ca stăpână a casei. Parcă era un cameleon. În călătoriile lui, văzuse destule creaturi capabile să se confunde cu mediul, vietăţi despre care ştia că puteau fi foarte periculoase, şi avu sentimentul că acelaşi lucru putea fi spus despre ea.

— Nu, cred că te-ai descurcat foarte bine.

— Bine. Portia bătu din nou din palme, pentru a atrage atenţia tuturor. Aproape că s-a lăsat seara, aşa că voi începe să mă pregătesc pentru cină. Cullie, vino cu mine! Sylvie şi Marta, ajutaţi-o pe doamna Dorset la bucătărie. Thomas şi George, după ce îmi pregătiţi baia, duceţi-vă la domnul Gilbert. Milord, mă vei aştepta în bibliotecă?

De parcă ar fi putut s-o aştepte în altă parte.

— Da, te voi aştepta acolo.

Era clar că ea avea să fie ocupată ceva vreme, aşa că Locke se decise să-şi viziteze tatăl. Mai întâi, se duse în bibliotecă, pentru a lua două pahare cu scotch, apoi se îndreptă spre dormitorul principal. Bătu la uşă şi aşteptă ca tatăl lui să-l invite înăuntru. După ce intră, îi dădu tatălui său un pahar, se sprijini cu un umăr de fereastra de lângă fotoliul tatălui său şi privi cerul devenind de un cenuşiu tot mai închis şi umbrele acoperind pământul.

— Să ştii că am angajat câţiva servitori, îi zise Locke tatălui său.

— Ştiu. Portia mi i-a prezentat mai devreme. George cred că va fi dificil. Să aveţi grijă cu el!

— E capabilă să-l pună la punct.

— Mi se pare că desluşesc respect în vocea ta? întrebă tatăl lui. Locke sorbi din scotch şi privi în continuare câmpia.

— A fost o simplă observaţie.

— Ai grijă, Locke, mi se pare că începe să-ţi placă fata.

— Nu-mi displace. Se sprijini cu spatele de perete şi studie lichidul de culoarea ambrei din pahar. Culoarea caldă îi aminti de ochii ei. Se simte foarte în largul ei dându-le porunci oamenilor. Şi se simte la fel de în largul ei muncind. Într-o clipă, dă impresia că ar fi o fetişcană de la ţară, iar în următoarea, capătă un aer de aristocrată. Din ce fel de familie provine?

Tatăl lui rămase tăcut. Locke se încruntă la el.

— Nu ai de ce să nu-mi spui.

— Dintr-o familie de oameni simpli, aş zice.

— Dar soţul ei?

— Se pare că o ducea suficient de bine dacă ea conducea o gospodărie. Sau cel puţin a susţinut că a condus o gospodărie.

— Totuşi, nu a rămas cu nimic de pe urma lui.

— Bărbaţii nu sunt întotdeauna atât de buni cum ar putea fi. Şi din păcate, nu le apreciază întotdeauna pe femeile din viaţa lor. Sau poate că a fost suficient de tânăr pentru a se gândi că avea destul timp ca să facă aranjamentele necesare pentru ea în cazul morţii lui. Probabil că asta a fost. Când eşti tânăr, nu te aştepţi să mori. Consideri că ai timp să-ţi rezolvi treburile mai târziu.

Locke privi din nou landa. Deja era aproape complet cufundată în întuneric.

— Mi-ar plăcea să citesc scrisorile pe care ţi le-a trimis.

Tatăl lui chicoti în surdină.

— Ar fi prea uşor aşa. Dacă vrei să afli mai multe despre ea, întreab-o! Vorbeşte cu ea, discutaţi. Flirtează cu ea.

Locke se uită urât la tatăl lui.

— Un bărbat nu flirtează cu soţia lui.

Tatăl lui îl privi de parcă îl prinsese făcând ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

— Nu fi prost, băiete! Fireşte că flirtează.

— A obţinut-o deja. Ce rost are?

— Rostul este să-i facă ochii să scânteieze precum cele mai rare pietre preţioase, să-i facă obrajii să se

îmbujoreze şi colţurile gurii să schiţeze chiar şi cel mai vag zâmbet. S-o facă să se simtă apreciată, specială, demnă de eforturile lui. S-o facă să se îndrăgostească şi mai mult de el. Eu am flirtat cu mama ta până în ziua în care a murit. Ridică dintr-un umăr slab, gârbovit de vârstă. Încă o mai fac uneori.

Locke făcu apel la toată voinţa lui pentru a nu-şi da ochii peste cap.

— Crede-mă, s-a simţit teribil de specială noaptea trecută, în patul meu.

Tatăl lui nu se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap şi o făcu cu mare exagerare şi evidentă dezamăgire.

— Curtarea unei femei este la fel de importantă în afara patului ca şi în pat – ba chiar mai mult în anumite privinţe.

— Sunt foarte temeinic educat în ceea ce priveşte femeile.

— Când vine vorba de plăcerea fizică, nu mă îndoiesc. Dar o relaţie are nevoie de mai mult de-atât pentru a înflori.

Locke înghiţi restul băuturii din pahar. Nu avea nevoie ca relaţia lor să înflorească.

— Ar trebui să iei cina cu noi.

— Ai nevoie să petreci ceva timp singur cu soţia ta.

— Am toată noaptea la dispoziţie pentru a mă bucura de prezenţa ei în intimitate.

— Şi chiar te bucuri de ea.

Nu avea niciun rost să nu recunoască asta.

— Mai mult decât m-am aşteptat.

— Atunci, nu vă voi deranja.

— Nu ne-ai deranja. Bănuiesc că i-ar face plăcere prezenţa ta.

Tatăl lui îşi scărpină bărbia, frecarea degetelor de firele abia crescute producând un foşnet slab.

— Nu în seara asta.

— Poate că ar trebui să-ţi angajăm un valet.

Tatăl lui clătină din cap.

— Gilbert mă serveşte îndeajuns de bine. N-ar trebui să fi cu soţia ta acum?

— Se pregăteşte pentru seară. Dar, da, ar trebui să plec.

Se desprinse de perete şi se îndreptă spre uşă.

— Locke?

Se întoarse spre el.

— Dacă vrei să afli mai multe despre trecutul ei, întreab-o. Bănuiesc că ar aprecia interesul tău.

— Ştiu tot ce am nevoie să ştiu, tată. Doar făceam conversaţie.

— Cel care se minte singur nu este un om înţelept.

Atunci, era de presupus că, până va ajunge în mormânt, va fi un om incredibil de neînţelept.

Capitolul 14

Trei seri mai târziu, după ce se întoarse de la mină Locke fu dezamăgit să constate că uşa salonului de muzică era încuiată. Se obişnuise să-şi găsească soţia acolo, să o privească preţ de câteva minute, până când cineva îl remarca în pragul uşii şi icnea sau ţipa de surprindere. În ciuda asigurărilor lui că nicio fantomă nu bântuia pe-acolo, se părea că unii încă se aşteptau să vadă apariţia bruscă a unei stafii.

Nu prea îi plăcea că abia aştepta s-o vadă pe Portia la sfârşitul zilei, că devenise atât de repede parte intrinsecă din viaţa lui. Se trezea cu ea în braţe, iar dacă era suficient de norocos ca soarele să nu fi răsărit încă, îşi începea dimineaţa cu o partidă de sex. Portia era o parteneră entuziastă, cea mai entuziastă din câte cunoscuse – sau poate că era pur şi simplu faptul că el se simţea foarte satisfăcut când îi provoca plăceri. Gemetele şi ţipetele ei îi stârneau şi mai tare dorinţa.

Chiar şi în clipa aceea, stând în faţa acelei afurisite de uşi încuiate, o dorea. Dar nu o va avea decât după cină. Era

hotărât să păstreze un oarecare control, să nu o lase să vadă cu câtă disperare o dorea el goală şi sub el.

Îşi lipi urechea de uşă şi ascultă cu atenţie pentru a se asigura că servitorii nu erau înăuntru, că nu-l lăsaseră din greşeală pe dinafară – sau poate că o făcuseră cu bună ştiinţă. Se gândi să ia cheile de la doamna Barnaby pentru a se asigura că nu era nimeni în cameră, dar de partea cealaltă a uşii era atât de multă linişte, încât părea foarte improbabil să fie cineva ascuns acolo. Atunci, unde era ea? Şi de ce era atât de iritat că, deşi trecuse o jumătate de oră de când făcuse baie, încă nu o văzuse?

Fu cât pe ce să lovească cu pumnul în acea uşă blestemată, dar se bucură că nu o făcuse fiindcă, după ce se răsuci, o văzu stând în coridor, cu capul înclinat într-o parte ca şi cum îl studia de ceva vreme.

Era deja îmbrăcată pentru cină, în rochia ei albastră, şi avea părul prins pe creştet într-un mod complicat, care îi stârnea furnicături în degete din dorinţa de a-l desface. Acum, că avea servitori, nu mai depindea de el pentru a face baie. Iar el nu intenţiona să fie gelos pe doi lachei pentru că puteau rezolva ce îi trebuia ei. Pentru numele lui Dumnezeu, îi cărau apa, nu îi ofereau alt soi de plăceri.

— Mă căutai? întrebă ea cu un zâmbet care reflecta o satisfacţie enormă, de parcă ar fi ştiut deja răspunsul – şi fireşte că-l ştia.

— Este aproape noapte deja.

— Aşa este. Îi aruncă o privire senzuală, coborându-şi genele pe jumătate. La naiba! Începu să repete în minte: „Mai întâi, cina! Mai întâi, cina! Mai întâi, cina!”

— Nu m-am aşteptat să găsesc uşa încuiată, spuse el, şi se întrebă de ce vocea îi sunase atât de nemulţumită.

Pentru că o dorea – în clipa aceea. Şi nu o putea avea, pentru că aşa îşi impusese.

— În după-amiaza asta, am terminat de făcut curat în cameră

M-am gândit să fac o deschidere oficială după cină. Poate chiar să-ţi cânt ceva.

El porni spre ea.

— Şi crezi că aşa ne vom distra?

Ea îşi strânse buzele şi îşi dădu ochii peste cap.

— Aş vrea să-ţi cânt la pian. A fost acordat şi sună minunat.

El se opri abia când picioarele lui îi atinseră poalele rochiei, apoi o apucă de bărbie.

— Poate, doar un cântec.

Voinţa i se frânse şi puse stăpânire pe gura ei. Nu înţelegea de ce nevoia de a o poseda clocotea permanent în el. Poate fiindcă ea îl întâmpina nerăbdătoare şi îşi petrecea atât de repede braţele pe după gâtul lui sau îşi lipea trupul de al lui. Poate pentru că limba ei îl explora cu fervoare, impunându-i să nu se abţină. Când venea vorba e pasiune, zelul ei era egal cu al lui. El nu trebuia să stabilească ritm sau să aţâţe o scânteie pentru a deveni flacără. Ea se implică la fel de mult. Stârnea o vâlvătaie de la prima atingere.

Ea, îndrăzneaţă şi provocatoare, şi întreprinzătoare atât în pat, cât şi în afara lui. Se gândi la sfatul tatălui său. El nu dorise tot ce era normal de la o soţie, dar se alesese cumva cu una care îi depăşea aşteptările.

Îşi desprinse gura de a ei şi privi în clocotitorii ochi de culoarea whisky-ului. Buzele ei erau umede şi umflate. Până să se sfârşească noaptea, avea să-i facă şi alte părţi ale trupului să se umezească şi să se umfle. După cină.

Se crispa. Nu, după o melodie în salonul de muzică. Un singur cântec. Pentru a-i face pe plac. Pentru a da impresia că era un soţ bun, nu din cale-afară de excitat. Dumnezeule, deja ar fi trebuit să-şi piardă oarecum interesul faţă de ea, atracţia noutăţii nemaiexistând. În schimb, i se părea că era de zece ori mai excitat. Dacă ar fi crezut în vrăjitoare, poate că ar fi bănuit că şi ea era.

— Vreau să beau ceva înainte de cină, declară el silindu-se să vorbească pe un ton neutru, care să nu dezvăluie lupta pe care o ducea cu dorinţa de a o avea în clipa aceea, pe coridor, lipită de un perete.

— Te însoţesc.

De parcă Portia ar fi avut de ales. Prin geamurile de la

capătul coridorului, el văzu că noaptea se instalase deja. Ea era a lui! Total şi categoric – până când soarele avea să răsară din nou.

*

Anticiparea era un afrodiziac. Portia nu se putu abţine să nu gândească asta în timp ce îşi savura desertul. Mai devreme, fusese tentată să descuie uşa şi să se bucure cu Locke de rezultatul eforturilor ei şi ale servitorilor. Însă de-a lungul cinei, simţi permanent fiori anticipând ce avea să urmeze. Deşi ştia că era foarte posibil ca el să nu fie la fel de încântat de aspectul camerei după ce se făcuse curat, entuziasmul ei nu se diminuă. Era camera ei. Ea o făcuse astfel, cu fiecare păianjen ucis, cu fiecare pânză de păianjen îndepărtată, cu fiecare firicel de praf şters, cu fiecare centimetru pătrat al suprafeţelor de lemn lustruit, cu fiecare covor bătut până când urmele anilor de neglijare dispăruseră.

După ce acel salon fusese curăţat şi readus la viaţă, îşi putu imagina cât de magnifică fusese cândva întreaga casă. Era păcat, o crimă chiar că acea reşedinţă fusese lăsată pradă ruinei. Dorea să i-o redea lui Locksley aşa cum fusese odinioară.

Faptul că el crescuse într-o asemenea degradare şi neglijenţă o întrista peste măsură. Ştia că el o aprecia doar pentru plăcerea fizică pe care ea i-o putea oferi, însă ea îl considera mai mult de-atât, voia ca relaţia dintre ei să însemne mai mult. Nu se îndoia că acest lucru avea să se întâmple lent, poate în câţiva ani, după ce ea avea să-i umple viaţa cu râsete de copii…

Şi dacă nu din alt motiv, casa trebuia să fie readusă în stare bună pentru că ai lor copii să aibă parte de bucurie, confort şi pace. Acea indolenţă, lăsarea casei să se degradeze lent, nu mai putea continua.

Ea nu va permite, însă ştia că trebuia să acţioneze încet şi cu prudenţă pentru a-l face să privească lucrurile ca ea. O fi acceptat acea căsătorie ca ultimă soluţie, dar era

hotărâtă ca niciunul dintre ei să nu regrete vreodată pasul făcut.

După ce băgă în gură ultima bucăţică de budincă şi lăsă jos lingura, Thomas se apropie pentru a lua farfuria. Nu ştia sigur unde găsise Gilbert livrele pentru lachei, iar doamna Barnaby, uniforme pentru servitoare, dar fiindcă miroseau puternic a cedru, presupuse că hainele stătuseră în nişte cufere, pur şi simplu aşteptând ziua când reşedinţa avea să fie readusă la viaţă.

Privi spre celălalt capăt al mesei. Soţul ei îşi terminase vinul şi stătea sprijinit de spătar, cu cotul pe braţul scaunului, cu bărbia în palmă şi mângâindu-se cu degetul sub buza de jos. Mai târziu, acel deget avea s-o mângâie pe ea.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

— Nu sunt sigur că am văzut vreodată pe cineva care să manifeste o asemenea plăcere în timp ce îşi mănâncă desertul. La început, am crezut că asta era pentru că trecuse ceva vreme de când nu mai mâncaseşi dulciuri, dar, dacă aşa au stat lucrurile, ar fi trebuit să te fi obişnuit deja cu ele. Însă efectiv se vede cu ochiul liber cum te entuziasmezi tot mai mult pe măsură ce se apropie sfârşitul mesei.

— În copilărie, primeam desert foarte rar. Tata era un om foarte strict, care considera că tot ce îţi face plăcere nu este bun.

— Se pare că tu nu ai adoptat convingerile lui.

Ea clătină din cap.

— Cred că trebuie să ne procurăm bucuriile de unde putem. Eu mă simt fericită când mănânc budincă – ce-i rău în asta? De asemenea, sunt fericită când cânt la pian. Mergem în salonul de muzică.

El îşi împinse scaunul spre spate, se ridică şi porni spre ea.

— Mai întâi, vreau să trecem prin bibliotecă pentru a bea puţin porto.

Se opri lângă scaunul ei, i-l trase şi întinse mâna. Abia după ce se ridică, ea spuse:

— Am pus sticle cu băutură şi în salonul de muzică.

Un colţ al gurii lui se ridică.

— Te pricepi foarte bine să-mi identifici nevoile.

Ea îi zâmbi.

— Încerc.

Văzând modul în care ochii lui se întunecară, ea se îndoi că avea să termine primul cântec înainte ca el s-o ducă în dormitor. Totuşi, se gândi că existau lucruri mai rele decât ca o femeie să fie dorită nebuneşte de soţul său.

Îşi puse mâna pe braţul lui şi îşi stăpâni agitaţia care o cuprinse brusc, făcând-o să se îndoiască de faptul că el se va bucura de rezultatul eforturilor ei, că îi va păsa de camera aceea, că îi va păsa vreodată de ea.

Nu avea nevoie de iubire, dar se pomeni brusc că şi-o dorea. Ceea ce o făcea o fraieră fiindcă el nu era un bărbat de iubit, dar poate, cu timpul, va simţi ceva afecţiune pentru ea. Iar în seara aceea, nu dorea decât ca lui să-i placă acea cameră măcar pe jumătate din cât îi plăcea ei.

Când ajunseră la uşa camerei pe care ea o declarase a ei, Portia scoase cheia dintr-un buzunar ascuns al rochiei şi i-o întinse.

— Poţi face tu onorurile.

Înclinând capul în semn de apreciere, el luă cheia, descuie uşa şi o deschise. Ea trecu pragul, apoi se răsuci repede pentru a vedea reacţia lui când o urma înăuntru.

Desigur, Locke cunoştea camera. O explorase în copilărie şi îi privise pe ea şi pe servitori făcând curat. Totuşi, fu nepregătit pentru priveliştea magnifică ce îl întâmpină. Toate suprafeţele de lemn, de sticlă şi de marmură străluceau. Florile proaspete din vaze parfumau aerul. Draperiile de la geamuri erau trase la o parte pentru ca noaptea să poată fi văzută.

— Ai schimbat mobila.

Părea o afirmaţie nesemnificativă, dar îi era greu să asocieze acea cameră cu ceea ce ştiuse el dintotdeauna.

— Moliile s-au ospătat serios aici. Am păstrat tot ce a putut fi salvat. Domnul Wortham a schimbat tapiţeria câtorva piese de mobilier. Câteva încă sunt la el, dar am

fost prea nerăbdătoare să-ţi arăt camera, ca să mai aştept. Sunt foarte mulţumită de cum a ieşit.

Şi era şi neliniştită. Locke putea desluşi mica stridenţă din vocea ei. Care, de obicei, era răguşită şi excitantă. Părerea lui conta pentru ea. El nu dorea asta şi nu voia nici ca ea să conteze pentru el. Dar nu putea nega adevărul.

— Ai făcut o treabă remarcabilă.

Se uită la portretul aflat deasupra şemineului. El habar n-avusese cât de intense puteau fi culorile, tabloul părând atât de plin de viaţă, încât, pentru o clipă, avu impresia că mama lui chiar ar putea coborî de pe pânză în cameră. Făcu câţiva paşi spre el.

— Am fost foarte bucuroasă când am descoperit că tabloul era doar plin de praf, spuse Portia.

Şi alte portrete se aflau pe pereţii salonului, dar al mamei lui domina.

— Îmi doresc să o fi cunoscut, murmură Portia.

— Tata vorbeşte rareori despre ea.

— Poate că ar trebui să-l întrebi tu.

— Nu aş face decât să-l întristez şi mai tare. Se întoarse spre colţul în care, mai devreme, zărise sticlele. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

El îşi turnă nu se răsuci spre ea.

— Te întristează camera? îl întrebă ea.

Nu-l întrista, ci îl tulbura. Era obişnuit cu degradarea. Aceea era o schimbare. Poate că nu era foarte diferit de tatăl lui. Nu-i plăcea schimbarea.

— Bănuiesc că îmi va lua ceva vreme să mă obişnuiesc.

— Ai prefera să ne întoarcem în bibliotecă, pentru a-ţi termina acolo băutura?

El îşi dorea s-o ducă în dormitor, dar, dacă ar fi făcut asta, ar fi avut impresia că acea încăpere îl înfrânsese cumva. Şi se simţi şi mai tulburat de faptul că ea reuşise să-şi dea seama că el nu se simţea întru totul în largul lui acolo. Nu dorea ca ea să-l cunoască atât de bine. Aşa că, deşi dorea să plece, avea să rămână.

— Aş vrea să te aud cântând la pian.

Zâmbetul pe care ea i-l dărui îi tăie răsuflarea şi n-ar fi putut înţelege în ruptul capului de ce bărbatul ei umblase după altele. El, unul, simţea o nevoie iraţională de a face orice era necesar pentru ca ea să zâmbească în continuare.

— Fă-te comod, rosti ea înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se în dreapta spre strălucitorul instrument muzical.

El presupuse că ea însăşi îl lustruise, cu grijă, mângâindu-l ca pe un iubit.

Când se aşeza într-un fotoliu, nici măcar un singur firicel de prea nu se ridică. Bănuia că, înainte de moartea mamei lui, toate camerele fuseseră impecabile. Se gândi în treacăt că tatăl lui o nedreptăţise pe mama lui lăsând casa să se degradeze. Dar nu contase înainte de sosirea Portiei. Nu era nimeni care să vadă, în afară de cei care locuiau între pereţii săi. Iar lor ce le păsa?

Îl tulbură gândul că, poate, ar fi trebuit să le pese mai mult. Îşi concentra gândurile asupra unor lucruri mai plăcute, asupra Portiei, care se aşează pe banchetă.

— N-am mai exersat de mult, rosti ea, aşa că nu mă judeca prea aspru.

El fu cât pe ce să-i răspundă că nu era în măsură s-o judece dar amândoi ar fi ştiut că era o minciună. O judecase încă dinainte să ajungă la Havisham Hall, înainte de a şti culoarea ochilor sau nuanţa părului, înainte de a şti că limba ei tăioasă îl putea scoate din minţi cu vorbe şi sărutări.

— Mi-am făcut un obicei din a evita pe cât posibil distracţiile muzicale, aşa că nu prea am cu cine să te compar. Aşa încât te rog să începi să cânţi ştiind că este foarte puţin probabil să fiu dezamăgit.

Ea îşi puse degetele pe claviatură. El sorbi din scotch şi aşteptă. Ochii ei se închiseră.

Primul sunet fu profund, reverberându-se în încăpere, iar ceea ce urmă fu o melodie tulburătoare, care se revărsă în valuri prin el, ameninţând să-l înece. Locke urmări felul în care Portia se legăna odată cu mişcările degetelor. Capul îi

era puţin lăsat pe spate, iar ea părea pierdută în extaz – fără el. Refuză să fie gelos pe un afurisit de instrument muzical.

Dar, Dumnezeule mare, s-o privească era în sine o experienţă sexuală. Începea să înţeleagă ce simţise ea când intrase pentru prima oară în acel salon şi văzuse pianul abandonat, de ce simţise nevoia să facă curat în acea cameră. Îi răvăşise sufletul, iar în clipa aceea, ea elibera acel suflet, absorbită de muzica pe care o crea cu atâta măiestrie.

N-ar fi trebuit să se mire. Din clipa în care intrase pe uşă, ea se implicase în tot abandonându-se complet, fie că fusese vorba de a-l înfrânge în timpul interogatoriului, de a-l săruta, de a face curat într-o cameră sau de a mânca un desert. Avea o fire pasională, pe care el abia începea s-o cunoască. În clipa aceea, îl fascina, îl atrăgea spre ea de parcă ţesuse o pânză de păianjen în jurul lui şi îl trăgea încetişor către ea.

Însă el nu dorea să fie un observator de pe margine. Dorea să fie inclus în pasiunea ei, s-o simtă, s-o amplifice. Puse paharul pe măsuţă şi se ridică. Pe cât de încet posibil, pentru a nu o deranja, se apropie de ea. Când ajunse suficient de aproape, îngenunche şi îi apucă poalele rochiei. Ea deschise repede ochii şi îşi coborî privirea spre el.

— Cântă în continuare, îi ceru el ridicându-i rochia şi aşezându-se între picioarele ei.

Cum să cânte în continuare? Era nebun? Dacă nu ar fi văzut provocarea pătimaşă din ochii lui înainte de a dispărea sub fustele ei, poate că l-ar fi lovit cu piciorul pentru a-l da la o parte. Aşa că îşi puse din nou degetele pe claviatură în vreme ce el îi cuprinse şoldurile şi o trase la marginea banchetei. Ea lovi din greşeală o clapă şi se crispă. Nu avea de gând să îngăduie ca săruturile pe care el i le înşira pe interiorul coapsei să-i distragă atenţia. Nu conta că abia putea respira sau că se simţea brusc atât de înfierbântată, încât ar fi putut jura că încăperea luase foc.

Apoi gura lui ajunse pe bobocul dorinţei, iar ea aproape că se prăbuşi de pe banchetă. Însă atinse în

continuare clapele, în vreme ce limba lui descria cercuri, iar plăcerea se intensifica. Îşi lăsă capul pe spate, incapabilă să se concentreze asupra cântecului, pur şi simplu atingând clapele la întâmplare. Ce mai conta când el îi făcea lucruri atât de păcătoase, când îi distrăgea atenţia, aducând-o în pragul atâtor senzaţii incredibile care se învârtejeau în ea, făcând-o să-i vină a ţipa…

— Locke, ce naiba…?!

Scoţând un strigăt la auzul vocii lui Marsden, Portia sări în picioare şi auzi nişte corzi vibrând când capul lui Locksley se lovi de partea de jos a pianului. Cu o ocară brutală, ieşi de sub fustele ei şi de sub pian, apoi se ridică în picioare lângă ea, deloc încântat de întrerupere, după cum afirma expresia dură de pe chipul lui.

Obrajii soţului ei ardeau într-un roşu aprins, culoare care, în oricare alt moment, ar fi satisfăcut-o şi pentru care l-ar fi tachinat.

— Verificam ce coarde mai trebuie acordate.

— Mi se pare că ai fi putut face asta la fel de bine – dacă nu chiar mai bine – de aici.

Ce absurditate! Portia nu se mai putu abţine, izbucni într-un râs atât de puternic, încât îi dădură lacrimile, iar picioarele i se înmuiară. Acoperindu-şi gura cu palma, se lăsă la loc pe banchetă.

— Nu este amuzant, Portia, declară Locksley sec, clar la fel de iritat deja şi din cauza ei, şi din pricina tatălui său.

— Îmi cer scuze.

Dar părea că nu-şi poate stăpâni revărsarea hohotelor de râs. Era îngrozită de faptul că fusese surprinsă cu capul soţului ei între coapse. Nu putea decât să plângă sau să râdă, iar ea constatase cu mult timp în urmă că era mai bine să râdă. Trăgând adânc aer în piept, se strădui să-şi înăbuşe chicotelile şi îşi lipi palmele de obrajii încinşi. Fără îndoială, erau la fel de roşii că ai lui Locksley.

— Ce naiba faceţi aici? întrebă tatăl lui. Am auzit pianul. Făcu un pas în cameră. Era evident că îşi pusese haina în grabă fiindcă unul dintre revere îi era îndoit sub ea. Am crezut că Linnie cântă. Îi plăcea foarte mult să cânte la

pian. Şi era foarte bună.

— Eu nu sunt foarte bună, se simţi Portia datoare să spună.

— Ai cântat minunat. Nu vrei să cânţi pentru mine? înainte ca ea să apuce a-i răspunde, el adăugă: Locke, dă-mi nişte scotch.

Apoi se lăsă să cadă în fotoliul eliberat de Locke.

Suspinând, Locke se îndreptă spre colţul camerei, oprindu-se în drum pentru a-şi lua paharul. Ea îl privi adăugându-şi scotch în pahar înainte de a turna o porţie pentru tatăl lui. Se întoarse spre Marsden.

— M-am temut că te-ar întrista să afli că am făcut curat în această încăpere.

El privi în jur ca şi cum abia atunci îşi dădea seama de asta.

— N-am mai fost aici de când am pierdut-o. A fost locul ei favorit. Pe lângă patul nostru, desigur.

Fierbinţeala care începuse să dispară din obrajii Portiei reveni. Se simţea recunoscătoare că el nu văzuse cum ajunsese camera aceea şi fu bucuroasă că o înfrumuseţase din nou.

— Felul nepotrivit în care ai pomenit de pat a făcut-o pe soţia mea să se înroşească, spuse Locke în timp ce îi dădu tatălui său paharul.

— De ce se vorbeşte doar în şoaptă despre a face dragoste, de parcă ar fi ceva vulgar, când de fapt poate fi ceva extraordinar? întrebă marchizul. Şi se poate face inclusiv sub un pian.

Ea ar fi putut jura că îl auzise pe Locksley mârâind.

— Ţi-am zis că încercam să aud coardele mai bine.

— Surzeşti cumva?

Locksley se aşează într-un fotoliu aflat lângă cel al tatălui său.

— Aş fi recunoscător dacă nu te-aş mai auzi vorbind.

— Nu ţi-a plăcut niciodată să fii tachinat. Pe de altă parte, înţeleg perfect cum de această cameră şi muzica te pot seduce. Cred că ai fost conceput pe acel pian.

— O, Dumnezeule mare! murmură Locksley. Există

lucruri pe care aş prefera să nu le ştiu.

— Şi mult prea multe lucruri pe care ar trebui să le ştii, dar pe care nu ţi le-am spus. Ea ne priveşte chiar acum, ştii? Mama ta. Cred că îi face plăcere să privească printre draperii şi să ne vadă şezând aici.

— Să cânt? întrebă ea sperând să-i îmbunătăţească starea de spirit.

El îşi ridică paharul.

— Te rog.

În loc să cânte din amintire, cum făcuse mai devreme, luă partitura pe care o găsise pe pian, ceea ce indica faptul că, probabil, aceea fusese ultima melodie cântată sau poate doar fusese pregătită pentru a fi cântată. Nu conta. Era sigură că, la un moment dat, marchiza de Marsden cântase acea melodie pentru soţul ei.

În timp ce degetele ei zburau pe claviatură, îndrăzni să-i arunce o privire rapidă marchizului. Acesta părea relaxat şi avea ochii închişi, iar pe buze, un zâmbet vag. Portia speră că îi trezea amintiri plăcute.

Şi se întrebă dacă avea să vină o vreme când soţul ei îşi va aminti cu plăcere de ea.

Capitolul 15

O săptămână mai târziu, Portia descuie o uşă şi îşi conduse noii servitori într-o cameră despre care era sigură că fusese cel puţin un salon de dimineaţă al marchizei. În capătul încăperii, ferestrele erau ieşite în afară, formând un mic bovindou pe ai cărui pereţi laterali se aflau rafturi cu cărţi. Se putea imagina ghemuita în unul dintre cele două fotolii pluşate aflate lângă geamuri, cu o carte în mână, citindu-i unei fetiţe cuibărite în celălalt.

— Hai să ne apucăm de treabă! porunci ea trăgând draperiile la o parte şi tuşind din pricina prafului stârnit.

Având în vedere că marchizul nu păruse deranjat de faptul că făcuse curat în salonul de muzică – în realitate,

chiar părea bucuros din moment ce li se alătura în fiecare seară, la scurt timp după ce ea începea să cânte –, Portia atacase cu înflăcărare biroul marchizei. Acum, avea un loc unde putea scrie scrisori – dacă ar fi avut pe cineva care să se bucure de primirea unei scrisori de la ea. Bucătăreasa venea acolo în fiecare dimineaţă, pentru a discuta cu ea meniul de la cină. Păstrase obiceiul meselor uşoare de la prânz – pâine, brânză şi, uneori, supă. Cerea să fie dusă o tavă în dormitorul lui Marsden şi mâncau împreună acolo. Îl putea face să vorbească despre iubirea lui fără a se strădui prea tare. Faptul că, după atâţia ani, încă o iubea atât de profund pe Linnie i se părea cel mai frumos lucru din lume. Îşi dorea să fi avut ocazia s-o cunoască, deşi, după vizitele făcute marchizului, Portia începea să-şi dea seama cum fusese soţia lui. Desigur, de-a lungul anilor, el o idealizase fiindcă, în mod cert, nicio femeie nu putea fi perfectă.

Însă era evident că fusese perfectă pentru marchiz. Spre deosebire de Portia, care era cea mai proastă alegere pe care vicontele ar fi putut s-o facă. Totuşi, în ultima vreme, începuse să-i fie cam greu să ţină pasul cu el în timpul serilor. Începuse să doarmă puţin după timpul petrecut cu marchizul, ca să nu fie complet epuizată dacă soţul ei nu se mulţumea să facă dragoste o singură dată, ci avea chef de două sau trei ori, ceea ce, de obicei, îi ţinea treji până târziu după miezul nopţii. Nu că ar fi deranjat-o. El era extrem de minuţios şi niciodată satisfăcut până când plăcerea ei nu o egala sau nu o depăşea pe a lui. Ea nu era obişnuită cu o asemenea consideraţie. Uneori, se simţea vinovată că el era mult mai bun ca soţ decât era ea ca soţie.

În vreme ce începu să examineze fiecare piesă de mobilier pentru a stabili care trebuia trimisă în sat, la domnul Wortham, pentru a fi reparată, se gândi că ar avea mai multă energie seara dacă ar înceta să-i ajute pe servitori să facă fiecare cameră locuibilă. Dar implicându-se, zilele treceau mai repede. Vreme de doi ani, abia dacă fusese puţin mai mult decât un bibelou aşteptând să fie luat de pe raft. Era încântată de activitatea din timpul zilei,

dar începuse să-i pună capăt cu o oră mai devreme, pentru a se putea îmbăia şi îmbrăca până la sosirea lui Locksley de la mină. El era foarte punctual, sosind acasă exact înainte de apusul soarelui.

După ce mobila fu sortată şi mutată, iar covoarele, rulate şi draperiile, date jos pentru a fi bătute bine, Portia se apucă de un raft cu cărţi, scoţându-le una câte una şi ştergându-le cu grijă de praful acumulat în atâţia ani. Nu ştia de ce Locksley insista să se ducă la mine în fiecare zi. Considera că ar fi fost mai bine dacă angaja un maistru minier priceput, care să se ocupe de toate treburile. La urma urmelor, Locksley era născut pentru a fi lord, nu muncitor.

Însă ori de câte ori încerca să discute cu el despre mine, despre motivul pentru care trebuia să supravegheze atât de îndeaproape totul, el doar spunea:

— Nu-ţi face griji, Portia! Am posibilitatea să-ţi ofer alocaţia.

Tonul lui era întotdeauna atât de afurisit de ironic, încât, uneori, îi venea să se întindă peste masă şi să-i răsucească nasul. Faptul că el o învinovăţea pentru că îşi dorea securitate financiară era un aspect deranjant al aranjamentului lor. Dacă ar fi insistat ca Montie să-i ofere o alocaţie – şi dacă ar fi avut prevederea de a o pune deoparte ar fi avut mai multe opţiuni, nu ar fi fost silită să aleagă o cale care o îngreţoşa. Însă îl iubise, avusese încredere în el şi îl crezuse când îi promisese că va avea mereu grijă de ea. Oare, în toată Anglia, exista vreo fraieră mai mare decât ea? De data aceea, nu va mai fi fraieră.

— Iată-l pe lord întorcându-se de la mină! anunţă Cullie.

Portia clipi, îşi ridică privirea de la teancul de cărţi pe care le sorta – dorea să le aranjeze pe rafturi după autori – şi se uită pe fereastră. După-amiaza trecuse pe nesimţite. Învăţase să aprecieze ora după umbre pentru că nu se putea hotărî să pornească ceasurile din nou. Hotărâse că *asta* chiar l-ar putea întrista pe marchiz.

Se ridică în picioare şi intră în bovindou pentru a-l

vedea mai bine pe călăreţ. Părea a fi la fel de înalt ca Locksley, dar nu era îmbrăcat ca el. Spre deosebire de hainele bine croite pe care le purta vicontele, ale bărbatului erau grosolane şi nu cădeau cum trebuia pe trupul lui.

— După ce camera asta va fi gata, spuse Cullie, veţi putea sta aici după-amiaza, aşteptând întoarcerea lordului.

— Numai că acela nu este lordul…

Bărbatul ajunsese mai aproape. Pălăria ponosită îi era trasă jos pe frunte, umbrindu-i o mare parte a feţei, însă îi zări maxilarul pătrat şi puternic. Clătină din cap.

— De ce poartă haine atât de ponosite?

— Ei bine, nu vrea să se îmbrace cu cele mai bune haine când coboară în mină. Le-ar distruge imediat dacă ar munci îmbrăcat cu ele, rosti Cullie.

Fruntea Portiei se încruntă atât de tare, încât avu impresia că o va apuca o durere de cap.

— Doar nu lucrează cu adevărat în mină?!

Deoarece Cullie rămase tăcută, Portia se răsuci spre ea. Fata părea că se temea să nu fie concediată.

— Cullie? Doar nu lucrează în mină?!

Privirea lui Cullie se îndreptă spre încăpere, poposind asupra fiecărui servitor de parcă s-ar fi aşteptat ca unul dintre ei să vorbească în cele din urmă, se uită din nou la Portia, îşi linse buzele şi trase adânc aer în piept.

— Ba da, milady, lucrează.

— Ba nu, se duce uneori să vadă cum stau lucrurile. Măcar atât lucru îi spusese. Asta-i tot ce face acolo.

Cullie clătină din cap.

— Nu, milady. Munceşte în mină.

— Vrei să zici că sapă după minereu?

— Da, milady, iar minerilor le-a luat ceva vreme să se obişnuiască a-l avea alături, iar fiindcă zăcământul de staniu a secătuit, încearcă să-i ajute să găsească altul.

A secătuit? Portia se întoarse din nou spre geam, dar nu-l mai zări pe Locksley. Întotdeauna, venea la ea mirosind ca după baie. O parte a motivului pentru care începuse să se pregătească mai devreme era că dorea ca el să aibă cada în camera de baie când se întorcea acasă. Se

gândise că era pur şi simplu meticulos în privinţa curăţeniei. În schimb, el se străduia să scape de dovezile efortului făcut.

— Gata, am terminat aici pe ziua de azi, îi anunţă ea pornind spre ieşirea din cameră.

— Doriţi să faceţi baie înainte de cină? întrebă Cullie.

— O să fac mai târziu.

Mai întâi, trebuia să stea de vorbă cu soţul ei.

*

Locke turnă apă aburindă în cada din camera de baie. Doamna Dorset nu pricepea de ce nu-l punea pe unul dintre lachei să-i pregătească baia, dar servitorii erau ai Portiei, nu ai lui. Nu avea de ce să-i ia de la treburile la care îi pusese soţia lui. În plus, cu cât îl vedeau mai puţini oameni în hainele ponosite, cu atât era mai bine.

După ce puse jos cazanul, îşi îndreptă spinarea şi îşi ridică privirea spre tavan. Dumnezeule, era groaznic de obosit! Dar ştia că, de îndată ce avea s-o vadă pe Portia, oboseala îi va dispărea. Zâmbetul ei de bun venit părea să-l revitalizeze întotdeauna. Ba chiar începuse să se bucure de recitalurile de seară, nemaiconsiderându-le o amânare iritantă a momentului când o putea avea, ci privindu-le ca pe un fel de preludiu lent şi senzual. Ea părea a-şi găsi un oarecare extaz trecându-şi degetele peste clapele de fildeş, iar pe el îl fascina s-o privească.

Era o sirenă care îl ademenea pe tatăl lui să iasă din recluziune, în fiecare seară, el cobora în salonul de muzică. Locke începuse să-i toarne scotch şi să-i pună paharul lângă fotoliul favorit, anticipând sosirea marchizului. Uneori, tatăl lui vorbea despre iubirea vieţii sale. În ultimele seri, Locke aflase mai multe despre mama lui decât în toţi anii anteriori.

Se părea că şi ea fusese puţin o diavoliţă – curajoasă, puternică şi îndrăzneaţă. El considerase mereu că tatăl lui era un om frânt, dar poate că nu era atât de frânt cum crezuse Locke.

Gemând, îşi întinse braţele deasupra capului, apoi le coborî şi băgă degetele în apă. Era prea călâie. Mai trebuia un cazan cu apă clocotită. Se răsuci şi dădu să iasă, dar se opri brusc văzând-o pe Portia în pragul uşii. Apucase să-şi dea jos haina prăfuită şi îşi scosese mănuşile, dar era murdar pe faţă şi pe gât. Era conştient de halul în care arăta şi de cât de oribil mirosea.

Privirea ei îl parcurse încet, de parcă nu-l mai văzuse niciodată.

— Munceşti în mină! afirmă ea încet, dar sigură de sine.

El ştiuse că, mai devreme sau mai târziu, ea avea să afle adevărul. Ar fi preferat să se întâmple mai târziu, dar, având în vedere că ea avea acum câţiva servitori noi, iar fiecare era, fără îndoială, înrudit cu cineva care lucra în mină, consideră că nu avea niciun rost să nege adevărul, cu toate că nu avea de gând să i-l mărturisească. Ea avu înţelepciunea de a interpreta corect tăcerea lui.

— Tatăl tău ştie? întrebă ea curmând tăcerea care se instalase după primele cuvinte.

— Nu şi aş prefera să nu afle. De asemenea, aş prefera să pleci pentru a putea să fac baie.

— De cât timp s-a epuizat minereul?

— Nu vreau să discut despre mine cu tine, dar te asigur că îţi vei primi alocaţia…

— La naiba, Locksley! îl întrerupse ea cu o asemenea vehemenţă, încât capul lui se smuci spre spate de parcă ar fi primit o palmă.

Totuşi, Dumnezeu să-l ajute, focul care ardea în ochii ei era un afrodiziac care l-ar fi putut da gata dacă n-ar fi fost stânjenit că ea aflase adevărul despre cum îşi petrecea el zilele.

— Chiar crezi că ăsta este motivul pentru care întreb? Tu eşti lord. N-ar trebui să lucrezi într-o mină!

— Sunt doar altă pereche de mâini, mâini pentru care nu-mi permit să plătesc un salariu.

— Deci durează de ceva vreme.

Tonul ei sublinie faptul de parcă ar fi fost un avocat

care îi susţinea cauza în faţa unui judecător. De ce se simţea de parcă ar fi fost în boxa prizonierilor?

Ea făcu un pas spre el. El se retrase, se lovi de cadă, ocări şi întinse mâna cu palma spre ea pentru a o opri.

— Nu te apropia! Miros de trăsnesc şi s-ar putea să leşini din cauza duhorii.

Un colţ al gurii ei se ridică.

— Nu sunt chiar atât de delicată. De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că nu e treaba ta.

Fu rândul ei să se retragă de parcă primise o palmă.

— Sunt soţia ta.

— Treaba ta este să-mi încălzeşti patul şi să-mi oferi un moştenitor. Astea sunt îndatoririle tale de soţie. Domeniul, conducerea lui şi venitul sunt îndatoririle mele. Nu vom obţine nimic discutând despre ele.

— Poate măcar uşurarea poverii?

— Mult mai probabil, îngreunarea ei pentru că, fără îndoială, vei începe să mă sâcâi cerându-mi detalii sau să-mi iei în nume de rău dacă îţi sugerez să nu mai dai bani pe lucruri atât de frivole. Nu te vei putea abţine, Portia, aşa că nu văd de ce ţi-ai face griji din pricina necazurilor mele.

Portia dădu brusc din cap.

— Locksley, uneori eşti un măgar desăvârşit!

Astea fiind spuse, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră.

Dintr-un motiv pe care nu-l putu identifica, el izbucni în râs. Râse îndelung şi cu poftă. Apoi făcu ceva şi mai neaşteptat. Se apropie de cadă, o apucă de o laterală şi o trase cu toată forţa până-o înclină, vărsând apa pe duşumea.

Îşi înclină capul şi îşi încleştă pumnii. „La naiba! La naiba! La naiba! Nu dorise ca ea să afle adevărul despre modul cum îşi petrecea el zilele, săpând cu frenezie pământul, disperat să găsească chiar şi cea mai firavă vână de minereu, să descopere vreo dovadă că mai exista staniu, că viitorul lor financiar nu era cu totul fără speranţă.

*

Aproape o oră şi jumătate mai târziu, Locke stătea la fereastra bibliotecii şi bea scotch. Se dusese acolo direct din baie şi purta hainele pe care le dezbrăcase dimineaţa pentru a şi le pune pe cele mai grosolane şi mai solide, pe care le purta când cobora în mină.

Era ruşinat pentru că îşi murdărise mâinile, pentru că făcea muncă brută, aşa cum niciun gentleman n-ar fi trebuit să facă. Era nemulţumit că nu fusese mai atent cu minele când ajunsese la majorat, că nu remarcase mai devreme că tatăl lui nu era cel mai bun administrator pentru domeniul lor.

Şi era stânjenit că, în fiecare seară, se întorcea la conac acoperit de sudoare şi mizerie. Şi aşa fusese rău că sătenii ştiau. Parcă şi-o imagina pe Portia la un ceai în Londra, flecărind cu un grup de doamne, râzând de faptul că el muncea pentru a-şi merita cina, de parcă nu avea din naştere o poziţie înaltă în societate.

Auzind paşi, se răsuci puţin şi o privi intrând hotărâtă în cameră, purtând rochia albastră care întotdeauna o făcea să arate incredibil de frapant, care mereu îl făcea a-şi dori s-o dezbrace cât mai repede de acea mătase. De data aceea, vederea ei îl îndureră fiindcă se gândi că ea avea să obiecteze când el va dori s-o atingă cu mâinile care trudiseră. Se măritase cu el presupunând că era un gentleman, însă un gentleman nu-şi petrecea ziua în atmosfera rece şi umedă de sub pământ. Un gentleman nu puţea ca un salahor, în loc să miroasă a distracţie.

El nu fusese sigur că ea avea să i se alăture la cină după ce aflase adevărul. Detestă uşurarea care îl cuprinse fiindcă ea venise şi nu avea să-l lase să fiarbă de unul singur.

Ea se opri brusc în faţa lui, ochii ei de culoarea whisky-ului studiindu-i chipul, iar el se întrebă ce vedea uitându-se la el după ce aflase adevărul. Un bărbat care se temea să nu fie un administrator mai prost decât tatăl lui, un bărbat care n-ar fi trebuit s-o ia de soţie, care n-ar trebui să se străduiască s-o lase însărcinată în condiţiile în care nu

era sigur că pământurile aveau să mai fie vreodată profitabile. N-ar trebui să aducă deocamdată un moştenitor pe această lume, dar totuşi părea incapabil să nu se culce cu ea în fiecare noapte. Pentru o vreme, când era pierdut în căldura trupului ei, necazurile dispăreau. Totuşi, reveneau întotdeauna odată cu apariţia soarelui, întotdeauna…

Gândurile lui se risipiră brusc când îşi dădu seama că ea îi întindea ceva. Coborându-şi privirea, văzu în palma ei punguţa de catifea pe care el i-o dăduse în dimineaţa de după ce se căsătoriseră

— Îţi dau banii înapoi. Voi ţine o evidenţă cu ce îmi datorezi, iar tu mi-i vei da după ce minele vor deveni din nou profitabile.

— Nu am nevoie să-mi dai banii înapoi.

— Totuşi, ţi-i dau.

— Nu-i vreau.

Ea se răsuci pe călcâie, se duse la birou şi trânti punguţa în mijlocul lui.

— Ţi-i dau înapoi. Nu ai de ales.

Mârâitul care răsună în cameră fu exact ca al unui animal rănit. Portia se răsuci şi îl văzu pe Locksley năpustindu-se spre ea. Ea fu cât pe ce să-şi ridice fustele şi să o ia la fugă. Însă mai făcuse asta de două ori în viaţa ei şi nu se alesese cu nimic bun de pe urma fugii.

De data aceea, rămase locului. El îşi aruncă paharul. Acesta ateriză pe covor fără să se spargă. Apoi mâinile lui ajunseră pe talia ei, iar el o ridică pe birou şi se opri între picioarele ei.

Ochii lui verzi erau sălbatici, plini de furie. Ea se gândi că ar trebui să fie înspăimântată, dar avea încredere că, oricât de tare s-ar înfuria, nu-i va face rău. Mândria lui era rănită, marcată, lezată. Îşi dădu seama de asta în clipa aceea şi îşi dori să fi înţeles mai devreme cât îl costa faptul că muncea în mină. De ce nu pricepea el cât de remarcabil îl făcea faptul că nu stătea cu fundul pe cămaşă, aşteptând să-i fie bine? Că, la fel ca ea, făcea orice era nevoie pentru a îndrepta o situaţie oribilă?

— Nu vreau banii ăia nenorociţi! mârâi el. Nu vreau să

fii bună sau generoasă, sau înţelegătoare.

Ea îşi ridică bărbia.

— Să nu confunzi niciodată spiritul practic cu bunătatea. Ai nevoie de bani acum pentru ca noi să avem mai mulţi în viitor.

Râsul lui sumbru răsună în jurul lor, iar el clătină din cap.

— Nu vreau ca tu să fii practică. Nu vreau să aduci muzică şi soare, şi zâmbete în casa asta. Te vreau exclusiv pentru un singur lucru. Cu mâinile acelea mari şi puternice care îi oferiseră atât de multă plăcere, o apucă de corsaj, de corset şi de cămăşuţă şi i le sfâşie dintr-o mişcare energică, ce îi făcu sânii să i se reverse. Asta-i tot ce vreau de la tine, mârâi el şi, luându-i în gură un sfârc, i-l supse cu putere.

Capul ei căzu pe spate în vreme ce plăcerea o inundă.

— Ştiu.

— Nu vreau să mă faci să aştept cu nerăbdare sfârşitul zilei.

Trecu la celălalt sân, îi cuprinse sfârcul în gură şi trase de el.

— Ştiu, repetă ea anevoie, copleşită de senzaţii.

— Nu o să-mi placă de tine. Nu o să ţin la tine. Nu o să te iubesc! Îi cuprinse faţa în palme, iar privirea lui îi sfredeli ochii. Nu-ţi voi dărui inima mea. Niciodată!

Ea dădu ameţită din cap.

— Ştiu.

— Nu te vreau în viaţa mea. Te vreau doar în patul meu.

— Ştiu, mai spuse ea o dată, pentru că ce altceva putea zice?

Chiar ştia.

El îşi îngropă faţa în sânii ei şi o strânse cu putere în braţe.

— Nu te voi iubi, accentuă el încet, cu patimă, iar ea nu putu să nu se întrebe dacă el nu încerca mai degrabă să se convingă pe el decât pe ea că vorbele lui erau adevărate.

Şi se mai întrebă de avea să fie suficient pentru amândoi dacă ea l-ar iubi pe el. Trecându-şi degetele cu blândeţe prin părul lui, repetă încetişor:

— Ştiu!

El îşi lipi buzele pe o parte a unui sân, trebuind să întoarcă doar puţin capul pentru a-l săruta şi pe celălalt.

— Nu vreau să ai un gust atât de afurisit de bun, să ai o piele atât de afurisit de fină.

Ridicându-şi picioarele, şi le petrecu pe după trupul lui şi îl strânse cât putu de tare având în vedere deranjantul jupon pe care îl purta. Poate că ar trebui să extindă regula lui privind mănuşile şi la desuuri – să nu le poarte în casă. Îşi trase degetele din părul lui, îi cuprinse faţa în palme şi îi înălţă capul până îl putu privi în ochi.

— Ştiu exact ce nu vrei. Dar *ce anume* vrei, milord?

Înjurătura lui aspră înainte de a se ridica şi de a pune stăpânire pe gura ei nu ar fi trebuit s-o încânte, dar patima autentică îi stârni plăcere şi satisfacţie. Se gândi că ar putea s-o devoreze de-a dreptul, ţinând cont de febrilitatea cu care îi căută buzele, limba. Întotdeauna existase o doză de sălbăticie între ei, dar, de data aceea, era mai dezlănţuită, mai aprigă decât oricând.

Ştia că el fusese rănit de descoperirea ei, însă adevărul era că asta nu o făcuse decât să-l dorească şi mai mult. Ei doi semănau mai mult decât îşi dădea el seama, amândoi fiind dispuşi să facă orice era necesar pentru a-i proteja pe cei care aveau nevoie de protecţie, pentru a le oferi un viitor sigur celor pe care îi iubeau. Cu toate că el susţinea că nu iubea pe nimeni, ea ştia foarte bine că îl iubea profund pe tatăl lui, că ţinea mult la proprietăţile lor şi la pământ. Nu putea decât să spere că o parte din afecţiunea lui avea să se îndrepte şi spre ea.

Totuşi, când gura lui fierbinte îi însemnă gâtul cu o serie de sărutări şi muşcături, nu putu să nu simtă că, pe tărâmul plăcerii, ea era a lui, iar el era al ei. Acolo, comunicau cu mai multă sinceritate decât oriunde altundeva. Acolo nu existau bariere, nici minciuni, nici decepţii. Acolo, erau doar nevoi brute şi dorinţe primitive.

El îi cuprinse şoldurile cu un braţ, o trase la marginea biroului, îi ridică fustele, îşi descheie pantalonii şi o pătrunse adânc şi cu fermitate. Ţipătul ei de plăcere se amestecă cu geamătul lui de satisfacţie.

— Eşti atât de bună, mârâi el înainte de a pune din nou stăpânire pe gura ei, limba lui împingându-se în ritmul mişcării şoldurilor, iar braţul susţinându-i spinarea.

Agăţându-se de el, ea îi cuprinse umerii cu braţele. Probabil că era o femeie uşoară de îi plăcea atât de mult acest mod nepotrivit de a face dragoste, cu aerul rece mângâindu-i sânii, sfârcurile întărite înfiorându-i-se când haina lui se freca de ele. Acolo, în bibliotecă, pe birou, el o penetră rapid şi cu forţă. Gura lui o părăsi pe a ei pentru a o săruta în altă parte, pe bărbie, pe gât, pe pielea sensibilă de sub ureche, unde pulsul îi bătea sălbatic.

Încercând să-şi stăpânească ţipetele, ea îşi muşcă buza de jos, dar asta nu reuşi să-i înăbuşe strigătul izbucnit când, în cele din urmă, se prăbuşi în braţele lui, tremurând de forţa orgasmului. Geamătul lui fu ca al unui învingător când se încordă şi îşi revărsă sămânţa în ea. Ea îi strânse şoldurile cu picioarele şi îşi încordă muşchii în jurul lui. El se cutremură şi gemu înainte de a-şi lăsa capul pe umărul ei.

— Mi-ai distrus biroul, spuse el, respirând sacadat. Cum aş putea să mai lucrez aici fără a te vedea tolănită pe el.

— Nu sunt tolănită.

Ridicându-şi capul, el îi susţinu puţin privirea înainte de a-şi coborî ochii spre sânii ei.

— Nu poţi merge aşa la cină.

Ea râse uşurel.

— Nu, presupun că nu.

El făcu un pas în spate, îi coborî fustele şi începu să-şi încheie pantalonii. Ea nu voi să admită cât de nefericită se simţi când el se îndepărtă. El îşi dădu jos haina şi o puse pe umerii ei. Ea abia apucase să o strângă pe trup când, brusc, se pomeni în braţele lui, purtată afară din cameră.

— Sunt în stare să merg, spuse ea.

— După felul cum ai ţipat, presupun că eşti prea

slăbită. Picioarele încă îţi tremură.

Ea simţi dogoarea cuprinzându-i obrajii.

— Nici tu nu ai fost foarte tăcut, să ştii.

— Şi cine e de vină?

Ea nu se osteni să-şi ascundă zâmbetul în timp ce îşi puse capul pe umărul lui.

Gilbert apăru pe coridor.

— Milord, cina e... Se simte bine Lady Locksley, milord?

— I s-au descusut cusăturile, Gilbert.

Portia îşi acoperi gura cu mâna pentru a-şi stăpâni un hohot de râs.

— Milord?

— Croitoreasa mea de la Londra se pare că nu este atât de pricepută cu acul cum am fost lăsată să cred, spuse Portia surprinsă că era în stare să vorbească cu o voce foarte normală. Cusăturile făcute de ea nu au ţinut aşa cum ar fi trebuit.

— După cum îţi poţi imagina, Gilbert, Lady Locksley a avut parte de un şoc. Vom cina în dormitor. Spune-i lui Cullie să ne aducă o tavă, peste o oră.

— Peste o oră, sir? întrebă Gilbert izbutind, în ciuda genunchilor artritici, să se dea repede la o parte din calea lui Locksley, care se năpusti pe lângă el şi intră în hol.

— Peste o oră, Gilbert. Mai întâi, trebuie să-mi liniştesc soţia. După ce ajunseră la etaj, ea îi apucă lobul urechii între dinţi şi i-l muşcă uşurel, bucurându-se de geamătul scos de el, dar dorindu-şi să fi părut mai chinuit.

— După ce ajungem în dormitor, poţi să-mi rupi de-a binelea hainele de pe mine, că oricum nu mai pot fi reparate.

Mârâitul cu care îi răspunse o făcu a-şi dori ca el să meargă mai repede.

*

El nu mai cunoscuse o femeie ca ea – absolut niciodată. Susţinându-i povestea despre cusături, se

dovedise la fel de îndrăzneaţă ca Lady Godiva, iar el şi-o putea foarte uşor imagina călărind goală pe străzi fără ca vreo părticică a corpului ei să se înroşească de ruşine. Şi al naibii să fie dacă nu o dorea din nou, cu o sălbăticie care îl făcea să se simtă ca un barbar.

După ce închise cu o lovitură de picior uşa dormitorului în urma lor, făcu exact ce îi sugerase ea, sfâşiindu-i hainele de pe trup. Era ceva fantastic de satisfăcător şi de sălbatic în foşnetul satinului şi a mătăsii sfâşiate, în felul cum Portia pur şi simplu stătea şi îl lăsa să facă ce voia cu ea, ochii arzându-i de o dorinţă egală cu a lui. După ce rămase complet goală, el o ridică din nou în braţe, o duse la picioarele patului şi o aruncă pe burtă, cu picioarele atârnându-i în afara saltelei.

Respirând anevoie, ea se ridică în coate şi îl privi peste umăr cum sfâşie şi propriile haine, nasturii desprinzându-se şi sărind pe podea din pricina grabei. Era atât de disperat s-o aibă, încât se gândi să-şi descheie doar pantalonii, dar îi plăcea prea mult să simtă pielea ei mătăsoasă lipită de a lui. Avea s-o posede rapid şi cu forţă, dar, pentru Dumnezeu, nu voia nicio ţesătură între ei!

După ce scăpă de ultimul obiect vestimentar, păşi între coapsele ei şi i le despărţi îndepărtându-şi picioarele. Se aplecă spre ea şi depuse o serie de sărutări de-a lungul umărului, către curba gâtului.

— Ai spus că te pot lua pe la spate, rosti el cu vocea răguşită.

Ochii ei se înfierbântară.

— Da, am spus.

El îi cuprinse şoldurile, i le ridică puţin şi o pătrunse în adâncurile moi, ţipătul ei de satisfacţie răsunând între ei. Îşi băgă o mână sub trupul ei până îi atinse cârlionţii de sub pântec, apoi îi despărţi pliurile şi îşi apăsă un deget pe clitorisul umflat. Apăsă şi mai tare, mângâind-o pe dinafară în vreme ce o mângâia încet şi pe dinăuntru. Ea scânci şi se zvârcoli. El o potopi cu o ploaie de sărutări între omoplaţi şi o simţi strângându-se în jurul lui, iar scâncetele i se transformară în gemete răguşite, respiraţia devenindu-i

sacadată.

— Dă-ţi drumul, Portia! îi şopti el cu glas răguşit la ureche, apoi îi mângâie cu limba scoica delicată.

Ţipătul ei răsună în timp ce se împinse în ea, iar muşchii ei se încordară cu putere în jurul lui. El o apucă de şolduri şi o pătrunse cu putere de câteva ori, apoi propriul orgasm îl sfâşie, întunecându-i marginile câmpului vizual până când nu mai putu vedea decât profilul ei, cu genele pe jumătate coborâte, cu buzele întredeschise de extaz.

Lăsându-se în jos, îşi lipi obrazul de al ei şi se sprijini în braţe astfel încât pieptul lui abia îi atingea spinarea. Însă asta fu suficient pentru a dezlănţui bestia care urla în el, cea care dorea ca ea să fie altfel decât era, să fie femeia care vâna titluri cu care el crezuse că se însurase.

Ea îşi ridică braţul puţin, iar mâna ei ajunse brusc în părul lui, ţinându-l aproape de ea. Apoi el îşi dădu seama cu o acurateţe infailibilă că făcuse multe greşeli în viaţa lui, dar în privinţa ei probabil că o făcuse pe cea mai mare pentru că era foarte posibil să ajungă să ţină mult la ea.

Iar acela era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Din păcate, se temea că era prea târziu să-şi facă griji pentru ce îşi dorea.

Capitolul 16

Portia se ridică de pe pernele confortabile, luă o boabă de struguri de pe tava aflată lângă genunchii ei şi băgă fructul roşu închis în gură.

Întins la picioarele patului, unde cu puţin timp în urmă o avusese cu un entuziasm nestrunit, soţul ei sorbea din vinul lui de Burgundia, privirea rătăcindu-i pe pieptul ei. Poate pentru că nu strânsese atât de bine capotul în jurul trupului şi o bună parte din sâni era vizibilă. Nu îşi dădea seama dacă îi făcea atât de multă plăcere să îl tachineze lăsându-l să-i întrezărească trupul.

— Nu uita să-i trimiţi vorbă croitoresei de la Londra că

ai nevoie de o altă rochie albastră, spuse el.

Ea clătină din cap.

— Am destule rochii.

Maxilarele lui se încleştară o fracţiune de secundă, apoi se relaxară, iar ea înţelese că pe el nu-l interesa faptul că ea voia să facă economii, ci se simţea insultat că nu-i putea oferi tot ce dorea.

— Nu în acea nuanţă albastră. Este favorita mea pentru că îţi intensifică roşul părului.

Ea râse uşurel.

— De parcă aş avea nevoie de ceva care să-mi intensifice roşul părului. Tata spunea adesea că asta-i lucrătura diavolului.

Văzând că ochii lui se îngustară, îşi dori să-şi fi reţinut cuvintele sau, mai bine, să-şi fi muşcat limba.

— De ce spunea asta? întrebă Locksley.

Suspinând, ea băgă altă boabă de strugure în gură şi o mestecă încet. Nu credea că tava cu fructe, brânză şi felii de carne fusese pregătită iniţial pentru cină, dar bănuia că doamna Dorset decisese că o mâncare mai simplă era mai potrivită pentru o masă luată în dormitor. Portia înghiţi.

— Pentru că nici tata, nici mama nu au părul roşu. Al ei este castaniu-închis, iar al lui e blond. Totuşi, mereu mi s-a părut că mustaţa lui bate în roşu în plin soare, dar el n-a recunoscut niciodată asta.

— A acuzat-o pe mama ta că i-a fost necredincioasă?

— Nu, doar s-a gândit că am în mine mai mult din diavol decât ar trebui.

Iar odată, se gândise că îl putea scoate din ea bătând-o. Însă nu dorea să-i povestească asta, iar pentru că Locksley îi pusese o întrebare personală…

— De când nu s-a mai extras staniu din mine?

El întinse mâna spre sticla de vin de pe tavă şi îşi mai turnă o porţie în pahar.

— De aproape doi ani.

— Acesta este motivul pentru care ai încetat să mai călătoreşti?

El bău o gură de vin, apoi încuviinţă din cap.

— Aşa mi s-a părut prudent. Minele încă produceau, dar din ce în ce mai puţin. În toţi anii în care s-a ascuns aici, tata nu a neglijat proprietăţile, dar administratorul şi-a exprimat îngrijorarea că marchizul nu lua în serios faptul că venitul se diminua. Ridică dintr-un umăr. Mi-am dat seama că venise vremea să mă ocup eu de asta. Am descoperit că îmi plăcea această provocare, mai ales că lucrurile nu mergeau bine. Cred că m-aş fi plictisit dacă nu aveam de ce să-mi fac griji.

Ea bănuia că aşa ar fi fost. Un om care escalada munţii, cu siguranţă nu putea fi satisfăcut de mersul pe teren drept.

— Apoi, la şase luni după ce am preluat frâiele, minele au încetat complet să mai producă, adăugă el.

— Iar tu ai început să munceşti în subteran, rosti ea.

— M-am gândit că aş avea mai mult noroc să găsesc ceva ce minerilor le scăpase. Nemaivorbind că aşa nu mai trebuia să stau şi să aştept vestea că se descoperise un nou filon.

— Lorzilor pe care i-am cunoscut nu le-ar fi păsat. Ar fi continuat să se distreze şi şi-ar fi lăsat taţii să-şi bată capul.

— Atunci, bănuiesc că îşi vor găsi proprietăţile în ruină când vor moşteni. Lucrurile se schimbă pentru aristocraţie. Nu cred că ne putem vedea nepăsători de viaţă fără a recunoaşte că suntem pe punctul de a deveni perimaţi.

— Aristocraţia va exista întotdeauna.

— Dar rolul nostru se diminuează. Sau cel puţin stilul nostru de viaţă lipsită de griji trebuie să se schimbe. Nu mai putem continua să ne aşteptăm a fi răsfăţaţi fără a conştientiza că asta are un preţ.

El puse o felie de şuncă şi nişte brânză pe un biscuit şi muşcă din el parcă în semn că acela era sfârşitul conversaţiei. Însă ea nu era dispusă să accepte.

— Nu-mi pot imagina că tu ai fost vreodată răsfăţat.

— Nu aici, nu prea. Aveam foarte puţini servitori. Îmi place să fac singur ce-mi trebuie. În prima mea seară la un club de gentlemani, stăteam în salon, lângă şemineu şi gustam puţin brandy. Un gentleman mai în vârstă, un

conte, şedea alături. A chemat un lacheu pentru că focul avea nevoie să fie aţâţat şi mai trebuia pus un butuc. Iar eu m-am gândit: „Dacă ţi s-a făcut răcoare, ridică-te naibii din fotoliu şi aţâţă singur focul”. Aici, niciodată noi nu chemăm un servitor într-o cameră pentru a face ceva ce putem face singuri. A fost şi edificator, şi tulburător după ce am început să mergem la Londra.

Portia îşi aranjă o pernă la spate şi se sprijini de ea.

— Probabil că ai scrâşnit din dinţi în prima mea după-amiază aici, când am spus să aş chema un lacheu să-mi mute fotoliul.

El o studie atât de intens, atât de minuţios, încât ea simţi nevoia să se foiască, dar se abţinu şi rămase nemişcată.

— Ai minţit în acea după-amiază, Portia. N-ai chema un lacheu. L-ai muta singură. De ce ai dorit ca noi să credem altceva, să te considerăm o femeie snoabă şi înfumurată?

— La fel precum contele tău, care nu voia să-şi aţâţe singur focul, toate aristocratele pe care le-am cunoscut se dau foarte neajutorate. M-am gândit că un astfel de comportament este de aşteptat din partea mea.

— În ce alte privinţe ai minţit?

Asta era! Cu focul trosnind domol în şemineu, cu trupul sătul de plăcere şi de mâncare, cu soţul vorbindu-i de la egal la egal, ea fu cât pe ce să-i spună totul – dar ce-ar fi ieşit bun din asta? Plăcerea dintre ei ar fi fost complet distrusă, fără posibilitatea de a mai exista vreodată. De asta, era sigură.

— Ar trebui să-i zici tatălui tău ce se întâmplă cu minele, spuse ea în schimb, alungând orice posibilă confesiune în cel mai îndepărtat colţ al minţii.

El îi rânji scurt, exprimând atât faptul că se aşteptase să-i evite întrebarea şi să îndrepte discuţia din nou spre el, cât şi dezamăgirea că o făcuse. Începea să o cunoască mult prea bine, dar, cu toate că îi descifra acţiunile, nu avea să-i descopere secretele.

— Nu e cazul să-şi facă griji în privinţa lor.

— Dar dacă, după cum ai zis, până de curând le-a administrat bine, poate că ar avea nişte sfaturi să-ţi ofere.

— Nu are de unde să ştie exact unde se află alt minereu. Nu este ca şi cum ar avea capacitatea de a vedea prin pământ.

— Aşa că vei continua să sapi şi să fii frustrat că eforturile tale nu sunt răsplătite?

— Deocamdată. Încă nu sunt pregătit să renunţ. Trebuie să existe minereu undeva.

Iar până atunci va continua să sape pământul, să muncească alături de mineri, să se expună riscurilor. Auzise că tunelurile minelor se prăbuşeau.

— Eşti în siguranţă acolo?

— Consolidăm pereţii pe măsură ce înaintăm. De ani întregi, nu a mai fost niciun accident.

Ea încuviinţă din cap, dar cuvintele lui nu o liniştiră mai deloc. Cu toate că admira hotărârea lui de a coborî în mină şi de a munci alături de cei care trudeau pentru a aduce un venit proprietăţii, detesta faptul că se punea în primejdie. Pentru ce? Pentru câţiva bănuţi? Dorea să-i uşureze povara, dar bănuia că nu făcea decât să i-o îngreuneze.

— Aş putea concedia un lacheu şi o servitoare. I-aş putea concedia pe toţi.

— Încă nu eşti săracă, Portia. Apropo de servitori, ai terminat cu asta? întrebă el arătând tava cu mâna.

— Da. Să sun să vină cineva s-o ia?

— Mă ocup eu de asta. Se dădu jos din pat, luă tava şi o puse pe măsuţa de lângă şemineu. Când se întoarse, se întinse lângă ea, se sprijini într-un cot şi îşi trecu degetele celeilalte mâini peste clavicula ei. Ce am spus mai devreme, când ne aflam în bibliotecă, este impardonabil.

— Erai supărat că ţi-am descoperit secretul. „Poate, chiar puţin ruşinat că ai fost prins muncind, în condiţiile în care nobilimea nu munceşte”. Preferă să nu-i zică asta. În plus, Locksley nu-mi fac niciun fel de iluzii în privinţa sentimentelor tale faţă de mine.

El îşi ridică mâna pe gâtul ei, oprindu-se sub maxilar,

iar degetul lui mare îi mângâie pielea delicată sub care îi bătea pulsul.

— Îmi place de tine, Portia. Mult mai mult decât ar fi înţelept.

— Bărbaţii înţelepţi nu m-au interesat niciodată prea mult.

El rânji scurt.

— Îmi plac tare mult replicile tale ironice, tendinţa ta de a spune ce gândeşti. Îmi place la fel de mult să te am alături şi în pat, şi în afara patului.

Ea se întrebă dacă el îi simţise accelerarea pulsului la auzul cuvintelor lui. Ar fi fost mult mai simplu pentru amândoi dacă el ar fi dorit doar sex. De ce trebuia să se simtă atât de bucuroasă că lui îi plăcea de ea? El putea să-i frângă inima foarte uşor. Iar ea putea să o rănească pe a lui. Era mai bine ca inimile lor să nu fie implicate, dar, Dumnezeu s-o ajute, îşi dorea o relaţie profundă, trainică şi adevărată cu el. Dorea să fie demnă de inelul pe care el i-l pusese pe deget, un superb inel de aur cu smaralde şi diamante, care simboliza o în bire nepieritoare. Nu că s-ar fi aşteptat să capete vreodată dragostea lui, dar orice simţea pentru ea fără îndoială avea să se stingă dacă afla adevărul.

Înclinându-i puţin capul, el îi atinse uşor buzele cu ale lui, la fel de delicat ca un fluture aterizând pe o petală. Tandreţea era incomparabil mai devastatoare decât posedarea rapidă de mai devreme. Blândeţea o putea distruge, o putea umple cu numeroase regrete.

— Portia, şopti el şi îi sărută colţul gurii. Portia. Buzele lui îi atinseră coada ochiului. Portia.

Răsuflarea lui îi mângâie tâmpla.

— Killian, susură ea cu blândeţe şi închise ochii simţind că începe să se topească şi să se cufunde în perne, în saltea.

Gura lui reveni pe a ei, puţin mai pătimaşă. Ea îşi despărţi buzele, savurând mângâierea lentă şi sigură a limbii lui pe a ei. Băgându-şi degetele în părul lui, apăsă…

O bătaie rapidă în uşă o făcu să tresară.

— Milord?

— Pe toţi dracii! mârâi Locksley. Gilbert are cea mai proastă sincronizare din lume.

— Cel puţin, sunt acoperită decent.

— Voi remedia acest lucru după ce îl trimit la plimbare

Se ridică de pe pat. Când avea să se întoarcă, ea îi va scoate cămaşa şi pantalonii cu care se îmbrăcase înainte de a le aduce Cullie tava cu mâncare. El deschise uşa.

— Ce este, Gilbert?

— Domnul marchiz se află în salon şi vă aşteaptă.

— Tata este în salon?

— Da. Nu vrea să ne lase să începem a-l servi până când dumneavoastră şi Lady Locksley nu veţi fi acolo.

— Nu i-ai spus că cinăm în dormitor, în seara asta?

— N-am putut să-i zic asta, milord. L-aş fi făcut să se gândească la lucrurile care se gândesc aici. Un om decent nu discută despre dormitoare.

Soţul ei suspină profund.

— Cobor imediat.

Închise uşa şi îşi apăsă fruntea pe ea.

— Se pare că vom cina din nou, rosti Portia.

El se răsuci şi începu să-şi încheie cămaşa.

— Nu e nevoie să cobori şi tu. Îi voi ţine eu companie.

— Nu fi ridicol. O s-o chem pe Cullie. Va dura o vreme să mă pregătesc, dar tu coboară înainte.

El se lăsă pe un scaun şi începu să-şi pună cizmele.

— Habar n-am de ce s-a hotărât să ia cina cu noi în seara asta.

— Bănuiesc că s-a simţit singur. Poate că a dorit compania ta mai mult de o oră, cât cânt.

— De fapt, cred că doreşte compania ta. Cred că îi aminteşti cum erau lucrurile înainte de moartea mamei.

— Cum erau?

— Pline de viaţă.

*

În vreme ce cobora spre salon, Locke se gândi că

niciodată în viaţa lui nu fusese mai recunoscător pentru o întrerupere. Fusese pe punctul de a-i mărturisi Portiei mai multe decât îşi dorea, că ajunsese să ţină cu adevărat la ea. Iar odată rostite acele cuvinte, nu mai exista cale de întoarcere.

În bibliotecă, îi spusese toate lucrurile pe care nu le dorea, de parcă asta ar fi oprit-o să i le ofere. De parcă era în firea ei să nu-i pese să nu dăruiască. Îi dăduse înapoi alocaţia aia blestemată, se oferise să reducă personalul, era preocupată de bunăstarea lui.

„Fireşte că este”, se dojeni el. Până nu-i oferea un moştenitor era în primejdie să piardă totul. Dar gândul i se păru meschin şi neadevărat. Îşi arătase firea din prima zi. Dar nu întru totul. Avea miriade de faţete, era complexă şi uimitoare. Şi-ar fi putut petrece o viaţă întreagă încercând să desluşească misterele Portiei Gadstone St. John.

Pe toţi dracii, chiar îşi dorea o viaţă întreagă cu ea. O dorea în viaţa lui până când părul avea să-i devină argintiu, iar privirea, să-i slăbească. O dorea până când trupul lui avea să anchilozeze şi să se gârbovească. Se însurase cu ea aşteptându-se să nu dorească decât nopţile ei. Mare prost era! Acum, dorea şi fiecare secundă a fiecărei zile.

Intră în salon. Tatăl lui, care şedea în capul mesei, se înclină puţin, parcă pentru a vedea pe după Locke.

— Portia încă se pregăteşte, îi spuse el în timp ce îşi trase scaunul de la colţul mesei. Scuză-ne întârzierea. Nu ne-am aşteptat că vei dori să cinezi cu noi.

— M-am decis că îmi doresc să fac conversaţie la fel de mult ca şi să ascult muzică. Ea schimbă lucrurile aici, Locke. Mai repede decât m-am aşteptat.

Locke se răsuci spre majordom.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Gilbert, toarnă-ne nişte vin.

— Da, milord.

După ce vinul fu turnat, Locke luă paharul de picior şi clătină vinul de Burgundia.

— Îi pot spune să înceteze, să lase lucrurile aşa cum sunt.

— Face ce-i spui?

Locke nu-şi putu împiedica zâmbetul să nu i se întindă pe toată fata.

— De obicei, nu.

— Te-ai însurat cu ea fiindcă ai crezut că s-ar purta urât cu mine.

— M-am gândit că ar putea să profite, da. M-am gândit că eu aş putea s-o pun la punct mai bine. Ciudat e că-mi place că este extraordinar de independentă.

Tatăl lui dădu satisfăcut din cap.

— Am ştiut că o să-ţi placă.

— Ţi-ai dat seama de firea ei din scrisori?

Marchizul ridică din umeri.

— Cred că da. Până acum, se dovedeşte a fi aşa cum m-am aşteptat – ia taurul de coarne, face din acest loc casa ei. Ştii că, atunci când ies din dormitor şi merg pe coridor, simt miros de iasomie, nu de portocale? Mama ta mirosea mereu a portocale. Am crezut că, dacă nu îngădui să se schimbe nimic, amintirile mele despre ea vor rămâne puternice. Ciudat este că, după sosirea Portiei, amintirile despre mama ta sunt parcă mai puternice. Şi apropo de înger…

Tatăl lui îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

Locke privi în spate, pe jumătate aşteptându-se s-o vadă pe mama lui stând acolo. Însă era soţia lui, într-o rochie de un verde-deschis. Îşi dori să fi avut mai multă grijă cu cea albastră. Şi se întrebă dacă tatăl lui ar mai considera-o un înger după ce ar afla cum îl ademenea Portia să-i facă cele mai păcătoase lucruri şi cum ştia să nu se dea înapoi de la nimic în dormitor. Dacă s-ar fi măritat cu tatăl lui, marchizul de Marsden ar fi fost mort până în zorii de după prima noapte alături de noua lui soţie.

Intervenind, Locke îşi salvase cu adevărat tatăl.

— Îmi cer scuze că am întârziat puţin, spuse Portia aşezându-se pe scaunul ţinut de Locke.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, draga mea. Tatăl lui se aşează. Ar fi trebuit să vă anunţ că m-am decis să iau cina cu voi.

Privirea Portiei se îndreptă spre Locke, care se aşeza pe scaunul său, apoi reveni la tatăl lui.

— Aşadar, va deveni acesta un obicei?

— Dacă nu vă supăraţi.

— Fireşte că nu, doar că noi cinăm puţin mai devreme.

Fruntea marchizului se încruntă.

— Aţi mâncat deja?

— Doar nişte brânză şi fructe, îl asigură Locke. Mi-e foame deja.

Îi făcu semn lui Gilbert, care plecă imediat, fără îndoială pentru a le da ordine lacheilor aflaţi în apropiere.

— Deci spune-mi, draga mea, începu tatăl lui, în care cameră faci curat acum?

— Cred că este un salon de dimineaţă sau poate biblioteca marchizei. Are nişte rafturi cu cărţi. Canapelele şi fotoliile au tapiţeria galbenă cu flori brodate.

— A da, lui Linnie a mea îi plăcea să citească după-amiază în acea cameră. Stătea la fereastră şi mă vedea întorcându-mă de la mină. Odată, am intrat în cameră şi am descoperit-o aşteptându-mă goală puşcă. Dumnezeule, cât a putut să râdă văzându-mi expresia de pe chip! Avea un râs contagios. Când o auzeam râzând, nu puteam să nu râd şi eu.

Locke îşi drese glasul.

— Portia, cred că va trebui să retapiţăm toată mobila din casă, dacă nu chiar s-o înlocuim cu totul.

— Nu face pe pudicul, Locke, rosti tatăl lui.

— Cred că este minunat că v-aţi bucurat atât de mult unul de altul, zise Portia.

Dumnezeule mare, chiar nu avea niciunul vreun dram de ruşine? Locke se considera libertin, dar isprăvile lui păleau în comparaţie cu ale tatălui său.

— Dacă aş fi ştiut că timpul nostru împreună avea să fie atât de scurt, n-aş fi stat nicio clipă departe de ea.

— Poate că atunci nu v-aţi fi bucurat atât de mult de timpul petrecut împreună pentru că te-ar fi îndurerat gândul că o vei pierde, rosti Portia.

— Aşa este. Presupun că a nu şti este un dar.

Slavă Domnului că servitorii sosiră cu primul fel de mâncare. Cu siguranţă, tatăl lui va începe o conversaţie mai potrivită.

— Apropo, spuse tatăl lui, Ashe and Edward vor veni peste două săptămâni, împreună cu familiile. Poate vei face curat în salonul de biliard.

— Să nu ne zici că ai avut-o pe mama şi pe masa de biliard, îi ceru Locke succint.

Tatăl lui îi făcu Portiei cu ochiul.

— Cum vrei. N-o să spun.

Ea avu tupeul să râdă. Un fior rece îl străbătu pe Locke când îşi dădu seama că, dacă ea nu avea să mai fie acolo, el tot i-ar auzi râsul răsunând prin camere.

Capitolul 17

În vreme ce îşi privi reflexia din oglinda mesei de toaletă, Portia recunoscu că era oarecum neliniştită din pricina sosirii pupililor marchizului în acea după-amiază. Una era să fie plimbată prin sat ca soţie a vicontelui şi cu totul alta să socializeze cu doamne respectabile, care erau mult deasupra ei nu doar ca poziţie socială, ci şi în privinţa comportamentului lor ireproşabil. La urma urmelor, una era măritată cu un duce, iar cealaltă, cu al doilea conte. Cu toate că a doua căsătorie a contesei şi sosirea pe lume a fiului ei mai devreme decât ar fi trebuit creaseră un mare scandal, acest lucru nu putea schimba faptul că prin venele ei curgea sânge nobil.

— Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că ţi-e groază de ziua de azi, spuse Locke.

Ea se uită peste umăr către locul unde se aşezase el pentru a-şi pune cizmele. După ce isprăvi, se aplecă în faţă, cu coatele sprijinite pe coapse. Era remarcabil de frumos, de sigur de sine. În ziua aceea, nu intenţiona să se ducă la mină. Portia bănuia că nici nu avea s-o facă până după

plecarea oaspeţilor.

— Pur şi simplu, încerc să mă decid ce rochie să îmbrac. Se răsuci pe banchetă şi îl privi în ochi. Nu vreau să te fac de râs sau să mă port aşa cum nu ar trebui.

Îngustându-şi ochii, el o studie cu atenţie.

— Cu siguranţă, când ai răspuns la anunţul tatii te-ai aşteptat la faptul că vei socializa cu nobili.

— Ca să fiu foarte sinceră, nu. Ştiam că este un om retras şi am crezut că îmi voi petrece timpul numai şi numai cu el. Îşi flutură o mână. O, m-am gândit că ai putea fi ocazional aici, dar am bănuit că nu vei dori să ai de-a face cu mine.

— Dacă nu te-ai aşteptat la musafiri, de ce naiba faci curat în camere?

Camera de biliard nu fusese pe lista ei de camere în care trebuia să facă curăţenie, cu toate că, privind retrospectiv, presupuse că ar fi trebuit să fie. Era ceva ce i-ar face plăcere soţului ei. Când intrase prima dată în acea încăpere, fusese sigură că desluşise urme de paşi ale băieţilor. De-a lungul anilor, praful le acoperise, dar nu le umpluse de tot. Îşi putea imagina foarte bine entuziasmul lor când descoperiseră camera cu ocazia escapadelor nocturne.

— Deoarece am considerat că este păcat ca o reşedinţă atât de magnifică să fie lăsată în paragină. Şi cu siguranţă, doreşti ca ai tăi copii să-şi preţuiască moştenirea. Cum ar putea s-o facă dacă o lăsăm pradă ruinei?

Făcuse curat şi în camera copiilor. Marchizul venise în cameră şi privise cum ea şi servitorii se ocupau de încăpere. Pe buze îi apăruse un zâmbet vag, ca şi cum şi-i imagina pe nepoţii lui dormind şi jucându-se în acea cameră. Vina pusese stăpânire pe ea, iar Portia fusese incapabilă s-o alunge. Femeile erau mult mai intuitive decât bărbaţii. Poate că de asta se temea – că doamnele aveau s-o citească, să recunoască motivele din spatele disperării ei, să-şi dea seama cum era ea de fapt.

În privinţa camerelor pentru oaspeţi, descoperise să

dormitoarele lui Ashebury şi Greyling erau pe acelaşi coridor. Nu trebuiseră decât să fie dereticate.

Nu-i plăcu faptul că soţul ei nu spuse nimic, ci continuă s-o studieze de parcă începea să-şi dea seama de adevăr în privinţa ei.

— Eu sunt o femeie de rând, Locksley, se simţi ea datoare să-i amintească.

— La fel este şi Minerva.

Soţia ducelui de Ashebury.

— Mama ei este aristocrată, aşa că are ceva sânge albastru în vene. În orice caz, a crescut printre nobili. Iar tatăl ei este suficient de bogat pentru ca un rege să-i fi cerut mâna.

— Citeşti ziarele de scandal, nu-i aşa?

Ziare de scandal pe care le citeau şi alte două femei pe care le cunoştea, femei la fel de fraiere ca ea, care crezuseră că îşi aleg o viaţă mai bună, dar care nimeriseră în situaţii mult mai rele.

— Mă tem să nu fac ceva greşit, iar ei să creadă că ai fost un prost că te-ai însurat cu mine.

După ce îşi ridică trupul înalt şi zvelt, care, cu doar o oră în urmă, o făcuse să-i strige numele, se apropie de ea, se aplecă şi îi îndepărtă şuviţele de păr de pe chip.

— Portia, te-oi fi născut om de rând, dar acum eşti o lady. Aşa că vei fi tratată cu respect şi nimic din ce vei face nu va fi pus la îndoială – în orice caz, nu de către cei care vor sosi astăzi. Marchizul de Marsden, de aproape un sfert de secol deja, este ca un tată pentru Ashe şi Edward. Din clipa în care au venit aici, mi-au devenit fraţi. Consideră-i rude. Iar soţiile lor sunt femei extraordinare. Te asigur că nu te vor judeca. Dar dacă o vor face, te vor considera remarcabilă.

Cu buzele întredeschizându-i-se, se uită fix la el, surprinsă de compliment fiindcă el îşi exprima foarte rar aprecierea. Parcă stânjenit, îşi îndreptă brusc trupul şi se îndreptă spre uşă.

— Îmbracă rochia de culoarea lavandei.

Astea fiind zise, dispăru pe uşă.

Lucrurile se schimbau între ei – încet şi irevocabil. El începea să ţină cu adevărat la ea. Era sigură. Nu se simţea vinovată pentru asta, nu-şi mai dorea să nu ţină şi ea la el. Doar se ruga ca el să nu afle niciodată adevărul.

*

Zărind trăsurile de la o fereastră aflată la etaj, Locke o conduse pe Portia afară pentru a-şi întâmpina oaspeţii. Nu se miră că patru trăsuri sosiră în acelaşi timp, două având blazonul Ashebury, iar celelalte, blazonul Greyling. Se gândise că prietenii lui aveau să se întâlnească pentru a veni împreună, ca să-şi poată face împreună o primă impresie despre soţia lui.

Nu-şi dădea seama de ce anxietatea Portiei îl făcea să fie atât de protector, poate pentru că, atunci când ea sosise la Havisham Hall, se arătase a fi foarte independentă, pe picior de egalitate cu el, aşa încât presupusese că niciodată nu avea îndoieli, nu dădea înapoi şi nici nu se răzgândea. Nu-i plăcea s-o vadă vulnerabilă, susceptibilă a fi rănită. Dacă, atunci când ar fi deschis uşa, ar fi văzut îngrijorare îi ei şi dacă ar fi ştiut de câte ori îşi linsese buzele aşteptând ca trăsura să oprească în faţa casei, probabil că i-ar fi fost milă de ea în prima zi. Tot nu i-ar fi îngăduit să se mărite cu tatăl lui, însă relaţia lor probabil că ar fi început altfel.

— Nu trebuie să le dovedeşti nimic, rosti el încet, iar ea întoarse repede capul pentru a se uita la el. Îi displăceau momentele când ea părea atât de tânără, atât de vulnerabilă. Ei nu mi-au cerut să le aprob alegerea soţiilor, aşa că nici eu nu am de gând să le cer părerea despre alegerea mea.

— Ei ştiu cum am ajuns să ne căsătorim?

— Nu ştiu sigur ce le-a spus tata. Eu le-am scris doar că m-am însurat – le-am dat informaţia în caz că veneau în vizită. Arată-le verticalitatea pe care mi-ai arătat-o mie în prima zi, şi totul va fi în regulă.

— A fost mai uşor atunci, fiindcă nu-mi păsa dacă mă placi sau nu.

El râse.

— Nici mie nu mi-a păsat dacă mă placi sau nu.

— Nu mi-ai plăcut. Am crezut că eşti un măgar îngâmfat.

El rânji.

— Atunci, consideră-i şi pe ei la fel.

— Aş prefera să mă placă puţin.

Aveau s-o adore. Încremeni când acel gând îi trecu prin minte atât de firesc, cu mare certitudine. Iar dacă ei simţeau asta faţă de ea, el cum să nu simtă acelaşi lucru? Doar că el refuza să permită ca altceva decât capul să-l stăpânească şi să-i controleze sentimentele. Însă era practic ca el s-o placă, fiindcă asta făcea ca relaţia lor să fie mai plăcută. Nu avea de gând să confunde spiritul practic cu iubirea. Slavă Domnului, trăsurile se opriră în cele din urmă! Trebuia să-şi abată atenţia de la găsirea unei explicaţii pentru acele gânduri absurde. Înainte de a-şi da seama ce face, mâna lui cuprinse talia Portiei şi o strânse cu delicateţe.

— Hai să le facem cunoştinţă cu Lady Locksley!

*

Portia nu era sigură că va fi în stare, dar era hotărâtă să fie o gazdă bună. Părinţii ei dăduseră petreceri şi avuseseră vizitatori suficient de des pentru ca ea să înveţe de mică cum să facă pe cineva să se simtă bine. Într-un rând, primiseră chiar şi nobili în casa lor.

Dar niciunul dintre oaspeţii lor nu fusese atât de important pe plan personal cum îi erau lui Locksley cei care se revărsau din trăsuri. Nu doar că dorea să-l facă mândru de ea, dar voia ca el să fie mulţumit de eforturile ei. Rămânând locului, privi cum servitorii şi copiii coborâră din ultimele două trăsuri în vreme ce soţul ei îl întâmpina cu o strângere de mână şi o bătaie pe umăr pe bărbatul care sărise din prima trăsură cu blazon ducal. Ducele de Ashebury. Erau la fel de înalţi, dar părul ducelui nu era la fel de negru ca al lui Locksley. Pe lângă Ashebury, soţul ei

părea mai întunecat, mai primejdios, mai de evitat. Părea genul de bărbat împotriva căruia mama ei ar fi avertizat-o.

Totuşi, el era cel care o salvase.

Alungă acel gând în timp ce ducele se răsuci şi o ajută să coboare din trăsură pe o femeie al cărei păr părea să fie şi negru, şi roşu, în funcţie de cum bătea soarele. Fosta domnişoară Minerva Dodger, acum ducesă de Ashebury. Zâmbetul ei fu strălucitor când îl îmbrăţişă pe Locksley. Portia fu luată prin surprindere de tăiosul junghi de gelozie care îi străpunse pieptul. Femeia era măritată cu un duce superb. Nu avea cum să-şi dorească a flirta cu un viconte, dar ceva din atitudinea ei relaxată îi spuse Portiei că s-ar fi purtat la fel cu un prinţ sau cu un rege. Însă conform ziarelor de scandal, zestrea Minervei echivalase tezaurul unor ţări mici. Portia presupuse că, atunci când cineva avea atât de mulţi bani, era firesc să fie relaxat în preajma oricui.

Un gentleman cu părul de culoarea grâului şi o lady brunetă descinseseră din trăsura contelui şi se apropiară de Locksley. El o îmbrăţişă pe femeie şi o sărută pe obraz. Contesa de Greyling, care câştigase inima a doi conţi. Apoi Locksley dădu mâna cu Greyling. Schimbară câteva cuvinte, îşi zâmbiră, chicotiră.

Privind camaraderia celor din grup, Portia îşi spuse că niciodată nu se simţise atât de izolată şi de singură. Ştiu instinctiv că niciodată nu s-ar abandona unul pe celălalt, indiferent ce greşeli prosteşti sau ce erori de judecată ar fi făcut unul dintre ei. Ea şi-ar fi dat şi sufletul pentru o asemenea loialitate din partea prietenilor sau a rudelor.

Locksley se răsuci spre ea şi întinse mâna. Trăgând adânc şi anevoie aer în piept, ea se apropie de el, îşi puse mâna în a lui şi se bucură când degetele lui le strânseră cu fermitate pe ale ei.

— Daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea, Portia.

— Din scrisoarea ta, m-am aşteptat să arate ca o broască râioasă, spuse Ashebury. Sunt plăcut surprins să descopăr că nu este aşa.

— Dar nu ţi-am descris-o în scrisoare.

— Exact.

— Nu vorbi despre ea la persoana a treia, de parcă n-ar fi aici, rosti Minerva lovind în glumă braţul soţului ei, înainte de a se întoarce spre Portia. Ashe e fotograf. Îşi petrece foarte mult timp urmărind cum apar diverse lucruri şi încercând să capteze adevărul despre ele prin lentilele aparatului său de fotografiat.

Portia se hotărî să nu-i pozeze niciodată, pentru că nu avea nevoie ca el să descopere adevărul despre ea.

— Mă bucur să vă cunosc, Excelenţele Voastre.

— O, te rog, hai să nu fim atât de formali! Eu sunt Minerva. Ea e Julia. Arătă spre femeia brunetă. Iar el este Grey.

— Prefer să mi se spună Edward, rosti Greyling luând mâna Portiei şi sărutându-i degetele.

— Încă nu prea s-a obişnuit cu titlul lui, zise Julia apropiindu-se şi sărutând-o pe Portia pe obraz. Bun venit în familie!

— Mulţumesc. Sper că vă vor plăcea camerele, dar dacă doriţi ceva…

— Ce e scumpo? întrebă Edward, iar Portia se uită spre el şi îl văzu aplecându-se spre o fetiţă agăţată de un crac al pantalonilor lui, care privea pe furiş de după el. O ridică în braţe. Spune: „Bună, eu sunt Lady Allie”.

Ea îşi îngropă chipul în umărul lui.

— Fiica fratelui meu e cam timidă în preajma străinilor.

— Totuşi, devine o diavoliţă după ce se obişnuieşte cu tine, o asigură Ashe pe Portia.

Moştenitorii Ashebury şi Greyling îi fură prezentaţi sumar, ţinuţi în braţe de dădacele lor, apoi Locksley îi conduse pe terasă, unde marchizul îi aştepta.

Afecţiunea pe care cele două cupluri şi copiii lor o aveau pentru Marsden fu evidentă şi înduioşătoare. De asemenea, fu clar că el îi adora pe copii, fără îndoială acesta fiind unul dintre motivele pentru care preluase frâiele situaţiei, ca să capete un moştenitor. Lacrimi ameninţară să îi umple ochii când Portia se gândi la dragostea pe care el avea s-o reverse asupra copilului ei.

Întreaga Londră n-avea decât să-l considere nebun, dar ea credea că, atunci când venea vorba de iubire, era cea mai zdravănă persoană pe care o întâlnise vreodată.

— N-a fost prea rău, nu-i aşa? îi şopti Locksley la ureche, aflându-se chiar în spatele ei.

Ea clătină din cap.

— Îmi place de ei. Iar tatăl tău e minunat cu copiii. Privi cum marchizul o luă de mânuţă pe Lady Allie şi porni cu ea printre buruieni. Portia suspină. Trebuie să mă ocup şi de grădină.

— Nu astăzi, bombăni el.

Ea râse.

— Nu astăzi.

Dar curând. Dacă Marsden nu avea nimic împotrivă. Poate că va planta florile albe favorite ale soţiei lui. Privindu-l, privindu-i pupilii şi pe soţiile lor, privindu-i pe copii, se simţi tânjind după căldura familiei, pe care ea n-o avusese niciodată, după iubirea soţului ei, de care ştia că nu va avea parte niciodată.

*

— Aşadar, cum v-aţi cunoscut? întrebă Edward. Nu am mai întâlnit-o.

El, Ashe şi Locke şedeau în fotolii, lângă şemineul din bibliotecă, fiecare având în mână un pahar cu scotch. Portia le dusese pe femei în salonul de dimineaţă pentru a bea un ceai. Tatăl lui zisese că simţea nevoia să doarmă puţin, dar Locke bănuia că se juca împreună cu copiii, în camera lor. Nu avea de gând să se simtă vinovat că tatăl lui părea atât de încântat de cei mici, iar el încă nu-i oferise un moştenitor.

— Că doar cunoşti fiecare femeie din Londra, nu-i aşa?

— Cunosc destule, da.

Ca burlac, Edward fusese cel mai promiscuu dintre ei, dar, ca al doilea moştenitor al titlului, nu se aşteptase să se însoare vreodată. Apoi se îndrăgostise de văduva fratelui

său, şi asta fusese.

— Deci, e din Londra? întrebă Ashe.

— A venit de la Londra. Familia ei locuieşte în Yorkshire. Îi aruncă o privire semnificativă lui Edward. Gadstone?

— Nu cunosc numele.

Locke se strâmbă.

— De fapt, Gadstone este numele pe care l-a căpătat după căsătorie. Nu ştiu numele familiei ei.

— Asta-i puţin cam ciudat, murmură Ashe.

— Tata a aranjat să se însoare cu ea. Până să sosească pentru a se căsători, nu am cunoscut-o.

Ashe şi Edward se uitară unul la altul înainte ca Ashe să rostească:

— Poftim?

— Este o poveste lungă, dar tata a dat un anunţ în ziar cum că doreşte o soţie. Ea a răspuns la anunţ. Doar că eu n-am avut încredere în ea.

— Aşa că te-ai însurat tu cu ea? întrebă Edward nevenindu-i a crede.

— Era mai bine să mă însor eu decât tata. Toată povestea părea ridicolă şi îl făcea să pară un prost. El a semnat un afurisit de contract care stipula că fata avea să se mărite când va sosi aici. Aşa că unul dintre noi trebuia să se însoare cu ea.

Edward izbucni în râs.

— Deştept pezevenchi! Fac pariu că a plănuit de la bun început ca tu să te însori cu ea.

— Ai câştiga pariul. Eu mi-am dat seama puţin cam târziu. Nu că aş avea de ce să mă plâng. E suficient de frumoasă şi foarte talentată în domenii unde apreciez talentul.

— Vrei să zici că e bună în pat? întrebă Ashe cu îndrăzneală.

— E minunată în pat!

— Tatăl tău te-a tot bătut la cap să te însori, comentă Edward.

— Nu i-a plăcut niciodată ca vreunul dintre noi să nu-l

asculte, nu-i aşa?

— El pare… Vocea lui Ashe se stinse în timp ce el studie scotch-ul. „Fericit” cred că este cuvântul pe care îl caut. Mai bine dispus.

— Portia a schimbat puţin lucrurile aici. Nu mai sunt atât de sumbre.

Asta era puţin spus. Nu toate schimbările făcute de ea erau vizibile. El se aştepta ca, din clipă în clipă, ceasurile să înceapă a ticăi din proprie iniţiativă.

— Şi a trecut ceva vreme de când tata n-a mai ieşit să alerge după fantome prin landă.

— Sper că n-o fi la etaj şi nu le umple capul copiilor cu poveşti despre fantome care îi înşfacă în toiul nopţii, nu? întrebă Edward, îngrijorarea desluşindu-se limpede în glasul lui.

— Sunt prea mici pentru a înţelege pe deplin orice le-ar spune el, îl asigură Ashe.

— Allie nu e. Are o minte ascuţită ca briciul. Seamănă cu taică-său. Dacă nu apuc să-i termin o poveste la culcare, în seara următoare îmi aminteşte exact unde am rămas. Este uimitor ce lucruri înţelege şi îşi aminteşte.

— Îţi este greu s-o creşti pe fiica fratelui tău? întrebă Locke.

Edward clătină din cap.

— Nu trece o zi fără să nu-mi doresc ca Albert să fie încă aici, dar faptul că o am pe Allie în viaţa mea nu reprezintă nicio dificultate, chiar dacă nu sunt tatăl ei. Văd mult din Albert la ea.

Ceea ce însemna că vedea mult din el. Cu toate că lui Locke nu-i fusese niciodată greu să-i distingă pe gemeni, altora le fusese.

— Crezi că avem timp să dăm o raită călare prin landă înainte de cină? întrebă Ashe.

— Abia aşteptam să propui, spuse Locke.

*

— Aş putea sta în camera asta toată ziua, rosti

Minerva suspinând uşurel.

Portia le dusese în salonul de dimineaţă, ca să-şi savureze acolo ceaiul şi biscuiţii. Şedeau în bovindoul ale cărui ferestre s-ar fi aflat în grădină dacă ar fi existat aşa ceva. Fără îndoială, abia în anul următor avea să aibă flori în grădină.

— De fiecare dată când am venit în vizită aici, începu Julia, am fost curioasă să aflu ce era în camerele ascunse în spatele uşilor închise, dar mereu m-am temut că aş găsi o fantomă bântuind.

— Nu, erau doar păianjeni, o asigură Portia.

Julia se cutremură vizibil.

— Eşti curajoasă.

— Deloc. Doar că m-a întristat gândul că totul era lăsat în paragină.

— Casa aceasta avea nevoie de mulţi ani de mâna unei femei, spuse Julia. Mă bucur că eşti aici. Deja se simte altfel, este mai primitoare, mai puţin înfricoşătoare. Iar marchizul pare fericit.

— Abia aşteaptă să capete un moştenitor.

— Eşti însărcinată? întrebă Minerva.

Portia clătină repede din cap.

— E prea curând.

Minerva zâmbi.

— Nu prea. Se poate întâmpla la fel de bine şi prima oară, şi oricând altcândva. Desigur, presupun că Locksley şi-a exercitat drepturile de soţ.

Portia se întrebă dacă nu cumva se pomenise brusc în toiul verii. Pielea îi deveni umedă şi fierbinte.

— Cu ardoare şi adesea, spuse ea cu voce joasă.

Pe vremea când locuise la Londra, discutase cu francheţe şi deschis despre bărbaţi, cu câteva femei. Nu-şi dădea seama de ce se simţea stânjenită cu ele două. Poate pentru că erau doamne, iar ea presupusese mereu că femeile din lumea bună nu purtau conversaţii despre lucrurile care se petreceau în spatele uşilor închise.

— Serios, Minerva, las-o baltă, rosti Julia atrăgându-şi recunoştinţa Portiei. Sărmana Portia s-a făcut roşie ca focul.

Nu tuturor le place să discute despre asemenea lucruri intime.

— Dar n-ar trebui să ne ruşinăm. Nu avem de ce să ne jenăm de trupurile noastre şi de modul cum funcţionează. Reprezintă un aspect al vieţii şi ar trebui apreciate.

— Mai doriţi ceai? întrebă Portia dornică să treacă la ceva mai puţin personal.

— Sper că nu te-am jignit, zise Minerva.

— Nu, deloc.

— O, iată-i plecând! rosti Julia.

Portia se uită pe fereastra pe care privea musafira lor. Îi văzu pe Locksley şi pe ceilalţi galopând spre landă.

— Spui asta de parcă te aşteptai.

Răsucindu-se spre ea, Julia zâmbi vag.

— De obicei, la scurt timp după ce sosim, pleacă să călărească. Cred că le aminteşte de vremea când erau tineri şi sălbatici, deşi bănuiesc că atunci sperau să vadă o fantomă.

— Julia îi cunoaşte mai bine decât oricine, rosti Minerva. Ei bine, îmi cunosc soţul mai bine decât ea, desigur, însă ea îi cunoaşte de mai mult timp.

— Fac parte din familie de mai multă vreme, recunoscu Julia. Cu toate că nu sunt înrudiţi prin sânge, formează o familie. Albert şi Edward aveau doar şapte ani când părinţii lor au murit. Ashe avea opt. Iar Locke avea şase ani când ei s-au mutat aici.

Portia se trase pe marginea fotoliului.

— Probabil că a fost ciudat pentru el. Mi-a spus că a fost singur înainte de sosirea lor, că nu existau alţi copii cu care să se joace, nici măcar din sat.

— Din câte am înţeles, da, era foarte izolat aici. Marchizul încă era cufundat în abisul disperării pricinuite de pierderea soţiei, cu toate că trecuseră câţiva ani de la moartea ei.

Ea încercă din nou să-şi imagineze cum fusese frageda copilărie a lui Locke. Poate că se urca pe pereţi pentru a atrage atenţia tatălui său.

— Cum era când l-ai cunoscut?

Julia râse.

— Mai tânăr decât este acum. Cred că au trecut cam opt ani de când l-am cunoscut. Era întotdeauna mai contemplativ decât alţii. Mai tăcut. Nu era genul care să se implice într-o conversaţie banală. Nu că doamnelor părea să le pese. Atâta vreme cât dansa cu ele, n-avea decât să nu vorbească deloc. Totuşi, foarte rar mergea la vreun bal. Clătină din cap. Ca să fiu foarte sinceră, petrecea foarte puţin timp la Londra. Cred că prefera solitudinea şi pustietatea acestui loc.

— Totuşi, aş spune că, probabil, nu mai există atât de multă solitudine aici după venirea ta, rosti Minerva. Apropo, cum ai reuşit să-i captezi atenţia şi să-l convingi să se însoare?

Portia suspină profund. Nu prea voia să intre în detalii.

— Marchizul a aranjat. Eu aveam nevoie de siguranţă, el dorea un moştenitor. Locksley i-a făcut pe plac. Nu cred că veţi găsi în toată Marea Britanie o căsătorie mai de convenienţă decât a noastră.

— Dar tu îl iubeşti, zise Minerva.

Portia se simţi de parcă Minerva o lovise cu pumnul în locul moale de sub stern. Nu mai era o fetişcană naivă care să se îndrăgostească prosteşte de un bărbat care niciodată nu avea s-o iubească cu adevărat.

— Nu.

Îşi dori ca răspunsul să fi părut mai sincer, mai ferm.

— Dar îţi dai seama că el ţine la tine, spuse Julia.

Portia simţi din nou că trupul i se încinge şi că o apucă ameţeala. Se sili să răspundă.

— Vă asigur că nu-mi poartă o afecţiune profundă.

Julia şi Minerva se uitară semnificativ una la alta.

— Draga mea, cred că te înşeli în această privinţă, rosti Minerva. După cum se uită Locksley la tine, aş zice că este îndrăgostit lulea.

Ea clătină din cap. Nu se putea ca el s-o iubească. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi făcut lucrurile şi mai dificile. Se măritase cu el deoarece ştiuse că nu avea s-o iubească niciodată. Era mult mai uşor dacă el o dorea numai pentru

un singur lucru, dacă o considera doar o tovarăşă de pat, un trup pe care să-l folosească. Că inima ei nătângă tânjea după iubirea lui era doar o dorinţă prostească. Nu era practic, iar mintea ei ştia că era o idee cumplită.

— Greşiţi, insistă Portia. El a jurat că nu va iubi niciodată.

— Are dreptate, Minerva, zise Julia. Este mantra lui favorită, pe care o tot repetă.

— N-are decât s-o repete cât pofteşte. Inima rareori ascultă de ce-i spunem. În general, are tendinţa să facă după bunul plac. Poate că n-o fi îndrăgostit nebuneşte, dar aş paria întreaga mea avere că inima lui nu este atât de bine ferecată cum şi-ar dori el.

Spre deosebire de ce credea Minerva, Portia ştia că acest lucru nu era de bine pentru viitorul ei.

*

Locksley nu-şi amintea să mai fi fost vreodată cu o femeie care să-i facă pieptul a se umfla de mândrie. Cu siguranţă, nu se aşteptase la asta când se însurase cu Portia, dar nimic legat de căsătoria lui cu ea nu era aşa cum se aşteptase. Ei bine, cu excepţia celor ce se petreceau în dormitor. În acea privinţă, îi evaluase bine calităţile.

Dar nu anticipase că ea era o gazdă extraordinară. La cină, mâncarea fusese deosebită, vinul, excelent, iar conversaţia, plăcută. Indiferent despre cine se discuta, Portia cunoştea persoana – nu direct, ci din ce citise în ziarele de scandal. Îi spusese că le citea, dar el începea să creadă că, de fapt, le devora. Îşi notă în minte să ceară a fi trimise câteva de la Londra la Havisham Hall.

De asemenea, trebuia să comande nişte partituri mai noi. Cele după care cânta soţia lui în salonul de muzică rămăseseră de la mama lui. Portia părea pe deplin mulţumită de ele, dar el se întrebă ce fel de muzică ar prefera să cânte. Se pomenea adesea punându-şi întrebări în legătură cu ea, deşi se avertiza singur că era bine să-şi ţină în frâu curiozitatea.

Ashe şi Edward păreau s-o placă. Femeile era clar că o plăceau. Cu toate că provenea din oameni de rând, se potrivea frumos printre aristocraţi, putea ţine pasul cu ei. Era ca un cameleon. Ceea ce îl puse pe gânduri. Unde învăţase să se simtă în largul ei indiferent de mediu?

Ashe se aplecă spre el.

— Este încântătoare! Merita ceva mai bun decât un bărbat care susţine că n-are inimă.

— Spectacolul pe care îl oferă merită urmărit în tăcere, replică Locksley încet.

Ashe avu tupeul să chicotească.

Marchizul li se alăturase la cină, iar în clipa aceea şedea cu ochii închişi şi chipul relaxat. Locke îşi imagină că se întorsese înapoi în timp, pe vremea când o altă femeie cânta la pian pentru el. Îşi petrecuse o mare parte din viaţă abţinându-se să pună întrebări despre mama lui, nedorind să trezească amintiri care l-ar fi putut întrista pe tatăl lui. Numai că începea să-şi dea seama că, înfrânându-şi curiozitatea, era posibil să-i fi permis tatălui său să rămână pierdut în durere. Deşi, ca să fie cinstit, nici nu dorise să afle ce pierduse el prin moartea mamei lui – un sărut la culcare, un zâmbet duios când şi-ar fi făcut bine temele, un râs blând când i-ar fi oferit un buchet de flori culese de pe câmp. Viaţa lui ar fi fost altfel dacă mama lui n-ar fi murit. Iar el nu dorise niciodată cu adevărat să recunoască acest fapt. Optase pentru pragmatism şi acceptase viaţa aşa cum era.

Portia îl făcuse să tânjească după mai mult. Îl făcuse să-şi dorească a-şi trăi viaţa cu o pasiune nestăvilită. Îl făcuse să vrea ca sala de bal să fie restaurată, ca o orchestră să cânte *Greensleeves*[3], iar el s-o ţină în braţe şi s-o învârtească pe duşumeaua lustruită. El considerase întotdeauna că balurile erau plictisitoare şi participase doar la cele pe care nu putuse să le evite. Dar cu ea alături, i s-ar părea captivante. Ea le-ar fermeca pe gazde şi pe toată aristocraţia prezentă. Deşi ea afirma că era de rând, nu

3 Cântec popular englezesc (n.tr.)

avea nimic comun.

Ultimele acorduri se stinseră încet, ca nişte amintiri care nu voiau să piară. Toată lumea aplaudă. Ea îşi înclină capul şi se îmbujoră. Îl uimea mereu modul cum putea să roşească o femeie atât de îndrăzneaţă ca ea. O făcea şi mai adorabilă, adică tocmai ce nu voia el – şi totuşi, Ashe avea dreptate. Ea merita un bărbat dispus să-i dăruiască inima lui.

— Mai vrea cineva să cânte? întrebă ea.

— Eu n-am fost niciodată foarte bună la pian, spuse Minerva.

— Ceea ce este ciudat având în vedere cât de agere îţi sunt degetele când vine vorba să trişezi la cărţi, replică Ashe cu mult prea multă mândrie în voce.

— Trişezi la cărţi? repetă Portia.

— Ocazional, dacă vreau să câştig. Depinde de miză. Dacă vrei, te pot învăţa.

— Nu cred că e necesar, spuse Locke cu toate că nu îşi putea aminti nici măcar un singur caz în care soţia lui îi ascultase ordinele.

Dacă dorea să înveţe a trişa, avea să găsească o modalitate – la fel cum făcuse curat în camere, deşi i se interzisese, arătându-i avantajele, astfel încât el să nu poată obiecta. Era deşteaptă în această privinţă. Nu-i cerea niciodată permisiunea, ci risca să aibă parte de mânia lui, dar izbutea s-o evite după ce făcea ca ea.

— Ca să fiu foarte cinstită, sunt epuizată, rosti Julia. A fost o zi lungă, cu drumul făcut şi toate celelalte. Cred că va trebui să mă retrag.

— Ne vom retrage amândoi, bine? întrebă Edward ridicându-se şi ajutându-şi soţia să se scoale din fotoliu.

Locke nu ştia dacă se va obişnui vreodată cu faptul că Edward era atât de atent cu soţia lui. Ani în şir, Edward susţinuse că nu o poate suferi, iar ea îl dispreţuise. Era foarte ciudat că acum păreau atât de îndrăgostiţi.

Tatăl lui se ridică din fotoliu, se apropie de fereastră şi privi afară…

— Lui Linnie i-a făcut plăcere să vă vadă pe toţi aici,

în seara asta.

Locke schimbă priviri semnificative cu Ashe şi Edward. În ciuda tuturor schimbărilor făcute de Portia, unele lucruri rămăsese la fel.

— E târziu, recunoscu Locke. Fără îndoială, ar trebui să ne retragem cu toţii.

Tatăl lui se răsuci spre el.

— Când va veni vremea, să mă îngropi alături de ea.

Ca şi cum lui Locke i-ar fi putut trece vreo clipă prin minte să facă altfel.

— Da, ei bine, vremea n-o să vină mult timp de-acum înainte.

— Presupun că ai dreptate. Încă sunt multe de făcut, cu toate că tu eşti cel care trebuie să le facă. Un moştenitor, Locke, ai nevoie de un moştenitor.

— Mă ocup de treaba asta, tată.

În fiecare noapte. Nu că ar fi considerat respectiva sarcină dificilă sau neplăcută. Caracterizarea sa drept „treabă” era inexactă.

— Atunci ar trebui să ne ducem cu toţii la culcare, ca tu să-ţi poţi vedea de treabă, rosti tatăl lui.

Locke nu-şi putu înăbuşi geamătul. Tatăl lui chiar nu gândea înainte de a vorbi. Nu i-ar fi fost deloc bine dacă se decidea vreodată să se întoarcă la Londra şi să reînceapă a frecventa înalta societate. Tatăl lui începu să-i dea afară din cameră de parcă erau iarăşi copii. Poate că, în mintea lui, erau. Uneori, era dificil să-şi dea seama când tatăl lui se întorcea în trecut.

În coridorul pe care se aflau dormitoarele, Locke le ură oaspeţilor noapte bună, iar Portia le dori vise plăcute. Abia după ce aceştia închiseră uşile, iar Locke, Portia şi tatăl lui rămaseră singuri în coridor, el se întoarse spre marchiz.

— Uneori, spui lucrurile cele mai nepotrivite.

— Sunt suficient de bătrân pentru a nu-mi păsa. Timpul e scurt. Trebuie să fiu direct. Îi făcu cu ochiul Portiei. Ai fost o gazdă minunată, draga mea. Am ştiut că vei fi.

— Este uşor când compania e atât de plăcută.

— Pari obosită.

— A fost o zi lungă.

Tatăl lui o studie de parcă ar fi căutat ceva, apoi, în cele din dădu din cap.

— Da, presupun că a fost. Ne vedem mâine-dimineaţă.

Intră în camera lui. Locke răsuci cheia în broască.

— Aş vrea să nu trebuiască să faci asta, spuse ea.

Şi el ar fi vrut acelaşi lucru.

— Ziua de azi i-a trezit multe amintiri. Ar rătăci prin landă dacă nu i-aş fi încuiat uşa.

— A părut foarte mulţumit în seara asta.

Locke aproape că răsuci cheia în sens invers.

— Deoarece crede că mama se uita pe fereastră. Nu mă face să mă simt vinovat fiindcă îmi doresc să îl ştiu în siguranţă.

— Ai dreptate, desigur. Îmi cer scuze.

El îi oferi braţul şi o conduse în dormitorul lor, străduindu-se să ignore agitaţia care se auzea din camerele pe lângă care trecură. Se părea că prietenii lui erau excitaţi. Nu că îi învinovăţea pentru asta. Ceva din izolarea casei trezea instinctele primare ale oamenilor. Nici la Londra, nici în timpul vreuneia dintre călătoriile lui nu dorise cu atâta disperare să posede o femeie cum dorea s-o posede pe Portia. Dacă nu s-ar fi străduit să păstreze un minimum de decenţă şi distanţă, ar fi luat-o de mână şi ar fi dat fuga în camera lor.

Închise uşa în urma lor, se răsuci şi o găsi aşteptându-l în mijlocul camerei, cu spatele la el. Dezlegarea rochiei de către el devenise un ritual de fiecare seară. După ce îşi dădu jos haina, o aruncă într-un fotoliu din apropiere. Vesta şi lavaliera i se alăturară înainte de a se apropia de ea. Îşi lipi buzele de ceafa ei. Cu un suspin delicat, ea îşi lăsă capul pe spate.

— Tata avea dreptate. Eşti o gazdă excepţională.

— Servitorii nou angajaţi mi-au fost de ajutor.

De ce, de fiecare dată, ezita să-şi asume meritele pentru realizările ei? După cum se comportase în prima zi,

nu se aşteptase la modestie din partea ei. Începu să-i dezlege rochia.

— Va trebui să angajezi mai mulţi dacă vrei să faci curat în toată casa.

— M-am gândit s-o las mai moale până când minele vor începe să producă din nou.

Degetele lui se opriră pe noada ei. Îşi dori ca ea să nu fi aflat adevărul despre mine.

— Nu e nevoie. Nu suntem cerşetori, Portia.

În orice caz, nu încă…

El îi lăsă rochia să cadă pe duşumea. După ce Portia ieşi din ea, se întoarse cu faţa la el.

— Vei discuta despre situaţia minelor cu Ashebury şi Greyling? întrebă ea.

— Nu, ei nu ştiu chiar nimic despre minerit. Îşi puse o palmă pe obrazul ei. Ai fost o doamnă a casei incredibilă! Lasă-mă să te răsfăţ puţin!

După ce îi dădu jos toate hainele şi îi desfăcu părul, o ridică în braţe şi o duse spre pat. Un alt ritual al lor. Nu ştia de ce îi făcea atât de multă plăcere când ea putea merge pe picioarele ei cei vreo doi metri până la el. Însă îi plăcea faptul că el dicta ritmul, că el stabilea dacă ajungeau în pat repede sau încet.

— Întoarce-te pe burtă, îi ceru el.

Ea nu obiectă. Nu obiecta niciodată, iar el se întrebă pentru prima dată dacă ea i-ar spune că nu îi place ceva. Ashe şi Edward erau mai bine acordaţi cu soţiile lor. Acest lucru fusese evident toată seara. Îşi dădeau seama fără dubiu dacă soţiile lor erau obosite, şi asta cu mult înainte de a se retrage în dormitor. Nu că el nu era atent la ea. Dar pur şi simplu nu o cunoştea pe Portia atât de bine cum prietenii lui îşi cunoşteau soţiile.

Însă ei îşi cunoşteau soţiile de mult mai mult timp decât o cunoştea el pe a lui. Totuşi, deşi căuta o scuză, ştia că adevărul era că nu dorea cu adevărat s-o cunoască.

Deschise un sertar al noptierei, băgă mâna înăuntru şi scoase o sticluţă.

— Ce-i aia? întrebă ea.

— Un ulei cu miros de mosc pe care l-am cumpărat în una dintre călătoriile mele. Vânzătorul m-a asigurat că va intensifica plăcerea. M-am gândit să-l testez pe tine.

— Dacă plăcerea pe care mi-o provoci ar fi mai intensă, este foarte posibil să mor pe loc.

Bine că îşi scosese vesta, altminteri n-ar fi fost exclus ca nasturii să-i sară din pricina pieptului umflat de mândrie. Nu-şi putu explica de ce voia să-i ofere cât mai multe. Şi nici nu-şi dădu seama de ce un fior dureros îl străbătu la gândul morţii ei.

— Hai să-l încercăm totuşi, nu vrei? întrebă el dându-i părul la o parte până ajunse tot pe pernă.

Ea se ridică în coate.

— Având companie în jur? Nu vreau să ţip în noaptea asta.

— Muşcă aşternutul.

Îşi rulă mânecile cămăşii şi îşi descheie nasturii de la gât. Scoase dopul sticluţei, îşi turnă puţin ulei rece în palmă şi îşi frecă repede mâinile pentru a încălzi lichidul. Îşi apăsă palmele pe noada ei. Cu un geamăt, ea se întinse pe saltea şi închise ochii. El o mângâie lent, de o parte şi de alta a şirei spinării, în sus şi în jos, conştient că ea se relaxa sub mâinile lui.

— Cum îl cheamă pe tatăl tău?

Încordarea reveni instantaneu.

— De ce întrebi?

— Când am vorbit cu Ashe şi Edward mai devreme, în bibliotecă, mi-au pus întrebări la care nu am ştiut ce să le răspund. Asta m-a făcut curios.

— El nu mai face parte din viaţa mea, aşa că nu are de ce să te intereseze numele lui.

El îşi mişcă degetele în cercuri pe umerii ei. Ea îi mai spusese asta, dar, brusc, i se păru important să ştie, dacă nu asta, măcar ceva despre ea.

— Povesteşte-mi o amintire din copilărie.

Ea suspină îndelung şi lent.

— Sunt prea obosită.

Deci scutul ei era coborât, iar el era un ticălos de cel

mai rău soi dacă profita de asta, dar un zurbagiu trebuia să se ridice la înălţimea reputaţiei lui.

— Te pricepi foarte bine să fii o gazdă bună. Ai învăţat asta acasă?

— Da, aveam adesea musafiri şi trebuia să dăm un spectacol reuşit.

Încruntându-şi fruntea, el îi mângâie spinarea de sus până jos şi îi frământă fundul ispititor.

— Ce fel de spectacol?

— Că eram o familie fericită. Că tata era un om bun.

— Şi nu era?

Ea se răsuci pe spate. Îi zâmbi diavoleşte.

— Eşti gata să te masez în faţă?

— Sunt gata să te văd renunţând la a-mi pune întrebări. Cine am fost şi cum a fost viaţa mea nu ne afectează acum. Pe noi. Ceea ce este sau nu este între noi. Am lăsat totul în urmă.

— Ce anume?

Ea clătină din cap.

— Nu contează. Când te-ai însurat cu mine, nu ţi-a păsat de asta. Nu are de ce să-ţi pese nici acum.

— Ţi-a făcut rău?

Ea se strâmbă şi închise ochii.

— Nu credea că băţul trebuia lăsat deoparte. Asta-i tot ce-ţi pot spune.

El se întrebă dacă amintirea muşcăturii băţului o făcuse să se strâmbe. Nu avea cicatrici, dar un băţ putea provoca durere şi fără a rupe pielea.

Ea deschise ochii.

— Te rog, lasă trecutul să rămână trecut.

Erau cuvinte pe care el le murmurase adesea în legătură cu tatăl lui. Dacă ar fi ţinut seamă de ele, poate că ar fi avut o atitudine diferită faţă de dragoste, poate că n-ar fi fost însurat cu Portia, poate că nu i-ar fi picurat ulei parfumat pe piept şi nu l-ar fi privit adunându-i-se în adâncitura dintre sâni. Puse sticluţa pe noptieră, îşi răsfiră degetele, adună puţin ulei cu degetele mari şi începu să i-l întindă pe piele în sus, spre claviculă, apoi în jos, spre

şolduri. Nu era cazul să-l preocupe faptul că Ashe şi Edward ştiau chiar şi cele mai mici detalii despre soţiile lor, în vreme ce el nu-l ştia nici pe cel mai important despre soţia lui.

Însă ştia ceea ce conta. Ea nu se ferea de muncă. Nu se considera superioară nimănui. Era o gazdă excelentă, era bună cu tatăl lui şi era îngrijorată din pricina minelor nu pentru că închiderea lor ar fi privat-o de ce-şi dorea, ci pentru că ar fi afectat domeniul.

Întinzând mâinile, ea îşi trecu degetele prin părul lui, îi cuprinse ceafa cu palma şi îi trase capul în jos până când buzele lui se întâlniră cu ale ei. Ea niciodată nu se mulţumea doar să primească. El ar fi trebuit să ştie că la fel avea să fie şi în seara aceea, indiferent cât de obosită susţinea ea că este.

O posedă încet, cu delicateţe. Fără grabă, fără patimă, fără furie. Când pasiunea se intensifică, iar ea ajunse în pragul orgasmului, el îi acoperi gura, îi înghiţi ţipetele, savură încleştarea ei în jurul lui, stârnindu-i senzaţii care ameninţară să-l sfâşie, făcându-l în acelaşi timp să se simtă mai puternic, invincibil.

Gâfâind şi încă tremurând după orgasmul exploziv, el se răsuci pe o parte, o strânse în braţe şi trase pătura peste amândoi Ea avea dreptate. Trecutul nu conta, dar al naibii să fie el dacă nu-şi dorea să o fi întâlnit când era foarte tânără, pentru a şti deja totul despre ea.

Capitolul 18

Deoarece aveau oaspeţi, se părea că Portia o instruise pe doamna Dorset să prepare un mic dejun variat, iar felurile de mâncare să fie puse pe bufet pentru ca fiecare să-şi ia ce dorea. Locke aprecie diversitatea, făcându-i plăcere să nu fie constrâns să mănânce ce avusese chef bucătăreasa să pregătească.

Toată lumea era prezentă, inclusiv tatăl lui, dar Portia

lipsea. Absenţa lui îl surprinse, deoarece se aşteptase să fie prima la masă pentru a se asigura că totul fusese pregătit conform dorinţelor ei şi pentru a-i întâmpina pe oaspeţii lor. Pe de altă parte, el nu reuşise să reziste tentaţiei de a o avea din nou în acea dimineaţă, înainte de a se pregăti pentru ziua respectivă. După ce îl ajutase să se îmbrace, se întorsese în pat „doar pentru câteva minute”, aşa cum făcea întotdeauna. Fără îndoială, el o epuizase. Ca soţ, era un ticălos. Nu că ea părea să fie deranjată de asta.

— Cât intenţionaţi să rămâneţi aici? întrebă el încercând să nu se gândească la mine şi la faptul că era nerăbdător să se întoarcă în subteran.

— Doar până mâine, spuse Ashe. Am vrut să-i urăm soţiei tale bun venit în familie, dar nu putem sta mai mult. Veţi veni la Londra în sezonul ăsta?

— Mă gândesc la asta.

De fapt, era posibil ca el să fie nerăbdător să se ducă la baluri, să aibă ocazia de a dansa cu Portia, de a intra cu ea la braţul lui. Numai că dorea ca oamenii să vadă că ea nu avea doar graţie şi frumuseţe. Dorea ca toţi să vadă ce era ea capabilă să realizeze. Dorea ca ei s-o vadă ca pe o gazdă, ca pe stăpâna casei. Oare chiar se gândea să-i ceară să organizeze un bal în reşedinţa lui de la Londra?

Cu toate că tatăl lui nu se mai dusese niciodată la Londra după moartea soţiei, casa din oraş nu fusese abandonată, dar nici nu era însufleţită. Portia avea să schimbe asta. Avea să treacă prin coridoare şi camere, luminându-le cu simpla ei prezenţă. Avea să…

Cullie intră în salon destul de precipitat, dar fata avea în general tendinţa de a se mişca repede indiferent ce făcea, o caracteristică pe care, fără îndoială, o preluase de la stăpâna ei. După ce ajunse lângă el, se aplecă.

— Milady nu prea se simte în stare să se ridice din pat în aceasta dimineaţă, spuse ea încet, dar vocea ei fu totuşi suficient de sonoră pentru că toată lumea îşi ridică privirea. Nu vi se va alătura la micul dejun. A vrut să aflaţi pentru a vă continua ziua fără să o aşteptaţi.

El fu în picioare înainte de a-şi da seama că îşi

aruncase şervetul pe masă. Portia nu se îmbolnăvea niciodată – sau cel puţin asta susţinuse cu suficientă mândrie pentru a fi adevărat. Aşa că ce naiba era în neregulă cu ea şi de ce inima lui bubuia, iar stomacul i se strânsese de parcă el era bolnav? Mai devreme în acea dimineaţă, se simţise bine. Îi încheiase nasturii şi îi legase lavaliera, aşa cum făcea în fiecare zi. Faptul că dorise să se întoarcă în pat pentru câteva minute nu fusese un motiv de îngrijorare.

— Ne ducem noi să vedem ce-i cu ea, se oferi Minerva în timp ce ea îşi Julia îşi împinseră scaunele în spate şi se ridicară.

Ashe, Edward şi tatăl lui se grăbiră să le urmeze.

— Ea nu ar dori să vă întrerupeţi micul dejun, insistă el.

— Dacă e ceea ce cred eu că este – o problemă a doamnelor, mă îndoiesc că ar vrea ca tu să dai buzna acolo.

„O problemă a doamnelor?” Semnificaţia cuvintelor îl izbi ca o măciucă. Desigur! Sângerarea ei lunară. Nu se gândise la faptul că erau împreună de aproape o lună deja şi că se putuse bucura de ea în fiecare noapte. Minerva avea dreptate. Evitarea acelui aspect al căsătoriei fusese convenabilă fiindcă nu se gândise că o căsătorie însemna să fie cu o femeie şi în perioada ciclului ei.

— În regulă. Da. Aş aprecia dacă v-aţi ocupa voi de ea.

— Foarte bine. Minerva îşi îndreptă atenţia spre Cullie. Adu nişte ceai cu miere şi nişte biscuiţi în dormitorul doamnei.

Doamnele dispărură pe uşă, iar domnii se aşezară din nou pe scaunele lor.

— Pentru o clipă, şi tu ai părut bolnav, spuse Edward.

— Ea nu se îmbolnăveşte, aşa că am fost îngrijorat.

— Începi să ţii la ea, zise tatăl lui cu un zâmbet aproape triumfător.

— Nu fi ridicol! Ea serveşte unui scop, nimic mai mult.

Întinse mâna spre cana cu cafea, observă că degetele îi tremurau şi îşi retrase mâna în poală. Reacţia lui nu avea

nimic de-a face cu vreun sentiment tandru faţă de ea, ci doar cu faptul că situaţia apăruse într-un moment nepotrivit. Totuşi, în vreme ce toţi ceilalţi începură să vorbească, nu se putu abţine să nu se uite şi să nu-şi dorească să se fi dus el la ea.

*

— De ce nu i-ai spus ce bănuieşti de fapt? întrebă Julia în timp ce urcau scările.

— Pentru că nu este treaba mea să-i spun, dar, având în vedere întrebarea ta, se pare că şi tu te gândeşti la acelaşi lucru.

Minerva bănuise asta din clipa în care făcuse cunoştinţă cu Portia. Unul dintre motivele pentru care era atât de bună la trişat era că se pricepea foarte bine să citească oamenii şi situaţiile. Iar la Portia, zărise o strălucire care nu avea nicio legătură cu fericirea conjugală.

Când ajunseră la ultima uşă, bătu repede, aşteptă ca Portia să le poftească înăuntru, apoi apăsă clanţa. Intrară şi îşi găsiră gazda ghemuită în poziţie fetală, cu chipul palid şi ochii lipsiţi de însufleţire.

— O, am crezut că e Cullie, zise ea şi dădu să se ridice.

— Nu te ridica, spuse Minerva apropiindu-se repede şi împingând-o înapoi în pat. Am vrut doar să vedem cum te simţi, nu să te deranjăm. Camerista ta a zis că nu ţi-e bine.

— Când mă mişc, mă apucă greaţa. M-am gândit că, dacă mă odihnesc puţin, îmi va trece.

Minerva îi zâmbi Juliei, care dădu din cap.

— Faptul că nu mă simt bine n-ar trebui să stârnească zâmbete, rosti Portia oarecum ţâfnoasă.

— Zâmbim pentru că dai semne că ai fi însărcinată, îi spuse Minerva.

Portia clătină din cap.

— Este prea curând.

Julia ocoli patul, se aşeză pe saltea şi luă mâna Portiei.

— Când ţi-a venit ciclul ultima dată?

Minerva nu mai văzuse niciodată pe cineva care să ezite atât de mult a răspunde la o întrebare, dar totuşi unele doamne se ruşinau să vorbească despre nevoile şi funcţiile corpului lor. Ea nu se jenase niciodată în mod deosebit, dar înţelegea că imixtiunea lor putea să fie deranjantă, în ciuda intenţiilor bune.

— Nu-mi amintesc. Portia clipi de câteva ori şi îşi strânse buzele de parcă se străduia să găsească răspunsul la o întrebare dificilă. Cu puţin înainte de a sosi aici.

— Şi eşti măritată de o lună, rosti Julia încet. Aş spune că sunt mari şanse să fi rămas însărcinată, nu-i aşa, Minerva?

— Da, şi eu aş spune acelaşi lucru.

Se aşeză şi ea pe marginea patului şi luă mâna Portiei. Aceasta părea serios speriată, de parcă fusese prinsă făcând ceva ce nu ar fi trebuit.

— Dar greaţa… nu e prea curând?

— La mine, au trecut aproape două luni până a început să-mi fie rău, dar cred că fiecare femeie este diferită. Dar tu, Minerva?

— Sunt de acord, suntem diferite.

Julia râse.

— Nu, întrebam când a început să-ţi fie rău.

— Aproape chiar de la început. Ai avut şi alte semne?

— Am fost obosită în ultima vreme, dar am crezut că e din pricină că am muncit atât de mult pentru a pregăti casa.

— Atunci, asta este. Aş spune că Marsden va avea nepotul după care tânjeşte.

*

Aşteptase cât de mult putuse. Văzând că doamnele nu se întorc pentru a-l informa că totul era în regulă, urcă scările şi se năpusti în dormitor fără a se osteni să bată la uşă. Faptul că Minerva şi Julia stăteau de o parte şi de alta a Portiei şi o ţineau de mâini îl făcu să fie străbătut de un

fior rece. Cu toate că nu văzuse niciodată o scenă cu cineva pe patul de moarte, ceea ce se afla în faţa ochilor săi erau exact cum îşi imaginase. Obrajii Portiei nu aveau nici urmă de rozaliu. Ochii ei nu se aprinseseră provocatori la sosirea lui. Tatăl lui o plăcea enorm pe Portia. Nu ştia dacă acesta ar supravieţui pierderii ei în caz că murea de vreo boală, devenind o altă femeie care se stingea prea tânără în acea casă.

— Trimit imediat după medic, se răsti el dispreţuindu-se că părea incapabil să aibă vreun gând raţional.

— Nu cred că este necesar, spuse Minerva ridicându-se şi zâmbind slab.

Zâmbetul îl înnebuni.

— Atunci, ce-i în neregulă cu ea?

— O vom lăsa pe ea să-ţi zică.

În vreme ce Minerva şi Julia ieşiră, el încercă să se liniştească spunându-şi că niciuna dintre ele nu păruse îngrijorată. Totuşi, se părea că îi era imposibil să-şi stăpânească bubuitul inimii în piept. Porni spre pat, moment în care soţia lui se ridică în şezut. Locke grăbi pasul şi ajunse la timp pentru a o ajuta să-şi aranjeze pernele la spate. Apoi îşi îndreptă trupul şi se aşeză rigid lângă ea.

— Deci ce boală s-a abătut asupra ta?

Buzele ei schiţară un zâmbet.

— Nu cred că sunt bolnavă. Mai degrabă, se pare că este posibil să fiu însărcinată.

Dacă nu şi-ar fi încordat picioarele şi dacă nu şi-ar fi controlat genunchii, Locke probabil că ar fi căzut pe spate. În schimb, se holbă la ea întrebându-se de ce, brusc, nu mai exista aer pe care să-l tragă în plămâni. Nu dorea ca un copil să-i scurteze timpul petrecut cu ea, nu voia să se gândească la faptul că era posibil ca, la fel ca mama lui, ea să moară la naştere. Tatăl lui avusese nevoie de trei ani pentru a-şi lăsa marchiza însărcinată. Locke dorea să aibă măcar tot atâta vreme cu Portia. Voia să aibă mult mai mult.

— Atât de curând?

Ea tresări, îşi coborî privirea în poală şi începu să tragă de o aţă din cuvertură.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru, dar mi s-a atras atenţia – chiar tu ai făcut-o, dacă stau să mă gândesc – că se putea întâmpla chiar de prima dată când am fost împreună. Îşi ridică ochii spre ai lui. La urma urmelor, am recunoscut că sunt fertilă.

Asprimea tonului ei îl readuse cu picioarele pe pământ. Ea nu era mama lui. Şi deja supravieţuise aducerii pe lume a unui copil. Se sprijini de stâlpul de la piciorul patului şi îşi încrucişă braţele la piept dorindu-şi ca blestemaţii de fiori care îl străbăteau să înceteze.

— Da, ai spus.

Dar totuşi nu crezuse că era atât de fertilă.

Ea îşi ridică bărbia.

— Sper că tatăl tău va fi mai bucuros decât pari să fii tu.

— Va fi. Se strâmbă. Nu e că nu sunt fericit, doar că s-a întâmplat mai curând decât m-am aşteptat.

— Ceea ce este o prostie din partea ta având în vedere de câte ori ţi-ai revărsat sămânţa în mine.

El nu se putu abţine să nu rânjească. Nu-i plăcuse s-o vadă atât de vulnerabilă, dar ea îşi revenea, iar pe măsură ce o făcea, strânsoarea din pieptul lui dispărea. Fără îndoială, îşi făcuse griji degeaba.

— Nu-mi amintesc că tu să fi obiectat.

— Cât de arogant…

Deodată, ea se albi, zvârli pătura la o parte, se dădu grăbită jos din pat şi se repezi în cealaltă parte a camerei.

Alarmat, el se desprinse repede de stâlp.

— Portia?

Ea se opri în faţa lavoarului şi îşi înclină capul spre lighean. El se apropie precaut, remarcând că ea nu se mişca, dar scotea icnete scurte.

— Portia?

Ea clătină din cap şi ridică o mână. El îşi puse o palmă pe spinarea ei şi începu s-o maseze lent, în cerc.

— Relaxează-te! O să fie bine.

— Stomacul meu… se tot întoarce pe dos, dar nimic nu iese.

— De asta crezi că eşti însărcinată?

— De asta şi pentru că nu mi-a venit ciclul.

Asta el ştia foarte bine, deoarece putuse să se culce cu ea în fiecare noapte. La naiba! Sămânţa lui probabil că prinsese rădăcină chiar de prima dată.

Ea îşi încleştă un pumn, iar respiraţia îi deveni mai uşoară.

— Am remarcat că sânii tăi par puţin mai mari. Dar am presupus că te îngraşi, că mănânci mai bine. N-am spus nimic fiindcă am impresia că doamnelor nu le place să se vorbească despre greutatea lor.

— Nu le place. Apropo, e minunat ce faci. Masajul pe spate.

— Îmi pare rău că nu te simţi bine.

— Asta nu-i nimic în comparaţie cu ce va urma.

El nu dorea să se gândească la ce va avea ea de îndurat pentru a-i aduce copilul pe lume, la riscul la care se expunea pentru a-i dărui un afurisit de moştenitor. Ar fi preferat să-şi fi ţinut pantalonii pe el.

— A fost foarte dureros când ai adus primul copil pe lume?

Ea deveni rigidă sub degetele lui.

— Indiferent cât suferă o femeie, merită.

El se îndoia că mama lui ar fi de acord.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Ce-i? se răsti el nemulţumit de deranj.

Uşa se deschise, iar Cullie se ivi de după ea.

— Am adus ceai şi biscuiţi pentru milady. Ducesa crede că îi vor potoli stomacul.

— Bine. Pune tava pe noptieră.

Cu tocurile răpăindu-i pe parchet, Cullie străbătu repede camera, puse tava pe noptieră şi ieşi grăbită.

— Se mişcă mereu atât de repede? întrebă Locke.

— Cred că tonul tău aspru o sperie.

— N-am făcut decât să încerc a împiedica pe oricine să te deranjeze.

Ea suspină profund şi îşi îndreptă trupul.

— Cred că ai reuşit. Voi încerca să beau nişte ceai.

Ea se întoarse la pat, se urcă în el şi luă ceaşca de porţelan de pe tavă. El se sprijini din nou de stâlpul patului şi o privi cum sufla încetişor pentru a răci ceaiul. Trupul lui reacţionă de parcă ar fi suflat asupra lui. Având în vedere momentul, era un ticălos desăvârşit.

— Cât timp te vei simţi rău?

— E dificil de spus. Greaţa n-ar trebui să dureze mult, nu cred. Mă simt mai bine deja. S-ar putea să revină mâine şi timp de mai multe zile. Bănuiesc că trupul mi se obişnuieşte cu noua viaţă.

Dumnezeule! Viaţă. O viaţă pe care o creaseră împreună. Deşi ştia că scopul absurdului aranjament dintre ei fusese obţinerea unui moştenitor, Locke niciodată nu se gândise cu adevărat la responsabilitatea pe care o presupunea un copil.

— Nu pari foarte fericit de perspectiva de a avea un copil, rosti ea încet, înainte de a sorbi din ceai, privirea ei nedesprinzându-se de el.

— Pare ridicol să spun asta, dar nu prea m-am gândit la tine însărcinată. Nu sunt nefericit.

Ea clipi cu cochetărie.

— Vai, dar asta mă face să mă simt mult mai bine.

— Portia… Ce putea să zică? Nu se aşteptase ca sămânţa lui să rodească atât de repede, cu toate că, dacă era să fie sincer, niciodată nu-şi testase fertilitatea. Înainte de ea, folosise mereu un prezervativ când făcea sex cu o femeie… sunt încântat de perspectiva de a avea un moştenitor…

— S-ar putea să fie fată.

El fu surprins de plăcerea pe care o simţi la gândul că era posibil să fie o fată. Una cu părul ei roşu aprins şi cu ochii de culoarea whisky-ului. Una care avea să ajungă fată bătrână pentru că el nu avea să lase niciun bărbat să se apropie la mai puţin de un metru de ea.

— Mi-ar plăcea.

Ochii ei îi cercetară chipul, apoi ea puse ceaşca pe

tavă.

— Serios?

— Serios! Îşi drese glasul şi încercă să găsească o modalitate de a o convinge că nu ar fi fost dezamăgit de acea eventualitate. Aş fi la fel de mulţumit ca atunci când ar fi băiat. Atâta vreme cât copilul va fi sănătos, iar tu… — „vei supravieţui” fură cuvintele care îi trecură prin minte, dar îşi dădu seama că îngrijorarea pe care o simţea în privinţa ei estompa bucuria pe care ar fi trebuit s-o simtă în clipa aceea – … iar tu nu vei avea parte de o naştere chinuitoare.

— Te gândeşti la mama ta, rosti ea cu blândeţe.

De ce ea părea să-l cunoască mult mai bine decât o cunoştea el pe ea?

— Sunt puternică şi sănătoasă, îi asigură ea, dar cuvintele ei nu-l liniştiră deloc pentru că, din câte ştia, şi mama lui fusese puternică şi sănătoasă. Nu voi muri.

El se desprinse de stâlp, se ridică, se aplecă spre ea şi îşi lipi buzele de ale ei.

— Sper să-ţi respecţi această promisiune.

Apoi ieşi din cameră înainte de a spune ceva prea sentimental, ceva care să regrete. Nu avea de gând să-şi dăruiască inima acelei femei. Nu avea de gând să ţină la ea mai mult decât era practic. Însă îşi dorea să scape de acea presimţire rea care ameninţa să alunge orice rază de soare din viaţa lui.

*

Reacţia marchizului fu exact ceea ce şi-ar fi dorit oricare femeie. Era extaziat. Portia era sigură că, dacă hainele i-ar fi fost la fel de bine croite pe trup cum erau ale lui Locksley, nasturii de la vestă i-ar fi sărit când, în seara aceea, după cină, în salonul de muzică, Locke anunţă că ea era însărcinată.

Fu surprinsă că toţi păstraseră secretul, dar se gândi că doriseră ca Marsden să aibă parte de un moment minunat.

— Bravo! exclamă el ridicându-şi paharul cu scotch. Ştiam că nu-ţi va lua mult, draga mea.

Ea remarcase schimbările de ceva vreme – faptul că era lipsită de energie după-amiază, că îi era puţin greaţă dimineaţă –, dar nu spusese nimănui pentru că i se păruse mult prea devreme să anunţe că un copil se forma în pântecul ei. Nici chiar în clipa aceea nu era împăcată cu anunţul, dar Minerva şi Julia îi forţaseră mâna.

Dar cel mai mult fusese surprinsă de reacţia lui Locksley. Era evident că moartea mamei lui îl afectase mai mult decât crezuse ea, fără îndoială mai mult decât credea oricine. În acea dimineaţă, îi simţise îngrijorarea la aflarea veştii, ceea ce îi temperase entuziasmul pe care probabil că îl simţise când aflase că urma să aibă un moştenitor. Totuşi, ea îşi dorea sincer să fie fată. O fetiţă drăgălaşă, pe care să o poată copleşi cu dragostea care ei îi fusese refuzată.

— Vom avea un moştenitor înainte de sfârşitul anului, rosti Marsden zâmbind larg.

— S-ar putea să fie fată, îi spuse ea.

— S-ar putea. Se bătu cu două degete în piept. Dar simt aici că va fi băiat.

— Dar, tată, indiferent ce va fi, vei fi încântat de copil, zise Locksley.

— Desigur. Desigur.

Îi făcu Portiei tainic cu ochiul, de parcă el nu avea nicio îndoială că avea să dea naştere unui băiat.

— Să cânt ceva la pian? întrebă ea sperând să devieze discuţia de la subiectul sarcinii ei.

— Ar trebui să te odihneşti în seara asta, rosti Locksley.

— Nu este ca şi cum aş fi bolnavă. Mă simt foarte bine acum. Şi nu intenţionez să zac în următoarele… câte luni or fi rămas.

Fruntea lui se încruntă.

— Aş zice că opt.

— Uneori, copiii se nasc mai devreme. Şi eu m-am născut înainte de termen. Cu câteva săptămâni chiar. Toţi fraţii mei s-au născut mai devreme.

— La fel şi Locke, spuse Marsden.

Atenţia soţului ei se îndreptă spre tatăl lui.

— Serios?

Marsden încuviinţă din cap studiind restul de scotch din pahar de parcă şi-ar fi dorit să nu fi vorbit.

— Cu două săptămâni, cred. Sau poate că doctorul a calculat greşit. Nu este ca şi cum ar fi o ştiinţă exactă. Nu poţi decât să bănuieşti când a avut loc cu adevărat concepţia.

— Apropo de doctori, dorim să aducem unul nou în sat, zise Locksley.

— Dar Findley este aici dintotdeauna.

— Era aici şi când m-am născut, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, vrem altul.

Cu tristeţe în ochi, Marsden îşi studie fiul.

— N-a avut cum s-o salveze pe mama ta.

El se ridică brusc din fotoliu şi se îndreptă spre măsuţa cu sticle. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ea ar fi crezut că era agitat, îngrijorat din pricina sănătăţii ei.

— Era normal să spună asta, nu-i aşa? Sau poate că ne vom duce la Londra când se va apropia sorocul Portiei.

Ea nu dorea să se apropie de Londra.

— Copilul trebuie să se nască aici, în această casă.

— Are dreptate, rosti Marsden. O să găsim un alt doctor.

Locksley îşi umplu paharul şi reveni la fotoliul lui, dar fără a părea mulţumit.

— Bine. Voi da un anunţ în *Times.*

— Bine. Şi anunţă şi căsătoria voastră dacă tot faci asta.

Stomacul Portiei se strânse când auzi asta, dar nu putea obiecta fără să trezească suspiciuni. În plus, realist gândind, căsătoria ei cu Locksley nu putea rămâne secretă pentru totdeauna. Cel mai bine era să se afle odată, iar tot ce putea face era să spere că avea să fie bine.

— Ştiu că ai motive să fii îngrijorat, spuse Edward încet, dar şi Julia, şi Minerva au născut, şi amândouă au

supravieţuit.

— Iar doctorii ştiu mult mai multe acum, nu-i aşa? adăugă Julia.

Îndrăznesc să afirm că medicina în general a evoluat enorm.

— Nemaivorbind de faptul că Portia a mai născut, şi nu au apărut complicaţii, rosti marchizul.

Privirile musafirilor aterizară pe ea aproape cu o bufnitură audibilă.

— Ai avut un copil? întrebă Minerva, în voce desluşindu-i-se limpede tristeţea şi durerea.

— Un băieţel, care a murit. Clătină din cap. Totuşi, starea mea actuală ar trebui să fie motiv de bucurie şi de sărbătoare, nu de melancolie. Cred că voi cânta.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce a obiecta, se ridică, se apropie repede de pian, se aşeză şi apăsă o clapă, o notă joasă. Apoi începu o melodie mai uşoară, cu un ritm alert, îngăduind muzicii s-o învăluie şi s-o pătrundă, calmându-i neliniştea. Nu voia să se gândească la faptul că era posibil să nu-şi vadă copilul crescând. Contele avea dreptate. Femeile supravieţuiau mereu. Nu avea de gând să-şi petreacă următoarele câteva luni făcându-şi griji. Totul avea să fie bine. Trebuia. Având în vedere tot ce făcuse, trebuia.

*

La prima geană de lumină a zorilor care intră pe ferestre, Locke îşi privi soţia dormind. În mod normal, ar fi trezit-o încet, cu sărutări pe umărul gol şi înghionteli delicate, dar, în acea dimineaţă nu avu inima să-i tulbure somnul. Nu voia să rişte a-i răscoli stomacul.

În noaptea acea, o avusese de trei ori înainte ca ea să se cufunde mulţumită în somn. Însă el rămase mult timp treaz, privind în întuneric, ascultându-i respiraţia ritmică, inhalându-i parfumul de iasomie. Îşi crea amintiri oricât de nesemnificative, de parcă ea ar fi putut să-i fie luată. Era ridicol că era atât de îngrijorat din pricina ei când existau

chestiuni cu adevărat importante – să se asigure că urmaşul lui moştenea un domeniu demn de el şi un venit cu care să-l poată întreţine.

Într-o singură zi, totul se schimbase, totul părea mai presant. Trebuia să petreacă mai mult timp în mine, era necesar ca oamenii să muncească cu mai multă perseverenţă. Era mai imperativ decât niciodată să găsească rapid un zăcământ bogat. Avea să-şi dubleze eforturile, să prelungească programul de lucru. Însă când se gândi să muncească mai mult timp, vreme în care nu avea să fie cu Portia, ceva se răsculă în el. Dorea să aibă mai multă vreme cu ea, mai multe ore, mai multe zile, mai multe luni.

De ce naiba sămânţa lui încolţise atât de repede?

Pleoapele ei fluturară şi se deschiseră, iar pe buze îi apăru un zâmbet slab.

— Ţi-ai pierdut interesul faţă de mine fiindcă sunt însărcinată? Adora vocea ei când se trezea – aspră de somn, răguşită de nefolosire. Ţipetele ei de plăcere erau mai erotice, ceea ce îl excita şi mai tare.

— Noaptea trecută ar fi trebuit să te convingi că nu-i aşa.

— Atunci, de ce nu m-ai trezit?

Privirea lui se îndreptă spre stomacul ei, iar el se întrebă când avea să înceapă a i se rotunji, când se va uita la ea şi va vedea dovada că copilul lui creşte în ea.

— După ziua de ieri, nu am ştiut cum te vei simţi.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui, atrăgându-i din nou atenţia spre ochii ei.

— Mi se face greaţă abia mai târziu.

— Totuşi, nu avem prea mult timp pentru că oaspeţii noştri pleacă în curând. Probabil că ar trebui…

Ea se ridică în şezut, iar cearşaful îi alunecă până la talie, lăsându-i expuşi sânii minunaţi. Apăsându-i umărul, îl sili să se întindă la loc, apoi îşi puse un picior peste şoldurile lui. Se aplecă şi îi ciuguli buzele.

— Nu sunt fragilă.

Apetitul ei era la fel de insaţiabil ca al lui. Nu cunoscuse niciodată pe cineva ca ea. Şi nu-i putea rezista.

*

Trei ore mai târziu, după ce făcuseră dragoste alene şi luaseră relaxaţi micul dejun, se aflau împreună cu tatăl lui pe aleea din faţa casei.

— Veţi veni la Londra după ce începe sezonul? întrebă Ashe.

— Nu sunt sigur, îi spuse Locke.

Depindea de cum mergeau lucrurile cu minele. În clipa aceea, trebuiau să fie principala lui preocupare... împreună cu soţia lui. După cum demonstrase mai devreme, nu avea de gând să renunţe nici măcar la o clipă pe care o putea petrece cu ea.

— Trimite-mi vorbă dacă veniţi. Minerva i-ar putea netezi calea Portiei.

El era destul de sigur că Portia îşi putea netezi şi singură calea, dar aprecie oferta.

— Te voi anunţa.

Gentlemanii îşi strânseră mâinile, iar doamnele se îmbrăţişară. Apoi, stând între Portia şi tatăl lui, privi cum trăsurile în care se aflau prietenii lui din copilărie şi familiile lor dispărură în depărtare.

— E plăcut să vezi că o duc atât de bine, rosti tatăl lui. Sunt fericiţi. Asta contează cel mai mult. Şi au moştenitori. Îl bătu pe Locke pe umăr. În curând, vei avea şi tu.

O luă din loc, dar nu spre casă, ci către locul unde marchiza fusese înmormântată. Locke nu se îndoi că avea să-şi petreacă o vreme vorbind cu piatra de mormânt a mamei lui.

— Va fi dezamăgit dacă e fată, spuse Portia încet.

— Mă îndoiesc, o asigură el. Nu ai văzut câtă atenţie i-a acordat lui Allie?

Ea îşi ridică privirea spre el.

— Tu ai fi dezamăgit?

Atâta vreme cât ea nu murea, el avea să fie mulţumit.

— Ce ce aş fi dezamăgit când asta ar însemna că va trebui să ne străduim şi mai tare?

Ea zâmbi, iar îmbujorarea îi cuprinse obrajii.

— Te duci la mină?

— Cum te simţi?

Ea păru surprinsă de întrebare. El remarcase că, la micul dejun doar ciugulise dintr-o felie de pâine prăjită şi îşi băuse ceaiul.

— Greaţa apare şi dispare, dar cred că o să mă întind puţin.

— Pot rămâne…

— Nu. Nu are rost, nu mă poţi ajuta cu nimic. Nu sunt bolnavă, Locksley. Toate astea vor trece.

El era sfâşiat între dorinţa de a trece mai repede şi dorinţa de a dura o veşnicie. Minele reprezentau o distragere bine-venită.

Capitolul 19

Luna mai sosi cu o vreme mai caldă decât în mod obişnuit. Portia nu suporta gândul de a intra pentru a face curat în camere când soarele îi încălzea faţa. Îngenunche şi inhală adânc – iubea mirosul pământului proaspăt săpat. Cu excepţia unei scurte pauze la prânz, îşi petrecuse ziua muncind pentru a readuce grădina la viaţă. Data viitoare când urma să aibă oaspeţi, dorea să-i poată invita la ceai pe terasă. Devreme în dimineaţa aceea, după ce Locksley plecase la mină, se dusese în sat, îi vizitase pe cei care aveau grădini şi le ceruse butaşi din plantele ei favorite. Nu mai beneficiase niciodată de o asemenea generozitate din partea unor străini şi rămase cu impresia că fusese acceptată de săteni ca şi cum aparţinea cu adevărat acelui loc. Iar când se întorsese acasă, îi pusese pe servitori la treabă.

Lacheii şi rândaşii făceau mari progrese cu tăiatul mărăcinilor şi al buruienilor. Servitoarele smulgeau

vegetaţia nedorită. Marchizul – Dumnezeu să-l binecuvânteze! — întorcea pământul cu o lopată, creând o potecă îngustă de-a lungul terasei. Ea îl urma în genunchi, folosind o săpăligă pentru a pregăti locul fiecărui butaş şi punându-l cu grijă în noua sa casă, iar apoi acoperind cu grijă rădăcinile. Spera că aveau să supravieţuiască.

— Cum de te pricepi la grădinărit? întrebă Marsden luând o pauză de la săpat şi sprijinindu-se cu un cot pe coada lopeţii.

— Am învăţat de la mama. Nu părea cu adevărat fericită decât în grădină. Uneori, mă lăsa s-o ajut când planta sau tăia uscăturile.

— Şi Linnie a mea iubea florile.

Cu toate că purta o pălărie de paie cu bor lat, Portia îşi ridică mâna pentru a-şi feri ochii de soare când îşi ridică privirea spre el.

— Din câte mi-ai povestit despre ea, nu mă mir că această grădină a fost superbă cândva.

El se lăsă pe vine lângă ea.

— Da, era. N-ar fi trebuit s-o las în paragină. Linnie va fi mulţumită că readuci grădina la viaţă. Dar trebuie să angajăm un grădinar. Suprafaţa grădinii e foarte mare. Nu te putem lăsa pe tine să faci toată treaba, iar servitorii vor începe să bombăne în legătură cu munca asta dacă îi pui să facă prea multă.

— Poate că vom angaja pe cineva după ce florile încep să înflorească.

— Nu este nevoie să aşteptăm. Nu e ca şi cum nu ne-am permite acest lucru.

Ea nu fu foarte sigură că era adevărat. Locke o asigurase că nu erau cerşetori, dar asta nu însemna că nu aveau să fie dacă nu cheltuiau cu chibzuinţă. Trecuseră câteva săptămâni de când aflase adevărul, de când îl privea întorcându-se seara cu umerii încovoiaţi de descurajare. Baia părea mereu să-l învioreze, iar când venea la ea nu se mai vedea nicio dovadă a grijilor lui.

— Voi discuta despre asta cu Locksley, spuse ea sperând să-l abată de la subiectul finanţelor.

— Îmi place că voi doi discutaţi despre ce trebuie făcut. Eu şi Linnie decideam totul împreună. Era partenera mea în toate. Făcea…

Deodată clopotele începură să răsune.

— Dumnezeule! murmură Marsden ridicându-se cu o viteză care o uimi pe Portia.

— Ce este? întrebă ea.

Servitoarele îşi ridicară fustele şi o luară la goană spre casă, iar servitorii, încă ţinând lopeţile în mâini, le urmară îndeaproape. Portia începu să tremure şi se ridică.

— Ce este?

— John, pregăteşte o trăsură! îi strigă Marsden vizitiului.

Portia atinse braţul marchizului şi întrebă din nou, cu mai multă fermitate:

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— A avut loc un accident în mină.

*

Ajungând la mină cu trăsura mânată de marchiz, Portia constată ca teama ei cea mai mare devenise realitate – Locke era unul dintre cei rămaşi captivi după ce un tavan se prăbuşise.

Marchizul se năpustise în lupta cu pământul, intrase în mină pentru a fi de ajutor, ceea ce o îngrozi, dar înţelese nevoia lui de a fi de ajutor. Ea nu putu face altceva decât să le ofere apă minerilor care ieşeau, ca să se odihnească puţin în vreme ce alţii le luau locul. Păşea de colo-colo, pe lângă celelalte femei, îşi frângea mâinile, iar ori de câte ori îi apărea în vreun colţişor al minţii cumplitul gând al unui deznodământ fatal, se străduia din răsputeri să-l alunge.

Locksley călătorise prin toată lumea şi, fără îndoială, fusese în situaţii mult mai primejdioase, dar scăpase nevătămat. Avea să-i supravieţuiască şi acesteia.

— Nu vă faceţi griji, milady, spuse Cullie, care se afla alături de ea. Minerii n-ar mai săpa în tunel dacă n-ar mai exista nicio speranţă.

— S-ar putea prăbuşi din nou, îngropându-i pe toţi.

— Da, dar nu trebuie să gândim aşa, iar eu nu v-am văzut niciodată privind partea întunecată a lucrurilor. Vreţi să intru, ca să aflu ce progrese s-au mai făcut?

Ea clătină din cap.

— Nu e nevoie să mai rişte şi alţii. În plus, cei care ies cu siguranţă ne vor da vesti, dacă sunt vesti de dat.

— Sunt foarte stoici, nu vor să dea speranţe sau să le zdrobească pe cele care există, aşa că îşi păstrează gândurile pentru ei. Dar pot să-i trag de limbă…

— Nu, lasă-i să se concentreze asupra a ceea ce au de făcut.

— Dar această aşteptare mă înnebuneşte din ce în ce mai rău.

Portia râse uşurel.

— Şi pe mine.

— Nu ar trebui să fiţi aici, milady, nu în starea în care sunteţi.

— Nu fac altceva decât să fiu aproape. Acasă, aş umbla de colo-colo până aş face potecă în covor.

Şi şi-ar fi făcut şi mai multe griji. Nu ştia de ce avea impresia că prezenţa ei acolo putea să modifice cumva deznodământul. Poate că acela era motivul pentru care Locksley lucra în mină. Îi era mult mai uşor să fie prezent şi să se implice decât să aştepte la distanţă vestea unui succes.

Agitaţia stârnită la gura tunelului îi atrase atenţia. Un grup de bărbaţi plini de noroi şi murdărie, abia recognoscibili, ieşiră împleticindu-se. Totuşi, ea îl recunoscu pe unul dintre ei după lăţimea umerilor, după atitudine. O fi dat el la lopată alături de mineri, dar fiecare por al trupului său îşi ţipa originea aristocrată.

Înainte de a se gândi, porni în goană spre el. El se răsuci, iar acei ochi verzi poposiră asupra ei. Apoi el zâmbi, iar zâmbetul îi fu foarte alb şi strălucitor pe chipul plin de noroi. Întinse braţele, iar ea se repezi la pieptul lui. El o prinse şi o roti.

— Trăieşti! Eşti teafăr!

— Am găsit staniu, Portia. Am găsit alt filon!

Gura lui o acoperi pe a ei, înfometată şi lacomă, pătimaşă şi plină de viaţă. Mirosea a pământ reavăn şi negru.

După ce el se retrase, ea îşi trecu mâinile prin părul lui şi privi praful risipindu-se în vânt.

— Am crezut că a fost un accident.

— A fost, dar am găsit filonul chiar înainte să se prăbuşească tavanul. Acum, ştim că este acolo. Ştim unde să-l găsim.

— Nu este primejdios?

— O să consolidăm mai bine tunelul.

Apoi o sărută din nou.

*

Locke se cufundă în apa fierbinte. Crezuse că va muri acolo, în bezna de nepătruns, alături de alţi cinci mineri. Şi nu putuse să se gândească decât la Portia. Gândul la ea îi dăduse puterea să se deplaseze prin întuneric până găsise peretele de moloz, energia de a-i încuraja pe ceilalţi să sape alături de el pentru a ieşi de-acolo.

Niciodată, nu-i trecuse prin minte să accepte moartea cu braţele încrucişate, dar fusese pentru prima dată când ştiuse că avea să lupte cu toate forţele pentru a supravieţui.

Auzind uşa deschizându-se, privi peste umăr. N-ar fi trebuit să fie atât de bucuros că o vedea, dar naiba să-l ia dacă nu era.

— M-am gândit că ţi-ar prinde bine o băutură, spuse ea, şi îi întinse un pahar plin cu un lichid de culoarea ambrei.

— Chiar că mi-ar prinde bine.

Înghiţi o gură zdravănă şi se bucură de arsura din plămâni. Ea îngenunche lângă el, luă un prosopel, îl scufundă în apă şi îl săpuni.

— Ai de gând să mă speli? întrebă el.

Ea îi zâmbi cu cochetărie.

— Da, aşa m-am gândit. Ţi-a fost frică?

— Am fost îngrozit.

Ochii ei se lărgiră, iar el nu-şi dori decât să se cufunde în ei.

— Chiar ţi-a fost?

El suspină neştiind cum să-i explice.

— Nu. Ca să fiu sincer, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că nu vom ieşi. Era doar o chestiune de timp.

— Eu aş fi fost groaznic de speriată.

— N-ai fi fost. Îşi trecu degetul de-a lungul chipului ei. I-ai fi încurajat pe ceilalţi, i-ai fi pus să sape alături de tine pentru a ieşi de-acolo.

— Îmi acorzi prea mult credit.

Începu să-i frece pieptul cu prosopelul.

— Vreau să te duc la Londra.

Mâna ei încremeni lângă inima lui, iar el se întrebă dacă i-o auzea bătând.

— De ce?

— Ca să te introduc în înalta societate.

— Nu este necesar.

— Eşti soţia mea. Cu siguranţă, înţelegi că vom merge la Londra în timpul sezonului.

— Tu n-ai mai fost de ani întregi.

— Exact acesta este motivul pentru care trebuie să mergem. Pentru a ne ocupa locul la care avem dreptul în societate, mai ales că urmează să avem un copil.

Ea începu să-i frece umerii şi gâtul.

— Nu putem aştepta până la anul?

Majoritatea femeilor adorau Londra şi sezonul monden. El nu înţelegea reţinerea ei.

— Dar anul ăsta ce-are?

— Nu cunosc bine eticheta. Trebuie s-o învăţ.

— Sunt sigur că o cunoşti suficient de bine pentru a te descurca.

— Tu ai mult mai multă încredere în mine decât am eu.

Întinzându-se, el îi sărută colţul gurii.

— Acum, scoate-ţi hainele şi vino în cadă alături de

mine.

Capitolul 20

O lună mai târziu, în vreme ce trăsura intra în Londra, Portia se străduia să-şi ascundă neliniştea. Răsuflări lungi, lente şi profunde caracterizaseră întreaga călătorie. Precum şi o mantra prin care îşi impunea să se relaxeze. Era foarte improbabil ca drumurile să i se încrucişeze cu ale lui Montie, ca el să descopere că ea s-a întors. Iar dacă da, era posibil ca, după atâtea luni, să nu-i pese. Fără îndoială uitase de ea, îşi găsise pe altcineva.

Nu fusese niciodată genul care să rămână singur şi nimic nu-i plăcea mai mult decât compania unei femei. Pentru a nu se lipsi de plăceri, probabil că o înlocuise pe Portia foarte uşor şi rapid. Era foarte sigură de acest lucru pentru că nu-şi mai făcea iluzii în privinţa a ce însemnase ea pentru el – nu fusese nimic special. Adevărul era că Locke o făcuse să se simtă mai specială decât o făcuse Montie vreodată.

— Unde ai locuit?

La auzul întrebării, îşi îndreptă atenţia spre soţul ei, care şedea vizavi de ea. Vorbiseră foarte puţin în timpul călătoriei, ceea ce îi convenise pentru că folosise acel timp pentru a se pregăti psihic pentru ce o aştepta în oraş.

— Poftim?

— Cât ai stat la Londra, unde ai locuit?

— N-am spus niciodată că am locuit în Londra.

— Dar ai venit de la Londra.

Ea uitase cât de prudentă fusese când se cunoscuseră, căutându-şi fiecare cuvânt, temându-se să nu dezvăluie prea mult. I se părea greşit să revină la vechiul obicei.

— Da, dar n-am locuit efectiv în Londra. Am stat într-o casă de la periferie. O casă închiriată. Contractul a expirat chiar înainte să mă mut la Havisham.

— Ai vrea să trecem pe-acolo?

— Nu am nicio dorinţă să revăd acele locuri.

Să rişte a fi văzută de cineva care s-o ştie sau s-o recunoască.

— N-ai păstrat nimic din acea casă?

— Nu. Nu păstrase nimic pentru că nimic nu-i aparţinuse. Totul a rămas în trecut, Locksley, şi prefer să stea acolo. Nu e nimic de câştigat scormonind lucrurile sau vorbind despre prostia mea de a-mi lua un bărbat pe care nu l-a preocupat soarta mea în cazul morţii lui.

El suspină şi privi pe geam.

— După atâta vreme, Portia, cred că ar trebui să-mi spui Locke.

— Asta ar presupune o intimitate care nu există între noi.

Privirea lui se îndreptă spre ea.

— Ai în pântec un copil de la mine. Un cuplu nu poate fi mai intim de-atât.

Ea îşi încrucişă mâinile pe burta care se rotunjea. Noul medic care se mutase în sat speculase pe baza mărimii că era posibil să aibă gemeni.

— Om fi intimi fizic, dar nu şi afectiv. Cred că amândoi suntem de acord în privinţa asta.

Dacă i-ar fi spus Locke, s-ar fi simţit mai apropiată de el, iar ea făcea tot posibilul să-şi protejeze inima.

— Oamenilor li se va părea ciudat, rosti el.

— Când ţi-a păsat ţie ce cred oamenii?

El rânji.

— Asta-i ceva ce ai citit în ziarele de scandal?

Ea îi zâmbi.

— Sunt foarte sigură că da. Vom întâlni mulţi oameni?

— Bănuiesc că da. După ce se va afla că suntem în oraş, sigur vom primi tot felul de invitaţii. Oamenii vor fi nerăbdători să-mi cunoască soţia.

Sigur că vor fi. Toată lumea avea o curiozitate perversă în privinţa „zurbagiilor”, iar faptul că Locksley nu fusese la Londra de o bună bucată de vreme îi făcea şi mai curioşi în legătură cu el.

— În mod cert, ne vor întreba cum ne-am cunoscut. Ce vom spune?

— Că tata ne-a făcut cunoştinţă, iar eu n-am putut rezista tentaţiei de a mă însura cu tine.

Ea râse.

— Inteligent. Nu e întru totul o minciună.

— Nu este deloc o minciună. M-ai atras din clipa în care am deschis uşa.

Şi el o atrăsese pe ea. În vreme ce magazinele londoneze defilau pe lângă geamul trăsurii, ea se gândi că sigur ar fi trebuit să plece înapoi cu trăsura poştei. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi întors la Londra. Marsden n-ar fi adus-o acolo. Ar fi rămas în siguranţă la Havisham.

— Şi cum aş fi putut rezista farmecului încăpăţânării tale de a face totul aşa cum vrei? întrebă el.

Cât de repede trecuseră patru luni! Dacă ar fi ştiut atunci cât de mult va ajunge să ţină la el, nu s-ar fi măritat cu Locksley. Cu toate că stomacul i se strângea de câte ori se gândea că era la Londra, voia să-l facă mândru de ea, bucuros că o are alături. Dar se ruga cât timp era în oraş să nu-i dea ocazia să afle adevărul, sa nu ajungă să o dispreţuiască cu fiecare fibră a fiinţei lui.

Aflarea adevărului l-ar distruge şi pe el, şi fragila legătură dintre ei. Ar distruge-o şi pe ea pentru că făcuse ceva de neimaginat. Se îndrăgostise de el.

Când trăsura trecu de porţi şi porni pe o alee care descria un cerc în faţa unei reşedinţe mari, Portia îşi dădu seama că trecuse pe lângă acea casă când venise prima dată la Londra. Făcuse un tur al celor mai frumoase zone pentru că se aşteptase să locuiască în una dintre ele la scurt timp după sosirea în oraş. Ce fetişcană proastă fusese! Şi cât de ciudat era că speranţele ei se împliniseră, doar că nu în modul şi la vremea când se aşteptase.

Peluza era frumos îngrijită, iar flori colorate mărgineau aleea cu pietriş străjuită de ulmi. Casa era înaltă şi mare, dar fără turnurile şi turnuleţele care caracterizau reşedinţa Havisham.

— Pare bine întreţinută, spuse ea.

— Mai bine decât este Havisham. De obicei, nu deschid toate camerele când sunt aici, dar nu au fost lăsate în paragină. Vei vedea că sunt puţini servitori, doar câţi sunt necesari pentru a îngriji casa, fie că sunt aici, fie că nu. Desigur, poţi să angajezi şi alţii.

— O să ne descurcăm cu câţi sunt.

— Portia…

Ea îi adresă o privire semnificativă, întrerupându-l.

— Sunt suficienţi servitori. Nu văd de ce am deschide totul. Nu vom da petreceri.

— S-ar putea să dăm.

Ea avu impresia că stomacul i se răscoală, însă fusese doar trăsura, care se oprise clătinându-se.

— Ce fel de petreceri?

— Vom decide mai târziu, dar, de dragul copilului, trebuie să ne asigurăm că vei fi acceptată de toată Londra.

Portia avu impresia că lumea se învârtea cu ea necontenit.

— Mi se pare puţin cam prea devreme să ne preocupe ce trebuie să facem de dragul copilului.

Ironia era că acele cuvinte nu-i scăpaseră pur şi simplu ci exprimau ceva care o preocupase constant din clipa în care aflase că era însărcinată.

— Nu este niciodată prea devreme să faci ce trebuie.

Avea dreptate, desigur. Alungă copleşitoarele gânduri care o bombardau. Câştigase aprecierea prietenilor lui. Ce mai contau alţi câteva sute?

Uşa se deschise şi un lacheu, pe care nu-l recunoscu, îi oferi mâna în vreme ce îi spuse lui Locksley:

— Bun venit acasă, milord.

O ajută să coboare. Locke coborî şi îi oferi braţul. Ea îşi puse degetele pe muşchii fermi şi fu recunoscătoare pentru asta, ştiind că se va baza pe ei în zilele şi nopţile care aveau să urmeze. Oh, ar fi trebuit să-şi dea seama că, dacă se mărita cu un bărbat tânăr, asta însemna să se întoarcă la Londra şi să frecventeze înalta societate.

— La un moment dat, te voi prezenta şi reginei, spuse el pe un ton natural.

Ea se opri, stomacul răscolindu-i-se cum nu i se mai întâmplase de câteva săptămâni.

— De ce?

El o studie de parcă ea îşi desfăcuse aripile şi era pe punctul de a-şi lua zborul.

— Pentru că eşti vicontesă.

— Sunt o femeie de rând.

— Prin naştere, dar prin căsătorie, ai devenit o lady. Doamna mea.

Pentru cât timp? Cât timp avea să fie doamna lui dacă totul era dezvăluit. Se măritase cu el pentru protecţia pe care i-o putea oferi. Nu trebuia să i-o ofere efectiv. Avea nevoie doar să se poată folosi de numele lui ca ameninţare, pentru a se asigura că nimeni nu avea să-i facă rău. El avea dreptate. Era o lady acum. Nu putea fi ameninţată de parcă nu însemna nimic. Iar dacă avea să-i facă o impresie favorabilă reginei – ei bine, acel gen de alianţă îi putea servi de minune. Dând din cap cu gândurile în altă parte, spuse:

— Voi avea nevoie de o rochie nouă.

El rânji – acel rânjet larg pe care i-l adresa ori de câte ori credea că o învinsese, cel care, uneori, o făcea să-şi dorească să cedeze doar pentru a-l vedea apărând.

— Înlocuieşte-o pe cea albastră dacă tot te ocupi de asta.

Era o frivolitate, dar ea nu avu inima să obiecteze când se gândi ce plăcere avea să-i facă. Şi era o dorinţă atât de simplă! Existau momente când era surprinsă că îl putea mulţumi atât de uşor.

El o conduse pe trepte şi dincolo de o uşă pe care un alt lacheu o ţinea deschisă. Când intră în casă, constată că nu avea nimic comun cu Havisham. Mirosea a trandafiri şi a crini, buchete frumoase fiind aranjate în vaze aflate în măreţul hol. De fiecare parte se aflau încăperi cu uşile deschise, cu draperiile trase la o parte pentru ca lumina soarelui să se poată revărsa prin geamurile curate. Se îndoia că ar găsi vreo pânză de păianjen sau vreun păianjen în acea casă. Mai departe în faţă, scări late urcau spre etaj.

Un bărbat impunător se apropie şi îşi înclină capul.

— Bun venit acasă, milord!

Locksley puse o palmă pe mâna ei care se odihnea pe braţul lui.

— Lady Locksley, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Burns.

— Mă bucur să te cunosc, rosti el.

— Plăcerea este a noastră, milady. Am adunat tot personalul.

În timp ce ea trecu prin faţa unui şir format din două duzini de oameni, fiecare o salută cu o plecăciune sau cu o înclinare a capului şi cu un respectuos „bun venit”. Niciunul dintre ei nu avea să i se opună dacă îi cerea cheile casei.

De îndată ce o salută pe ultima servitoare – spălătoreasă de vase –, lacheii intrară aducând cuferele lor. Cullie îi urmă, ochii mărindu-i-se când văzu interiorul casei. După ce Portia i-o prezentă lui Burns, care îi ceru unui servitor să-i arate lui Cullie dormitoarele pentru a putea despacheta cuferele stăpânei sale, Locksley o conduse pe Portia într-un tur al casei.

Mobila din camerele nefolosite era acoperită cu cearşafuri albe, însă nu se simţea miros de nefolosire sau de praf şi mucegai. Cu foarte puţin efort, doar îndepărtând cearşafurile, încăperile puteau fi gata să primească oaspeţi.

Când ajunseră în bibliotecă, ea nu fu deloc surprinsă că mobila nu era acoperită, că pe un bufet de lângă o fereastră erau flori proaspete, iar rafturile erau pline cu cărţi. Şi nu fu surprinsă nici când soţul ei se îndepărtă de ea, ducându-se la o măsuţă pe care se aflau diverse sticle de cristal.

În timp ce el turnă scotch, ea se apropie de un geam care dădea spre o grădină superbă.

— Crezi că grădinarul mă va lăsa să iau nişte butaşi pentru Havisham?

— Grădinarul te va lăsa să faci orice pofteşti. Locksley se sprijini cu umărul de o vitrină, se uită afară şi bău o gură de scotch.

— Ce părere ai de casa asta?

— Nu e prea sărăcăcioasă.

El chicoti încetişor, iar ochii îi străluceau când întâlni privirea ei.

— N-aş fi surprins să descopăr că ai studiat-o înainte de a răspunde la anunţul tatălui meu.

Ar fi fost înţelept s-o facă, dar ei nu-i păsase de nicio casă din Londra. Nu o interesase decât să plece din oraş cât mai repede şi mai discret posibil. Totuşi, suspiciunile lui o făcură să simtă o greutate în piept. După atâta vreme, de ce el încă credea că pe ea o interesau bogăţia, puterea şi prestigiul? Avea să-i vadă vreodată caracterul aşa cum era cu adevărat? Cu toate că, având în vedere trecutul ei, nu avea de ce să se laude.

— Ca să fiu foarte sinceră, am avut impresia că tatăl tău nu venea niciodată la Londra, aşa încât am presupus că nu are o casă aici.

El îşi ridică paharul, astfel încât razele soarelui să poată trece prin el.

— Corect. N-a mai venit la Londra de la moartea mamei.

— Atunci, asta este casa ta?

— Nu, este a lui. Desigur, eu o voi moşteni, dar, fiindcă el nu vine niciodată aici, nu s-a interzis niciodată ca lucrurile să fie lăsate aşa cum erau.

Ea privi spre şemineu. Ceasul nu merge, dar ora se potriveşte cu cea de la Havisham.

— Nu tata le-a oprit pe cele de-aici. Eu am făcut-o. M-au înnebunit în prima noapte petrecută aici.

— Aşa că le-ai oprit – îşi îngustă ochii, concentrându-şi privirea asupra limbilor ceasului – la două şi un sfert. Presupun că dimineaţă.

— M-am năpustit ca un nebun prin toată casa asta afurisită, strigând la servitori să se scoale şi să oprească acel ticăit infernal. Jur că îl auzeam şi în colţurile cele mai îndepărtate ale casei, cu toate că raţiunea îmi spunea că era imposibil.

— După ce te obişnuieşti cu sunetul, nici nu-l mai auzi. Eu sesizez mai degrabă absenţa ceasurilor decât prezenţa lor. Şi presupun că nici asta nu are sens.

— Poate că datorită prezenţei tale n-o să le mai aud atât de tare.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre grădină şi mai bău o gură de scotch.

Ar fi putut să locuiască acolo, bucurându-se de grădina frumoasă, de mirosurile proaspete şi de camerele pregătite într-o clipită. În schimb, alesese să locuiască la Havisham pentru că tatăl lui şi minele aveau nevoie de el.

— Îţi place Londra? întrebă ea.

— N-am ajuns niciodată să o cunosc foarte bine. Când veneam, nu stăteam mult. Spre deosebire de Havisham, este supărător de zgomotoasă şi aglomerată.

Ea zâmbi.

— Aşa este. Dar mie mi-au plăcut mereu zarva şi agitaţia.

— Şi totuşi, ai luat decizia de a te mărita cu un bărbat care avea să te ţină departe de toate astea.

— Am descoperit că alte aspecte ale oraşului nu erau deloc pe gustul meu.

Ea îşi dorea din tot sufletul ca ei să nu fi venit în oraş, ca el să nu o privească direct, ca privirea lui să nu înceapă a o cerceta încet, din cap până în picioare şi înapoi, de parcă ar fi căutat faţetele defectuoase ale existenţei ei. În cele din urmă, ochii lui se îngustară.

— Ai fugit de ceva…

— De sărăcie, răspunse ea răsucindu-se repede spre mijlocul camerei. Probabil că ar trebui să văd ce face Cullie, să mă asigur ca…

— A fost mai mult de-atât, spuse el încet. Eşti suficient de frumoasă, suficient de deşteaptă şi suficient de ingenioasă pentru a convinge pe oricare bărbat cu stare să se însoare cu tine dacă ai fi decis că îl vrei. Ai fi putut să rămâi în Londra.

— Asta ar fi presupus muncă şi efort. Să răspund la anunţul tatălui tău a fost cea mai simplă soluţie.

— Tu nu eşti genul care să aleagă calea cea mai simplă. De asemenea, bănuiesc că nu a fost deloc simplu să te hotărăşti a te mărita cu un bărbat în vârstă despre

care se zvonea că era nebun.

Ea se întoarse din nou spre el. Era bine să nege sau, şi mai bine, să-şi lipească trupul de al lui şi să-i distragă atenţia de la raţionamentul pe care îl făcea. Dar grija de a-şi ţine pavăza ridicată permanent o obosise cumplit.

— Nu toate amintirile de-aici sunt plăcute. Chiar şi acum, mă străduiesc să nu mă gândesc la motivele pentru care am plecat.

El lăsă paharul, se apropie de ea şi îi cuprinse chipul în palme. Mâini care ştiau să mânuiască un târnăcop şi o lopată. Mâini care ştiau să mângâie pentru a provoca plăcere.

— De ce ai plecat, Portia? De ce ai venit la Havisham?

Era bine să-i spună, să nu rişte ca el să afle ca urmare a unor cuvinte accidentale sau scăpate din neatenţie. Dar ajunsese atât de departe, făcuse atâtea eforturi pentru a lăsa totul în urmă.

— Ne-am înţeles să lăsăm trecutul în trecut.

— Nu cred că te-au interesat puterea, banii şi prestigiul. Te-am văzut stând în genunchi şi făcând curat. Nu te copleşeşti singură cu cadouri şi haine. Nu faci caz de poziţia pe care o ai. Vorbeşti cu oamenii de parcă ţi-ar fi egali. Nu te entuziasmează nimic din ce ai dobândit măritându-te cu un nobil. Atunci, de ce ai făcut-o?

— Pentru a fi în siguranţă. Ţi-am spus asta.

— Dar de ce ai vrut să te măriţi cu unul bătrân?

— Era mai practic. Serios, Locksley, nu ştiu de ce discutăm despre asta.

— Vreau să te înţeleg, Portia.

— Nu este nimic de înţeles.

Ea se gândi să se desprindă de el, să se retragă, dar el o ţinea cu fermitate – nu atât cu mâinile, cât cu ochii.

— Când m-am însurat cu tine, nu mă interesa decât să te cunosc în pat. Acum, spre consternarea mea, vreau să ştiu totul despre tine.

„Nu, nu vrei. Nu cu adevărat”.

În cele din urmă, el îi dădu drumul şi se îndepărtă. Ea îşi încleştă pumnii pentru a se împiedica să întindă mâna

după el, să-i ceară scuze, să-l implore s-o ierte.

— M-am gândit să mergem la club în seara asta, spuse el aşezându-se pe colţul biroului. Dar nu este tocmai locul unde aş vrea să-mi introduc soţia în societate.

Dacă se gândea să o ia cu el, probabil că se referea la Dragonii îngemănaţi, un exclusivist club pentru femei şi bărbaţi. Ea nu fusese niciodată înăuntru, dar îl văzuse o dată pe dinafară. Montie nu o scosese niciodată în lume, dar Portia ştia că el frecventa acel club. Şi nu dorea deloc să dea peste el acolo.

— Sunt de acord că un tripou nu va face cea mai bună impresie. Ar trebui să te duci fără mine.

— Să te las singură în prima seară petrecută la Londra nu pare deloc cavalereşte.

— Ca să fiu foarte sinceră sunt obosită din cauza călătoriei şi mă gândeam să mă retrag mai devreme. Apropiindu-se de el, îşi trecu mâinile peste pieptul lui, peste umerii lui. Nu vrei să mă dezbraci înainte de a pleca?

El rânji şi o trase la pieptul lui.

— Aş fi încântat s-o fac, dar ştii că nu m-aş limita la asta.

Ea îi ciuguli jucăuşă bărbia.

— Contez pe asta.

*

Lui Locke îi făcuse întotdeauna plăcere să-şi petreacă timpul la Dragonii Îngemănaţi, mai ales după ce proprietarul, Drake Darling, permisese accesul femeilor. Clubul avea un salon pentru jocuri de noroc, o sală de bal, un salon de luat masa, un salon pentru bărbaţi şi femei, precum şi câteva încăperi destinate doar bărbaţilor sau doar femeilor. Aşa că puteai socializa cu sexul frumos dacă aveai chef sau puteai opta pentru o companie mai puţin incitantă. El se decise pentru o companie mai puţin incitantă. În plus, alese şi o activitate mai puţin incitantă – se instală în salonul gentlemanilor şi savură un pahar cu scotch. Ar fi putut să facă acelaşi lucru şi în biblioteca lui.

Încercase să joace cărţi, dar se plictisise repede. În general, îi făcea plăcere să-şi încerce abilităţile împotriva talentului altora, dar se pomeni dorindu-şi întruna ca Portia să-i fi fost alături. Având în vedere calitatea ei de a nu lăsa să se vadă nimic din ce gândea, bănuia că ar fi avut parte de câştiguri frumoase.

Exact faptul că ea se pricepea atât de bine să ascundă ce gândea îl făcea să creadă că era ceva în neregulă la Londra. Simţise tensiunea intensificându-se în ea pe măsură ce se apropiaseră de oraş. Fusese atât de limpede, încât nu s-ar fi mirat dacă ea ar fi sărit deodată din trăsură şi ar fi luat-o înnebunită la goană înapoi spre Havisham.

Londra o neliniştea. Pentru că soţul ei murise acolo? Pentru că îi frânsese inima? Nu putu să nu se gândească la faptul că era mai mult de-atât. Femeia care venise cu îndrăzneală la Havisham, care nu dăduse înapoi când i se propusese un alt soţ nu era genul care să devină anxioasă, dar totuşi…

— Bună seara, Locksley.

Locke îşi ridică privirea spre bărbatul zvelt care îi curmase şirul gândurilor. Se considerase întotdeauna prea frumos şi prea fermecător pentru binele lui. Femeile aveau tendinţa să se înghesuie în jurul lui de parcă avea răspunsul la toate întrebările pe care şi le puseseră vreodată.

— Beaumont.

— Te superi dacă mă aşez lângă tine?

Cu doar doi ani mai în vârstă şi câţiva centimetri mai scund decât Locke, contele de Beaumont moştenise titlul cu câteva luni înainte de a ajunge la majorat. Drumurile lor se încrucişaseră din când în când, mai ales acolo, la Dragoni. Erau mai degrabă cunoştinţe decât prieteni, dar nu era exclus să-i ofere o conversaţie interesantă, care l-ar fi împiedicat pe Locke să se întoarcă acasă la numai două ore după ce plecase. Nu dorea ca Portia să creadă că nu putea sta departe de ea.

Beaumont flutură două degete spre un lacheu care trecea pe-acolo, apoi se aşeză în fotoliul din faţa lui Locke.

Avea trăsături adolescentine, de parcă făcuse rost de un elixir care îl împiedica să îmbătrânească.

— Am înţeles că trebuie să te felicit pentru căsătorie, îi spuse el lui Locke în vreme ce un lacheu puse un pahar cu whisky pe măsuţă. Beaumont îşi ridică paharul. Îţi doresc numai bine!

Locke îşi ridică propriul pahar.

— Mulţumesc.

Înghiţitura de scotch nu-l satisfăcu la fel de mult ca în cazul în care Portia ar fi fost lângă el. Se părea că orice îi făcea mai multă plăcere când ea era cu el.

— Încerc să-mi amintesc numele ei. A apărut în ziar. Ăăă… Peony?

— Portia.

— Neobişnuit nume.

— Este o femeie neobişnuită.

— Abia aştept s-o cunosc. Se uită în jur de parcă s-ar fi aşteptat s-o vadă în salonul rezervat exclusiv gentlemanilor. Ai adus-o cu tine, în seara asta?

— Nu, a rămas acasă pentru a se odihni. Călătoria a obosit-o.

— Este de înţeles. E drum lung de la Havisham. Cu toate că nimeni în afară de Ashe şi Edward nu fusese în vizită la Havisham, cei mai mulţi erau familiarizaţi cu reşedinţa măcar ca să poată răspândi povesti cum că era bântuit. Cum ai cunoscut-o?

— Prin intermediul tatălui meu.

Ochii căprui ai lui Beaumont se lărgiră.

— Trăiam cu impresia că el nu părăseşte niciodată domeniul.

— Faptul că trăieşte în recluziune nu înseamnă că s-a izolat de lume. Are relaţii cu oamenii.

Beaumont chicoti încetişor.

— Fără îndoială. Tata vorbea mereu cu drag de el, regreta că nu mai vine la Londra şi că nu ne mai vizitează domeniul cu ocazia balului anual pe care mama îl organiza cu mare plăcere.

Locke fusese la două dintre baluri. Petrecerile

contesei de Beaumont erau legendare. Însă, după moartea ei, încetaseră. Totul se schimbase după moartea stăpânei casei. Ca burlac, Beaumont cu siguranţă nu avea să organizeze petreceri nici pe domeniu, nici în casa din Londra.

— Dar tu ce mai faci, Beaumont? S-ar zice că ar trebui să te însori cât mai curând.

Dumnezeule mare, ar fi putut spune ceva mai aşezat şi mai bătrânesc? Se simţi antic. Altă dată, fusese încântat să joace jocuri de noroc, să bea şi să flirteze cu femei, dar, în clipa aceea, nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie acasă, în faţa unui foc domol, ascultând-o pe Portia încântându-l cu povestea a ce făcuse în ziua respectivă. Nu conta cât de banale şi neinteresante fuseseră aventurile ei, lui tot îi făcea plăcere să asculte, să vadă cum i se luminau ochii când îi spunea ce progrese se făcuseră cu refacerea unei camere.

— Am pus ochii pe două doamne, ca să fiu sigur. Probabil că, până la finele sezonului, mă voi hotărî pentru una dintre ele, ca s-o fac şi pe asta. La fel ca tine, am nevoie de un moştenitor.

Să se hotărască pentru una dintre ele? Părea cumplit şi teribil de nedrept faţă de fată, dar totuşi nu făcuse Locke acelaşi lucru când se decisese s-o ia pe Portia de soţie? O considerase perfectă, se hotărâse pentru ea fiindcă crezuse că nu ar putea s-o iubească niciodată. Dumnezeule, ea ar fi meritat ceva mai bun!

Se ridică repede.

— Pleci undeva? întrebă Beaumont.

— Îmi cer scuze pentru plecarea bruscă, dar există o chestiune care necesită atenţia mea.

Nu era o chestiune, ci o lady, una care părea periculos de aproape de a intra în posesia cheii inimii lui – indiferent cât de mult dorea el să nu fie aşa.

*

După ce Locksley plecă lăsând-o satisfăcută, Portia nu

reuşi să adoarmă, aşa că o sună pe Cullie şi se îmbrăcă pentru cină, cu toate că nu prea îi plăcea să mănânce singură. Simţindu-se ca o nălucă, străbătu coridoarele, încercând să cunoască mai bine casa. Diferenţa dintre acea reşedinţă şi Havisham Hall era frapantă. Nici măcar o singură uşă nu era încuiată. Nu avea nevoie de chei pentru a intra nicăieri. În fiecare cameră, chiar şi în cele nefolosite, se aflau flori. Dar acestea nu reuşiră să înlocuiască ceea ce îşi dorea cu adevărat – companie.

La naiba, îi era dor de Locksley! Ceva din atmosfera serii o făcea să se simtă singură şi abandonată, o făcea să se întrebe dacă era bine că se afla acolo – nu în Londra, ci cu el.

Cât locuise la Londra, avusese atât de multe visuri de iubire. Crezuse că le alungase, dar acestea se străduiau din răsputeri să revină. Iubirea copilului ei avea să fie suficientă pentru a o susţine, sau cel puţin asta spera, deoarece constata că tânjea după iubirea unui bărbat.

Se îndreptă spre dormitorul ei – al ei şi numai al ei. Al lui Locksley era alături, separat de o uşă. Ei nu-i plăcea asta, nu-i plăcea deloc. Ce proastă fusese în prima zi de se simţise disperată că nu avea o cameră a ei! Se îndoia că va putea să doarmă fără braţele lui în jurul ei. Poate că pur şi simplu avea să citească până îl auzea întorcându-se, iar apoi se va strecura în patul lui şi îl va seduce.

O sună pe Cullie şi se simţi recunoscătoare să scape de hainele strâmte. Foarte curând, va trebui să renunţe la corset şi probabil că era bine s-o viziteze pe croitoreasă cât erau în oraş, ca să comande nişte rochii care să-i vină mai bine. Se părea că totul la ea se schimba. Până şi pantofii începeau s-o strângă.

— Mai doriţi ceva, milady? întrebă Cullie după ce termină de pieptănat şi împletit părul Portiei.

— Nu. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Este grozav că suntem la Londra.

Portia nu-i împărtăşea entuziasmul. Îşi dorea să se afle altundeva.

— Mâine-dimineaţă, după ce mă ajuţi să mă îmbrac,

poţi să-ţi iei liber restul zilei şi să te duci să explorezi.

— Adevărat?

— O să-ţi dau nişte bani de cheltuială, pe care îi voi cere lordului.

Cullie zâmbi încântată.

— Mulţumesc, milady.

— Să-l rogi pe unul dintre lachei să te însoţească. Sunt destui oameni de soi rău în oraş şi ar fi bine să-i eviţi.

— Da, aşa voi face. Îi făcu o plecăciune rapidă. Noapte bună, milady.

Zâmbind, Portia clătină din cap şi se îndreptă spre fereastră. Nu ştia dacă avea să le convingă vreodată pe noile servitoare de la Havisham că nu trebuiau să-i facă plecăciuni tot timpul. Privind pe geam văzu ceaţa formându-se şi felinarele strălucind fantomatice prin ea.

Se cuprinse în braţe şi le masă cu palmele, încercând să scape de presentimentul rău care îi dădea târcoale.

Când dădu să plece de la geam, zări o trăsură venind pe alee. Soţul ei sări jos înainte ca aceasta să se oprească de tot. Spaima o cuprinse pe Portia. Ceva era în neregulă, era sigură de asta. Descoperise cumva adevărul? Sau primise vreo veste cumplită de la Havisham?

Dădu fuga în coridor şi ajunsese la jumătatea scărilor când el apăru brusc pe palier.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Paşii lui lungi parcurseră într-o clipită distanţa dintre ei.

— Am descoperit că nu-mi place să mă duc undeva fără tine.

Bucuria stârnită de cuvintele lui o izbi exact când el o ridică în braţe. Râzând, ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

— Fără tine, m-am simţit atât de singură aici.

— Singurătate. O duse în cameră şi o lăsă jos lângă pat. Înainte să te cunosc, nici nu ştiam ce înseamnă cuvântul ăsta.

— Totuşi, sigur erau oameni la club care să-ţi ţină companie.

— Oameni plictisitori, care vorbeau despre noile metode din agricultură ori despre flagelul reprezentat de parveniţi, despre fascinaţia lor faţă de moştenitoarele americane şi despre turneul de tenis de la Wimbledon.

— Eu n-am jucat tenis niciodată.

El o săruta pe gât în timp ce îi descheia nasturii cămăşii de noapte.

— O să te învăţ, dar deocamdată am alt sport în minte, unul la excelezi.

Căldura îi învălui trupul la auzul acelui compliment. Ştia că se potriveau foarte bine în pat, dar îi plăcea să primească confirmarea ca el era încântat de ea. Bumbacul moale alunecă pe pielea ei direct pe duşumea.

Apoi el îşi atacă hainele de parcă erau un duşman care trebuia învins. Ea îi dădu mâinile la o parte.

— Va trebui să angajăm un valet doar pentru a-ţi menţine hainele în bună stare. Mi-am petrecut o jumătate de zi cosându-ţi nasturii la loc.

— Pune o servitoare să facă asta.

— Îmi place s-o fac eu.

Când el era în subteran, o făcea să se simtă aproape de el. Făcea ce îşi promisese că nu avea să mai facă niciodată – se îndrăgostea de cineva, de el, deşi ştia că avea puterea s-o distrugă.

După ce hainele lui formară o grămadă dezordonată, el o puse pe pat şi i se alătură, aplecându-se spre ea, uitându-se la ea, susţinându-i privirea de parcă o vedea pentru prima dată. Se sprijini în coate şi îi mângâie obrajii cu încheieturile degetelor, apoi puse stăpânire pe gura ei.

*

Ea era a lui!

Fu cât pe ce să rostească cu voce tare cuvintele care i se reverberau în suflet. Îi aparţinea la fel cum norii aparţineau cerului, frunzele, copacilor, minereurile, pământului, făceau parte integrantă unul din celălalt, formau un întreg. Nu era genul înclinat spre poezie, dar îşi

dori să fi avut talentul de a-i scrie nişte versuri. Îşi dorea să o fi cunoscut la un bal, să o fi curtat aşa cum se cuvenea, cu flori, cu plimbări pe jos şi călare în parc. Dar gesturile romantice îi erau la fel de străine ca şi iubirea.

Nu-şi dorise niciodată complicaţii sentimentale, dar nu putea nega că ea avea capacitatea de a-l face să şi le dorească.

Îşi desprinse gura de a ei şi o mângâie cu buzele sub bărbie, făcând-o să scoată un geamăt slab. Se aprindea atât de uşor! O iubea pentru asta. De la bun început, nu făcuse pe inaccesibila în dormitor.

Îl întâmpinase cu plăcere în braţele ei, îi răspunsese la mângâieri, i se dăruise.

Era posibil să iubeşti anumite lucruri la o persoană, dar să n-o iubeşti pe acea persoană?

Erau atât de multe lucruri la ea care îi făceau plăcere! Felul cum râdea. Felul în care mocneau ochii ei când o săruta. Felul în care mirosea după baie. Parfumul pe care îl avea după ce el o satisfăcea.

Cuprinzându-i bustul în palme, se trase în jos până când putu să-i ia în gură sfârcul unui sân. Cu un scâncet imperios, ea îşi ridică şoldurile, apăsându-şi feminitatea pe abdomenul lui. El nu fusese niciodată genul care să se laude cu cuceririle sale sau care să le catalogheze pe femeile cu care avusese de-a face. Accepta că fiecare era diferită, nu mai bună sau mai rea, ci doar diferită, iar diferenţele îi făcuseră întotdeauna plăcere.

Cu ea, s-ar fi putut culca o viaţă întreagă fără să se plictisească, însă în seara aceea, nu dorea să se culce cu ea, voia să facă dragoste cu ea. Dorea să-i sărute fiecare centimetru pătrat, să-i mângâie fiecare linie şi arcuire, să-i guste fiecare părticică. Dorea ca parfumul ei încins de pasiune să-i umple plămânii. Dorea ca ţipetele ei să-i umple urechile.

Dorea un nou început, dorea s-o exploreze ca şi cum era o descoperire nouă.

Trecându-şi limba de pe un sfârc al unui sân pe al celuilalt, îşi dădu seama că coapsele ei erau lipite de

şoldurile lui de parcă ea se temea să nu-şi ia zborul dacă nu se ţinea bine.

— Eşti atât de frumoasă! rosti el cu glas răguşit, trăgându-se mai jos şi sărutând-o delicat de-a lungul fiecărei coaste.

— Mă faci să mă simt frumoasă.

El îşi dorea să-i ofere cât mai multe daruri – darul atingerii, darul plăcerii, darul unui orgasm zguduitor. Dorea ca ea să se prăbuşească în braţele lui, dorea s-o ţină strâns până când ea avea să-şi revină. Pentru ea, îşi dorea să fi fost romantic, să fi cunoscut frumoasa artă a cur tării.

Dar el nu plănuise să curteze vreo femeie, nu plănuise decât să fie practic în privinţa alegerii soţiei. În acea primă zi, crezuse că era practic în privinţa ei. Văzuse o femeie pe care n-ar fi putut s-o iubească.

Abia în clipa aceea, îşi dădea seama că nu o văzuse deloc. Fusese orb.

*

Ceva era în mod categoric diferit în seara aceea. Nu ştia sigur ce anume. Nevoia era mai intensă, mai profundă. El o sărută şi o linse până la degetele picioarelor, foarte încet, foarte provocator, aproape ca şi cum o venera, ca şi cum era o zeiţă care merita adoraţia lui.

El urcă înapoi pe trupul ei, zăbovind pe coapse, tachinând-o cu promisiunea că nu avea să se oprească acolo, că nu intenţiona să se oprească până când ea nu urma să se zvârcolească şi să implore

— Nu mă chinui!

El o linse, o ciuguli…

— Îmi place cât de răguşită îţi devine vocea când ajungi în pragul orgasmului.

— Şi ce altceva îţi mai place?

Gura lui rămase pe coapsa ei, dar îşi ridică spre ea privirea aprinsă. Ea nu-şi dădu seama dacă păruse vreodată mai primejdios şi mai atrăgător.

— Îmi place gustul tău.

Apoi o gustă în continuare… locul dulce ca mierea dintre coapse, iar ea nu mai fu în pragul orgasmului, ci se prăbuşi în vortexul lui, arcuindu-şi spinarea, încleştându-şi mâinile în cearşaf, simţind ca şi cum fiecare terminaţie nervoasă i se trezise la viaţă. El o făcea să simtă lucruri pe care nu le mai simţise niciodată, senzaţii care doar îi dăduseră târcoale, neconcretizându-se niciodată. El o purta spre culmi despre care ea nu ştiuse că existau şi o făcea să se avânte tot mai sus.

Ţipetele ei răsunară când ea îşi luă zborul. Încă urca atunci când el o pătrunse adânc şi ferm. Ea îl cuprinse cu picioarele, îşi trecu unghiile peste spinarea lui şi savură mârâitul lui când el îşi arcui spatele şi penetră tot mai repede şi mai tare…

Geamătul lui profund şi cutremurarea trupului îi spuseră că şi el se avânta. Nu se putu abţine, izbucni într-un râs de bucurie pură, autentică.

Râsul cu care îi răspunse el fu mai puţin puternic, mai domol, când el îşi lipi fruntea de a ei.

— Să nu ţi se urce asta la cap, dar niciodată nu m-am simţit atât de bine cu o femeie.

— Este un adevărat păcat cât de mult îmi place ce facem.

— Nu fi ridicolă! Suntem căsătoriţi, ceea ce face ca totul să fie legal, şi în cer, şi pe pământ.

— Dar facem lucruri atât de păcătoase…

— Mmm. Cu atât mai bine.

El se dădu jos de pe ea, o trase lângă el şi îşi trecu încet degetele de-a lungul braţului ei. Cu capul cuibărit în scobitura umărului lui, ea savură bătăile inimii lui, întrebându-se dacă era posibil ca el să şi-o deschidă măcar puţin pentru ea.

Capitolul 21

Portia ar fi trebuit să găsească o scuză pentru a evita venirea la Londra, dar adevărul era că, mai devreme sau mai târziu, tot ar fi trebuit să se întoarcă şi să-şi înfrunte demonii. Mai devreme era mai bine – într-un fel sau altul, scăpa mai repede de grijă.

Îi ceruse vizitiului s-o ducă la o croitoreasă – la una dintre cele frecventate de doamnele din lumea bună, conform ziarelor de scandal – şi să vină s-o ia după patru ore. După ce alese o rochie de bal liliachie şi o alta albastră, ieşise şi luase o birjă pentru a ajunge în acea parte a Londrei.

Regreta că rochia albastră nu avea să arate exact precum cea de dinainte, dar, după ce i-o descrisese croitoresei, schiţa făcută de ea nu arătase chiar cum ar fi trebuit. Totuşi, Portia nu putea risca să se ducă la Lola, femeia care îi cususe înainte, pentru că nu putea risca să fie recunoscută de cineva, care să ducă vestea că se întorsese, iar adevărul despre trecutul ei să iasă la lumină. Printre clientele Lolei nu se numărau doamne din înalta societate, dar printre cele pentru care cosea se numărau câteva care ţineau companie unor aristocraţi.

Ceea ce ridica întrebarea: Ce naiba căuta ea plimbându-se încet prin vechiul ei cartier, trecând prin faţa casei în care locuise? Nu putea zăbovi, nu putea să stea într-un colţ şi să privească sperând că o va zări pe noua locatară. Dar credea că, dacă trecea pe-acolo, ar putea să-şi dea seama dacă cineva locuia acolo, dacă Montie avea pe altcineva. Dacă da, era foarte posibil să nu-i pese dacă o zărea. Era posibil s-o ignore. Mândria lui l-ar sili să facă asta.

Era atât de afurisit de mândru! La fel ca tatăl ei. Până să-l cunoască pe Locke, crezuse că toţi bărbaţii erau aşa. I-ar fi fost mult mai uşor dacă nu ajungea să ţină la el. Deşi ştiuse că nu era bine să se mărite cu el, fusese atât de nesuferit când se cunoscuseră, încât ea îşi spusese că merita ce căpăta. O femeie a păcatului, care cândva îi aparţinuse altuia.

Dar acum…

Dumnezeule mare, şi-ar fi dat sufletul Satanei şi ar fi petrecut bucuroasă o eternitate arzând în iad dacă ar fi putut să se întoarcă în timp, să ia contractul pe care el i-l aruncase în poală şi să fi plecat din casa aceea, din viaţa lui. Nu se aşteptase ca el să-şi dorească să apară în public – la Londra, printre nobili – cu ea alături. Crezuse prosteşte că avea s-o ţină doar în dormitor, aşa cum făcuse Montie. Că urma s-o ţină sechestrată la Havisham Hall. Că avea să fie micul lui secret murdar.

Apropiindu-se de casa în care locuise doi ani, amintirile o asaltară. Bucuria, fericirea, tristeţea, inima frântă. Se maturizase acolo, în prezenţa unui bărbat mult mai brutal decât tatăl ei. Tatăl ei îi lovise carnea. Montie îi rănise inima tânără şi vulnerabilă.

Crezuse că îi va rămâne zdrobită pentru totdeauna, dar cumva îşi revenise şi se îndrăgostea din nou.

Uşa casei alăturate celei în care locuise se deschise. Portia încremeni, neîndrăznind nici măcar să respire în timp ce o privi pe tânăra care ieşi. Sophie. Portia nu-i cunoştea numele de familie. În acea parte a Londrei, pe acea stradă anume, femeile nu-şi spuneau numele de familie.

Portia se întoarse înainte să poată fi zărită şi porni în cealaltă direcţie. Gestul o făcu să se simtă ruşinată. Băuse ceaiul cu Sophie în numeroase ocazii. Se prefăcuseră a fi doamne de mare clasă sorbindu-şi cu delicateţe ceaiul Darjeeling şi discutând despre lucruri decente, pe care doamnele adevărate nu le-ar fi pomenit niciodată. Datorită lui Sophie – care avea reputaţia de a fi incredibil de pricepută când venea vorba de satisfacerea bărbaţilor –, Portia învăţase tot ce era necesar pentru a-i face plăcere unui bărbat, cum să se prefacă sfioasă, cum să-i păstreze interesul faţă de ea. Totuşi, privind retrospectiv, trebuia să admită că învăţase mult mai multe de la Locksley, că dorise să facă plăcere mult mai mult decât dorise vreodată să-i facă lui Montie. Era ciudată calea pe care o străbătuse pentru a ajunge unde era în prezent. Ajutorul lui Sophie fusese esenţial pentru a putea evada, iar acum, Portia fugea de singura persoană pe care o putuse numi prietenă

după ce aflase că familia ei refuzase să ştie de ea.

Iar acum, ea refuza să ştie de acea persoană, deoarece se temea că avea să fie judecată din nou, se temea că persoana în care avusese încredere ar putea s-o trădeze. Totuşi, era mai puternică de-atât, mai bună de-atât. Se opri brusc şi se întoarse.

Dar Sophie nu se mai vedea. Detestă uşurarea care o cuprinse. Era în siguranţă, secretul ei era în siguranţă. Deocamdată.

Dori să aştepte pentru a vedea dacă nu ieşea cineva din fosta ei casă, dar curiozitatea, posibila liniştire nu meritau riscul. În plus, chiar dacă Montie avea pe altcineva, asta nu garanta că avea s-o las în pace.

*

— Îmi place noua ta rochie albastră.

Şezând pe scaun la masa de toaletă, unde îşi punea mănuşile, Portia se uită la soţul ei, care stătea în pragul uşii dintre cele două dormitoare. Îmbrăcat în ţinută de seară, care includea un frac şi o vestă negre, o cămaşă de un alb imaculat şi o cravată de un gri-deschis, era, fără îndoială, cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse ea vreodată.

— Nu este exact precum cea de dinainte, spuse întrebându-se cum de era posibil ca, după atâtea luni, el să-i mai taie răsuflarea.

— Seamănă suficient de bine. Păcat că cealaltă croitoreasă şi-a închis atelierul.

Era o mică minciună pe care ea i-o zisese pentru a explica de ce se ducea la o altă croitoreasă.

— Îmi place cea pe care am găsit-o.

— Bine. Se apropie cu paşi lenţi, leneşi.

— Şi e păcat şi că trebuie să porţi mănuşi.

— Este un eveniment formal. O lady cuviincioasă poartă mănuşi la un eveniment formal.

Parcă pentru a-şi demonstra spusele, îşi trase mai bine mănuşile deasupra coatelor.

Se aflau la Londra de ceva mai mult de o săptămână,

dar nu participaseră la niciun eveniment social pentru că el nu-l considerase pe niciunul suficient de important ca să-şi prezinte soţia. Însă balul din seara aceea – găzduit de ducele şi ducesa de Lovingdon – avea cu certitudine oaspeţi de seamă pentru că ei erau unul dintre cele mai îndrăgite cupluri din toată Londra. Datorită ziarelor de scandal, Portia ştia totul despre ei. La eveniment avea să fie o îmbulzeală nebună. Deşi probabil că avea să fie prezentată tuturor persoanelor importante, era foarte posibil să îi poată evita pe cei cu care nu dorea să se întâlnească. Se ridică.

— Mă duc să-mi iau pelerina.

Când dădu să facă un pas şi să se răsucească, el îşi puse o mână pe umărul ei gol.

— Aşteaptă!

— Chiar trebuie să mergem? întrebă ea uitându-se la el cu privirea cea mai ademenitoare şi punându-şi palma înmănuşată pe pieptul lui, parţial pe vestă, parţial pe cămaşă.

— Să te prezint în societate este unul dintre motivele pentru care am venit la Londra.

— Credeam că am venit pentru că ai nişte chestiuni de care trebuie să te ocupi.

— Aşa este, iar una dintre ele are legătură cu seara aceasta. De când am sosit, am tot evitat întrebările. La balul Lovingdon, curiozitatea oamenilor va fi satisfăcută.

— Mă tem să nu te fac de râs.

— Dumnezeule mare, Portia, unde este femeia căreia i-am deschis uşa, cea care m-a confundat cu un lacheu?

Acelei femei nu-i păsase de el, nu dorise să-l facă mândru de ea, o interesaseră doar propriile nevoi. Îşi ridică bărbia.

— Aveam impresia că nu ai fost foarte încântat de mine în acea zi.

El îşi trecu un deget de-a lungul claviculei ei.

— Totuşi, ai izbutit să mă câştigi, nu-i aşa?

Inima ei zvâcni şi palpită. Oricât de mult tânjea după dragostea lui, nu se putea gândi la nimic mai rău decât s-o obţină.

— Poftim, este un mic dar pentru a celebra seara!

Coborându-şi privirea, ea văzu cutia de catifea neagră pe care el i-o întindea. De unde apăruse? Evident, dintr-un buzunar al hainei, emoţiile ei deja erau puternice, iar nervii, încordaţi la maximum.

Un cadou din partea lui nu ar fi făcut decât să-i sporească regretele. Clătină din cap.

— Mi-ai dat destule. O rochie nouă, o masă de toaletă, acordarea pianului...

— Hai să nu ne contrazicem în privinţa asta!

— Dar este o bijuterie, nu-i aşa? Este prea mult, prea personal.

— Eşti soţia mea.

— Nu pentru că m-ai vrut.

— Dar în seara aceasta te vreau. Cu mâna liberă, îi cuprinse obrazul. În seara asta, vei fi cea mai frumoasă femeie de-acolo, cea mai generoasă, cea mai misterioasă, cea mai inteligentă, cea mai curajoasă. Şi singura care nu are nici măcar o bijuterie.

Nodul din stomacul ei dispăru.

— Deci asta înseamnă pentru tine, nu vrei ca soţia ta să pară o sărăntoacă.

— Dacă asta te va convinge s-o accepţi, să zicem că aşa este.

Ceea ce însemna că nu era.

— A fost a mamei tale?

— Nu. Am cumpărat-o săptămâna asta. M-am gândit că nu te-am văzut niciodată purtând bijuterii.

— Port un inel.

— Atunci, poartă şi asta. Îi luă mâna şi îi strânse palma în jurul cutiei îmbrăcate în catifea.

— Să ştii că un om ar trebui să fie întotdeauna recunoscător pentru un cadou.

— Da, însă eu n-am primit niciodată unul care să nu presupună nişte obligaţii.

— Ăsta nu presupune nicio obligaţie, Portia. Eşti soţie de lord, aşa că ar trebui să porţi bijuterii.

Deci era vorba de mândria lui. Ştiind asta, îi era mai

uşor să accepte. Dar când deschise cutia, când văzu frumosul colier de perle şi brăţara asortată, nu-şi putu reprima un oftat de plăcere.

— Îţi plac?

I se păru ciudat să desluşească îndoială în vocea lui, să constate că părerea ei conta.

— Sunt perfecte. Simple, dar elegante. Nu mi-am dat seama că ai atât de mult bun-gust.

— M-am însurat...

Se opri, îşi drese glasul şi îi luă cutia din mână.

Ea nu putu decât să presupună că el fusese pe cale să spună că faptul de a se fi însurat cu ea era o dovadă a bunului-gust, dar apoi se răzgândise. De fapt, era o dovadă a prostului gust, fie că îşi dădea seama de asta, fie că nu. El luă colierul, se duse în spatele ei şi i-l prinse la gât.

Privindu-şi reflexia din oglindă, ei nu-i veni să creadă în ce măsură micile perle o transformaseră, în orice caz creând iluzia că era o lady. Îi puse brăţara pe mână.

Ea îi atinse maxilarul.

— Nu te merit, iar tu, cu siguranţă, meriţi pe cineva mai bun decât mine.

— Dacă amândoi credem că celălalt merită pe cineva mai bun atunci nu sunt sigur că nu ne potrivim.

Ea se simţi devastată dându-şi seama că el credea că ea merita pe cineva mai bun decât el. Tot ce putea face era să se asigure că se va dovedi demnă de el. Atinse cu degetele perlele reci de la gât.

— Faptul că eşti soţul meu mă face să fiu cea mai norocoasă femeie din toată Londra.

El îşi puse mâinile pe umerii ei, îşi lipi buzele de curbura gâtului ei şi îi susţinu privirea din oglindă.

— Când ne vom întoarce acasă, voi da jos totul de pe tine, cu excepţia perlelor. Iar după ce voi termina cu tine, îţi promit că te vei considera cea mai norocoasă femeie din toată Marea Britanie.

*

Cu toate că un soţ avea dreptul să stea lângă soţia lui în trăsură, Locke prefera să stea în faţa ei pentru că astfel o putea vedea mai bine, o putea studia mai îndeaproape. Din când în când, lumina felinarelor pe lângă care treceau se reflecta în perle. I le cumpărase pentru că dorea s-o copleşească cu cadouri, voia ca ea să aibă tot ce îşi dorise vreodată.

Era zdrobitor pentru el să-şi dea seama cât de mult ajunsese să ţină la ea.

Era superbă în albastru. Ori de câte ori se uita la el, avea în privire o văpaie care îi făcea trupul să reacţioneze de parcă s-ar fi dezbrăcat la pielea goală. Dar nu numai sexul îl atrăgea la ea. Ci şi generozitatea spiritului, stânjeneala cu care acceptase ceva atât de simplu precum perlele acestea.

Erau o extravaganţă de la care ar fi fost mai bine să se abţină, dar, în fond, în privinţa ei, când făcuse el vreodată ceea ce ar fi trebuit? Se însurase cu ea, deşi ar fi trebuit să-i dea bani şi s-o trimită la plimbare. Nu că ar fi regretat că o luase de soţie. Era egala lui şi în pat, şi în afara lui. Nu conta că era de rând, nu conta că nu ştia nimic despre trecutul ei.

Cei care aveau s-o cunoască în seara aceea o să fie captivaţi. Portia putea face faţă cu brio. El nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

— Nu mi-a trecut prin minte să te întreb dacă dansezi.

— Am fost la una sau două petreceri câmpeneşti. Şi mă pricep să-mi urmez partenerul.

— N-am băgat de seamă să fii atât de docilă.

— Nu ţi-ar plăcea prea mult de mine dacă aş fi docilă.

— Nu, nu mi-ar plăcea.

Îi plăcea că era puternică, că ştia ce voia şi că făcea tot posibilul să obţină ce voia – chiar dacă asta o adusese la uşa tatălui său.

— Eşti prieten cu ducele şi ducesa de Lovingdon? îl întrebă ea.

— Îi cunosc relativ bine. O să-ţi placă de ei, iar lor o să le placă de tine. Am ales balul lor pentru că ducesa este

deosebit de amabilă când vine vorba de a introduce pe cineva în societate. Niciunul dintre ei nu are vreo prejudecată împotriva oamenilor de rând, pentru că multe dintre rudele lor apropiate nu fac parte din nobilime prin naştere.

— Nu cred că aristocraţia mai este ce a fost cândva.

— Mă tem că ai dreptate. Presupun că nu are rost să-ţi atrag atenţia că nu vreau să discuţi despre activitatea mea în subteran.

— Munca nu este un motiv de ruşine.

— Nu mi-e ruşine… Totuşi, poate că îi era. Nu le zisese lui Ashe şi lui Edward că începuse să sape alături de mineri. Pur şi simplu, aş prefera ca treburile mele să rămână private.

— Să ştii că eu sunt mândră de tine. Sunt mândră să-ţi fiu soţie.

Se uită repede pe geam, de parcă dezvăluise prea mult.

El fu recunoscător că ea era absorbită de peisajul de-afară, astfel că nu văzu şocul şi uşurarea care, fără îndoială, apăruseră pe chipul lui. De obicei, se pricepea foarte bine să-şi păstreze gândurile şi sentimentele pentru sine, dar ea mereu reuşea cumva să-l facă să şi le dezvăluie.

— Este nevoie de mult curaj pentru a face ce trebuie făcut atunci când nu-ţi stă în fire. Ea se uită la el. Ştiu că, dacă ai avea de ales, ai prefera să nu lucrezi în mină.

— Toţi gentlemanii preferă o viaţă uşoară.

— Numai că tu n-ai avut niciodată o viaţă uşoară, nu chiar. Nu se poate să-ţi fi fost uşor să creşti fără mamă. Iar apoi, toate călătoriile pe care le-ai făcut… Te-ai dus în expediţii care te-au solicitat la limită. Te-ai întors acasă pentru a avea grijă de tatăl tău, de domeniu. Nimic din toate astea nu este uşor. Am ajuns să te admir, Locksley. Îmi doresc să…

Vocea ei se stinse, iar privirea i se îndreptă din nou spre fereastră.

— Ce îţi doreşti? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Portia?

— Îmi doresc să ne fi cunoscut în alte circumstanţe

În alte circumstanţe, în clipa în care ar fi dedus că este o femeie pe care ar fi putut ajunge s-o placă şi s-o admire, s-ar fi îndepărtat de ea pentru a-şi proteja inima şi sănătatea mintală.

— Există alte circumstanţe în care ne-am fi putut cunoaşte?

Un râs trist şi fals răsună în trăsură.

— Nici una tocmai ideală, sunt sigură.

Trăsura încetini şi se opri. Ea se aplecă pe fereastră.

— Se pare că am ajuns. Se vede un lung şir de trăsuri.

— Cozile astea se mişcă repede în general. N-ar trebui să dureze mult până vom ajunge în faţă.

Portia încuviinţă din cap, suspină îndelung, îşi atinse perlele cu degetele şi se simţi sfâşiată între dorinţa ca totul să se termine mai repede şi speranţa că balul se va termina până la sosirea lor. Dar Locksley avusese dreptate. Trăsura se opri în faţa casei mai devreme decât se aşteptase ea. Un lacheu se repezi să-şi facă treaba, deschizând uşa şi ajutând-o să coboare. După ce ajunse pe alee, văzu că acei i se ocupau de mai multe trăsuri simultan, ca să facă repede loc pentru următorul grup.

Erau atât de mulţi oameni îmbrăcaţi în ţinute superbe, care urcau treptele late ce duceau spre uşa deschisă!

— Încearcă să nu căşti gura, spuse Locksley oferindu-i braţul.

— Este o reşedinţă incredibil de mare!

— E doar o casă.

Asta-i ca şi cum ai spune că regina este doar o femeie.

— Pentru Albert, probabil că asta este.

— Se zice că domneşte după cum îi dictează inima. Crezi că el poate uita că ea conduce un imperiu?

— Aş spune că iubirea ar impune asta, dar nu este un domeniu la care să mă pricep.

Intrară în hol, iar Portia fu frapată nu doar de măreţia

lui, ci şi de sentimentul că acela era cu adevărat un cămin. Dragostea locuia acolo.

Fură poftiţi în salonul din faţă, unde lăsară pelerina ei, pălăria şi bastonul lui. Apoi urmară coada care se îndrepta spre scări. Locksley îi salută pe cei aflaţi în apropiere şi o prezentă pe Portia, dar ea era mea năucită de tot ce se afla în jur pentru a le reţine numele.

Visase cândva la asta, să participe la un asemenea eveniment. Când plecase de la Fairings Cross, crezuse că asta îi rezerva viitorul, doar că alături de alt bărbat, unul care s-o iubească şi pe care să-l iubească. În cele din urmă, visul îi devenise realitate, doar că deloc aşa cum se aşteptase.

Intrară pe o uşă şi ajunseră pe un palier. Un gentleman îi anunţa pe oaspeţii care aveau să coboare în sala de bal. Oglinzile străluceau, candelabrele scânteiau. Se gândi că sala de bal de la Havisham putea rivaliza cu aceea.

Un cuplu se afla în faţa lor. Simţi intens prezenţa lui Locksley când se aplecă şi îi atinse urechea cu buzele.

— Şi eu sunt la fel de mândru să te am alături de mine în această seară, Portia.

Se simţi cuprinsă de recunoştinţă, cu toate că vina îi tulbura conştiinţa. Înainte ca ea să apuce a rosti măcar o silabă, el îşi îndreptă trupul, făcu doi paşi şi îi dădu invitaţia majordomului.

— Lordul şi Lady Locksley! anunţă acesta.

Apoi soţul ei o conduse pe scările care aveau s-o ducă fie în rai, fie în iad.

Capitolul 22

În timpul coborârii interminabilelor scări, Portia nu doar văzu, ci şi simţi toţi ochii aţintindu-se asupra lor, şi se temu că avea să recunoască cineva adevărul şi să strige:

— E o impostoare, e o mincinoasă, o escroacă!

Dar nu auzi decât murmure estompate şi nu văzu decât vreo două sprâncene ridicate de curiozitate. Îşi îndreptă şira spinării şi îşi ridică bărbia. Îşi petrecuse o bună parte din viaţă interpretând un rol. Nu avea niciun motiv să înceteze atunci.

Când ajunseră la baza scării, Locksley o conduse la ducele şi ducesa de Lovingdon, care îşi întâmpinau oaspeţii. Erau un cuplu frumos – ducele, la fel de brunet ca soţul ei, iar ducesa, cu un păr având o nuanţă roşcată mult mai plăcută decât a ei. Fusese mereu de părere că al ei era prea aprins, prea strident – poate pentru că tatăl ei îl considerase un semn că era posedată de diavol.

— Mă bucur tare mult să vă cunosc, spuse ducesa zâmbindu-i cu amabilitate.

— Sunt onorată, rosti Portia făcând o plecăciune adâncă.

— Unde ai găsit o asemenea comoară, Locksley? întrebă ducele.

— Tata ne-a făcut cunoştinţă. N-am putut rezista să nu mă însor cu ea.

Portia îşi reprimă zâmbetul la auzul acelor cuvinte pe care, fără îndoială, el avea să le repete adesea în decursul serii.

— Ce mai face marchizul? întrebă Lovingdon.

— Destul de bine. Nu poate să călătorească, dar e în formă.

— Având în vedere că eu mi-am pierdut tatăl la o vârstă fragedă, te invidiez că încă îl ai pe al tău.

— În general, sunt recunoscător pentru prezenţa lui, dar uneori face nişte trăsnăi cu care aş prefera să nu am de-a face.

Zâmbi cu autoironie, iar când îi făcu apoi cu ochiul, Portia înţelese clar că ea era trăsnaia la care se referea el.

— Trebuie să luăm ceaiul împreună, într-o zi, îi spuse ducesa.

— Abia aştept.

Portia rostise acele cuvinte cu mai multă sinceritate decât ar fi crezut că este posibil. Nu se îndoia că ducesa s-

ar dovedi un aliat puternic dacă ar avea vreodată nevoie.

Când Locksley o conduse mai departe, ea se strădui să-şi alunge sentimentul de respect amestecat cu teamă şi uimire că se afla printre nobili şi că era tratată ca una dintre ei. Nu apucară să meargă prea mult că fură înconjuraţi de o mulţime de oameni. Ştiuse că soţul ei era îndrăgit în societate, că i se iertau cu uşurinţă orice păcate, dar pentru ea fu o revelaţie să vadă cu cât drag era întâmpinat şi cât de sincer era adorat – iar acceptarea lui acum o includea şi pe ea. Ca şi cum o merita pur şi simplu pentru că el o luase de soţie.

Multitudinea de prezentări fu ameţitoare. Dorea să-l facă mândru de ea, dar totul era prea copleşitor în timp ce făcea eforturi să asocieze nume pe care le cunoştea cu feţe care îi erau străine. Şi mai erau şi cei de care nu auzise niciodată, cupluri în vârstă, despre care probabil că se bârfise în tinereţea lor, dar care, între timp, fuseseră date uitării. Locksley părea să-i cunoască pe toţi, se simţea în largul lui în preajma lor. Ea îşi păstră atitudinea perfectă, făcu plecăciuni când era necesar, îşi exprimă încântarea că făcea cunoştinţă cu ei şi se grăbea să pună o întrebare înainte de a-i fi ei pusă una – un mic truc învăţat de la mama ei. Când cineva avea ceva de ascuns, era întotdeauna mai bine să fie cel care ascultă, nu cel care vorbeşte.

Oamenii se bucurau întotdeauna să vorbească despre sine, iar interesul arătat de ea îi flata. Interesul mamei ei fusese mereu prefăcut. Al Portiei nu era. Pentru că aristocraţia o atrăsese dintotdeauna. Şi dacă era să fie cinstită, tocmai acel interes dusese la decăderea ei. Ciudat era însă că acea decădere o adusese unde îşi dorise cândva să fie.

— Vă cer iertare, spuse Locksley, dar melodia favorită a lui Lady Locksley tocmai a început, iar eu i-am promis un dans. Vă rog să ne scuzaţi…

Înainte ca ea să priceapă ce se întâmpla, mâna lui îi cuprinse talia, iar el o conduse expert pe lângă celelalte cupluri, cu un zâmbet superb şi cu câte un cuvânt ocazional

făcându-le să se dea la o parte din calea lor. Apoi începu s-o rotească pe ringul de dans, iar pentru prima dată de la sosirea acolo, ea simţi în cele din urmă că putea să respire.

— Nu cunosc acest cântec, îi mărturisi ea.

— Nu ne-ar fi lăsat niciodată să plecăm dacă le-am fi spus asta. Te-ai descurcat foarte bine.

— Toată lumea te iubeşte.

— N-aş merge chiar atât de departe. Dar viaţa mea tragică îi face mai dispuşi să-mi tolereze mai multe decât altora.

— Bănuiesc că multe doamne singure sperau să te târască la altar într-o zi. A existat vreuna pe care o plăceai?

Nu-şi dădea seama de ce nu se gândise mai devreme să-l întrebe asta, poate pentru că, din ziare, nu păruse prea popular, dar, după ce văzuse cu ochii ei cum stăteau lucrurile, îi era imposibil să ignore acel aspect. Ar fi putut avea pe oricine.

— E puţin cam târziu să întrebi asta.

Jurase el că nu avea să iubească niciodată, dar asta nu însemna că nu-i plăcuse de nimeni. Portia îşi ridică bărbia.

— Ai dreptate. Totuşi, aş îndrăzni să spun că n-ai ţinut la ea foarte mult dacă ai fost dispus să renunţi atât de uşor şi să te însori atât de repede cu mine.

El rânji ironic.

— Încerci să-ţi liniştești conştiinţa?

— N-am de ce să-mi liniştesc conştiinţa.

— Nici nu cred asta. Şi nu. Nu a existat nimeni care să-mi placă atât de mult, încât să-mi doresc să mă însor, iar dacă mi-ar fi plăcut vreo lady, aş fi plecat în direcţie opusă.

Pusă faţă în faţă cu realitatea lipsei lui de interes faţă de iubire ea consideră că era trist.

— *Chiar* ai fi ales pe cineva de care nu te-ai fi putut îndrăgosti?

El îşi arcui o sprânceană şi o privi semnificativ.

— Pe mine, nu mă pune la socoteală. Nu m-ai ales. Ţi-am fost impusă. Pur şi simplu, nu-mi pot imagina că ai fi căutat intenţionat pe cineva care să te facă nefericit.

— Să mă însor cu o femeie pe care aş fi iubit-o m-ar fi făcut nefericit, fiindcă mi-aş fi făcut griji că aş putea s-o pierd şi s-o iau pe urmele tatii în privinţa nebuniei.

— Nu poţi judeca iubirea după ce i s-a întâmplat tatălui tău. Sau poate că poţi. Cred că, atâta vreme cât mama ta a trăit, au avut o viaţă incredibil de fericită.

— Iar după ce a murit, a înnebunit.

— Nu sunt foarte sigură. Îi este dor de ea, îşi imaginează că ea încă îi este alături. E chiar atât de cumplit?

— Tu ai avut parte de iubire în prima ta căsătorie, dar ai decis să renunţi la ea în cazul celei de-a doua. Ceea ce ai dorit tu de la a doua căsătorie nu este foarte diferit de ce mi-am dorit eu de la prima. Pur şi simplu, am fost pragmatic şi am recunoscut mai devreme decât tine valoarea unei căsnicii lipsite de iubire.

Ultimele acorduri ale cântecului mai pluteau în aer când el se opri.

— Eşti gata să înfrunţi hoarda din nou?

Ea suspină îndelung.

— Presupun.

— Eu nu sunt.

Muzica începu din nou, iar ea se pomeni din nou în braţele lui, ţinută însă mai strâns şi mai aproape de acea dată. Îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Îi vei face pe oameni să creadă că eşti îndrăgostit nebuneşte de soţia ta, că nu poţi suporta ideea de a sta departe de ea.

El nu răspunse, ci doar o studie cu intensitate, ochii lui verzi sfredelindu-i pe ai ei.

— Îţi place să dansezi.

— Ador să dansez.

— În seara asta, şi alţii vor dori să danseze cu tine.

— Îi voi refuza politicos.

— Nu este nevoie s-o faci din pricina mea.

— Nu vei fi gelos?

— Ca să fie gelos, un bărbat ar trebui să-şi iubească mult soţia nu crezi?

— Presupun că ai dreptate.

— Iar eu voi dansa cu alte doamne. Doar din politeţe, desigur. Fiindcă aranjamentul nostru presupune să arătăm respect unul faţă de altul, mai ales în public.

Aranjamentul lor. Ea îşi dorea ca aranjamentul lor să se ducă dracului. Însă acceptase condiţiile. Dar bijuteriile primite în dar şi mândria cu care o prezentase o făcuseră să creadă că poate începuse s-o iubească. Ce părere ar avea doamnele din Londra dacă ar şti că el era un bărbat fără inimă? Ba nu, avea inimă. Doar că refuza să şi-o deschidă pentru a iubi.

— Şi eu voi dansa tot din politeţe cu altcineva. Îşi mută puţin mâna care se odihnea pe umărul lui, atât cât să-i poată mângâia maxilarul cu degetul înmănuşat. Dar voi păstra ultimul dans pentru tine.

Şi ştiu că, până în clipa în care avea să fie din nou în braţele lui, ea va fi nefericită.

*

Nu era gelos. Ştia că bărbaţii doreau să danseze cu ea, o încurajase să danseze cu alţi parteneri. Aşa că acea dorinţă iraţională de a rupe mâinile oricărui bărbat care o lua în braţe nu era gelozie. Nu ştia ce era, ci doar că era sumbră şi iritantă.

— Poftim, bea asta, îi ordonă Ashe. Arăţi de parcă ai fi pe punctul de a omorî pe cineva.

Locke privi paharul în care se afla un lichid de culoarea ambrei şi luă o înghiţitură zdravănă.

— Unde ai găsit asta?

— În salonul unde se joacă cărţi. Cine şi-a atras mânia ta?

— Sheridan.

— Ah, văd că dansează cu Portia.

Iar înainte de Sheridan fusese Avendale, despre care toată lumea ştia că era îndrăgostit nebuneşte de soţia lui. Nu era nicio primejdie ca el să-şi dorească vreo idilă cu Portia, însă, chiar dacă ar fi fost, ea l-ar fi refuzat. De un

lucru era absolut convins în privinţa soţiei lui – îi era total loială.

— Aţi făcut mare vâlvă cu sosirea voastră. Trebuia să te aştepţi că bărbaţii vor dori să danseze cu ea, spuse Ashe.

— Nu e nevoie să se apropie atât de mult şi nici să pară atât de fermecaţi.

— Ea este fermecătoare.

Locke se uită la prietenul lui de-o viaţă. Ashe ridică o mână.

— Pe mine nu m-a fermecat, desigur. Minerva este singura femeie care mă interesează. Dumnezeule mare, dacă n-aş şti mai bine, aş zice că eşti gelos, dar asta ar însemna să ţii la ea.

— Mă interesează pentru că este soţia mea. Filfizonii ăia excitaţi ar trebui să respecte asta.

Ashe avu tupeul să chicotească încet.

— Când eram burlaci, noi n-o făceam.

— Nu făceam decât să ne implicăm în flirturi nevinovate.

— La fel şi ei.

Numai că ce făceau ei nu părea nevinovat. Părea extrem de iritant.

— Vino să joci cărţi!

— Nu, o invit la următorul dans.

Şi la cel de după aceea. Dumnezeule, ce era în neregulă cu el? Nu făceau decât să danseze – într-o sală aglomerată, în care candelabrele străluceau, iar oglinzile le captau reflexiile. Era imposibil să se întâmple ceva indecent fără ca toată Londra să fie martoră. Ea nu ar accepta un comportament scandalos. Nu l-ar face de râs.

— Cred că ai început să ţii la ea, rosti Ashe cu o urmă de veselie

— Vorbeşti prea mult.

Cât de lung era cântecul ăla tâmpit. Ar trebui să intervină pur şi simplu.

— Crescând alături de tatăl tău, mi-am băgat în cap că iubirea este de evitat. M-am înşelat. Faptul că m-am îndrăgostit de Minerva mi-a îmbogăţit viaţa dincolo de orice

imaginaţie.

— Nu o iubesc pe Portia.

Cuvintele fuseseră rostite pe un ton sec. Ashe îl bătu pe umăr.

— N-ai decât să te minţi singur.

Slavă Domnului, prietenul lui se îndepărtă în cele din urmă, lăsându-l să clocotească în voie. Nu o iubea, nu putea s-o iubească, nu avea s-o iubească. Dar cert era că, în ultima vreme, se simţea liniştit alături de ea. Îi calma sufletul, făcea ca viitorul să pară mai puţin sumbru. Era învăluită în optimism. Se uita la o cameră lăsată în paragină şi vedea posibilităţile.

Inima lui era la fel de părăginită ca acele camere – niciodată îngrijită, niciodată vizitată, niciodată deschisă. Ea îl făcea să-şi dorească să rişte, îl făcea să-şi dorească să-i ofere ceea ce ea merita cu prisosinţă. Numai că ea era însărcinată cu copilul lui, iar posibilitatea ca ea să moară nu era exclusă. În clipa aceea, era posibil ca el să facă ceva ce avea să regrete, asta dacă nu înnebunea întâi. Ashe avea dreptate Trebuia să-şi distragă cumva atenţia. Să joace o mână sau două de cărţi. Apoi, când nu va mai simţi dorinţa să omoare pe cineva, va dansa cu soţia lui.

Era la jumătatea scărilor când muzica se opri, dar ajunsese pe palier când îşi dădu seama că nu avea niciun chef să joace cărţi. Dorea să fie cu Portia, s-o ducă la plimbare în grădină, s-o sărute pe întuneric. Era ultimul lucru pe care un bărbat normal să-l dorească de la o femeie pe care o putea săruta la orice oră din zi şi din noapte, dar el tânjea după asta cu o sălbăticie neliniştitoare.

Se răsuci şi o văzu ieşind pe uşile deschise care dădeau spre terasă. Nu o putea învinovăţi că dorea să respire aer proaspăt. În loc să stea şi să-şi facă nervi că ea atrăgea atenţia atât de multor bărbaţi, ar fi trebuit s-o salveze de numeroşii admiratori.

Începu să coboare scările.

*

Portia ieşi pe terasă şi se bucură de aerul rece al nopţii, care îi mângâie pielea. Dacă ar fi ştiut că avea să danseze atât de mult, şi ar fi luat încă o pereche de pantofi. Nu era sigură cât aveau să mai reziste cei pe care îi purta, tălpile lor ajungând deja incredibil de subţiri.

Terasa era remarcabil de goală, majoritatea celor care ieşiseră preferând să se plimbe prin grădină, aleile fiind mărginite de felinare care luminau slab, astfel încât cuplurile nu puteau fi identificate. Şi ea ar fi vrut să se plimbe, dar considera că ar fi nepotrivit s-o facă fără ca soţul ei s-o însoţească, aşa că se duse în capătul îndepărtat al terasei, acolo unde umbra era mai deasă, şi cuprinse cu degetele înmănuşate balustrada de fier forjat. Trase adânc aer în piept şi nu putu să nu simtă că seara fusese un succes. Singurul lucru care ar fi făcut-o şi mai plăcută ar fi fost ca Locksley să fi fost singurul ei partener de dans. Nimeni nu se mişca atât de graţios ca el. Cu nimeni nu se simţise atât de bine, atât de acordată. Cu nimeni…

— Bună, Portia.

Gândurile ei se curmară brusc, iar plămânii încetară să-i funcţioneze. Timp de două ore cât dansase, îşi făcuse griji că contele de Beaumont ar putea să apară, dar, fiindcă acest lucru nu se întâmplase, ea începuse să creadă că nu venise la eveniment.

Venindu-şi în fire şi ştiind cât de primejdios era să stea cu spatele la el, se răsuci, fustele ei atinseră picioarele lui fiindcă se afla foarte aproape, îşi ridică trufaşă bărbia şi îl privi de sus atât cât putu având în vedere că el era cu 15 centimetri mai înalt decât ea. Detestă faptul că el era la fel de frumos ca întotdeauna, adierea uşoară jucându-se cu buclele lui blonde aşa cum făcuse şi ea cândva.

— Montie.

Fără mănuşă, mâna lui îi cuprinse obrazul cu o fermitate care promitea că el avea să facă o scenă dacă ea încerca să se elibereze. Se aplecă spre ea şi inspiră cu putere.

— Mi-a lipsit parfumul tău.

— Ia mâna de pe mine. Sunt măritată acum, sunt

vicontesă…

În loc s-o asculte, el o înşfăcă cu cealaltă mână de partea de sus a braţului.

— Da, am văzut anunţul din ziar.

Şi ea îl văzuse. Curând după ce marchizul îi ceruse fiului său să-şi anunţe căsătoria în Times, Beaumont ştiuse că exista posibilitatea s-o întâlnească la bal şi, fără îndoială o căutase după ce ziarele de scandal anunţaseră că vicontele de Locksley şi noua lui mireasă erau la Londra. Fostul ei amant se retrase, ochii negri scânteindu-i, iar buzele arcuindu-i-se pentru a mârâi:

— Soţul tău ştie de noi?

O trase mai aproape de el, până când ea îi putu simţi răsuflarea pe obraz. Cum de-i trecuse vreodată prin minte că ar putea scăpa de el?

— Nu? întrebă el pe un ton batjocoritor. Am bănuit că nu. Altminteri, de ce s-ar fi însurat cu tine? Cum de ai reuşit să pui mâna pe ultimul zurbagiu?

— Trebuie să mă întorc repede în sala de bal înainte ca el să-mi simtă lipsa.

— Pentru a-ţi simţi lipsa, ar trebui să ţină la tine. Iar eu îl cunosc suficient de bine pentru a şti că nu este un bărbat care să-şi dăruiască inima. Spre deosebire de mine, care te-am iubit şi încă te iubesc.

— Nu m-ai iubit niciodată. Nu cu adevărat. Dacă m-ai fi iubit, nu ţi-ai fi încălcat toate promisiunile. Te-ai fi însurat cu mine.

— Oamenii nu se căsătoresc din dragoste, ci pentru câştig. Nu acesta este motivul pentru care te-ai măritat cu Locksley? Datorită a ce aveai să câştigi astfel. Un titlu. O poziţie. Dar tot a mea eşti. Vreau să vii la mine în noaptea asta.

— Nu!

— Îi voi spune totul.

Ea închise strâns ochii. Cum de crezuse vreo clipă că avea să fie siguranţă. Iar dacă el îi spunea lui Locksley adevărul, ce urma să întâmple? Ce altă urmare putea fi decât că el avea s-o alunge într-o clipită? Şi nu l-ar putea

învinovăţi absolut deloc pentru asta.

— Ia-ţi mâinile de pe soţia mea!

Ochii Portiei se deschiseră brusc la auzul cuvintelor rostite cu voce joasă, care vibrau ameninţătoare, promiţând pedepsirea. În ciuda întunericului, văzu zâmbetul victorios al lui Beaumont când îi dădu drumul şi se întoarse încet către bărbatul al cărui chip exprima o asemenea furie, încât răsuflarea ei se întoarse într-un mod dureros în plămâni.

— Locksley. Tocmai o felicitam pe fosta mea amantă pentru recenta ei căsătorie.

Furia rămase întipărită în privirea lui în vreme ce se îndreptă de la Beaumont spre ea. Totuşi, ea ar fi putut jura că, pentru o fracţiune de secundă, văzuse şi altceva în ochii lui – durere. Îşi dori să moară în clipa aceea, să-l implore s-o ierte, să-l lovească pe Beaumont cu pumnii până când faţa lui frumoasă nu avea să mai fie frumoasă.

— Nu ţi-a spus? întrebă Beaumont cu înfumurare. Doi ani…

— Montie, nu! şopti ea dispreţuindu-se pentru tonul rugător.

— O, draga mea, nimic bun nu iese din a avea secrete într-o căsnicie. El merită să ştie. Privirea lui nu se desprinsese de ochii lui Locksley. Timp de doi ani, ea mi-a încălzit patul…

— Ascultă-i sfatul şi ţine-ţi gura! rosti Locksley.

Beaumont avu tupeul să chicotească.

— Cu siguranţă, eşti curios.

— Pleacă dracului de-aici!

— Cum pofteşti. Rămas-bun, dulce Portia. Îţi doresc să fii fericită. Ca şi cum ar mai fi putut să fie. El distrusese totul. Cum de-l iubise vreodată?

El făcu doi paşi şi se opri când ajunse lângă soţul ei.

— Am văzut că, în curând, va fi cazul de alte felicitări. Totuşi, în locul tău, aş număra lunile cu atenţie, Locksley.

Pumnul lui Locksley izbi faţa lui Beaumont. Ea auzi osul trosnind. Având în vedere felul în care Beaumont se tângui, al modului cum îşi cuprinse bărbia şi al felului cum începu să se rostogolească într-o parte şi în alta pe gresia

terasei, Portia presupuse că Locke îi spărsese maxilarul. Spera s-o fi făcut. Spera din tot sufletul. De asemenea, se rugă ca Locke să nu-şi fi vătămat mana.

Apropiindu-se de Beaumont, Locksley îşi puse piciorul pe pieptul fostului ei amant, ţintuindu-l locului.

— Dacă o mai atingi, îţi tai mâinile. Dacă îi mai vorbeşti, îţi tai limba. Dacă te mai uiţi la ea, îţi scot ochii. Iar dacă voi auzi vreun zvon despre trecutul Portiei sau despre cine este tatăl copilului pe care îl poartă, te voi distruge!

Probabil că îi apăsă pieptul şi mai tare cu piciorul fiindcă Beaumont gemu. După ce Locksley se retrase, individul se rostogoli pe o parte şi începu să scâncească. Soţul ei întinse mâna spre ea.

— Să mergem, Portia!

Ea îşi puse mâna în a lui, încercând să găsească alinare în felul în care degetele lui o cuprinseră, dar atingerea lui nu avu nimic tandru sau cald. O trase spre el, iar ea îl ocoli pe Beaumont, care gemea în continuare.

— Îţi pot explica, rosti ea încet.

— Nu acum. Acum, plecăm.

Nu-i mai adresă niciun cuvânt în timp ce o conduse pe lângă casă de parcă se ruşina cu ea. Când ajunseră în faţă, îl trimise pe un lacheu să anunţe degrabă pe vizitiul lor că doreau să plece, iar pe altul să le aducă lucrurile din salon. Chipul îi era inexpresiv, dar maxilarele îi erau încleştate.

— Îmi strângi mâna prea tare. Mă doare, spuse ea încet.

El îi dădu imediat drumul, deşi tot ce dorise ea fusese să slăbească strânsoarea. După ce lacheul sosi cu lucrurile lor, el îi puse pelerina pe umeri. Când veni trăsura, o ajută să urce, apoi urcă şi el şi se aşeză în faţa ei.

— Locksley…

— Nu spune nimic, Portia.

Tonul lui ferm o sili să-şi strângă buzele pentru a se împiedica să vorbească. Dorea să-i zică totul, să-i explice totul, să-l facă să înţeleagă. Să-i înţeleagă disperarea, temerile, faptul că nu avusese de ales.

Se cuprinse în braţe. Îi era frig, foarte frig. Nu credea că avea să-i mai fie cald vreodată.

După ce trăsura opri în faţa casei, el sări jos şi aşteptă ca lacheul s-o ajute să coboare, ca şi cum nu mai suporta s-o atingă. Intrară tăcuţi în casă. Urcară scările. Ajunşi în faţa dormitorului ei, el deschise uşa şi aşteptă ca ea să intre. Când auzi uşa trântindu-se în spatele ei, Portia tresări şi se răsuci spre el.

— Erai însărcinată în ziua în care ne-am căsătorit?

Cuvintele lui retezară aerul şi se înfipseră în inima ei. Ea ridică rugătoare o mână.

— Lock…

— Este o întrebare simplă, Portia. Da sau nu. Erai însărcinată în ziua în care ne-am căsătorit?

Ea înghiţi anevoie, dori să mintă, dori ca adevărul să fie altul decât cel care era.

— Da.

Felul în care privirea lui arzătoare se plimbă pe trupul ei de parcă atunci o vedea pentru prima dată aşa cum era cu adevărat o făcu să-i vină a plânge. Făcu un pas spre el.

— Nu trebuia să fii tu. Nu cu tine trebuia să mă mărit. Trebuia să mă mărit cu Marsden. Iar lui nu i-ar fi păsat. Întinse o mână spre el. Avea deja un moştenitor. Tu aveai să te însori şi să ai moştenitorul tău. Tot ce mi-am dorit a fost să-l protejez pe acest copil, să-i dau şansa de a supravieţui, de a creşte…

— Dar cu mine te-ai măritat, Portia, rosti el încet, dar totuşi vocea i se reverberă ca bubuitul unui tunet.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi din cameră şi trânti uşa în urma lui. Ea îşi dori să fugă după el, îşi dori să-i explice, dar ce mai era de spus? Cum putea să-i explice inexplicabilul? Se împletici îndărăt până când se lovi de un fotoliu, se prăbuşi în el, se ghemui şi începu să plângă în hohote, umerii zguduindu-i-se, pieptul durând-o, gâtul strângându-i-se. Disperarea o copleşi. Îl răni se, îl dezamăgise, distrusese ultima fărâmă de bunătate de care avusese parte.

Capitolul 23

Nesuportând gândul de a se afla sub acelaşi acoperiş cu ea, el se gândi să se ducă la club, dar nu putu să se împace cu gândul de a transmite starea lui proastă de spirit şi altora sau de a se întâlni cu Beaumont. Era foarte posibil să-l ucidă pe individ dacă drumurile lor se încrucişau din nou.

Aşa că se izolă în bibliotecă, încuie uşa pentru ca nimeni să nu-l deranjeze şi bău direct din sticla cu whisky, de parcă ar fi fost un sălbatic. Totul avea sens acum. Motivul pentru care ea răspunsese la anunţul tatălui său. De ce refuzase să vorbească despre trecutul ei. De ce familia ei nu mai voia să aibă de-a face cu ea.

Fusese amanta unui bărbat.

Azvârli sticla spre şemineu, dar nu se simţi mai bine auzind-o spărgându-se, văzând cioburile împrăştiindu-se şi whisky-ul stropind totul în jur. Ar fi fost cazul să fie recunoscător că flăcările nu aprinseseră lichidul, dar deocamdată se simţea prea tulburat ca să fie recunoscător pentru ceva. Se apropie de dulapul cu băuturi, scoase o altă sticlă cu whisky şi o goli pe jumătate înainte s-o ia de la gură. Lua-o-ar dracu'! Lua-o-ar dracu'! Lua-o-ar dracu'! Îl făcuse să ţină la ea. Se prăbuşi într-un fotoliu şi încercă să se opună durerii devastatoare care ameninţa să-l îngenuncheze. Avusese încredere în ea, se bucurase de compania ei, făcuse dragoste cu ea. Cu ea, fusese mai mult decât sex. Cu toate că niciodată nu îşi lăsase vreo amantă nesatisfăcută, ei îi oferise mai mult din el decât oferise oricui.

Pe toţi dracii dacă trădarea ei nu-l durea din ce în ce mai mult! Abia dacă trecuse o săptămână de la nenorocita de întâlnire cu Beaumont, când se grăbise să se întoarcă acasă pentru a fi cu ea şi aproape că-i spusese că o iubeşte.

Îl făcuse să-şi dorească a-i recita poezii, îl făcuse să

zâmbească şi să râdă. Îl făcuse să se bucure de zile şi să aştepte cu nerăbdare nopţile. Îi potolise demonii şi îi adusese pacea.

Îl făcuse să creadă că era însărcinată cu copilul lui. Conştientizarea acelei decepţii aproape că îl făcu să se încovoaie de durere. În loc de asta, bău ce mai rămăsese în sticlă, fiind dispus să facă orice pentru a domoli agonia care ameninţa să-l sfâşie. Avusese dreptate să-şi ţină inima la adăpost atâţia ani, s-o zăvorască chiar şi în faţa sugestiei iubirii.

Iubirea nu era ceva de dorit, de proslăvit sau de admirat. Era doar o mască falsă a cruzimii şi a dezamăgirii.

Îşi dorise o femeie pe care n-ar fi putut s-o iubească. Cu siguranţă avusese succes în această privinţă. Avea de gând ca, până la ivirea zorilor, să alunge orice gând bun, orice amintire plăcută, orice urmă de afecţiune faţă de ea. Nu avea să simtă nimic pentru ea. Absolut nimic.

*

Portia plânsese până la epuizare, apoi adormise complet îmbrăcată întinsă pe duşumea. Nu se clinti decât atunci când uşa se deschise iar Cullie intră.

— Milady!

Fata se apropie grăbită şi îngenunche lângă ea.

— N-am nimic, o asigură Portia şi se ridică.

Se simţea îndurerată şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, dar durerea interioară era mult mai rea. Dacă l-ar fi cunoscut pe Locksley atunci aşa cum îl cunoştea acum, nu s-ar fi măritat cu el. Dar îl crezuse un om fără inimă, care nu avea să ţină niciodată nici la ea, nici la copiii lor. Un om care făcea doar ce-i dicta obligaţia.

Un om care nu-i plăcuse şi de care nu-i păsa dacă îl dezamăgea. Dar Beaumont o învăţase să nu aibă încredere în niciun bărbat. Că pe un bărbat nu-l interesau decât propriile nevoi egoiste. Aşa că nu era nimic greşit ca o femeie să facă la fel.

Acum însă, îşi dădea seama că nu era aşa. Că era

ceva foarte greşit. Cum ar putea să se ierte vreodată?

— Milady, daţi-mi voie să vă ajut să vă ridicaţi!

Gemu când Cullie o ajută să se ridice în picioare. Gâtul îi trosni când îl răsuci într-o parte, apoi în cealaltă. Îşi arcui spinarea şi îşi masă noada. Ce proastă fusese că nu se ridicase şi nu se băgase în pat!

— Arătaţi groaznic, milady, dar cred că vă putem pregăti repede o baie înainte să plecăm.

Portiei i se păru că mintea îi era la fel de amorţită ca trupul.

— Să plecăm? Despre ce vorbeşti?

— Ne întoarcem la Havisham. Lordul ne-a poruncit să împachetăm şi să fim gata de plecare într-o oră.

Dar plănuiseră să rămână până la sfârşitul sezonului. Închise strâns ochii. Cum ar fi putut după dezvăluirea din seara precedentă?

— Unde este Lordul Locksley?

— În bibliotecă.

— Du-te şi pregăteşte baia! Se simţea incredibil de murdară, ar fi trebuit să se spele de atingerea lui Beaumont cu o seară în urmă dar fusese prea devastată de reacţia şi de cuvintele lui Locksley pentru a face altceva decât să plângă de durere. Mă întorc imediat!

Mai întâi, trebuia să stea de vorbă cu soţul ei.

El era în bibliotecă, după cum îi spusese Cullie. Şedea la birou şi arăta la fel de cumplit cum se simţea ea – cu cearcăne sub ochi, nebărbierit, fără haină, vestă şi lavalieră. La intrarea ei, nu se deranjă să se ridice. Doar îi dădu două plicuri majordomului, care aştepta.

— Ai grijă să ajungă azi la poştă!

— Da, milord. Burns se răsuci brusc şi porni spre uşă. Îşi înclină puţin capul când se apropie de ea. Milady.

— Burns.

Aşteptă ca el să plece, apoi se apropie de birou, unde Locksley începuse să scrie din nou cu tocul pe un pergament, ignorând-o total.

— Am crezut că vom rămâne până la sfârşitul sezonului, că ai treburi de care trebuie să te ocupi.

— Treaba era să te prezint în societate. Orice altceva pot face de la Havisham. Aruncă tocul pe birou, se sprijini de spătar şi se uită în ochii ei, în ochii lui verzi necitindu-se nimic, fiind complet lipsiţi de orice expresie. După cele petrecuse aseară, Londra îmi provoacă un gust amar.

— Mă laşi să-ţi explic?

— Ce este de explicat, Portia? Ai fost amanta lui Beaumont. Te-a lăsat însărcinată şi, fără îndoială, a refuzat să se însoare cu tine. Dintr-un anumit motiv, după ce ai trăit doi ani în păcat, te-ai hotărât să tragi linie şi să nu aduci un bastard pe lume. Presupun că ar trebui să te-a admir pentru că, în privinţa comportamentului indecent, ai o limită pe care nu vrei s-o depăşeşti, dar, din pricina circumstanţelor, îmi este greu să admir ceva la tine. Ai dorit să te măriţi cu tata, să profiţi de un om care nu se simte tocmai bine. Când am intervenit pentru a-mi proteja tatăl, m-ai acceptat ca alternativă ştiind foarte bine că odrasla altui bărbat... îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare... *ar putea ajunge al naibii de bine moştenitorul meu!*

Ea nu-şi dădu seama dacă prefera răceala din privirea lui sau furia care ardea în clipa aceea în adâncurile verzi. Avea tot dreptul să fie furios. Nu putea să-i reproşeze asta şi nici nu avea să plece, deşi fiecare secundă în care era străpunsă de privirea aceea dură îi zdrobea inima.

— Am rezumat corect? vru el să ştie.

— M-am rugat să fie fată.

El râse cu asprime.

— Atunci, să sperăm că Dumnezeu îţi va asculta rugăciunea, nu-i aşa? În orice caz, copilul nostru ar avea părul fie roşcat, fie negru. Cum aveai de gând să explici apariţia unui copil cu părul blond?

— După cum ţi-am spus, tata este blond. E posibil...

— Târfă prefăcută, ai răspuns pentru orice, nu?

Cuvintele lui fură la fel de dureroase ca o lovitură fizică. Înghiţind un nod, ea făcu un pas spre el.

— Dacă vrei să divorţezi, sunt dispusă să anunţ public că ţi-am fost necredincioasă.

Asta avea s-o distrugă, dar trebuia să îndrepte

lucrurile.

— A, da, ca să spună toată Londra că am fost un prost de m-am însurat cu tine. Nu va exista niciun divorţ fiindcă nu are niciun rost deoarece bănuiesc că acel copil se va naşte cu cel puţin două luni mai devreme, nu-i aşa? Indiferent cât de insistent ar nega oricare dintre noi, legea ar decide că este al meu. Chiar dacă l-aş renega, chiar dacă m-aş duce în Parlament şi aş recunoaşte că sunt un prost…

— Nu eşti prost!

— Fireşte că sunt. Nu, nu va exista niciun divorţ. Ocoli biroul şi porni spre ea. Vei rămâne soţia mea.

Ea dădu îndărăt. El se apropie şi mai mult.

— Dar nu vreau de la tine mai mult decât am dorit în ziua în care ne-am căsătorit – să-mi încălzeşti patul când am nevoie de asta.

Ea se opri atât de brusc, încât el aproape că se ciocni de ea.

— Nu voi fi târfa ta!

— A lui ai fost.

Zgomotul produs de palma care lovi obrazul lui răsună în încăpere.

— N-am fost târfa lui! declară ea cu o convingere absolută.

Amanta lui, da. Femeia care îl iubise prosteşte, da. Dar niciodată nu i se dăduse lui Beaumont pentru a obţine vreun câştig.

Privirea lui Locksley îi sfredeli ochii. Văzu urma de un roşu aprins lăsată de lovitura ei. Faţa probabil că îl ustura la fel de mult cum o ustura pe ea palma.

— Ai face bine să iei micul dejun înainte să plecăm. Se întoarse cu spatele la ea şi se îndepărtă. Călătoria spre Havisham. Vom opri doar pentru a ne petrece noaptea la un han.

În clipa aceea, ea îşi dădu seama că se înşelase când crezuse că Beaumont îi zdrobise inima. Doar i-o rănise puţin. Numai Locksley avea puterea să i-o zdrobească şi o făcuse cu o uşurinţă remarcabilă.

*

El decise să călărească în loc să călătorească împreună cu ea în trăsură. Ori de câte ori intrau într-o curba, ea se uita pe geam şi îl vedea în faţă, o siluetă atât de singuratică, încât îi provoca o durere în piept. Totuşi, în ciuda distanţei, îl simţea cum clocotea de furie. Stătea foarte rigid în şa. Nici când norii se adunară şi începu să plouă, el nu se adăposti în trăsură. Ei ar fi trebuit să-i facă plăcere absenţa lui. În schimb, o îndurera.

Refuzase micul dejun, la fel şi baia, şi îşi folosise timpul rămas pentru a lucra împreună cu grădinarul şi a aduna butaşi. Scosese cu delicateţe câteva plante din pământ şi le băgase în ghivece mici pentru a le putea transplanta uşor. Cutiile care conţineau acele ghivece erau aliniate pe bancheta de vizavi, unde ar fi trebuit să stea soţul ei. Celelalte cutii şi găleţile cu butaşi erau în grija lui Cullie, în a doua trăsură. Se gândise s-o invite pe Cullie să călătorească împreună cu ea, dar nu avea chef să flecărească.

Băgă mâna în coşul oferit de bucătăreasă înainte de plecare, scoase o bucată brânză, muşcă din ea şi începu să mestece încet. Trebuia să existe o cale de a îndrepta lucrurile. Nu se aştepta ca el s-o ierte vreodată, nu era sigură că ea avea să se ierte vreodată. La vremea aceea, nu avusese de ales, nu existase altă opţiune – sau cel puţin nu una pe care s-o vadă. Privind retrospectiv…

O mică mişcare mai jos de talie o făcu să încremenească. Nu îndrăzni să respire, ci pur şi simplu aşteptă să se repete. Detectând un mic tremur, îşi puse mâna pe abdomenul uşor rotunjit şi expiră încet aerul pe care şi-l ţinuse în plămâni. Bebeluşul ei! Lacrimi îi înţepară ochii. Cum de era posibil să iubească atât de mult pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoştea încă?

Avea să ardă în iad pentru calea aleasă ca să-l salveze pe acel copil.

Dar în clipa aceea, nu-i păsa. Nu o interesa decât că ştia fără urmă de îndoială că, indiferent cât de furios o fi

fost Locksley pe ea, nu ar face ce ameninţase Beaumont că va face – nu va pune să fie ucis copilul.

*

Locke îi mânase pe toţi din greu toată ziua. Nu era teribil de nerăbdător să se întoarcă la Havisham, dar dorea să se îndepărteze cât mai mult de Londra. Totuşi, nu dorea să ucidă caii, aşa că, atunci când ajunseră la Peacock Inn, se opriră pentru a petrece noaptea acolo.

Luă camere, o conduse pe soţia lui în a ei, aranjă să-i fie dusă o tavă cu mâncare, apoi se aşeză la o masă dintr-un colţ al tavernei. Având clar nevoie de o baie şi de bărbierit, arăta mai degrabă a bandit la drumul mare decât a lord. Dar nu avea chef nici de una, nici de alta. Începea să înţeleagă de ce tatăl lui acorda atât de puţină atenţie propriului aspect.

Când cineva este trădat – fie prin moarte, fie prin dezamăgire dorinţa de a merge mai departe dispare. Era surprins de profunzimea deznădejdii sale.

Crezuse că pruncul din pântecul Portiei era al lui, îi aşteptase sosirea cu o nerăbdare mai mare decât crezuse că era posibil. Apoi să descopere că alt bărbat plantase sămânţa…

Ori de câte ori se gândea la momentele de pe terasă, la cuvintele pe care i le aruncase Beaumont, simţea nevoia să izbească un perete cu pumnul – sau, mai bine, mutra arătoasă a lui Beaumont. Când se gândea la conte atingând-o pe Portia, trecându-şi mâinile peste trupul ei, sărutând-o, sugând-o, penetrând-o…

Dumnezeu să-l ajute, era sigur că va înnebuni!

Nu avea niciun sens. Când se însurase cu ea, ştiuse că fusese cu un alt bărbat, dar îl considerase o umbră abstractă, nu se gândise mai deloc la el. În plus, crezuse că era mort. Faptul că bărbatul era viu făcea ca totul să fie dezgustător. Faptul că ea i se dăruise de bunăvoie…

Râsul lui sumbru îi făcu pe cei aflaţi în preajmă a-şi întoarce capetele şi a se holba la el. Îşi termină berea şi

trânti halba pe masă, atrăgând atenţia fetei care servea. După niciun minut, bău cu poftă dintr-o altă halbă.

Se culcase cu femei care nu erau măritate cu el, care nu erau măritate deloc, dar niciodată nu fusese dezgustat de ele. Dimpotrivă, le considerase aventuroase şi amuzante. Dacă ar fi cunoscut-o pe Portia în alte circumstanţe, la un bal, la un dineu sau la o petrecere în grădină, nu putea susţine cu certitudine că nu ar fi încercat s-o seducă. O dorise din clipa în care deschisese nenorocita aia de uşă. Ar fi fost încântat să se culce cu ea, ar fi savurat fiecare moment şi nici măcar o dată n-ar fi învinovăţit-o şi nici n-ar fi fost deranjat de faptul că nu erau căsătoriţi.

„N-am fost niciodată târfa lui”.

Pentru că îl iubise pe acel bărbat. Acea parte a poveştii ei era adevărată.

„Am cunoscut iubirea, milord. Nu mi-a oferit deloc siguranţă. Acum, îmi doresc siguranţă”.

Nu putea să se împace cu faptul că Beaumont avusese parte de iubirea ei şi îşi bătuse joc de ea. Nu că Locke ar fi dorit vreodată să aibă iubirea ei…

— Ţi-am pregătit o baie.

Îşi ridică privirea spre Portia, care, după cum arăta, se îmbăiase. Arătase descompusă în dimineaţa aceea, cu ochii roşii şi umflaţi, cu părul vâlvoi şi cu hainele şifonate de parcă dormise în ele. Arătase cam la fel şi când se urcase în trăsură. În clipa aceea, obrajii aveau mai multă culoare, părul îi era prins pe creştet, iar costumul de călătorie nu avea nici măcar o cută.

— Nu am nevoie de baie.

— Chiar şi de la distanţa asta, aş îndrăzni să te contrazic. Gândeşte-te la sărmanul tău cal. Sigur nu vrei să moară din cauza duhorii.

Nu putea permite să-l facă să zâmbească şi nici să-i domolească furia.

— Întoarce-te în camera ta, doamnă.

În loc să-i dea ascultare, ea avu tupeul să tragă scaunul din faţa lui şi să se aşeze.

— Aranjamentul nostru stipula că măcar vom fi

respectuoşi unul cu celălalt.

— Asta a fost înainte să ştiu că eşti capabilă să mă dezamăgeşti atât de cumplit.

— După ce ne-am căsătorit, nu te-am minţit nici măcar o dată.

— Dar, cu siguranţă, m-ai minţit din plin înainte de a ne căsători.

Măcar avu bunul-simţ să tresară.

— Lasă-mă măcar să-ţi explic.

— Nu!

— Dar dacă eu…

— Nu! Atrase din nou atenţia nedorită a celorlalţi clienţi ai tavernei. Chiar nu vrei să pricepi că abia suport să te văd? De ce naiba crezi că am preferat să călăresc prin ploaie, în loc să călătoresc într-o trăsură confortabilă?

Femeia care îl înfruntase de atâtea ori se albi, iar ochii i se umplură cu lacrimi. Nu avea de gând să se lase înmuiat. Niciodată.

— Te-am crezut un ticălos fără inimă.

— Chiar şi un ticălos fără inimă are dreptul să decidă dacă vrea să fie tatăl copilului altui bărbat.

— Te-ai fi însurat cu mine dacă ai fi ştiut?

— Nu.

— Mi-ai fi îngăduit să mă căsătoresc cu tatăl tău?

— Nu.

— Atunci, ai fi rămas fără 10.000 de lire.

— Ar fi fost nişte bani bine cheltuiţi.

Însă chiar în clipa în care rosti cuvintele, se întrebă dacă erau adevărate. Dorea s-o rănească aşa cum şi el fusese rănit, deşi agonia lui nu avea niciun sens. Cum de avea ea puterea de a-l distruge?

— Trebuie să fie cu adevărat minunat să nu te fi simţit niciodată lipsit de putere, să nu-ţi fi fost niciodată frică, să nu te fi simţit niciodată absolut singur, abandonat de toţi cei care credeai că te iubesc. Să nu fi simţit copleşitoarea responsabilitate de a şti că un copil inocent depinde întru totul de tine pentru a supravieţui. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. Nu regret ce am făcut, absolut nimic.

Ceea ce regret este că se pare că te-am rănit, dar credeam că eşti imun la a fi rănit, la afecţiune, la iubire.

— Nu te iubesc.

— Asta este evident. Noapte bună, milord.

Portia se îndepărtă. Locke mai comandă o bere, intenţionând să bea până uita, măcar pentru câteva ore, că niciodată în viaţa lui nu fusese atât de încântat de ea cum fusese înainte de a ieşi pe terasă, când începuse să creadă că tatăl lui îi făcuse un dar nepreţuit aducând-o pe Portia în viaţa lui.

Îşi aminti groaza de pe chipul ei când anunţase că el avea să se însoare cu ea. Faptul că ea se opusese cu atâta hotărâre ideii îi rănise orgoliul. Era o partidă bună pentru oricare femeie, cu atât mai mult pentru una de rând, care nu se învârtea în cercurile aristocraţilor. În clipa aceea, înţelegea că ea obiectase nu pentru că nu-l dorise, ci pentru că nu dorea să-l împovăreze cu copilul pe care îl purta în pântec.

Avea dreptate că pentru tatăl lui n-ar fi contat. Locke categoric intenţiona să aibă un fiu într-o zi. Pentru tatăl lui, ar fi fost doar o sporire bine-venită a familiei. Dacă ea le-ar fi spus adevărul…

Locke ar fi luat-o în râs şi ar fi declarat contractul nul.

Dar ce era cu copilul despre care ea zisese că murise? Şi el fusese un bastard. De ce nu-i păsase de el la fel de mult ca de al doilea? Probabil că primul copil nu existase, probabil că minţise în privinţa existenţei lui pentru a dovedi că era fertilă, ştiind că, la scurt timp după căsătorie, avea să anunţe că era însărcinată. Nu era de mirare că fusese atât de preocupată de consumarea căsătoriei. Dacă n-ar fi fost atât de excitat, i-ar fi dejucat planurile. În schimb, făcuse exact ce dorise ea, având-o atât de des, încât ar fi fost imposibil să nu creadă că o lăsase însărcinată.

Nu era de mirare că nu fusese încântată de perspectiva întoarcerii la Londra, unde exista posibilitatea să se întâlnească cu Beaumont. Înainte ca Locke să le întrerupă mica întâlnire de pe terasă, văzuse dezgustul de pe chipul ei, o auzise spunându-i să ia mâna de pe ea. Îl

auzise pe Beaumont amenințând-o voalat să vină la el – fără îndoială, urmând să-i spună totul lui Locke dacă ea nu accepta.

Îi spusese oricum, iar Locke văzuse devastarea care crispase chipul ei. Dar în furia lui, o ignorase. Nu dorise s-o liniștească, ci îi venise s-o strângă de gât că îl luase de prost.

Şi de ce n-ar fi făcut-o? El susținuse că nu avea să iubească niciodată. Îi spusese direct că dorea un singur lucru de la ea – trupul ei. Fără îndoială că o văzuse pe jigodia de Beaumont în Locke, numai că Locke îi oferea ceea ce Beaumont nu-i oferise – căsătoria.

De ce să nu o fi înşfăcat cu ambele mâini?

Şezând acolo cu mult prea mult alcool curgându-i prin vene, o mie de întrebări i se învârtejeau prin minte, o mie de lucruri despre care ar fi trebuit să întrebe. Ar fi trebuit să insiste să afle motivele pentru care răspunsese a acel anunț blestemat, dar preferase să-şi umple palmele cu sânii ei şi s-o umple pe ea cu mădularul lui. Nu căutase adevărul, deoarece se temuse că l-ar putea împiedica s-o guste complet.

Poate că nu era cu nimic mai bun decât Beaumont. Poate că merita înşelăciunea ei. Se purtase ca un barbar. De ce ar fi interesat-o pe ea preţul plătit de el când el o tratase ca pe o târfă?

*

Portia stătea întinsă pe o parte sub pătură, privind lumina palidă a lunii infiltrându-se prin geamuri. Viaţa ei fusese formată din o serie de evadări, o fugă după alta, fiecare ducând la un rău mai mare decât cel de care încercase să scape. Citind ziarele de scandal, niciodată nu-i considerase pe nobili a fi foarte nobili. Bărbaţii erau nişte fustangii, iar femeile erau nişte superficiale neinteresate decât de rochii, evantaie şi parteneri de dans. Niciunul dintre ei nu avea necazuri şi probleme reale. Prin intermediul lui Montie, aflase că erau nişte egoişti cărora nu

le păsa decât de propriile dorinţe şi nevoi.

Celelalte amante pe care le cunoscuse îi considerau pe cei din clasa superioară un mijloc de a-şi atinge un scop. Case frumoase, rochii elegante, bijuterii scumpe. Iar dacă asta însemna să renunţe la bunul nume şi la reputaţie, considerau că merita pentru a fi răsfăţate, chiar dacă asta însemna ca, la rândul lor, să răsfeţe un anumit gentleman la orice oră din zi şi din noapte. Să fie ca nişte păsări în colivii de aur, să cânte când li se cerea, iar altminteri, să tacă.

Amantele credeau în mod greşit că aveau un anumit prestigiu, o putere pe care prostuţele de vânzătoare din magazine nu o aveau. Portia ar fi preferat să fie vânzătoare.

Nu-l urmase pe Beaumont la Londra pentru a deveni amanta lui. Îl urmase ca să devină soţia lui.

Totuşi, se îndoia că Locksley ar înţelege. Îşi dorea să nu fi fost atât de fermă în a descuraja orice conversaţie despre trecutul lor. Îşi făcuse atâtea griji că el va afla adevărul în privinţa ei, încât nu-i dăduse ocazia s-o cunoască bine. Poate că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost mai înţelegător la aflarea adevărului. Poate că, dacă ea l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi ştiut cum să i-l spună înainte ca Beaumont să-i arunce în faţă acele cuvinte pline de ură.

Încurcase groaznic de rău lucrurile, făcuse totul foarte prost. Dar ştiind ce plănuise Beaumont pentru acel copil – copilul *lui* – nu văzuse altă cale de a obţine siguranţa copilului, precum şi a ei. Avusese nevoie de cineva care să-i poată face faţă contelui. Oare un fermier sau un negustor, sau un fierar s-ar fi putut măsura cu Beaumont? Ar fi putut vreunul dintre ei să-l lovească şi să nu se pomenească în faţa unui judecător? Ar fi putut vreunul dintre ei să-l ameninţe cu distrugerea şi chiar s-o facă dacă era cazul?

Locksley ar fi putut s-o facă. Locksley o făcuse, iar când pumnul lui îl lovise pe Beaumont, ea îl iubise mai mult decât crezuse că era posibil să iubească.

Auzind o cheie răsucită în broască, se ridică brusc în şezut şi întinse mâna pentru a mări flacăra lămpii. Uşa se

deschise vijelios. Locksley se năpusti înăuntru, o trânti în urma lui şi se opri cu pumnii încleştaţi şi cu privirea unui nebun. Îl mai văzuse furios, dar el se controla întotdeauna. În clipa aceea, părea că abia reuşea a se stăpâni, că se gândea la crimă.

În vreme ce ea se dădu repede jos din pat, el traversă încăperea, se împletici, se apucă de stâlpul de la piciorul patului si se uită urât la ea.

— Spune-mi cum ai ajuns amanta lui? vru el să ştie, repulsia înăsprindu-i vocea.

Ea dorea să-i explice, să-i mărturisească totul, să-i spună tot ce era de spus, dar nu când el era în starea aceea.

— Eşti beat!

Nici nu se osteni să-şi ascundă dezgustul că-l vedea murdar şi clătinându-se.

— Sunt beat criţă, dacă nu chiar mai rău. Se clătină şi se încleştă mai tare de stâlp, până când articulaţiile degetelor i se albiră.

— Răspunde-mi, doamna mea! Cum dracu’ ai ajuns amanta lui?

— Chiar vrei să facem asta aici, unde oamenii ne-ar putea auzi prin pereţi?

— Explică-mi dracului ce naiba te-a apucat de te-ai târât în patul lui!

— Nu m-am târât niciodată, fir-ai tu să fii! L-am iubit. Am crezut că se va însura cu mine. M-am dăruit lui fiindcă am crezut că şi el mă iubeşte.

Lacrimi îi înţepară ochii.

— Vreme de doi ani?

Ea râse cu amărăciune.

— Unde se duce o femeie după ce reputaţia ei este distrusă? Când familia nu mai vrea să ştie de ea declarând că e moartă pentru ei? L-am iubit. Am crezut că se va însura cu mine. Niciodată nu a spus că nu o va face. A zis doar că „Peste un timp”. Pentru prima dată în viaţa mea am fost fericită. M-am simţit iubită şi apreciată. Nu mă aştept să înţelegi, tu, care ai o aversiune faţă de iubire, dar iubirea

lui mă făcea să mă simt mult mai mult decât eram. Am fost atât de bucuroasă să-l am în viaţa mea, încât aş fi făcut orice pentru a-l păstra, chiar am făcut totul.

Respirând anevoie, el închise ochii, apoi îi deschise larg, de parcă încerca să-şi menţină privirea concentrată asupra ei.

— Cum l-ai cunoscut?

Împreunându-şi mâinile, ea îşi dădu seama că totul suna foarte prostesc. Ce idioată fusese!

— Domeniul lui se află lângă satul în care tata este vicar. S-a organizat un festival al toamnei. Mie mi s-a interzis întotdeauna să mă duc la petrecerile de seară, când se aprindeau focuri, era muzică, iar oamenii dansau şi râdeau. Dar auzeam zgomotele distracţiei, veselia. Aveam 19 ani şi credeam că îmi ratez viaţa. Aşa că m-am strecurat pe fereastra dormitorului, am urcat pe creanga copacului de la fereastră, am coborât din el şi am fugit în noapte ca o femeie uşoară, simţindu-mă liberă pentru prima dată în viaţa mea. El era acolo. A dansat cu mine, a vorbit cu mine, şi s-a plimbat cu mine. Chiar înainte de ivirea zorilor, m-a sărutat. A fost atât de delicat şi de dulce!

Nu ca prima dată când o sărutase Locke – pătimaş, devorând-o, cu fermitate.

— Aşa că ai fugit la Londra cu el.

Ea detestă faptul că el o judeca. Nu era ca şi cum el dusese o viaţă de sfânt. Ea se întorsese acasă pentru o viaţă care presupunea ore întregi de stat în genunchi, la porunca tatălui ei, rugându-se ca diavolul să nu-şi facă poftele cu ea. Ori de câte ori putea, se furişa din casă şi se întâlnea cu Beaumont. Timp de un an fuseseră doar picnicuri, plimbări cu barca şi pe jos, şi sărutări inocente. Dar Locksley era prea beat pentru a-i păsa de toate astea.

— Nu imediat. Tata a descoperit că ne vedeam. A insistat că păcătuiesc cu un lord, deşi nu o făceam, însă a hotărât că îl făceam de ruşine. Aşa că a aranjat să mă mărit cu un fermier.

— Cu un fermier când tu voiai un lord, mârâi el.

Pe ea începea s-o deranjeze că el gândea numai de

rău despre ea.

— Nu m-ar fi deranjat să mă mărit cu un fermier dacă l-aş fi iubit şi dacă n-ar fi avut de trei ori vârsta mea.

— Ce ironie să răspunzi la anunţul tatălui meu!

— Fiecare face ce trebuie să facă, iar eu îl iubeam pe Beaumont şi credeam că şi el mă iubeşte. Mi-a cerut să mă duc cu el la Londra. Mi-a promis că va avea mereu grijă de mine, că mă iubeşte din toată inima. Am presupus că asta însemna că se va însura cu mine. Aşa că am fugit cu el. Era captivant, tânăr, frumos şi lord. Care femeie şi-ar fi putut dori mai mult?

Dând drumul stâlpului, Locke porni spre ea, dar se opri lângă următorul stâlp şi îşi încleştă degetele pe el de parcă ar fi avut nevoie de sprijin pentru a se ţine pe picioare.

— Şi când ai ajuns la Londra, ce s-a întâmplat?

Adevărul i se dezvăluise, dar ea refuzase să-l vadă.

— M-a instalat într-o casă de pe o stradă cunoscută ca Mistress Row[4]. Câţiva lorzi au acolo case închiriate pentru femeile lor decăzute. La vremea aceea, am crezut că este ceva temporar. Totuşi eram foarte încântată că scăpasem de Fairings Cross şi de tata şi de căsătoria cu un bătrân, aşa că atunci când Beaumont m-a sărutat cu ceva mai multă patimă şi a spus că moare daca nu mă are, nu m-am opus. La urma urmelor, aveam să ne căsătorim.

— Dar nu v-aţi căsătorit.

— Nu. Am fost atât de proastă, încât am crezut că, dacă rămân însărcinată, ne vom căsători totuşi. Înainte de asta, refuza zicând că trebuia să aştepte până îşi făcea un renume în cadrul aristocraţiei, până ajungea să fie suficient de îndrăgit de toată lumea pentru a-i fi iertat faptul că se însura cu o femeie de rând. Altminteri, viaţa mea ar fi fost neplăcută. Încerca să mă protejeze. Sau cel puţin asta spunea. Şi de ce să nu-l fi crezut când el mă iubea pe mine, iar eu îl iubeam pe el?

— Apoi ai rămas însărcinată şi ţi-ai dat seama că este

4 Şirul amantelor

un ticălos.

Ea îi susţinu privirea.

— Mi-am dat seama că este mult mai rău de-atât. Mi-a zis că vom duce copilul la o fermă şi că altcineva se va ocupa de el. Am fost devastată. voiam să am grijă de copil, să-i angajez o dădacă. Dar el m-a asigurat că aşa rezolvau aristocraţii o asemenea chestiune. Ai auzit de fermele de bebeluşi?

El clipi, dădu drumul stâlpului şi se sprijini cu umărul de el.

— Nu.

— Micul secret al clasei superioare. Sophie locuia în casa de alături. Amanta lordului Sheridan.

— Ai dansat cu el la bal.

Ea scoase un hohot de râs.

— Într-adevăr, şi mi-a întors stomacul pe dos.

Din fericire, el nu o văzuse niciodată, deşi ea îl zărise de câteva ori intrând în casa lui Sophie.

— Nu ai părut nemulţumită de atenţiile lui.

— Când eşti amanta unui bărbat, înveţi să ascunzi ce simţi. Fără lecţiile învăţate de la Beaumont, n-aş fi reuşit să ajung până la sfârşitul primei mele zile la Havisham. M-ai fi citit într-o secundă. În sfârşit, într-o după-amiază îmi beam ceaiul cu Sophie şi i-am spus cât de dezamăgită sunt că altcineva îmi va creşte copilul, că fiul sau fiica mea va creşte departe de mine, şi că nu ştiam dacă avea să-mi vizitez micuţul. Îşi strânse mâinile cu putere în faţa trupului şi se sili să continue. Sophie mi-a explicat că, atunci când Beaumont zisese că altcineva se va ocupa de copilul meu, nu se referise la faptul că acea persoană îl va îngriji. Ci însemna că avea să-l ucidă.

*

Tăcerea care se lăsă în cameră fu aproape asurzitoare. Portia îşi dori ca Locksley să spună ceva, orice, dar totuşi îi înţelegea incapacitatea de a vorbi. După ce Sophie o şocase zicându-i adevărul, îşi privise ceaşca de

ceai câteva minute lungi, încercând să înţeleagă realitatea oribilă a viitorului copilului ei.

„A mai avut o amantă înaintea ta, ştii?” rostise Sophie.

Nu ştiuse.

„A locuit în casa în care stai tu. Am ajuns s-o cunosc bine. Şi ea a rămas însărcinată, iar copilul a fost trimis la o fermă. El i-a luat pruncul la câteva minute după ce a născut, când era prea slăbită pentru a-l opri”.

Inima Portiei se strânsese, iar lacrimi îi izvorâseră din ochi.

„E cumplit!”, spusese în clipa aceea.

„Ea nu l-a iertat niciodată. După ce s-a înzdrăvenit suficient, a încercat să găsească bebeluşul. Dar era prea târziu, desigur. A devenit atât de deprimată, încât el a alungat-o pur şi simplu”, mai adăugase Sophie.

Niciodată în viaţa ei, Portia nu se simţise atât de rău. Orice sentiment tandru pe care îl avusese vreodată faţă de Beaumont dispăruse în faţa cruzimii lui.

— Presupun că l-ai înfruntat, rosti Locksley.

Ea clătină încet din cap.

— Nu. El îşi exprimase foarte clar poziţia, iar eu ştiam că la fel procedase şi cu copilul amantei de dinaintea mea. Pe copilul ei l-am descris când m-ai întrebat de fertilitatea mea. În ceea ce îl privea pe Beaumont, am considerat că era mai bine să mă prefac că nu ştiu. Fermele astea de copii îşi fac reclamă. De obicei, o văduvă se oferă ca, pentru o anumită sumă pe săptămână, să ia un copil bolnav, cu opţiunea de a primi mai mulţi bani şi de a rezolva definitiv problema. Privindu-l pe Locksley, simţi o oarecare alinare văzând groaza întipărită pe chipul lui. Oamenii chiar fac pariu pe cât timp copilul va supravieţui. Discută dacă este mai ieftin să plătească pentru o săptămână sau dacă e mai avantajos să plătească o singură dată suma mai mare. Iniţial, n-am crezut-o pe Sophie. Cu siguranţă, nimeni nu putea fi atât de crud, încât să neglijeze un copil până când acesta murea. Dar am căutat anunţurile din ziare, le-am găsit, iar cu ocazia asta,

am dat şi de al tatălui tău. Am considerat că este o modalitate de a-mi salva copilul.

— Sunt sigur că aveai şi alte opţiunii.

— Le-am scris părinţilor mei, spunându-le că am un mic necaz şi aş vrea să mă întorc acasă. Tata m-a informat că, pentru ei, eram moartă. Beaumont nu mi-a dat niciodată o alocaţie. Nu m-am gândit să-i cer. Îmi cumpăra tot ce-i ceream. Aşa că nu aveam nişte bani ai mei. Mi-a dat câteva bijuterii, dar le ţinea într-un seif, astfel încât să le port doar când considera el potrivit. Nu ştiam cum să deschid seiful. M-am gândit să amanetez câteva dintre lucrurile lui, dar m-am temut să nu fiu arestată pentru hoţie. Un bărbat care îşi poate ucide copilul fără nicio mustrare de conştiinţă cu siguranţă n-ar avea nicio reţinere de la a-şi face amanta să plătească pentru că l-a dezamăgit. Căsătoria cu tatăl tău mi s-a părut singura salvare. O femeie în poziţia mea este discreditată. N-aş reuşit să-mi găsesc o slujbă nici măcar ca servitoare. Aşa că spune-mi milord cum aş fi putut să supravieţuiesc şi să-mi ţin şi copilul în viaţă?

— Trebuie să fi existat o altă cale.

Impertinenţa lui de a crede că nu epuizase toate celelalte eventuale opţiuni o enervă peste măsură.

— Da, bine, când o găseşti, anunţă-mă şi pe mine. Deocamdată, este târziu, iar eu sunt obosită. Mă culc.

Se răsuci spre pat. Braţul lui se repezi spre ea. O înşfăcă şi o strânse lângă trupul lui. Furia ardea încă în ochii lui, dar mai era ceva acolo, ceva care aproape semăna cu o durere inimaginabilă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, rosti el printre dinţii încleştaţi.

O cuprinse vina fiindcă nu o făcuse, dar nu putu ignora realitatea consecinţelor mărturisirii adevărului.

— Care ar fi fost diferenţa? Înţeleg foarte bine ce sunt – o femeie decăzută, lipsită de moralitate. Dacă ţi-aş fi zis înainte de a ne căsători, te-ai mai fi însurat cu mine? Nu? Mi-ai fi permis să mă căsătoresc cu tatăl tău, aşa cum plănuisem? Mă îndoiesc sincer. Mi-ai fi oferit o casă, o

alocaţie, ai fi jurat să ai grijă de mine şi de copilul meu? Sau m-ai fi trimis la plimbare? Iar dacă ţi-aş fi spus după ce ne-am căsătorit, ai fi fost mai fericit decât eşti acum?

El îşi băgă o mână în părul ei.

— Poate că aş fi dorit mai puţin să te strâng de gât. Ai idee câtă stăpânire de sine am avut nevoie pentru a nu-l ucide pe Beaumont pe terasă? De asta ai ezitat să mergi la Londra. Ştiai că adevărul o să iasă la iveală

— Am ştiut că exista această posibilitate. M-am rugat ca secretul meu să rămână ascuns, dar se pare că, în ultima vreme, rugăciunile nu-mi sunt ascultate.

Ceea ce, după toate probabilităţile, însemna că avea să dea naştere unui fiu.

— Ai fi putut să mă avertizezi înainte de a pleca la Londra.

Numai că ea ştiuse că l-ar fi pierdut. Îşi dorise să-l mai aibă puţin. Clătină din cap în vreme ce lacrimile îi ardeau ochii.

— N-am putut. Ştiam că adevărul te va face să mă urăşti, iar eu făcusem groaznica greşeală de a mă îndrăgosti de tine.

El râse caustic.

— Se pare că te îndrăgosteşti foarte uşor.

Furia izbucni în ea.

— N-am de gând să stau aici şi să-ţi suport necuviinţele.

Dădu să treacă pe lângă el, dar Locke o înşfăcă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

— Am fost crescut de un bărbat care şi-a dăruit inima o singură dată. Tu ţi-ai dăruit-o lui Beaumont. Ai impresia că faptul că ai acelaşi sentiment pentru mine este un fel de onoare în condiţiile în care ştiu ce jigodie este el?

Oare mândria lui fusese lezată? Sau nu o credea? La urma urmelor de ce s-o creadă după toate minciunile pe care i le spusese?

— Ce simt pentru tine nu am simţit niciodată pentru el. Nu a fost un sentiment atât de intens, atât de uriaş, atât de înfricoşător. Aş da orice ca acest copil să fie al tău.

Singurul lucru pe care nu-l regret este că acei doi ani mi-au oferit ocazia de a te întâlni.

— Fir-ai tu să fii, Portia! Naiba să te ia că mi te-ai băgat pe sub piele atât de adânc, încât numai gândul de a te scoate de-acolo mă înfurie şi mai tare!

Oare aceea era modalitatea lui de a spune că ţinea la ea, că îl dezamăgise, că îi distrusese viaţa? Portia râse scurt.

— O, n-am nicio îndoială că sunt osândită la chinurile iadului.

— Amândoi suntem osândiţi. S-ar putea să ne placă să fim împreună în iad.

Gura lui ateriză pe a ei cu o fermitate şi o patimă la care ea, fără îndoială, ar fi trebuit să obiecteze, dar nu-l putea îndepărta când îl dorea atât de mult, când se simţea îndurerată şi vulnerabilă, şi groaznic de singură.

Putea să capete putere de la el, din dorinţa lui faţă de ea. Poate că n-o iubea – fără îndoială că o ura în clipa aceea –, dar se puteau bucura de împreunarea trupurilor lor. În plus, îl dorea cum dorise puţine alte lucruri în viaţa ei.

Privind în urmă, îşi dădea seama că ţinuse la Beaumont, dar nu fusese din tot sufletul, nu cu toată fiinţa ei. Altminteri, n-ar fi putut să-l părăsească atât de uşor, fără a se uita în urmă, fără regrete. N-ar fi putut spune acelaşi lucru despre Locksley. Ce simţea pentru el nu putea fi descris în cuvinte. În condiţii normale, ei nu s-ar fi întâlnit niciodată, iar dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă el nu s-ar fi însurat cu ea. Şi totuşi, în ciuda riscului de a-l pierde, nu regreta.

El îşi coborî gura pe gâtul ei, iar ea îşi lăsă capul pe spate pentru a-i face loc. Fusese chinuitor să doarmă singură, să nu-l aibă în patul ei după cumplitele cuvinte ale lui Beaumont.

— Sunt beat, mormăi el. Alungă-mă!

Dacă ar fi fost treaz, nu s-ar fi aflat acolo. Dacă ar fi fost fata cuminte şi decentă în care tatăl ei încerca s-o transforme cu forţa, ea nu s-ar fi aflat acolo. Dar nu era nici cuminte, nici decentă, iar dacă nu-l putea avea decât beat,

avea să-l accepte beat.

— Nu, şopti ea cu glas răguşit, suspinând anevoie.

Se prăbuşiră pe pat, iar el rămase nemişcat, complet nemişcat. Ea auzi un sforăit sonor. În dimineaţa următoare, el nu avea să-şi amintească absolut nimic din cele petrecute în seara aceea. Ea se răsuci pe o parte şi îşi lipi spinarea de pieptul lui. El o cuprinse cu un braţ, degete lui răsfirate ajungând pe pântecul ei umflat. Copilul se mişcă, mâna lui tresări, apoi o apăsă cu mai multă fermitate.

— Aş vrea să fi fost al meu, murmură el.

Inima ei aproape că se frânse. Relaţia lor nu avea să mai fie niciodată la fel, nu avea să mai fie bună niciodată pentru că el ştia ceva ce nu putea fi reparat, ceva ce nu putea fi trecut cu vederea sau uitat.

Şi ea îşi dorea ca acel copil să fi fost al lui, dar nu era. Nu avea să fie niciodată. Se înşelase când crezuse că ar putea fi.

Capitolul 24

Locke se trezi cu capul la fel de greu ca inima. Îşi dorea să n-o fi întrebat pe Portia de relaţia ei cu Beaumont fiindcă simţea nevoia să se întoarcă la Londra şi să-l bată pe individ până îl lăsa lat. Ştia că îi întrezărise inocenţa când ea omorâse păianjeni, când căzuse în braţele lacheului şi râsese, când degetele ei dansaseră pe claviatura pianului. Îşi dorea să o fi cunoscut înainte ca Beaumont să-i distrugă nevinovăţia, deşi îşi dădea seama că ar fi considerat-o prea pură pentru el şi nu ar fi băgat-o în seamă pentru că s-ar fi putut îndrăgosti de ea, iar ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era o femeie pe care s-o poată iubi.

Ce ironic era că tocmai cu o astfel de femeie se alesese!

N-ar fi trebuit să vină la ea, ar fi trebuit să reziste tentaţiei, dar, în ceea ce o privea pe ea, nu putuse rezista

tentaţiei din clipa în care îi deschisese uşa. O blestemă că adusese în viaţa lui o singurătate cum nu simţise niciodată. Nu îl deranjase niciodată să doarmă singur, iar acum, detesta s-o facă. Pe toţi dracii, îi lipsea, iar din cauza alcoolului care îi cursese prin vene, hotărârea lui de a o evita slăbise. Nu că avea nevoie de alcool drept scuză. Ea era în gândurile lui în fiecare clipă a fiecărei ore. Şi totuşi, îl pusese într-o poziţie inimaginabilă – să aleagă între datorie şi dorinţă, între fericire şi nefericire, între iertare şi mândrie.

Între întoarcerea la Havisham şi a zăcea în pat toată ziua, pretinzând că nimic din ce se întâmplase la Londra nu fusese real.

Întinse mâna spre ea, dar nu găsi decât aşternutul mototolit. Îşi miji ochii şi îşi ridică mâna pentru a-i feri de lumina orbitoare a soarelui care se revărsa pe geam, lumină care îi îndurera nu doar ochii, ci şi capul. Dumnezeule, ce oră era? Cât dormiseră?

Se părea că zeii doriseră ca ei să aibă parte de o zi în care realitatea să nu-i zdrobească. Avea să profite de asta.

Gemu şi se ridică în şezut. Capul lui se revoltă, ameninţând să crape în două dacă nu se mişca încet. Se întrebă dacă nu era posibil ca Portia să se fi dus să-i aducă o cafea neagră şi tare şi ceva de mâncare. Stomacul lui probabil că n-ar aprecia, dar trebuia să-şi revină pentru a putea gândi mai limpede. Cu siguranţă exista o soluţie pentru acea situaţie. Se îndoia că avea să fie o soluţie în regulă, dar îşi trăise copilăria şi tinereţea într-o casă în neregulă. Din punctul lui de vedere, asta nu era o problemă.

Şezu pe marginea patului ceea ce i se păru o veşnicie, aşteptând ca Portia să se întoarcă. Era în firea ei să aibă grijă de oameni, de lucruri. Cu certitudine, îşi dăduse seama că avea să sufere când se va trezi. Pe de altă parte, ea nu bea şi nu-l văzuse niciodată într-o astfel de stare. Poate că habar n-avea cât rău îi face unui om excesul de băutură.

Cu grijă, foarte încet, îşi adună hainele şi începu să se îmbrace. O privire rapidă aruncată în oglindă îl făcu să se

strâmbe. Era departe de a fi în cea mai bună formă. Avea să se simtă mai bine după ce va mânca un pic alături de soţia lui.

Numai că observă repede că ea nu se afla la niciuna dintre mese, taverna fiind goală.

— Bună ziua, milord, rosti hangiţa cu o voce stridentă, care îi aminti de ţipătul unei păsări enervante pe care o întâlnise în una dintre călătoriile lui.

Era zi deja? Dumnezeule mare, cât dormise?

— Doamnă Tandy, aş putea căpăta nişte cafea?

— Desigur, milord. Vă aduc imediat.

Se răsuci şi dădu să plece.

— Apropo, ai văzut-o cumva pe Lady Locksley?

Ea se întoarse şi îl privi ca pe o insectă dintr-o specie necunoscută şi ciudată.

— Da, milord. Am văzut-o azi-dimineaţă, foarte devreme.

Să vorbească cu ea ca şi cum ar fi purtat o conversaţie cu servitorii de la Havisham. Uneori înţelegeau întrebările într-un mod prea literar.

— Ai idee unde aş putea s-o găsesc acum?

— Ei bine. Să vedem. Este aproape şase după-amiază, au trecut cam şapte ore, deci aş zice că este la vreo 300 de kilometri distantă, dacă a mers întins.

Holbându-se la ea, îşi dădu seama că avea mare nevoie de blestemata aceea de cafea.

— Poftim? La 300 de kilometri distanţă? Vrei să spui că trăsura mea deja a plecat?

Nu conta pentru că el era călare, dar nu avea sens.

— Nu, milord. Zic că a luat o trăsură a poştei.

El se grăbi inutil să iasă, de parcă s-ar fi aşteptat să vadă trăsura poştei la orizont. Evident, n-o văzu. Văzu propriile trăsuri aşteptând să fie caii înhămaţi la ele şi pe unul dintre vizitii sprijinit de peretele hanului şi vorbind cu una dintre fetele care serveau. Vizitiul păru vinovat ca naiba când Locke se apropie de el.

— Ai văzut-o pe Lady Locksley plecând în aceasta dimineaţa?

Ochii lui se lărgiră, iar gura i se căscă.

— Nu, milord. Cum să plece? Trăsurile sunt aici.

Nu avea de gând să stea la discuţii cu omul acela.

— Ai văzut-o pe Cullie?

— La micul dejun. S-a întors în camera ei pentru a aştepta ca milady să o cheme.

— Pe toţi dracii! De ce nu băgase de seamă că soţia lui îşi făcuse bagajele şi plecase? Pentru că lucrurile ei încă erau în cameră. S-o fi simţit el ca naiba, dar nu era orb. Atunci, unde se ducea ea şi cum avea să se descurce?

Se repezi înapoi în tavernă, urcă scările şi se năpusti în camera pe care o împărţise. Începu a scotoci ca un nebun prin lucrurile ei.

— Milord?

Se răsuci la auzul vocii lui Cullie. Părea îngrozită de comportamentul lui şi avea să fie şi mai îngrozită după ce afla despre ce era vorba.

— Caut perlele lui Lady Locksley. Unde le-ai pus?

— Le ţinea în săculeţul ei.

Îi erau la îndemână, dar nu puteau fi văzute. El închise ochii. I le putea duce unui tăinuitor de lucruri furate pentru a obţine bani în schimbul lor. Nu destui pentru a putea ajunge prea departe, dar suficienţi pentru a se descurca o vreme. Dar unde putea să se ducă? Ce avea să facă? Ce naiba era în mintea ei?

Şi după ce ea plecase din viaţa lui, de ce avea brusc senzaţia că era posibil să-şi piardă minţile?

*

Era cel mai rău loc unde putea merge, dar nu avea unde să se ducă în altă parte. Bătu la uşa servitorilor şi îşi ţinu respiraţia încercând să nu se gândească la ce i-ar fi putut trece lui Locksley prin cap în afară de o durere puternică având în vedere cât de mult băuse când se trezise şi aflase că ea plecase. Îi păsase sau fusese încântat că scăpase de ea?

Probabil că îi păsase. Nu ştiuse de planul ei, dar

probabil că aflase curând şi, fără îndoială, se simţise uşurat.

Un lacheu deschise uşa, clipi când o văzu, se încruntă, iar ea îşi dădu seama că încerca s-o evalueze.

— Am venit s-o văd pe domnişoara Sophie.

— În ce problemă?

— Este o chestiune personală. Avea în săculeţ câteva cărţi de vizită pe care Locksley i le dăduse când ajunseseră la Londra, în eventualitatea că avea să facă vizite matinale. Avusese mare încredere că ea va câştiga afecţiunea şi respectul înaltei societăţi, că va fi bine primită, acceptată ca soţia lui. În loc de asta, ea nu izbutise decât să-i distrugă viaţa. Şi i-ar fi distrus-o şi mai tare dacă ar fi dat o carte de vizită, iar cineva descoperea că Lady Locksley era foarte familiarizată cu Mistress Row. Informeaz-o că Portia doreşte să o vadă.

— Intraţi!

Recunoscătoare că putea evita a fi văzută de cineva care ar fi privit pe vreo fereastră a unei case din apropiere, ea trecu pragul şi intră într-un mic hol unde majordomul, menajera sau bucătăreasa stăteau de vorbă cu vânzătorii, care nu aveau voie să intre efectiv în casă. Ea îşi ştia locul. Faptul că încercase să urce pe scara socială dovedea că era foarte proastă.

Sosise la Londra înainte de căderea întunericului, dar aşteptase până când se înnoptase de-a binelea şi abia apoi se apropiase de casă, sperând să evite privirile suspicioase şi să-şi sporească şansele de a nu fi descoperită. Cu Locksley lipit de ea, cu mâna lui pe pântecul ei, fusese incapabilă să doarmă, aşa că pur şi simplu zăcuse în pat şi se gândise cât de nedrept era ce făcuse. Ştiind foarte bine e însemna dacă acel copil era băiat, ar fi trebuit să plece, să nu se mărite cu Locksley. Că fusese epuizată, înspăimântată şi disperată nu-i scuza faptele, nu justifica întinarea unei linii de sânge. Pur şi simplu, nu înţelesese cu adevărat mândria aristocraţilor în privinţa arborelui genealogic.

Răpăitul unor paşi grăbiţi o făcură să-şi îndrepte trupul şi să se silească a zâmbi. Îmbrăcată într-un halat de

casă din mătase roz şi cu părul negru revărsându-i-se pe spate şi pe umeri, Sophie apăru de după colţul coridorului. Nu se opri până când nu o cuprinse în braţe pe Portia şi nu o strânse cu putere.

— Ce cauţi aici?

Portia se lăsă puţin pe spate, încercând să nu pară foarte îngrijorată.

— Iarăşi, am un mic necaz.

Sophie se uită peste umăr.

— Sheridan trebuie să sosească din clipă în clipă. O privi din nou Portia. Poţi sta în dormitorul din spate, dar să nu faci zgomot. Nu este încântat să am companie.

— N-o să scot niciun sunet.

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnită.

Sophie o conduse într-un dormitor şi ceru să i se aducă o tavă. Portia se simţi ca un căpcăun când se aşeză într-un fotoliu din faţa şemineului şi începu să devoreze friptura şi cartofii.

— Când ai mâncat ultima dată? întrebă Sophie aşezându-se într-un fotoliu alăturat şi privind-o cu drag.

Era sora pe care Portia nu o avusese niciodată, foarte diferită şi tolerantă, în vreme ce surorile adevărate semănau cu tatăl lor şi îi găseau veşnic vină.

— La micul dejun.

— Asta nu poate fi bine pentru bebeluş.

Portia râse.

— Nu prea mi-a dat de veste. O lovise doar de câteva ori în timpul zilei. Îşi linse buzele. Te-a deranjat Beaumont după ce a descoperit că am plecat?

Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— A fost ca un taur furios încercând să afle unde erai. Dar fiindcă nu mi-ai spus unde te duci, nici eu nu am putut să-i zic lui, indiferent cât de cumplite au fost ameninţările lui.

— Nu te-a lovit, nu-i aşa?

Pufnind, Sophie ridică din umeri şi râse.

— Sheridan l-ar fi ucis dacă m-ar fi atins, iar el ştia

foarte bine asta. Dar am văzut în ziar anunţul despre căsătoria ta.

Probabil că şi Beaumont îl văzuse, aşa încât ştiuse că exista posibilitatea s-o întâlnească la un bal şi, fără îndoială, urmărise ziarele de scandal până aflase că vicontele Locksley şi soţia lui erau la Londra.

Cu ochii lărgiţi, Sophie rânji entuziasmată.

— Te-ai măritat cu un lord!

— Iar acum trebuie să divorţez de el.

O îngrijorare sinceră apăru pe chipul prietenei sale, care se aplecă spre ea.

— De ce? Ai un titlu, bani, o poziţie. Ai tot ce visam mereu să avem, ori de câte ori stăteam de vorbă. Portia, de ce renunţi la toate astea?

Ea îşi puse încet mâna pe burtă.

— Dacă este băiat? Nu-i pot face asta. Am crezut că pot, dar nu pot. Titlurile şi proprietăţile trebuie să ajungă la un băiat care să fie sânge din sângele lui.

— O, Doamne, de ce? Sophie se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Lor nu le pasă de noi. Sunt răsfăţaţi şi putrezi pe dinăuntru. Li se pare normal să profite de noi pentru că ne consideră inferioare lor. Se răsuci şi îşi puse mâinile pe spătarul fotoliul. Nu le datorăm nimic!

— Şi nici ei nu ne datorează nouă. Nu el m-a lăsat însărcinată cu acest copil. Nu este responsabilitatea lui.

— Şi cum vei avea grijă de el?

— Încă nu m-am lămurit în această privinţă. Mi-am dat seama de asta destul de brusc. Ridică din umeri şi zâmbi cu autoironie. Mă pricep foarte bine la a face curat în case.

Cu un suspin exagerat, Sophie se lăsă să cadă în fotoliu.

— Ar fi mult mai puţină muncă şi mult mai multe beneficii dacă ai găsi alt lord care să aibă grijă de tine.

Ea clătină din cap.

— N-aş putea face asta.

Sophie se holbă la ea.

— O, Doamne! Te-ai îndrăgostit de el.

— Da.

— Ei bine, asta a fost o prostie din partea ta. Acesta motivul pentru care vrei să divorţezi.

Ea nu putu să nu râdă.

— Ironic, nu? Îl părăsesc pentru că îl iubesc. Îl iubesc tare mult, Sophie. De zece, de douăzeci… de o sută de ori mai mult decât l-am iubit pe Beaumont. S-a însurat cu mine pentru a-l proteja pe tatăl. Este un om bun.

Se auzi o bătaie în uşă, iar o servitoare îşi băgă capul înăuntru.

— Domnişoară, a venit lordul.

Sophie dădu din cap şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc. Spune-i că o să cobor imediat. După ce servitoarea plecă, se uită la Portia. Sunt dorită. Numai că nu era, nu chiar, nu aşa cum Portia se simţise dorită de Locksley. Fă-te comodă, odihneşte-te şi o să stăm de vorbă mâine-dimineaţă!

— Mulţumesc, Sophie. Nu voi sta mult.

— Poţi sta cât vrei atâta vreme cât Sheridan nu ştie că eşti aici. Noapte bună.

După plecarea ei, Portia puse tava pe măsuţă, se apropie de pat şi se întinse pe el. Ar fi trebuit să-şi împacheteze nişte haine dar se temuse să nu-l trezească pe Locksley, iar dacă ar fi avut un cufăr, i-ar fi fost mai greu să călătorească fără să fie remarcată.

Luase o trăsură a poştei spre nord. În primul sat coborâse şi aşteptase trăsura poştei care mergea la Londra. Ştia că proprietăreasa de la Peacock Inn o văzuse urcând în trăsură şi dorise să lase o pistă greşită în caz că Locksley se trezea devreme şi venea după ea. Numai că el fie dormise până târziu, fie nu plecase după ea. Probabil că a doua variantă era cea corectă, ceea ce era foarte bine. Simplifica lucrurile.

Din păcate, nu-i putea face inima să nu se frângă.

Capitolul 25

El călărise ca un nebun toată ziua şi toată noaptea pentru a ajunge din urmă trăsura poştei. Când o ajunsese în sfârşit, aflase că ea coborâse în primul sat în care aceasta oprise. Fireşte, când se întorsese în sat, nu o mai găsise acolo.

Unde naiba se dusese?

Era clar că ea nu avusese de gând să se întoarcă la Havisham. De asta era sigur. Neavând chef să-i explice situaţia tatălui său, trimise trăsurile şi pe servitori înapoi la Londra, iar el porni spre Fairings Cross. Deşi considera improbabil ca ea să apeleze la părinţi pentru ajutor, spera ca ei să poată face puţină lumină în privinţa locului unde ar fi putut ea să se refugieze.

Cândva, fusese la un bal în casa de la ţară a lui Beaumont, aşa încât cunoştea zona şi se duse la casa parohială de lângă biserică. După ce bătu la uşă, se uită în jur, iar pieptul i se strânse când dădu cu ochii de stejarul înalt, ale cărui crengi atingeau un geam de la ultimul etaj. Şi-o imagină pe Portia – îndrăzneaţă, vitează, nepăsătoare în faţa primejdiilor – coborând din el. Speră că, oriunde s-ar fi aflat în clipa aceea, era mai precaută. După ce o va găsi, se vor aşeza şi îi va pune o mie de întrebări, ca să ştie absolut toate amănuntele despre ea, iar ea să nu mai poată fugi niciodată de el. Trebuia să afle cum gândea, unde se putea duce, ce dorea să facă.

Uşa se deschise şi o servitoare tânără se uită la el. Locke îi dădu o carte de vizită.

— Sunt vicontele Locksley şi doresc să-l văd pe reverendul Gadstone.

— Da, milord. Vă rog, intraţi!

El intră într-un hol auster şi fu condus într-un salon la fel de auster. Cu excepţia trandafirilor, care îi amintiră de Portia. Totul era curat şi în ordine. Probabil că ea fusese îngrozită când el îi făcuse turul reşedinţei Havisham. Ba nu, privise totul şi văzuse potenţialul. Se întrebă dacă ea văzuse şi potenţialul lui, dacă îşi dăduse seama că îi putea desfereca inima la fel de uşor cum putea face curat în casă. Că putea mătura pânzele de păianjen din jurul inimii lui şi o

putea scoate la lumină.

Răsucindu-se când auzi zgomot de paşi, nu fu surprins de rigiditatea bărbatului care intră şi nici de expresia aspră a femeii de lângă el. Niciunul dintre ei nu părea genul care să râdă vreodată.

— Milord, eu sunt reverendul Gadstone, iar aceasta e soţia mea. Cu ce vă pot fi de folos?

— O caut pe fiica dumitale.

El îşi înclină capul într-o parte ca un câine confuz.

— Pe Florence sau pe Louisa?

— Pe Portia.

Soţia lui icni încet, iar reverendul deveni şi mai rigid.

— Nu avem nici o fiică pe nume Portia.

— Da, am auzit. Există cineva în familie care să nu o judece cu atâta asprime ca dumneata?

Bărbia lui se ridică într-un mod similar cu al Portiei, dar lui Locke nu i se păru nici pe departe la fel de adorabil şi de fermecător. De fapt, simţi nevoia să-i facă cunoştinţă cu pumnul lui.

— Este o păcătoasă, aduce un bastard pe lume. Este al dumneavoastră? Aţi păcătuit cu ea?

— Controlează-ţi limbajul când vorbeşti despre soţia mea!

Ochii amândurora se lărgiră, iar capetele li se lăsară pe spate de parcă îi pocnise.

— Este soţia dumneavoastră? întrebă doamna Gadstone clar stupefiată.

El se gândi că oricare altă femeie cu care s-ar fi însurat ar fi venit acolo într-o trăsură elegantă, înveşmântată în mătăsuri şi plină de bijuterii afirmându-şi poziţia în faţa lor, insistând să i se facă o plecăciune şi să i se adreseze conform titlului, umilindu-i că îi erau inferiori. Dar nu şi Portia lui, fiindcă dobândirea unui titlu nu fusese scopul ei, nu însemnase nimic pentru ea. El ajunsese să-şi dea seama de asta, dar faptul că i se confirma din nou nu făcea decât să sublinieze cât de greşit o judecase. Şi cât de greşit îşi evaluase propria valoare. Ea avusese nevoie de cineva care să-i protejeze pe ea şi copilul ei. Chiar dacă nu

ar fi avut titluri şi proprietăţi, tot i-ar fi stat în putere s-o apere de vicisitudinile vieţii.

— Da, este. De câteva luni. Noi doi am avut o mică neînţelegere, iar acum, încerc să aflu unde s-ar fi putut duce.

— Nu sunt deloc surprins să aflu că a fugit de dumneavoastră pentru că lucrurile nu au fost pe gustul ei, spuse reverendul. Mereu fugea, se ascundea când ştia că era vremea s-o încaseze, niciodată n-a vrut să-şi asume responsabilităţile, să accepte ce i se cuvenea.

— Ai bătut-o?

Cei care îl cunoşteau ar fi ştiut că vocea lui joasă era un avertisment, o ameninţare, dar Gadstone nu avu inteligenţa de a-şi da seama că păşea pe un teren primejdios.

— Adesea. Îl avea pe diavol în ea. Niciodată nu stătea potolită în biserică. Niciodată nu memora aşa cum trebuia pasajele din Biblie pe care i le dădeam să le înveţe. Îşi ridica fustele şi alerga după fluturi. Era incorigibilă, veşnic refuza să se supună voinţei mele.

„Bravo ei!” fu cât pe ce să rostească el, dar se abţinu. Nu era de mirare că îl considerase pe Beaumont salvarea ei. Nu trebuise să-i arate prea multă bunătate pentru a o câştiga.

— Are prietene în sat?

— Nimeni nu vrea să ştie de ea. Este o femeie decăzută, o ruşine. Nimeni nu i-ar arăta prietenie şi nici n-ar ajuta-o. Toţi ştiu ce-i de capul ei, spuse el dispreţuitor.

Ea îi zisese că nu avea pe nimeni, dar lui îi fusese greu să creadă că era absolut singură şi fără niciun fel de resurse. Totuşi, judecând-o greşit când o cunoscuse, era cu ceva mai bun decât acei oameni? Îşi trase nerăbdător mănuşile.

— De capul ei este că-i vicontesă, iar într-o zi va fi marchiză. Da, îmi dau seama că nimeni n-ar dori să fie în umbra ei. Mulţumesc pentru ajutor.

— Vă rog mult, n-o mai căutaţi, milord. Va însemna decăderea dumneavoastră.

Dorinţa de a-i trage un pumn tatălui Portiei îi făcu muşchii să-i freamăte din pricina abţinerii, dar nu se cădea să-l lovească pe un om al lui Dumnezeu. Trecu pe lângă el…

La dracu’ cu asta! Se răsuci şi trase cu toată forţa un pumn în bărbia aia ipocrită, făcându-l pe individ să aterizeze răşchirat pe duşumea, iar pe soţia lui, să ţipe. Locke se aplecă spre el.

— Este cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. O voi găsi. O voi găsi chiar dacă ar fi s-o caut până la sfârşitul zilelor mele!

Ieşi din casă, încălecă pe cal şi porni în goană înapoi spre Londra. Ştiuse că venirea acolo însemna probabil să urmeze o pistă falsă, dar o parte din el dorise să vadă unde crescuse şi să-i cunoască pe părinţii ei. Faptul că ea ajunsese atât de darnică şi de bună era un miracol. Faptul că era puternică nu prea era. Trebuise să fie pentru a supravieţui. Ei ar fi putut să-i ucidă spiritul, dar nu reuşiseră. O admira şi mai mult pentru asta, o dorea şi mai mult. Avea s-o găsească.

*

Contele de Beaumont nu avusese niciodată un noroc aşa de mare la cărţi cum avea în seara aceea la Dragonii îngemănaţi. Din clipa în care se aşezase, cu o jumătate de oră în urmă, câştigase toate mâinile. Ultima nu făcuse excepţie. Norocul îi zâmbea larg…

— Vreau să schimbăm câteva cuvinte.

Dumnezeule, aproape că sări din pantofi la auzul şoaptei aspre de la urechea lui. Îşi dădu seama că proprietarul vocii nu ar fi acceptat să fie contrazis. Îşi răsuci repede capul, iar privirea lui se ciocni cu a lui Locksley, ochii verzi indicând că preţul nesupunerii ar fi fost foarte mare. Însă el era cunoscut pentru încăpăţânarea lui.

— Sunt ocupat cu altceva.

Chiar trebuise să-i sune vocea de parcă numai s-ar fi blocat în gât. Locksley îi smulse cărţile din mână şi le

aruncă pe masă.

— A ieşit din joc!

— Uite ce e…

Vicontele se răsuci şi se uită urât la el. Expresia lui avea o intensitate cumplită, sugera o primejdie care, fără îndoială, l-ar fi făcut să-şi supravegheze spatele în sălbăticie. Dar nici chiar regele junglei nu ar fi vrut să se întâlnească cu un om care arăta ca şi cum i-ar fi făcut mare plăcere să-l devoreze la cină.

— Afară!

— În bibliotecă.

Vicontele dădu scurt din cap şi făcu un pas în spate. Beaumont îi privi pe din jurul mesei.

— Mă voi întoarce. Spera, se ruga să fie adevărat. Păstraţi-mi câştigul!

O fi fost Dragonii un club al viciului, dar era unul onest. Ezitând, Beaumont îl urmă pe Locksley în bibliotecă, amintindu-şi seara în care i se alăturase acolo în speranţa de a afla mai multe despre căsătoria lui cu Portia, încercând să-şi dea seama când o cunoscuse.

Deloc surprinzător, Locksley alese un loc de discuţii dintr-un colţ îndepărtat al încăperii, la distanţă de toţi ceilalţi. După ce se aşezară, nu făcu altceva decât să-l studieze pe Beaumont cu o privire intensă până când un lacheu le aduse băuturile. Lacheii memorau preferinţele în materie de băutură ale membrilor clubului. Beaumont detestă faptul că mâna îi tremură când ridică paharul, din care sorbi pentru a se întări, după care se aplecă în faţă.

— Uite ce e, n-am spus niciun cuvânt…

— Unde este?

Locksley era scurt şi la obiect, doar că Beaumont habar n-avea care era obiectul. Se sprijini de spătar şi se uită în jur.

— Cine?

— Portia!

— De unde dracu’ să ştiu? Apoi pricepu brusc şi se simţi atât de satisfăcut, încât nu se putu abţine să nu rânjească precum un nebun. A fugit!

Mândria lui Beaumont se simţi măgulită la aflarea veştii că el nu era singurul pe care ea îl părăsise. Locksley îşi îngustă ochii de ajunseră să arate ca lama bine ascuţită a unei săbii. Zâmbetul lui Beaumont se stinse, iar el se opuse din răsputeri imboldului de a fugi de-acolo.

— Nu a venit la mine.

Dar, Dumnezeule mare, tare îşi dorea să o fi făcut! Îi era dor de ea mai mult decât ar fi crezut că era posibil să-i fie dor de cineva. Procedase prost pe terasă. În loc s-o ameninţe să vină la el, ar fi trebuit s-o ademenească, aşa cum făcuse prima dată. Ar fi putut s-o recâştige cu o abordare potrivită.

— Unde a locuit?

Fiind limpede că vicontele avea nevoie de ajutorul lui, i se simţi brusc superior.

— Aproape că mi-ai rupt falca. Încă mă doare.

— Dacă nu-mi spui unde a locuit, următorul pumn sigur îţi va rupe falca.

El suspină.

— Nu o să mă loveşti aici.

Privirea dură a lui Locksley îi spuse că avea s-o facă fără doar şi poate. Beaumont sorbi din scotch şi îşi studie paharul.

— Nu este acolo. Actuala mea amantă e genul gelos. Nu ar fi primit-o acolo.

— Nu ţi-a luat mult s-o înlocuieşti.

— Un bărbat are anumite nevoi, rosti el indignat. În plus, nimeni n-ar putea s-o înlocuiască. Să ştii că am iubit-o.

— Ai avut un mod ciudat de a i-o arăta.

— Dacă m-aş fi însurat cu ea, căsătoria nu mi-ar fi adus nici bani, nici vreo poziţie mai bună. Iar eu am nevoie de ambele.

— Aşa că ai vrut ca pruncul pe care îl poartă în pântec să fie ucis, şuieră Locksley.

— Soţiilor nu el place să aibă de-a face cu bastarzi. Tata s-a ocupat de ai lui în acelaşi mod. Oricum, nu-mi permit să am grijă de un cârd de copii?

— Dar o amantă îţi permiţi.

— După cum am mai zis, un bărbat are anumite nevoi. Şi trebuie să-şi stabilească priorităţile.

— Simt o nevoie copleşitoare să te pocnesc din nou. Scapi doar pentru că nu doresc să te ating.

Beaumont detesta faptul că acel om care avea un rang inferior îi poruncea şi îl trata de sus.

— Ei bine, cel puţin tata nu a fost sonat.

Locksley îl lovi cu o asemenea viteză, încât Beaumont nici măcar nu văzu pumnul, dar durerea care îi cuprinse faţa anunţă că cel puţin nasul îi era spart. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce îşi scoase batista pentru a-şi opri sângele care şiroia.

— Unde a locuit?

Printre dinţii încleştaţi, Beaumont rosti adresa.

— Dar, după cum am spus, n-o vei găsi acolo.

— Ştiu foarte bine asta. Păstrează această conversaţie pentru tine, la fel şi relaţia pe care ai avut-o cu ea, altminteri te voi distruge! Ashebury şi Greyling mă vor ajuta s-o fac.

De parcă el îşi dorea să aibă de-a face cu zurbagiii. Unul era suficient de rău. Dacă toţi trei îşi puneau mintea, putea fi sigur că nu avea să mai fie primit niciodată în înalta societate.

— Ameninţarea nu este necesară. Indiferent dacă mă crezi sau nu, vreau ca ea să fie fericită. Dar dacă îi faci rău…

Nu avu ocazia să-şi isprăvească ameninţarea fiindcă Locksley deja dispăruse. Era un moment ciudat să-şi dea seama că niciodată în viaţa lui nu invidiase un om atât de mult – şi nici nu avea să mai invidieze astfel.

*

Ea se simţi foarte îndurerată să se despartă de perle, dar nu avu de ales. Din păcate nu-i aduseră atât de mulţi bani cum sperase, dar fuseseră suficienţi pentru ca ea să se poată duce la avocatul ei ştiind că îi putea plăti onorariul. Dar el nu o taxă pentru sfatul dat şi nu putea face nimic

pentru ea.

— Nu pot divorţa de el, îi spuse ea mai târziu lui Sophie.

Portia se plimba prin faţa şemineului din dormitorul ei temporar.

— Credeam că infidelitatea este un motiv întemeiat pentru un divorţ, spuse Sophie.

— Da, dar nu pot divorţa de *el* pentru *că eu* am comis adulterul. Numai *el* poate divorţa în acest caz.

— Dacă poţi divorţa doar în cazul când că el comite un adulter, atunci spune că l-a comis.

Ea clătină din cap şi se opri.

— Nu. Nu vreau ca vreo femeie cu care va dori să se însoare să-i pună la îndoială loialitatea. El n-ar înşela pe cineva. În plus, n-ar fi suficient ca el să fi comis adulterul. Ar trebui să mă părăsească timp de doi ani. Totuşi, eu nu trebuie să-l părăsesc. Legile sunt diferite pentru femei şi bărbaţi, ceea ce face aproape imposibil ca o femeie să scape dintr-o căsătorie nedorită. Adevărul este că fac ca totul să fie dificil pentru o femeie.

Nu că ea avusese o căsnicie nefericită. Fusese minunată şi deosebită.

— Ei bine, aşa a fost întotdeauna. Totul este dificil pentru femei

— Sophie, nu ştiu cum să îndrept lucrurile. Se aşează în fotoliu. Aş putea trimite o scrisoare la *Times,* în care să explic că am fost necredincioasă. După publicarea ei, n-ar avea de ales şi ar divorţa de mine. Dar mă va urî şi mai mult.

— Ce contează cât de mult te urăşte?

Ea încuviinţă din cap, străduindu-se să-şi stăpânească deprimarea şi lacrimile.

— Ai dreptate. Ceea ce contează este că fiul lui Beaumont nu poate deveni moştenitorul lui Locksley.

— Iar după ce vei scăpa de Locksley, ce vei face?

Gâtul şi pieptul i se strânseră. Dacă ar fi trebuit, n-ar fi putut înghiţi.

— Voi căuta o familie, o familie cumsecade, care să-l

iubească şi să-l îngrijească pe copil ca şi cum ar fi al său. N-ar fi trebuit să fiu atât de egoistă, încât să doresc să-l păstrez.

— Poate că e fetiţă.

Ea râse.

— Poate că e fetiţă.

Totuşi, în ultima vreme se imagina având un fiu, unul cu părul negru ca pana corbului şi cu ochii verzi.

— Dar cum te vei întreţine?

— Presupun că mă voi angaja ca servitoare.

Fără un copil nelegitim care s-o stigmatizeze ca femeie depravată, avea să-i fie mai uşor să găsească o slujbă. Dar avea să-i lipsească enorm să aibă pe cineva care s-o iubească necondiţionat.

O bătaie energică în uşă o făcu să se răsucească în vreme ce servitoarea o deschise şi intră.

— Un gentleman doreşte să vă vadă, rosti ea dându-i lui Sophie o carte de vizită.

Prietena ei o citi, iar sprâncenele i se ridicară.

— Ei bine, aş zice că nu a venit să mă vadă pe mine.

Îi dădu cartea de vizită Portiei. Aceasta o luă, iar ochii ei o priviră de parcă se temea de ce ar putea să vadă. Inima începu să-i galopeze de parcă voia să părăsească încăperea, casă, Londra.

— Ce naiba caută aici?

— A venit să te ia, rosti o familiară voce profundă din pragul uşii.

Ea ţâşni din fotoliu, făcu doi paşi îndărăt şi se apucă de poliţa căminului pentru a nu-şi pierde echilibrul. El arăta fantastic. Fiecare fir de păr îi era la locul lui, faţa îi era proaspăt bărbierită, iar hainele impecabile. Arăta foarte diferit faţă de ultima dată când intrase într-un dormitor, faţă de momentul când îl văzuse trântit pe pat.

Sophie se ridică graţioasă şi îi făcu semn servitoarei să iasă.

— Unde pleci? vru Portia să ştie.

— Vă las să lămuriţi lucrurile.

Când se apropie de Locksley, el spuse:

— Dumneata trebuie să fii domnişoara Sophie.

Fireşte, ea îi spusese de Sophie, naiba s-o ia ce fraieră fusese. Fără îndoială, acea informaţie îl ajutase s-o găsească.

— Eu sunt, milord.

El îi luă mâna, se înclină şi îi sărută degetele.

— Îţi mulţumesc că îi eşti prietenă.

— Noi, femeile pierdute, trebuie să fim unite. Se uită peste umăr la Portia. E fermecător! Dacă vrei să ştii, află că sunt de acord cu el.

Numai că aprobarea ei nu avea nicio greutate, nu putea îndrepta cumplitul rău făcut de Portia. De îndată ce Sophie dispăru, el închise uşa şi se sprijini de ea, în tot acest timp neluându-şi privirea de la Portia. Ea nu avea de gând să se prăbuşească în adâncurile verzi, nu avea de gând să-l lase să o abată de la calea ei.

— Mă bucur că ai venit, declară ea succint.

— Nu, nu te bucuri.

Ea îşi muscă interiorul obrazului.

— Nu, nu mă bucur, dar fiindcă pari oarecum treaz…

— Sunt complet treaz.

— …poate vei fi mai deschis faţă de planul meu.

— Şi ce plan ai?

Chiar trebuia să stea acolo atât de calm, să pară atât de rezonabil? Portia dădu drumul poliţei şemineului, pentru că degetele începeau să-i amorţească, şi îşi împreună mâinile deasupra taliei, deasupra pântecului în care creştea copilul ei.

— Vom înscena moartea mea.

Expresia lui stupefiată îi oferi o oarecare satisfacţie. Constatarea că îl putea surprinde cu garda jos – la fel cum făcuse el cu atâta uşurinţă, apărând pe neaşteptate – o încântă.

— Poftim? întrebă el.

— Le vei spune oamenilor că am murit – la naştere, dacă e cazul, iar eu voi dispărea discret, ca să te poţi însura din nou.

El se desprinse de uşă.

— Ca să devin bigam? Niciunul dintre copiii celei de-a doua soţii n-ar fi legitim.

— Nimeni nu trebuie să ştie. Totuşi, pentru ca ei să fie legitimi, vom divorţa întâi, dar va fi un divorţ discret, ca să nu trebuiască să înduri umilinţa…

El porni spre ea.

— Nu există divorţ discret. În plus, dosarul va fi public.

— Nimeni nu se va duce să-l caute, rosti ea nerăbdătoare.

El ajunsese foarte aproape de ea. Îi simţea mirosul de santal şi de portocale, îşi dorea să-l inhaleze în plămâni şi să-l păstreze acolo pentru totdeauna. Cum va mai putea mânca vreodată o portocală fără să se gândească la el?

— Încă n-ai aflat că secretele nu rămân niciodată secrete? În plus, ţi-am spus că nu voi divorţa.

Ea nu se mai retrase fiindcă ştia că el ar fi continuat să înainteze, aşa că îşi menţinu poziţia până când el se opri în faţa ei. Abia atunci observă cearcănele negre de sub ochii lui, noile riduri de la colţurile ochilor.

— Locksley, fii rezonabil! Dacă voi naşte un băiat…

— Atunci, va fi moştenitorul meu.

— Exact. Tocmai acesta este motivul pentru care trebuie să scapi de mine cât mai repede posibil. Dacă există vreo cale de a anula…

— Nu va exista nicio anulare.

— Nu mă mai întrerupe! Mă enervează cumplit când mă întrerupi. Voi spune orice minciună este necesară…

— S-a terminat cu minciunile, Portia!

O făcuse din nou, o întrerupsese, dar, înainte ca ea să apuce a obiecta, el îi cuprinse chipul în palme. Erau atât de calde, atât de familiare! Îşi dorea ca el s-o atingă o viaţă întreagă.

— Ascultă-mă cu mare atenţie! rosti el încet, ca şi cum ea ar fi fost redusă mintal. Nu vom divorţa, iar asta nu are nicio legătură cu ruşinea sau cu ridiculizarea publică. Nu dau doi bani pe ce cred oamenii despre mine. Pentru Dumnezeu, am crescut printre şoapte despre nebunia tatii şi faptul că domeniul nostru este bântuit! Chiar crezi că un

divorţ m-ar îngenunchea?

— Atunci, de ce să nu divorţăm? Dacă eşti dispus să înduri ruşinea divorţului, de ce nu divorţezi?

— Pentru că nu sunt dispus să renunţ la tine. Pentru că, vezi tu, micuţa mea vulpe, m-am îndrăgostit nebuneşte de tine.

Fu ca şi cum îi frânse inima. Lacrimile o înţepară, îi umplură ochii şi i se rostogoliră pe obraji. Şi Beaumont îi spusese că o iubeşte, dar nu-i stârnise o reacţie atât de devastatoare, nu-şi simţise inima stându-i în loc şi sufletul zdrobindu-i-se. Şi nici atât de înălţătoare, încât să se simtă ca şi cum şi-ar fi putut lua zborul.

— Dar descendenţa ta…

— Nu-mi pasă de descendenţa mea, nu-mi pasă decât de tine. Îşi coborî privirea. Şi de acest copil care înseamnă atât de mult pentru tine. Îşi ridică privirea spre a ei. După cum am spus mai devreme, dacă vei naşte un băiat va fi moştenitorul meu şi îl voi recunoaşte ca atare. Pentru el, eu şi numai eu voi fi tatăl lui. Al meu mi-a dat un exemplu bun. I-a crescut pe fiii altor doi bărbaţi ca şi cum ar fi fost ai lui. Cred că ar fi primul care să confirme că o familie nu este determinată de sânge.

— Îi vei zice adevărul despre acest copil?

— Îl ştie deja. Este copilul nostru.

Hohotul de plâns fu cel mai cumplit sunet pe care ea îl scosese vreodată, dar, din câte îşi amintea, nu plânsese niciodată, cu excepţia nopţii în care el aflase adevărul. Întotdeauna, fusese stoică, puternică şi hotărâtă să meargă înainte. Dar hohotele acelea care îi rupeau sufletul îi zguduiau umerii. Când braţele lui o cuprinseră, ea îşi lipi obrazul de pieptul lui şi îi ascultă inima bătând ritmic şi cu putere.

— Te iubesc, Killian! Atât de mult şi de atât de mult timp! Nu ştiu de ce am crezut vreodată că iubesc pe altcineva.

— Dacă vrei să ştii, el te-a iubit.

Surprinsă, ea îşi înălţă brusc capul şi îi întâlni privirea. Încet, îşi puse mâna pe obrazul lui, apoi pe ceafă.

— Dar nu destul. Tu mă iubeşti destul.

Ea îi trase capul în jos, îşi deschise gura spre el, inima, sufletul. El le acceptă fără scuze. Totuşi, spre deosebire de celelalte săruturi de dinainte, acela fu diferit, fără niciun fel de reţinere. Nu-şi mai păzea inima, nu-i mai era ferecată faţă de ea.

Era al ei după cum şi ea era a lui. Cu inimă, cu trup şi suflet. În cele din urmă, cineva o accepta cu bune şi cu rele, cu totul. Făcuse greşeli, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă, dar nu regreta absolut nimic pentru că toate o duseseră la el. O uimea că îl putea iubi atât de mult, că el o putea iubi necondiţionat.

Ridicându-şi gura de pe a ei, el îi mângâie cu degetul mare buzele umflate, apoi privi prin încăpere.

— Hai să mergem acasă!

— La reşedinţa din Londra?

— În seara asta. În cele din urmă, ne vom întoarce la Havisham. Dar deocamdată, încă n-am terminat cu prezentarea soţiei mele în societate.

— Ar trebui să ştii că Beaumont nu m-a scos niciodată în public, nu m-a prezentat nimănui, aşa că este improbabil – atât timp cât îşi ţine gura – ca trecutul meu să ne bântuie.

— Nu ar obţine nimic făcându-ţi rău, doar şi-ar atrage propria distrugere. Ştie asta. Nu cred că e soi rău. E pur şi simplu idiot că n-a apreciat ce a avut.

— Mă bucur că n-a făcut-o.

Altminteri, poate că nu l-ar fi avut pe Locksley, iar ea era mult mai fericită cu el.

El îi luă rochia de călătorie şi pelerina. La parter, ea o găsi pe Sophie în salon.

— Plecăm.

— Fireşte că plecaţi, rosti Sophie ridicându-se din fotoliu şi apropiindu-se de ea pentru a o îmbrăţişa.

— Îţi voi trimite rochia mâine dimineaţă.

— Păstreaz-o! Oricum, mie nu mi-a venit niciodată bine. Să fii fericită, Portia!

— Voi fi.

Uşa din faţă se deschise brusc, iar Lordul Sheridan

intră. Se opri brusc.

— Locksley, ce naiba cauţi aici?

— Eu şi soţia mea am vizitat-o pe prietena ei.

— Prietena ei? Sophie, ce se petrece?

— După cum ţi-a spus el, am primit vizita unei vechi prietene. Ei tocmai plecau.

Portia se aplecă, o sărută pe obraz şi îi şopti:

— Dacă vei dori vreodată o altă viaţă, ştii unde să vii.

Ridicând un umăr, Sophie îi zâmbi cu tristeţe.

— Îl iubesc pe omul acesta.

Portiei i se părea ciudat că iubirea putea frânge şi vindeca inimi. Ducându-se lângă Locksley, care se afla la intrare, îşi petrecu mâna pe după braţul lui şi îl lăsă să o conducă afară din casă, departe de trecutul ei.

Capitolul 26

De îndată ce trăsura porni, Locksley o trase în poala lui, îşi lipi buzele de pielea fină de pe gâtul ei, o supse, o ciuguli în sus şi în jos, în vreme ce ea gemu, iar apoi, îşi lăsă capul pe spate şi începu să gâfâie.

— Dacă o să mă mai părăseşti vreodată fără vreun cuvânt de avertizare…

— Ce vei face? O să mă baţi la fund? O să mă încui în cameră? Nu mai are rost să fugi dacă îl avertizezi pe celălalt că o vei face sau dacă îi laşi un mesaj în care îi spui unde eşti.

Trecându-şi degetele prin părul ei, el îi coborî capul la acelaşi nivel cu al lui şi o privi în ochi.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată!

— Am făcut-o pentru tine. Ca să te cruţ…

— Agonia pierderii tale aproape că m-a ucis.

Era ceva ce n-ar fi recunoscut faţă de nimeni altcineva, dar faţă de ea simţea brusc că poate recunoaşte orice.

— Cum m-ai găsit?

— Nu atât de uşor şi de repede cum ar fi trebuit. Am fost să-ţi văd părinţii.

Ochii ei se lărgiră. Simţind nevoia să bea whisky-ul din ei, el îşi dori să nu fi fost întuneric, să nu fi fost ascunşi în umbre.

— Ţi-am zis că sunt moartă pentru ei.

— Din moment ce m-ai minţit în privinţa altor lucruri, m-am gândit că, poate ai minţit şi în privinţa asta. Sau poate doar am sperat că ai făcut-o, că n-ar fi putut să te alunge. Apropo, i-am tras un pumn lui taică-tău.

Ochii ei deveniră şi mai rotunzi, iar ea îşi acoperi cu mâna gura pe care el tocmai se pregătea s-o sărute.

— Nu-i adevărat!

— Nu mi-a plăcut de el. El a fost motivul pentru care te ascundeai în copaci.

Ea încuviinţă din cap, amintindu-şi cu câtă nesăbuinţă îi dezvăluise acea informaţie în prima noapte.

— Nu reuşeam niciodată să fac ceva bine. El mă punea să stau ore întregi în genunchi, rugându-mă pentru sufletul meu. Ceea ce mă făcea să devin şi mai rebelă.

— Au aflat că eşti vicontesă acum. Dacă vei dori vreodată să-i inviţi la Havisham, mă voi strădui să mă comport civilizat, dar nu pot promite că nu-l voi pocni din nou.

— S-ar putea să-i invit doar ca să te văd lovindu-l. Clătină din cap. Nu, nu-i voi invita niciodată. Nu-i voi lăsa să-mi distrugă Havishamul aşa cum au distrus Fairings Cross. Dar ei nu aveau de unde să ştie unde mă aflu, aşa încât cu ce te-au putut ajuta?

El îşi trecu degetele peste chipul ei, peste frunte, peste obraz, peste bărbie. Nu se putea sătura s-o atingă.

— Nu m-au ajutat cu nimic, dar apoi mi-am amintit că ai pomenit de Sophie, aşa că am stat de vorbă cu Beaumont. Acum, are nasul spart.

Râzând, ea îşi lipi faţa de umărul lui, ridicându-şi capul astfel încât el să o poată săruta sub bărbie.

— L-a făcut pe tata sonat, un cuvânt peiorativ pentru nebun. N-o fi el perfect zdravăn, dar totuşi este marchiz şi

are dreptul să fie respectat.

— Mă bucur că l-ai lovit.

El râNji.

— Văd că şi tu eşti cam însetată de sânge.

— Tatăl tău e un om bun şi tare drăguţ. Îi este dor de soţia lui. Nu-i nimic rău în asta.

Cu luni în urmă, Locke se gândea că tatălui său îi era prea dor de ea, dar asta fusese înainte de a şti cum era să pierzi pe cineva iubit, iar el nu o pierduse decât temporar. Ştiuse că trăia şi că putea să afle unde era, s-o ia înapoi. Pentru tatăl lui nu exista nicio speranţă să-şi regăsească soţia. În orice caz, nu până când nu murea şi el.

Însă Locke nu dorea să se gândească la asta, să admită că tatăl lui era muritor. Nu voia să se gândească decât la Portia. Buzele lui reveniră pe gâtul ei, ciugulindu-l în drum spre gură.

Ea îşi puse mâna pe umărul lui, împingându-1 puţin.

— Îmi distragi atenţia, iar eu mai am nişte întrebări. Nici Beaumont nu ştia unde sunt, deci cum ţi-a fost de ajutor?

— Ştia unde ai locuit, iar tu mi-ai spus despre o vecină pe care o vizitai. După ce am aflat care a fost casa ta, nu a trebuit decât să bat la uşi până am găsit-o pe cea care mă interesa. Din fericire, am găsit-o din a doua încercare.

— Cât de departe ai fi mers?

— Pe toată strada aia blestemată. Îi cuprinse faţa în palme. Portia, nu pricepi că am fost pierdut fără tine?

— N-am vrut să plec. Îi lovi umărul cu capul. Am vândut perlele.

— Pot fi înlocuite. Tu nu eşti.

Îndreptându-şi trupul, ea îi întâlni privirea.

— Îmi place foarte mult de tine când eşti îndrăgostit.

— O să-ţi placă mult mai mult de mine înainte ca noaptea să se sfârşească.

Ea încă râdea când trăsura se opri în faţa casei din Londra. Un lacheu deschise uşa. Locke sări afară, se răsuci şi o ajută pe Portia să coboare. De îndată ce picioarele ei atinseră pietrişul aleii, el o ridică în braţe.

— Pot merge, declară ea.

— Trebuie să-ţi conservi energia.

O purtă în braţe pe treptele de la intrare, apoi în casă, abia observându-l pe majordom înainte de a urca scările spre dormitorul lor. Avea să se ducă vestea că Lady Locksley s-a întors. Camerista ei urma să afle, dar el avea încredere că fata era suficient de deşteaptă pentru a-şi da seama că nu o să aibă nevoie de ea până în dimineaţa următoare.

O lăsă jos. Pentru că rochia nu era a ei, pentru că era oribilă, pentru că auzise că nu era nevoie s-o returneze, o sfâşie de pe ea, simţindu-se satisfăcut să distrugă acel material. Cu excepţia nopţii în care ea nu purtase lenjerie, el nu credea că o mai dezbrăcase vreodată atât de repede.

Trecuseră doar câteva nopţi de când o văzuse goală ultima dată, dar i se păru că trupul ei se schimbase, sau poate că nu o privise cu atâta atenţie. Dar sânii ei erau mai mari, iar abdomenul, mai umflat. Acum, că ştia că sarcina era mai avansată decât crezuse, se gândi că schimbările aveau să se petreacă mult mai rapid.

Umplându-şi mâinile cu sânii Portiei, sărută adâncitura dintre ei. Ea îşi băgă degetele în părul lui şi, gemând, îşi lăsă capul pe spate. Apoi, pentru a se asigura că ea pricepea dăruirea lui faţă de ea, se lăsă în genunchi şi îi sărută pântecul.

— Locksley! şopti ea cu răsuflarea întretăiată.

El îşi înălţă capul şi se uită în ochii ei.

— Te iubesc, Portia! Iubesc totul la tine. fiecare părticică. Şi voi iubi acest copil chiar şi numai pentru faptul ca o parte din tine se regăseşte în el.

— Nu te merit.

— Ţi-am spus în numeroase rânduri că sunt un măgar. Nu cred că te-ai ales cu cine ştie ce.

— Greşeşti. M-am ales cu cel mai important lucru – iubirea.

El ţâşni în picioare.

— Dezbracă-mă.

Ea îi adresă un zâmbet seducător.

— Cu plăcere.

El mereu iubise asta la ea, faptul că nu avea deloc reţineri faţă de trupul lui, faţă de sex. Nu ştia dacă motivul era că fusese amanta cuiva sau dacă era din cauza diavolului despre care tatăl ei susţinea că îl avea în ea. Nu conta. El începea să înţeleagă că multe lucruri în legătură cu care îşi făcuse griji nu contau. Cu ea alături, avea să aibă tot ce îşi dorise vreodată, tot ce îi trebuia.

Ea îl dezbrăcă încet, savurând totul, chinuindu-l, mângâindu-i încet pielea pe măsură ce o descoperea, lingând-o, apucând-o cu dinţii, ciugulind. Când el fu complet gol, dădu s-o ia în braţe, dar ea îl opri punându-şi o mână pe pieptul lui. Ochii ei, ameţitorii ei ochi de culoarea whisky-ului, îi susţinură privirea două secunde înainte ca ea să se lase în genunchi.

— Portia, nu trebuie să…

— Mi-am dorit mereu să fac asta. Am auzit de asta, dar n-am făcut-o niciodată. N-am vrut niciodată, iar Beaumont nu m-a silit. Dar acum vreau.

Gura lui se uscase atât de tare, încât el se îndoia că ar fi putut vorbi dacă ar fi luat foc casa, iar el ar fi trebuit să-i avertizeze pe oameni. Doar încuviinţă din cap.

Marginea aspră a limbii ei trecu peste mădularul lui, în sus şi în jos, iar şi iar. Geamătul lui răsună în cameră, iar el crezu că avea să moară. Apoi buzele ei îl mângâiară, îl tachinară. El nu avusese niciodată parte de o tortură extraordinară. Era pe deplin hotărât să-i întoarcă favoarea.

— Ah, micuţa mea vulpe! Ai puterea să mă îngenunchezi.

— Atunci ar fi mai dificil să fac asta.

Lui nu-i veni să creadă că începu să chicotească. Înainte de ea, nu râsese niciodată când se culcase cu o femeie, dar îşi dădu seama că trecuse multă vreme de când nu se mai gândise că nu făcea decât să se culce cu ea. Cândva între momentul căsătoriei lor şi cel din prezent, începuse să se gândească altfel, că făcea dragoste cu ea.

Gura ei îi cuprinse o bună parte din bărbăţie, mătase caldă pe catifea, limba ei rotindu-se în jurul lui. El îşi băgă

mâinile în părul ei pentru că trebuia s-o atingă, trebuia să închidă un cerc. Dumnezeule, începea să gândească precum un poet! Nu putea urma decât să recite versuri.

Cu toate că, pentru ea, era dispus să recite orice şi-ar fi dorit. Cu fiecare atingere a limbii, plăcerea lui se intensifica şi mai mult, cu fiecare mângâiere, avea senzaţia că fiecare terminaţie nervoasă îi ardea şi mai tare. Ea era inocentă şi vicleană, îndrăzneaţă, dar neşcolită, iar el o iubea şi mai mult pentru asta. Aplecându-se, îşi băgă mâinile pe sub braţele ei şi o ridică. Gura ei era umedă, umflată, iar el puse stăpânire pe ea, simţind gustul sărat al pielii lui pe limba ei.

O împinse încet până când picioarele ei atinseră patul. Apoi o ridică în braţe şi o puse cu delicateţe pe saltea pentru a se putea ospăta cu ea.

*

Ea încă nu se săturase de el, dar îi simţise tensiunea, dorinţa care îi făcea trupul să-i tremure. Îl adusese în pragul nebuniei. Înţelegea foarte bine pentru că şi el îi făcuse asta de mult prea multe ori şi cu mare uşurinţă.

El îi desfăcu coapsele şi o mângâie cu buzele în sus pe un picior şi în jos pe celălalt. Din nou, sus şi jos. Din nou, sus… şi zăbovi acolo. Suflă peste buclele ei şi îşi folosi degetele pentru a o deschide, de parcă ar fi fost un boboc de trandafir care trebuia ajutat să se desfacă. Apoi, la fel cum îl chinuise ea, o chinui şi el, lingând-o prelung şi lent, ştiind exact când să apese şi când să se retragă. Venea spre ea ca valurile unui ocean, ondulându-se, cu forţă, retrăgându-se, dar lăsând umezeală în urma lor. Ea îşi îngropă degetele în părul lui şi se întrebă dacă el înţelegea cu adevărat puterea pe care o avea asupra ei. Ar fi făcut orice îi cerea, inclusiv să rămână soţia lui.

O iubea. Ea încă nu asimilase pe deplin asta, dar totuşi niciodată nu se simţise mai victorioasă. Era al ei. Cu totul. Renunţase la acea parte din el pe care niciodată nu o dăruise nimănui. Nicio altă femeie nu avusese vreodată

inima lui, iar cu toate că nu îşi putea da seama pentru nimic în lume ce făcuse ea de o căpătase, în mod cert nu era atât de proastă, încât să-l contrazică.

Îl iubea prea mult, avea să-l iubească până în ziua morţii ei.

Plăcerea clocoti în ea, scăzând şi intensificându-se. tăindu-i răsuflarea, luându-i puterea, luându-i voinţa. El o putea poseda, controla, stăpâni cu atât de puţin efort. Totuşi, niciodată nu încerca s-o domine. Îi dăruia atingerea limbii lui, a degetelor. O săruta şi o lingea, o mângâia şi o ciugulea. Ea ar fi putut foarte uşor să rămână nesatisfăcută, dar în seara aceea era un nou început, în seara aceea făceau dragoste, fără egoism, dăruind şi primind în mod egal.

— Killian, şopti ea în pragul orgasmului. Te vreau în mine. Acum.

El o mângâie pentru ultima oară, limba lui o mai linse o dată înainte ca el să se ridice şi să se întindă pe spate.

— Urcă-te pe mine.

Ea se ridică şi se răsuci astfel ca picioarele să-i ajungă de o parte şi de alta a şoldurilor lui. El îşi băgă mâinile în părul ei şi o ţinu nemişcată.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi porunci el.

— Te iubesc!

— Şi eu te iubesc, iar gândul că te-aş pierde mă îngrozeşte. Acum înţeleg de ce tata a înnebunit.

— Nu mă vei pierde!

Rostise cuvintele cu convingere, deşi ştia că era o promisiune pe care era posibil să nu o poată respecta. Nimeni nu ştia ce îi va aduce viitorul, dar ea trebuia să creadă că lor le va aduce mulţi ani împreună, ani în care fiecare să aibă parte de iubirea celuilalt.

— Voi avea grijă să-ţi respecţi promisiunea, spuse el înainte de a o apuca de şolduri şi de a o coborî pe el, umplând-o.

Ea începu să se legene pe trupul lui, controlând ritmul, tempoul, trecându-şi mâinile peste pieptul lui, peste umerii lui, aplecându-se pentru a-l săruta pe gură, pentru a-

şi roti limba în jurul sfârcurilor lui. Gemetele lui răsunară în încăpere, mârâiturile lui îi intensificară pasiunea.

Chiar crezuse că îl putea părăsi, că putea renunţa la asta? Poate că tatăl ei avea dreptate. Era o femeie uşoară, o păcătoasă. Dar, Dumnezeule mare, păcatul era extraordinar, atunci când îl împărţea cu un bărbat care ştia foarte bine ce are de făcut cu trupul unei femei.

El îşi puse din nou mâinile pe şoldurile ei, ghidându-i mişcările, ajutând-o să se mişte tot mai repede pe măsură ce tensiunea se intensifica, senzaţiile izbucnind înnebunite, dulci şi chinuitoare răspândindu-i-se de la degetele picioarelor până în creştet.

— Uită-te la mine, îi ceru el. Uită-te la mine!

Privirea ei se aţinti asupra verdelui ochilor lui. Poziţia în care se afla îi oferea un avantaj. Ea controla tempoul, apăsarea, pulsaţia dintre coapsele ei. Îl văzu cum îşi încleştă maxilarele, cum respiraţia îi deveni sacadată…

— Nu închide ochii! îi porunci ea.

— Eşti o vrăjitoare.

— Vrăjitoarea ta.

Apoi fu prea mult. Plăcerea o copleşi cu putere, rapid, intens. Ea nu-şi putu reprima ţipătul când el o penetră cu forţă, mârâitul lui sălbatic răsunând în jurul ei. Total epuizată, se prăbuşi la pieptul lui conştientă că era ultima lui împingere adâncă, fiindcă se încorda sub ea. O cuprinse cu braţele şi o ţinu strâns.

— Bun venit acasă, Lady Locksley.

Râzând, ea îl sărută în mijlocul pieptului, apoi îşi înălţă capul şi îl privi.

— Bun venit la iubire, Lord Locksley.

Capitolul 27

Rămaseră la Londra până la sfârşitul sezonului. Nu apărură zvonuri despre trecutul ei. Ea îl zări de câteva ori pe Beaumont, dar el păstră distanţa. Avu impresia că părea

trist. Totuşi, ea spera că el va avea parte de fericire în viitor.

Cu siguranţă, ea era fericită în prezent. Era bucuroasă că se întorsese la Havisham. Şezând pe terasă împreună cu marchizul şi sorbindu-şi ceaiul de după-amiază în timp ce el bea scotch, nu-şi dădu seama de ce crezuse vreodată că locul acela era deprimant.

— Îmi place tare mult aici, rosti ea şi suspină.

— Nu este plăcut pentru toată lumea, îi spuse el.

Ea se uită la el.

— Pentru mine, este.

Şi avea să fie şi pentru copiii ei. Acolo, vor avea parte numai de fericire. Poate că se vor căţăra în copaci, dar nu aveau s-o facă fiindcă se temeau de o pedeapsă nedreaptă.

Ştia că soţul ei urma să se întoarcă în curând. În ultima vreme, îşi petrecea mai puţin timp la mine. Tot mai cobora în subteran – părea că nu putea refuza provocarea. Dar nu o mai făcea atât de des – sau cel puţin asta îi spunea ei. Totuşi, nu avea motive să se îndoiască de el. Începeau să se cunoască foarte bine unul pe altul. Ea îi mărturisise că nu se temea de cai, dar se temuse să nu piardă copilul din cauza călăriei, aşa că inventase o scuză pentru a evita s-o facă. Locksley promisese că aveau să călărească ore întregi după naşterea copilului. De asemenea, îi dezvăluise că îi plăceau vinul şi brandy-ul, dar se gândise că alcoolul nu era bun pentru copil.

— Abia aştept să trăiesc o viaţă în care să descopăr totul despre tine, spusese el.

Şi ea abia aştepta acelaşi lucru, dar uneori se ciupea pentru a se asigura că nu visa, că viaţa chiar putea să fie atât de bună şi minunată.

— Cred că voi face o plimbare pentru a o vizita pe Linnie, rosti Marsden. Vrei să vii cu mine?

— Da, picioarelor mele le-ar prinde bine puţină mişcare.

Când se ridică, durerea o străfulgeră. Nu-şi putu reprima geamătul în timp ce se sprijini cu o mână de masă de parcă asta i-ar fi ostoit durerea.

— Ce este, draga mea? întrebă Marsden, îngrijorarea citindu-i-se limpede pe chip.

Ea îşi îndreptă trupul şi trase adânc aer în piept după ce durerea trecu.

— Oh! Trase din nou adânc aer în piept, apoi îl expiră pe gură. De noaptea trecută, am junghiuri ocazionale.

— Ăla a fost mai mult decât un junghi.

Ea încuviinţă din cap.

— A fost destul de puternic.

El îşi împinse calm scaunul spre spate şi se ridică.

— Nu mai mergem la plimbare. Te ducem la etaj. Apoi trimitem după medic şi după Locke.

— Este prea devreme ca bebeluşul să se nască.

Se detesta pentru că-l minţea, mai ales că nu era prea curând. De fapt, era chiar puţin mai târziu decât se aşteptase, dar nu dorea ca el să aibă îndoieli privind paternitatea copilului. O, Dumnezeule, acum, că momentul venea, vina pe care şi-o reprimase cu tenacitate se ivi din nou. „Te rog, Doamne, te implor, fă să fie fată!”

— Poate că mă înşel, dar e mai bine să fim precauţi, în caz că totuşi ştiu ce vorbesc.

Oferindu-i braţul, el o conduse înăuntru, unde îi strigă unui lacheu să se ducă după Locksley, iar altuia, să-l aducă pe medicul din sat. Le strigă pe Cullie şi pe doamna Barnaby. Brusc, ea deveni foarte conştientă de zgomotul paşilor precipitaţi în timp ce oamenii se grăbeau să-i îndeplinească poruncile.

La jumătatea scărilor, trebui să se oprească pentru că durerea îi străbătu din nou trupul. Se agăţă de balustradă şi de braţul lui, sperând că nu i-l învineţea. Durerea dură mai mult şi fu mai puternică decât cea de dinainte. Când, în cele din urmă, se stinse, îi zâmbi îndurerată.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Am dreptate în privinţa majorităţii lucrurilor.

Era un moment ciudat în care să-şi dea seama de la cine moştenise Locksley aroganţa. Ar fi râs dacă nu şi-ar fi dorit să ajungă cât mai repede în dormitor.

El continuă s-o sprijine până ajunseră pe palier, apoi

prin coridor. În dormitor, o conduse spre un fotoliu şi o ajută să se aşeze.

— Camerista va veni imediat. Se răsuci şi dădu să plece, apoi se opri, se îndreptă spre masa de toaletă şi îşi trecu degetele peste una dintre muchiile complicat sculptate. Ai masa de toaletă a lui Linnie.

— Era la atelierul de mobilă. Locksley a spus că nu te-ar deranja.

— Îmi plăcea tare mult s-o privesc cum se pregătea. Se întoarse spre Portia. Mă bucur că este folosită.

— Este cea mai frumoasă piesă de mobilier pe care am văzut-o vreodată.

— Când va veni vremea, să i-o dai fiicei tale celei mari din partea bunicului ei. Vreau să ştie cât de preţioasă este ea pentru mine.

Era foarte posibil ca ea să-şi aducă pe lume fata cea mare din clipă în clipă, o copilă care nu va avea sângele lui. Crezuse că o fiică i-ar uşura vina…

Cullie intră grăbită.

— Oh, milady! Nu e bine. E prea curând.

— Nu-ţi necăji stăpâna cu astfel de cuvinte, spuse Marsden. Copiii vin când trebuie să vină. Se aplecă şi o sărută pe Portia pe frunte. Voi fi la parter, aşteptând veşti.

Ieşi târşâindu-şi picioarele. Cullie închise uşa şi reveni lângă ea.

— Trebuie să vă scoatem hainele.

Portia nu putu decât să încuviinţeze din cap şi să se roage ca Marsden să nu afle niciodată adevărul în privinţa copilului. N-ar fi putut suporta dezamăgirea lui.

*

Locke se plimba prin faţa marilor ferestre din salonul de muzică. Alesese camera aceea pentru că era favorita Portiei, iar el se simţea cel mai aproape de ea acolo. Până să se întoarcă de la mină, chinurile facerii o apucaseră de-a binelea, iar doctorul nu-l lăsa să intre în cameră ca s-o vadă, susţinând că prezenţa lui ar tulbura-o şi ar întârzia

sosirea copilului. Dar deja trecuse cu mult de miezul nopţii, iar un alt ţipăt al soţiei lui sfâşie liniştea.

— La naiba! Cât durează?

— O să moară, murmură încet tatăl lui.

Cuvintele lui nu l-ar fi putut lovi mai tare pe Locke nici dacă ar fi fost întipărite pe un baros. Se răsuci şi se uită urât la tatăl lui, care şedea în fotoliul favorit, părând mai bătrân şi mai fragil decât în ultimele luni.

— De ce spui asta?

Ochii tatălui său se ridicară obosiţi spre el.

— Mama ta a ţipat la fel. Medicul m-a asigurat că nu era nimic neobişnuit, dar totuşi mama ta a pierit. Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit atât de neputincios.

— Portia este tânără şi puternică…

— Aşa era şi mama ta.

— Portia nu va îndrăzni să părăsească acest copil…

— Nici mama ta n-a dorit să te părăsească, dar, când moartea dă târcoale, nu poate fi alungată.

— La naiba cu prostia asta!

Moartea nu îşi va lua birul de data aceasta. Locke ieşi din cameră înainte de a-şi da seama că avea o destinaţie, abia dacă pricepu cum urcă scările şi se năpusti în dormitor. Amintirea tuturor momentelor petrecute acolo cu Portia i se învârtejiră în minte ca un caleidoscop continuu răsucit pentru a lumina piesele în diferite moduri, iar el o văzu în toate acele moduri. Arogantă, îndrăzneaţă, blândă, bună. Îi auzi râsul, muzica, vocea şoptindu-i la ureche.

Şi o văzu cum era în clipa aceea, udă de sudoare, cu ochii sticloşi, dar nu stinşi, niciodată stinşi. Ea avea să lupte până la final pentru a-l proteja pe acel copil. Avea să facă tot ce era necesar pentru a proteja pe oricine iubea – pe copil, pe el, pe tatăl lui. Dar pe ea cine o proteja?

— Milord, trebuie să plecaţi, spuse doctorul, care stătea la picioarele patului de parcă nu avea altceva de făcut decât să supravegheze încăperea.

Numai că el nu putea pleca, nu după ce o văzuse. Se apropie repede de ea, o luă de mână şi îi simţi degetele strângându-se în jurul palmei lui.

— Am încercat să te văd mai devreme, dar nu m-au lăsat.

— Ştiu. Îşi ridică mâna slăbită şi îi mângâie părul. N-ai de ce să fii atât de îngrijorat. Sunt doar obosită.

— Durează foarte mult. Mult prea mult, prea al naibii de mult. Vedea foarte bine cât de mult o slăbise chinul prin care trecea. Era posibil ca tatăl lui să aibă dreptate. O putea pierde. Niciodată în viaţa lui, nu simţise o asemenea groază – şi avusese de-a face cu animale sălbatice, cu furtuni puternice, cu terenuri primejdioase. Ştia cum era să-i bubuie inima de frică, dar în clipa aceea simţea cum îl cuprinde o frică îngheţată. Îşi înclină capul până când obrazul lui îl atinse pe al ei, iar buzele i se lipiră de urechea ei. Portia, ştiu că te doare şi că eşti slăbită, dar trebuie să găseşti puterea de a trece cu bine peste asta. Dacă mori, voi înnebuni.

— Nu voi muri. Îmi pare rău că tot ţip…

— Ţipă cât vrei.

— Nu mă întrerupe!

El îşi înălţă capul, se uită la ea şi zâmbi.

— Iat-o pe fata mea dură şi cu o limbă afurisită!

Ea clătină din cap.

— Ar trebui să-ţi doreşti să scapi de mine.

Dracu’ să-i ia pe părinţii ei, dracu’ să-l ia pe Beaumont că o făcuseră să se îndoiască de valoarea ei.

— Te iubesc nespus de mult. Ai luptat atât de mult pentru acest copil, Portia. Nu înceta lupta acum. Luptă pentru el! Luptă pentru mine!

— Vreau, dar se pare că nu mai am putere.

El îi strânse mâna.

— Voi sta aici şi ţi-o voi da pe a mea, bine? Putem face asta împreună, tu şi cu mine. Putem face orice atâta vreme cât suntem împreună.

Ea încuviinţă din cap şi începu să gâfâie.

— Trebuie ca doamna să împingă, milord.

— Împinge, Portia, îi ceru el, împinge!

Ea nu doar că împinse, dar şi ţipă timp de încă o oră. Între ţipete, el îi murmura neîncetat la ureche cât de mult o

iubea şi cât de specială era.

Când copilul ei – copilul lor – veni în sfârşit pe lume, el fu copleşit de o uşurare şi de o bucurie cum nu mai simţise niciodată.

— Este fată, anunţă medicul.

— Vreau s-o văd, spuse Portia.

Locke luă bebeluşul care ţipa şi îl puse în braţele Portiei. Apoi îşi trecu degetele peste puful fin care îi acoperea căpşorul.

— Are părul roşu.

— Este atât de mică! Portia îşi ridică privirea spre el. Mulţumesc!

— Tu ai făcut toată treaba.

— Dar tu mi-ai fost alături.

— Îţi voi fi alături întotdeauna, Portia. Întotdeauna.

*

Locke îşi găsi tatăl în bibliotecă, şezând lângă foc, cu o băutură în mână. Se duse la masa pe care se aflau sticle şi o luă pe cea cu scotch.

— E fată.

Tatăl lui scoase un oftat profund.

— Bine.

Locke rămase nemişcat şi îşi îndreptă încet privirea spre tatăl lui.

— Nu eşti dezamăgit?

El flutură nepăsător o mână.

— Următorul ar putea fi băiat.

După ce îşi turnă o porţie de băutură, Locke se aşeză în fotoliul aflat în faţa tatălui său şi îl studie, remarcând că acesta îi evita privirea, preferând să se uite la foc. Nu dorea să-i spună tatălui său ceva ce acesta nu ştia, dar reacţia lui era extrem de ciudată pentru un om care insistase atât de mult să capete un moştenitor.

— Cum se simte Portia?

— Obosită, slăbită, dar doctorul zice că este de aşteptat. Acum, doarme.

— Am auzit că e mai uşor cu următorul.

Încă nedumerit de reacţia de mai devreme, în clipa aceea Locke deveni sigur de motivul ei.

— Când ai aflat adevărul despre copil?

Tatăl lui avu bunul-simţ să pară stânjenit.

— La scurt timp după ce am aflat că este însărcinată. S-a văzut prea curând, pântecul i-a crescut prea repede.

— Totuşi, ai păstrat tăcerea.

— N-am vrut să intervin în relaţia care se crea între voi. Tu când ţi-ai dat seama?

— Când eram la Londra.

— Ştii cine este tatăl?

— Eu sunt tatăl.

Bătrânul zâmbi.

— Bravo ţie!

Locke se aplecă, îşi sprijini coatele pe coapse şi strânse paharul în palme.

— Voiai un moştenitor. De ce n-ai zis nimic?

— Voiam ca tu să găseşti iubirea. Treaba cu moştenitorul a fost un pretext.

— Şi dacă ea ar fi făcut un băiat?

— Iubirea este mai importantă. Lucru de care cred că ai început să-ţi dai seama.

El ajunsese să-şi dea seama că era singurul lucru important.

*

Portia deschise ochii şi se strădui să ignore durerea şi disconfortul. Meritaseră.

— Te-ai trezit!

Ea privi în direcţia din care se auzise vocea lui Locksley şi îl văzu şezând în fotoliul de la fereastră, ţinându-şi în braţe fiica înfăşată.

— Cum este?

— La fel de frumoasă ca mama ei.

Portia bănuia că, în clipa aceea, arăta cumplit, nici vorbă să fie frumoasă. El se ridică, se apropie şi, fără a rosti

o vorbă, puse bebeluşul în braţele ei întinse. Bucuria care o cuprinse când simţi greutatea micului trupuşor cuibărit la pieptul ei aproape că o făcu să plângă.

— Cum poate să fie atât de mică şi să provoace atât de multe necazuri?

— Nici tu nu eşti foarte mare.

— Susţii că eu provoc necazuri?

— O grămadă. Îi zâmbi cu căldură. Cum te simţi?

— Obosită, dar fericită. Vreau să o numim Madeline. M-am gândit că i-ar face plăcere tatălui tău, dar tu cunoşti adevărul despre ea, iar dacă te-ar întrista sau dacă crezi că nu este un omagiu potrivit faţă de mama ta, putem alege alt nume.

— Adevărul despre ea, Portia, este că e a ta şi, implicit, a mea. Acesta este singurul adevăr care contează. Să-i dăm numele mamei i-ar face plăcere tatălui meu… şi mie. Îşi înclină capul într-o parte şi zâmbi ironic. Şi fantomei mamei, fără îndoială.

— I-am putea spune Maddie.

El se aplecă şi o sărută scurt pe buze.

— Aşa vom face.

Îşi îndreptă trupul şi o studie, iar ea avu impresia că ceva îl râcâia.

— Ce-i în neregulă?

— Nu e nimic în neregulă, dar ar trebui să afli că el ştie. Tata. Şi-a dat seama că nu eu am plantat sământa, dar n-am de gând să-i spun cine a făcut-o pentru că nu este important.

— Mă urăşte?

— Nici pe departe. Te iubeşte, Portia. Şi o va iubi pe ea la fel de mult cum o iubesc eu.

— O iubeşti deja?

— Iubirea e un lucru ciudat. Odată ce te deschizi faţă de ea, îşi face de cap. N-aş putea să n-o iubesc, după cum n-aş putea să nu te iubesc pe tine.

— Îţi voi dărui un moştenitor, îţi promit!

— Aş fi încântat de un moştenitor, dar, Portia, află că, şi cu, şi fără el, te voi iubi la fel de mult.

— Ori de câte ori cred că nu te-aş putea iubi mai mult, spui sau faci ceva care îmi dovedeşte că mă înşel – şi te iubesc şi mai profund.

— Atunci, abia aştept ca, o viaţă întreagă, să dovedesc că te înşeli.

Epilog

Havisham Hall
Ajunul Crăciunului, 1887

Stând pe palierul din capul scărilor, cu soţul în spatele ei, braţele lui cuprinzând-o pe sub sâni, şi cu marchizul alături de ea, Portia nici că ar fi putut să fie mai încântată.

— Ce părere ai, tată? întrebă ea.

— Este foarte frumos, draga mea. E la fel ca ultima dată când eu şi Linnie am dat un bal de Crăciun. Desigur, am avut foarte mulţi oaspeţi pe vremea aceea.

Ea lăsase sala de bal la sfârşit şi era cadoul ei pentru Marsden. În nicio cameră din casă nu mai existau pânze de păianjeni şi praf, toate îşi recăpătaseră strălucirea de odinioară.

— Veţi da un bal aici? întrebă el.

— Ne-am gândit s-o facem în anul care va veni, dacă nu ai nicio obiecţie.

— Tu eşti doamna casei. Este decizia ta.

— Dacă nu te încântă să vină atât de mulţi oameni…

— Va fi plăcut să-mi revăd vechii prieteni. Dansezi cu mine acum?

Ea îi zâmbi.

— Lipseşte orchestra.

El se bătu pe piept.

— Muzica e aici. Nu te superi, fiule, nu?

— Nu atâta vreme cât ultimul dans e al meu.

— Dansezi cu mine, tati? întrebă Maddie, care stătea pe vine şi privea printre stâlpii balustradei.

— Categoric, rosti Locksley ridicându-şi fiica în braţe în timp ce ea ţipă.

Portia se simţea mişcată de fiecare dată când vedea dragostea cu care el o copleşea pe fiica lor. Era cu adevărat a lui, nu exista nicio îndoială.

— Dar cu mine? întrebă fiul lor de trei ani, cu ciuful negru răvăşit şi cu ochişorii verzi plini de neastâmpăr.

— Şi cu tine.

Cu braţul liber, îşi ridică moştenitorul şi coborî repede scările, copiii agăţându-se de gâtul lui şi râzând.

— Este un tată bun, spuse Marsden conducând-o spre ringul de dans.

— A avut un exemplu bun. Îi strânse braţul şi se sprijini de el. Îţi mulţumesc!

Sprâncenele lui albe şi stufoase se înălţară.

— Pentru ce, draga mea?

— Pentru că mi l-ai dat.

— Nu am făcut decât să dau un anunţ în ziar. Tu ai răspuns la el.

— Crezând că mă voi mărita cu tine.

— Dar eu ţi-am zis că ar fi mai bine să te măriţi cu el.

— Da, mi-ai spus.

Când ajunseră în mijlocul încăperii, el o luă în braţe şi începu s-o rotească cu o uşurinţă deosebită, iar Portia îşi imagină că aşa îi fuseseră toate mişcările în tinereţe. Deşi ea nu auzea muzica, era evident că el o auzea, fără îndoială o melodie pe care dansase cu iubita lui.

— Îţi mulţumesc pentru moştenitorul dăruit, rosti el încet, zâmbind.

— Mi-ai mulţumit destul.

— Îţi voi mulţumi ori de câte ori voi pofti. Îi iubesc pe ambii copii. Sunt un dar extraordinar. Totuşi, trebuie să-l supraveghezi cu atenţie pe băiat. Zilele trecute, l-am prins căţărându-se pe rafturile din bibliotecă.

După naşterea lui Maddie, Marsden începuse să petreacă mai puţin timp în dormitorul lui. Făcea parte mai activ din vieţile lor, în special din ale copiilor. Trecuseră câţiva ani de când Locke nu mai răsucise cheia în broasca

uşii de la dormitorul tatălui său. Nicio cameră din casă nu mai era încuiată.

Portia zâmbi larg.

— Este fiul tatălui său!

Marsden rânji.

— Chiar este.

Răpăit de picioruşe care alergau îi făcu să se oprească, şi asta chiar la timp. Amândoi copiii se ciocniră de picioarele lui Marsden.

— Bunicule, ne citeşti? întrebă Maddie.

— Da, dar numai o poveste. Se aplecă spre ei. În noaptea asta vine Moş Crăciun.

Îi luă de mânuţe şi porni spre ieşirea din încăpere.

Privindu-i îndepărtându-se, Portia simţi un dureros junghi de fericire în piept. Copiii ei aveau parte de dragoste, de foarte multă dragoste.

— Dansează cu mine.

Ea se răsuci şi se pomeni în braţele soţului ei, dansând din nou.

— L-ai făcut foarte fericit, spuse Locksley.

— Mai degrabă copiii fac asta.

— Tu, copiii, faptul că această casă străluceşte din nou. Te iubesc, Portia!

— Foarte bine, pentru că şi eu te iubesc.

El o ridică în braţe.

— Ce faci? întrebă ea.

— După atâţia ani, mai întrebi? Te duc în pat.

— Nu până nu adorm copiii.

— Tata se va ocupa de ei. I-am zis că am de gând să-ţi dăruiesc alt copil de Crăciun.

Râzând, ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Probabil că asta l-a făcut fericit.

— A fost de-a dreptul extaziat.

— Aşteaptă să vezi ce îţi voi da eu de Crăciun.

— Ce, vulpiţa mea?

— Cred că a venit vremea să te învăţ cum mă poţi avea cu josul în sus.

*

Locke se trezi când prima lumină a zorilor intră pe ferestre. Văzu fulgi de zăpadă care cădeau alene. Copiii aveau să fie încântaţi. Fără îndoială, tatăl lui avea să-i scoată afară pentru a face un om de zăpadă.

Cuibărindu-se lângă trupul cald al soţiei lui, îşi îngropă nasul în curbura umărului ei şi inhală mirosul de iasomie. După atâta vreme, ea încă avea puterea de a-i stârni dorinţele. Dacă nu l-ar fi secătuit în noaptea aceea…

Brusc, deveni conştient de două lucruri. Vântul urla în continuare, dar nu mai era acel sunet strident cu care se obişnuise, ceea ce era ciudat având în vedere că se aflau în toiul iernii.

Iar un ceas ticăia.

Alarmat, se ridică brusc în şezut, zvârli plapuma la o parte, se ridică în picioare şi se apropie de poliţa şemineului. Ceasul arăta 7.20.

— Ce este? întrebă Portia somnoroasă.

— Ceasul merge, iar ora pe care o arată… — se uită pe fereastră –, ora pe care o arată s-ar putea să fie corectă.

Traversă încăperea, îşi înşfăcă hainele de pe duşumea şi începu să se îmbrace.

— Killian, ce se petrece?

— Culcă-te la loc! Trebuie să verific ceva.

— Tatăl tău!

El încremeni. În adâncul inimii lui, ştia ce avea să găsească.

— Ceva nu-i în regulă.

— Vin cu tine.

El vru să se opună, să-i ceară să rămână în pat, unde era cald şi bine, dar, dacă nu se înşela, urma să aibă nevoie de ea. După ce se îmbrăcară amândoi, porniră prin coridor spre camera tatălui său. Uşa era deschisă, iar dormitorul, gol.

— Cred că s-a dus la ea, rosti el încet.

— Poate că e la parter şi face pe Moş Crăciun.

El clătină din cap.

— Nu, s-a dus la ea pentru ultima dată. De aia merg ceasurile. Le-a pornit înainte de a pleca.

Se întoarse în camera lor şi luă haina lui şi pelerina ei.

— Nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei.

— Nu te voi lăsa să înfrunţi asta singur.

Se întoarse, iar el îi puse pe umeri mantoul greu.

Coborâră la parter. În hol, pendulul bătu o jumătate de oră. El o luă pe Portia de mână şi o conduse afară. Vântul şi ninsoarea se învârtejiră în jurul lor în timp ce înaintară anevoie spre bătrânul stejar şi mormântul mamei lui.

Acolo se afla tatăl lui, întins cu faţa în jos pe dâmbul de pământ, o mână odihnindu-i-se pe piatra de mormânt de parcă ar fi mângâiat-o. Era acoperit cu un strat subţire de zăpadă. Nu se afla acolo de mult, nu de atât de mult încât zăpada să-l fi acoperit complet.

Locksley se lăsă pe vine lângă trupul lui şi puse două degete pe gâtul tatălui său. Încă exista o urmă de căldură, dar nu mai avea puls.

— Cred că i-a cedat inima.

— Crezi că a ştiut că i-a venit vremea? întrebă ea încet. Faptul că a pornit ceasurile a fost un cadou de despărţire pentru noi?

— Poate.

Ea îngenunche lângă el şi se sprijini de umărul lui.

— Îmi pare atât de rău! Ştiu că este foarte dificil. Indiferent de vârsta persoanei… îl strânse mai tare de braţ. Killian, uită-te la obrazul lui. Arată de parcă a fost sărutat de un înger.

Pe obrazul tatălui său era un loc unde zăpada nu era atât de groasă, un loc a cărui formă semăna foarte mult cu conturul unei guri.

— Este urma unei labe.

— Dar nu sunt altele pe el sau în jurul lui. Cred că este aşa cum a spus el întotdeauna. Mama ta l-a aşteptat.

— Nu există fantome.

Totuşi, nu putea nega că vântul nu mai era atât de zgomotos cum fusese mereu.

— Dacă ar fi să mor înaintea ta, eu nu aş pleca. N-ai decât să crezi că este urma unui animal, dacă asta vrei. Eu prefer să cred că este sărutul cu care mama ta l-a primit înapoi în braţele ei.

Întorcând capul spre ea, îşi dori să creadă într-o dragoste atât de puternică, într-o iubire care să transcendă moartea. O mişcare zărită cu coada ochiului îi atrase atenţia – imaginea înceţoşată a doua siluete care se îndepărtau lipite una de alta. Dar când se uită direct într-acolo, nu văzu nimic. Nici umbre distincte, nici urme de paşi.

— Ce este, Killian? întrebă Portia încet.

Nu era posibil. Nu existau fantome. Erau doar născociri ale durerii, ale unei dureri profunde, care acum îl copleşea pe el şi care ani întregi îl chinuise pe tatăl lui.

Locke fusese un bebeluş când mama lui murise, prea mic pentru a înţelege pierderea, pentru a o plânge, dar acum îşi înclină capul şi îşi lăsă lacrimile să se reverse pentru bărbatul pe care îl iubise şi pentru femeia pe care ajunsese s-o iubească prin intermediul tatălui său. Portia îl cuprinse în braţe şi se legănară amândoi în vreme ce vântul se jeluia, zăpada cădea, iar în casă, ceasurile ticăiau.

*

— Este ciudat să aud din nou ceasurile ticăind, spuse Edward.

Şedeau lângă şemineul din salonul de muzică – fiii marchizului de Marsden şi soţiile lor. Înmormântarea lui fusese grandioasă. Locke nu se aşteptase să vină atâţia oameni – membri ai familiei regale, nobili, săteni, servitori, mineri. Oamenii veniseră să-şi prezinte ultimele omagii unui om de care mulţi îşi aminteau cu drag. Se părea că, de-a lungul anilor, tatăl lui îşi petrecuse mult timp corespondând, oferind sfaturi, consiliere şi exprimându-şi părerile în scrisorile lui. Tatăl lui se izolase, dar nu se rupsese complet de lume.

Din fericire, Portia anticipase numărul mare al celor

care aveau să vină la Havisham. Nu că Locke se miră de acest lucru. Fiica unui vicar cu siguranţă ştia cum să organizeze o înmormântare. Tatăl lui se odihnea acum într-un mormânt aflat alături de al mamei sale.

— Încep să mă obişnuiesc cu ele, rosti Locke.

— Îmi amintesc ziua în care am sosit aici, zise Ashe. Niciodată în viaţa mea, nu mi-am dorit atât de mult să plec de undeva.

— Este de înţeles, spuse Portia. Tocmai îţi pierduseşi părinţii.

— Era mai mult de-atât. Deprimarea, vântul, tăcerea ceasurilor. Şi Marsden, care părea de pe altă lume. Dar în seara aceea, după ce ne-am dus la culcare, a venit la mine şi mi-a povestit o şotie pe care tata o făcuse la şcoală. Şi mi-a zis că era în regulă să plâng când îmi era dor de ei, că el, vreme de un an, îşi plânsese soţia în fiecare noapte. „Durerea nu va dispărea niciodată, mi-a spus el, dar vei învăţa să trăieşti cu ea. Iar eu îţi voi arăta cum”. Şi al naibii să fiu dacă n-a făcut-o! Îşi ridică paharul. Pentru marchizul de Marsden şi pentru privilegiul de a-l fi cunoscut mai bine decât ceilalţi!

— Aşa este! rostiră ceilalţi şi îşi ridicară paharele în cinstea lui.

*

Mai târziu, Portia îşi găsi soţul pe terasa sălii de bal, acolo unde o sărutase prima dată, fără îndoială sperând s-o pună pe fugă. Se duse lângă el.

— Te uiţi după fantoma mamei tale?

— Şi a tatii.

Cuvintele lui o surprinseră.

— Parcă nu credeai în fantome.

— În dimineaţa în care l-am găsit pe tata, mi s-a părut că am văzut ceva. Vreau să cred că am văzut. Pe tata şi pe mama împreună.

— Atunci, trebuie să crezi asta.

— Mă face să par nebun.

— Te face să pari un om care crede în imposibil.

El suspină.

— Când eram mic, într-o noapte m-am trezit fiindcă am simţit ceva atingându-mi fruntea. Dar nu era nimeni acolo. Am rămas încremenit, temându-mă că înnebuneam, temându-mă că nu eram nebun.

— Ai crezut că mama ta te-a atins.

El încuviinţă scurt din cap.

— Poate că l-am nedreptăţit pe tata crezând că era nebun.

— Nu l-ai trimis la un azil de nebuni. Ai avut grijă de el. Iar el te-a iubit. A fost evident din scrisorile pe care mi le-a scris.

El o studie preţ de o clipă.

— M-am întrebat adesea de unde a ştiut că tu erai potrivită pentru mine. Ce i-ai spus în scrisorile tale?

— Nu ţi le-a dat să le citeşti?

— Nu, a zis că eu trebuia să te întreb ce mă interesa. Dar sunt curios ce întrebări i s-au părut lui importante, ce te-a întrebat.

Strecurându-se între el şi balustradă, ea îşi puse mâinile pe umerii lui.

— A întrebat două lucruri despre mine.

— Doar două? Dar mi-a spus că aţi corespondat destul de mult.

— Aşa este. În prima scrisoare, mi-a cerut să-i povestesc despre mine şi motivul pentru care credeam că îndeplineam cerinţele lui. Ai auzit răspunsurile în prima zi.

— Şi a doua întrebare?

— Mi-a pus-o în ultima scrisoare a „interviului”. M-a întrebat dacă cred în iubire.

— Şi tu ai spus că da.

Ea clătină din cap.

— Am spus: „Nu mai cred, dar scrisorile dumneavoastră mă fac să-mi doresc a crede”. Am crezut că mă va respinge pentru asta, dar în următoarea scrisoare a zis: „Eşti perfectă!” Şi am început să discutăm condiţiile.

— În scrisorile „interviului”, pe lângă întrebări, ce ţi-a

zis?

Ea zâmbi cu blândeţe, amintirile fiindu-i plăcute.

— Mi-a povestit totul despre femeia pe care o iubea şi cum ajunsese s-o iubească.

— Mi-ar face plăcere să le citesc.

— M-am gândit că ţi-ar face plăcere, dar trebuie să te avertizez că a fost foarte explicit uneori.

— O, Dumnezeule mare, nu-mi spune că ţi-a scris despre pian!

— Bine, nu-ţi spun.

Râsul lui răsună în grădina în care florile aveau să înflorească la sosirea primăverii. Apoi o zdrobi la pieptul lui şi puse stăpânire pe gura ei cu aceeaşi febrilitate şi patimă cu care o făcuse prima dată când o sărutase pe acea terasă.

Dacă n-ar fi sărutat-o, poate că ea ar fi plecat în acea zi, dar sărutând-o pecetluise soarta lor. Iar ea era extraordinar de bucuroasă că o făcuse.

Nota autorului

Fermele de copii chiar au existat în epoca victoriană. În prezent este dificil de înţeles ce dezonoare şi cât de condamnabil era ca o femeie să dea naştere unui copil dacă nu era căsătorită. Sper că am reuşit să redau bine disperarea Portiei în concordanţă cu vremurile în care a trăit. Evident, este foarte improbabil ca o femeie în situaţia ei să se fi măritat cu un aristocrat – dar eu scriu ficţiune.

Iar această serie nu s-a terminat. Vreau să vă împărtăşesc povestea de la care a pornit totul. Astfel, deja este disponibil romanul *When the Marquess Falls*, care spune povestea marchizului de Marsden şi a lui Linnie.

Toate cele bune,
Lorraine